Tesadüfen Aşk

POSTİGA

POSTİGA YAYINLARI: 101
Çağdaş Roman:5

Kitabın adı: **Tesadüfen Aşk**
Yazar: **Başak Kızıltan**
Genel Yayın Yönetmeni: **Nurettin Hacıkurtiş**
Kitap Editörü: **Nursel Calap**
Yazar Menajeri: **Eray Oral**
Sayfa Tasarımı: **Ceyda Çakıcı Baş**
Kapak Tasarım: **Sabahattin Kanaş**

ISBN: **978605479937-4**
Birinci Baskı: **Mayıs 2014**
İkinci Baskı: **Ekim 2014**

Sertifika No: 12992

Baskı ve Cilt
Kurtiş Matbaacılık San. ve Tic. Ltd. Şti.
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 0 212 613 68 94
www.kurtis.com.tr

POSTİGA YAYINLARI
Maltepe Mah. Litros Yolu Fatih San. Sit.
No: 12/74 Topkapı İSTANBUL
Tel: 212 613 68 94 Faks: 212 613 68 96
www.postigayayinlari.com
postigayayinevi@gmail.com

© Başak Kızıltan / Postiga Yayınları (2014)
Yayınevinden yazılı izin alınmaksızın hiçbir yolla çoğaltılamaz

Tesadüfen Aşk

Başak Kızıltan

POSTİGA

Anneme…

Beni hiç bırakmayan, desteğini hiç esirgemeyen
Başak Kızıltan Facebook Sayfası Yöneticisi
Nurdan, Sezgi S., Sezgi A., Deniz…
Bana inatla inanan ve "Yazmalısın!"
diyerek cesaret veren *Sevgili Nursel* ve *Ayşegül…*
İkinci kitabım da onların desteği ve güveni ile
sizlerle buluştu.
Bazı insanların şans melekleri olabilir
ama benim dostlarım var.

Teşekkürler!

Birinci Bölüm

Sonunda geliyor… Kaç zamandır onu bekliyorum, ben bile unuttum. Daha dört yaşındaydım ayağım kayıp havuza düştüğümde. Beni havuzdan çıkaran, kurtaran kahramanımdı o. Büyüdükçe bu hiç değişmedi benim için, hep benim kahramanım olarak kaldı, bense onun pamuk prensesi. Ailelerimiz bile o kadar benimsemişlerdi ki bizim bu halimizi, babam, "Seni Cenker'den başkasına emanet etmem," diyordu.

Ne de olsa babasının biricik kızıydım ben, Cenker ise kardeşinden çok sevdiği arkadaşı Ahmet Amcanın oğluydu. Bazen abim bile bu aramızdaki ilişkiyi kıskanıp "Ne bu yaa! Sen benim kardeşimsin Cenker'in değil, bana geleceksin!" derdi ama bilmezdi ki ben Cenker'in kız kardeşi olmak istemiyordum. Ben onun *karısı, çocuklarının annesi* olacaktım.

Sanırım Cenker de ilk başlarda beni *kardeşi* gibi görüyordu, ben onun peşinden deli gibi koşup gözüne girmeye çalışırken o gününü gün ediyordu. Abimle aynı yaşta olduklarından liseden ikisi aynı anda mezun oldu ve birlikte Amerika'ya üniversite eğitimine gittiler. Abime ve Cenker'e hazırlanan gelecek babamlar açısından belliydi: Ekonomi okuyup üzerine işletme masterı yaparak şirkette çalışmaya başlayacaklardı.

Abimlerden üç yıl sonra ben de liseyi bitirir bitirmez

Amerika'da Boston'da aldım soluğu. Boston tam üç yıl boyunca hayallerimin şehri olmuştu. Hem âşık olduğum adam Cenker hem de abim oradaydı. Bir de deli gibi izlediğim Ally Mc Beal orada çekilmişti. Evet, o yaz üniversite seçeneklerim için gitmiştim de keşke gitmeseydim. Ben büyümüş güzelleşmiş, genç alımlı bir kız olmuştum da, Cenker hâlâ farkımda değildi. Üstelik kız arkadaşı ile abimle birlikte kaldıkları evde kalıyordu.

Onun o kızla kucak kucağa olması, devamlı öpüşüp koklaşmaları ile geçen zorlu bir hafta sonunda abime ağlayarak "Ben burada okumak istemiyorum Yiğit," diyerek bavulumu nasıl topladım da İzmir'e döndüm bilmiyorum.

İzmir'e döndüğümde yeni bir Yeşim vardı artık… Tüm hayatı boyunca ilk aşkı Cenker'i bekleyen değil, kendini hayatın akışına bırakan bir Yeşim'dim artık. Çocukları çok sevdiğimden psikoloji okuyup çocuk gelişimi üzerine ilerlemek istediğimi belirtmiştim ve ailemden de tam destek almıştım. Zaten "Babacım ben Amerika'da okumak istemiyorum, İzmir'de senin yanında kalacağım," dediğimde nereyi okumak istesem babam tamam diyecekti.

Ben istediğim bölüme girmenin ve ailemin yanında kalmanın şımarıklık ve rahatlığıyla üniversite hayatımın ilk yılını doldurmuştum abimin döndüğü yıl. Yiğit gelmesine gelmişti de Cenker hâlâ Amerika rüyasını yaşamak için Boston'da kalmıştı. Bir umut beklemiştim gelir belki o da Yiğit'le döner, bu sefer beni fark eder diye ama… yine hüsrana uğramıştım.

Yiğit dönünce abi kardeş güzel bir tatil yapmıştık fakat o devamlı "Kızım ne bu yaa! Kocaman olmuşsun ve tüm erkeklerin dikkati çekecek kadar güzelleşmişsin, valla başımı derde sokacaksın. Keşke Cenker de burada olsaydı, yanında bodyguard gibi dolaşırdık," deyip du-

ruyordu. Yani güzel geçen birkaç dakikamı da hemen bir "Cenker" lafı ile altüst ediyordu. Neyse… dediğim gibi ben alışmıştım artık Cenker'i Cenkersiz sevmeye…

Üniversite de ikinci sınıfta aldığım "Kavram Psikolojisi" dersinden başarıyla geçince Amerika'daki bir araştırma grubuyla beraber çalışma fırsatı bulmuştum. Biz Türkiye'de araştırmalar yapacaktık onlar ise Amerika'da. Sonunda bu veriler toplanıp bir araya gelecekti, fakat ben o anın heyecanıyla düşünememiştim; bizim elde ettiğimiz verilerin analizi için altı ay Amerika'da kalmamız gerekecekti. Hem de Boston'da, kaçarak gittiğim şehirde.

Tüm çalışma esnasında büyük bir performans gösterdiğim için profesörümüz direkt "Yeşim sen gideceksin, Orçun'la beraber," dediğinde başımdan aşağıya kaynar sular dökülmüştü. Hem Boston'a Cenker'in yaşadığı şehre gidecektim hem de yanımda Orçun'la...

Evet, Orçun bir türlü vazgeçmeden benim peşimde olan "hayır"dan anlamayan adam. Tanrım nasıl bir hatam vardı ki beni böyle cezalandırıyordu?

Altı aylığına Boston'a gidecek olmam babam tarafından homurtu ile karşılansa da Ahmet Amca "Yavuz neden huzursuz oluyorsun, bak Cenker var orada, göz kulak olur bizim kıza," demiş babamı ikna etmişti bile.

Yiğit ise çoktan Cenker'e haber verip "Senin başının belası geliyor haberin olsun," diye dalga geçmişti bile benimle. Ben ne kadar Cenker'e ses çıkarmadan gitmek istesem de daha bavulumu bile toplamadan haberi gitmişti ona.

Uçaktan indiğim an ise tam bir kâbustu benim için, bir yandan bavulumu çekiştirmeye çalışırken bir yandan Orçun'un fazla samimi ellerinden uzak durmaya çalışıp bir de yakın zamanda Cenker ile karşılaşacak olmanın heyecanını yaşıyordum.

Orçun'la aramızda geçen bavulu sen taşıyacaksın ben

taşıyacağım kavgası tam bitmiş ben bıkkınlıkla "Tamam Orçun, al taşı! Ama benden söylemesi, çok ağır," dediğimde omzuma dokunan bir parmak ve saçlarımın arasından ensemi okşayan bir nefes ile kalakaldım.

"Tatlı belam… ben taşısam bavulunu?"

Evet daha o dakika Orçun sayesinde Cenker beni fark etmiş ve sanki hep sahibimmişçesine hareket etmeye başlamıştı. Üniversitenin bize tahsis ettiği yurt odasına kalmama tamamiyle karşı çıkmış, beni kendi evine götürmüştü.

Ne kadar "Olmaz, benim araştırma grubuyla kalmam lazım," desem de dinlememişti. Bir de üzerine abimden aldığım telefon emriyle uslu uslu Cenker'in evine gitmiştim.

Orçun bu duruma çok bozulmuştu ama maalesef yapacak bir şey yoktu.

Ertesi günden başlayarak çok yoğun bir çalışma temposuna girmiştim, oradaki araştırma grubu ile tanışma kaynaşma olayını atlatır atlatmaz çalışmalara başlamıştık. Gerçekten çok eğlenceli ve keyifli bir ortamdı. O kadar çok birlikte vakit geçiriyorduk ki, sağ olsunlar, bazen Cenker'i günlerce görmediğim oluyordu.

Aradan aylar geçmişti, gene yoğun bir gün kampüste çalışma arkadaşlarımdan Greg ile çimlerin üzerinde oturmuş sohbet ederken üzerime vuran gölge ile kafamı kaldırmış ve Cenker ile göz göze gelmiştim. İnanın o zamana kadar onu hiç öyle görmemiştim, sinirli desem değil, öfkeli de değil, bir garipti.

"Yeşim neredesin? Tüm gün seni aradım, hatta tüm hafta… sözde aynı evde yaşıyoruz ama sana ulaşamıyorum!"

"Ahh Cenker, özür dilerim sana haber vermeliydim, inan çok yoğun bir dönemden geçiyoruz. N'oldu sen neden buraya kadar geldin? Hem beni nasıl buldun koca kampüste?"

"Seni merak ettiğim için geldim, rahatsız ettiysem gideyim Yeşim! Kapıda o dallama ile karşılaştım; Orçun mu Orkun mu ne, o dedi. Hadi işin yoksa kalk yemek yiyelim, sohbet edelim biraz."

İşte o an bizim için kırılma noktası olmuştu. Ben kalkmak için ona elimi uzatmıştım o da beni öyle bir kuvvetle çekmişti ki sonunda onun kolları arasında ayakta birbirimize sarılmış vaziyette kalmıştık.

Greg şaşkın gözlerle bize bakarken sanki popomdan bir arı sokmuşçasına yerimden bir iki adım geriye zıplamış Cenker'in kollarından uzaklaşmıştım, o ise hâlâ donakalmış haliyle bana bakıyordu. Greg'e gerekli açıklamaları yapıp okuldan ayrılmıştım yanımda Cenker ile.

"Nereye gidelim, ne yemek istersin, ya da ne yapmak istersin?"

"Ee sen yemek yiyelim demedin mi? Bir şeyler atıştıralım sonra döneriz, hem seni tüm gün tutmayım ben, işin vardır."

Cenker bir anda öyle bir hışımla dönmüştü ki daha ne olduğunu anlamadan elleriyle yüzümü avuçlarının arasına alıp "Yeşim bugün buraya seni almaya geldim ve tüm günüm senin… Zaten benden neden kaçıyorsun anlamış değilim, ama bugün kaçamayacaksın. Benimsin!" deyip saçlarımı okşamıştı.

Ben yıllardır beklediğim bir sahnenin içinde olmaktan sarhoş vaziyette sadece kafamı sallayıp onun yönlendirmesi ile arabasına doğru yürümeye başlamıştım. Gittiğimiz kafede bir şeyler atıştırıp oranın meşhur parkı Boston Common'da yürüyüş yapmıştık. Göle nazır o kadar güzel bir yerdi ki, benim Boston'da en sevdiğim yerlerden biri olmuştu. Sessizce banklardan birine oturduk ve sohbete başladık. Küçüklüğümüzden başlayıp neler neler konuştuk, vakit nasıl geçti hiç farkında değilim. Ta ki Cenker'in telefonu çalıp bizim büyülü saatlerimizi bitirene kadar.

"Yeşim benim maçım var, üniversiteden arkadaşlar ile sözleşmiştik, beni bekliyorlar. Şeyy… sen de gelir misin? Basketten hiç anlamadığını biliyorum ama belki eğlenirsin, hem ben gerçekten yanımda olmanı istiyorum."

"Hımm basket mi? Ya ben gerçekten hiçbir şey anlamıyorum, ama bilemedim."

"Hadii neyi bilemeyeceksin? Sen tribünde oturur bana tezahürat yaparsın ben de senin için sayılar atarım."

"Ehh iyi madem, senin için geleyim. Yalnız sorularımla dalga geçmek yok sonra, tamam mı?"

"Tamam tamam, sen gel de."

Cenker ile beraber basket oynayacakları spor merkezine gitmiştik, beni üniversiteden arkadaşları ile tanıştırdı. Dikkat etmiştim, hepsine "Yeşim, benim tatlım belam," diye tanıştırmıştı. Arkadaşım, kardeşim ya da Yiğit'in kardeşi, dememişti. *Tatlı belam*, demişti. İçimde zilyon tane kelebek eşliğinde tribünlere çıkarken, hayatımda ilk defa gri göz görmenin etkisiyle bir adım atıp kalakaldım. Bir çift gri göz… göz göze gelmemizle yüzünü ekşitmesi bir olmuştu. Açık söylemek gerekirse bir an bozuldum, fakat koltuk değneklerini görünce yüz ifadesine benim sebep olmadığımı anlamıştım.

"Afferdersiniz, yardımcı olmamı ister misiniz?"

"Aaa teşekkürler, sadece şu koltukların birine otursam sanırım daha iyi olacağım, sizden ricam çantamı alabilir misiniz birkaç saniye. Hem çanta hem bu değnekleri tutmak zor da…"

"Tabii, tabii…" diyerek elinden çantasını aldım. Her Türk gibi hemen yardımseverliğim tutmuş, hiç tanımadığım bu gri göze yardım etmek için atlamıştım. Adamı bir koltuğa oturtup çantasını teslim ederken Cenker gelmişti.

"N'oldu Yeşim bir şey mi var? Aaa Ayaz noldu sana?"

"Aa siz Türk müsünüz? Ay pardon ben de sabahtan beri İngilizce konuşuyorum, beyefendiye yardım ediyordum Cenker. Buyrun çantanız tekrar geçmiş olsun."

Gri gözlü adama döndüğümde şok olmuş yüzüyle bana baktığını fark ettim, neden bu kadar şaşırmıştı ki. Türk olmama mı? Zorla kendisini toparladı ve "Ben teşekkür ederim… Şeyy sağ olun. Ben şaşırdım, yani siz Türk müsünüz? Cenker selam."

"Evet Yeşim benim arkadaşım. Yiğit'in de kardeşi… Geçmiş olsun tekrar Ayaz. Neyse hayatım, gel bizim kızlar şurada, seni onların yanına götüreyim."

"Tamam… Memnun oldum Ayaz Bey, tekrar geçmiş olsun."

"Sağ olun. Görüşürüz."

O an ne demek istedi anlamadım, ama Cenker mırıl mırıl konuşarak beni kendi arkadaşlarının yanına götürmüş ve yanağıma bir öpücük kondururken "Ne zaman arkamı dönsem yanında bir erkek görüyorum ve bundan hiç hoşlanmıyorum, haberin olsun!" deyip gitmişti ben şaşkın şaşkın bakarken…

O günden sonraki zamanları hep birlikte geçirmiştik, gülüyor, eğleniyor birlikte her şeyi yapıyorduk ve çok zevk alıyorduk. Her akşam ikimiz de evde oluyor, birlikte yemek yiyip sohbet ediyorduk. Bazen film seyrediyorduk, bazen de benim araştırmalarıma yardımcı oluyordu Cenker, düşünün ki benim yaptığım iğrenç yemeklere bile katlanıyordu.

"Off Yeşim, güzelim tamam… ben sana ne yaptım bilmiyorum, ama neden beni cezalandırıyorsun? Hayır, dedim sana dışarıdan yemek söyleyelim diye…"

"Ya ama Cenker çok kötüsün, ben sana en sevdiğin yemeği, yapayım senin bana dediklerine bak… Gerçekten mi çok kötü olmuş karnıyarık, bak yenmeyecek gibiyse söyle lütfen."

Ben dudaklarımı büzüp karşısında kıvrandıkça Cenker'in de içi gidiyordu, ama hislerine tam isim koyamadığından hep uzak durmaya çalışıyordu.

"Tamam tamam… başımın belası, benim tatlı belam, büzme o dudaklarını. Kötü olmamış da yani daha kendini ilerletmen lazım. Eminim ileride çok güzel olacaktır ya da en iyisi evimize bir yardımcı alırız, sen üzülme."

Ağzından bir anda çıkanların farkına varmıştı Cenker, ama o kadar doğal gelmişti ki dedikleri. Sanki devamlı gelecekle ilgili konuşuyorduk ya da bir evlilik sürecindeydik.

Cenker'in dediklerinden sonra sadece "Ne evi? Kimin evi?" diyebilmiştim.

"Kimin evi olacak hayatım, senin ve benim ilerideki evimiz, hani sen hep diyordun ya ben seninle evleneceğim, diye!"

"Ay Cenker! Çok âlemsin, iyi de o zaman ben dört yaşındaydım ve sen beni havuzda boğulmaktan kurtarmıştın. Çocukça şeyler…"

"Ne yani! Şimdi benimle evlenmeyecek misin? Tutmayacak mısın sözünü?"

"Ne sözü Cenker? Hem çocukça hayranlık yani…"

"Lise sondaki balonda bana verdiğin söz… Seni istemeye geldiğimde de öyle yemyeşil bir elbise giyeceğin ve beni büyüleyeceğin sözü… Ayrıca ben dediklerimde çok ciddiyim Yeşim Hanım, ben senin sadece çocukluk kahramanın olmadığımı biliyorum, hislerinin çok daha derin olduğunun farkındayım."

İşte bizim Cenker ile hikâyemiz birden böyle başlamıştı, ben vazgeçmişken onun çabaları ile… Şimdi söz verdiğim gibi yeşil elbisemle onların gelmesini ve beni babamdan istemesini bekliyorum.

Sonunda ailemi ikna edip Amerika'ya gidebiliyorum. Onları da anlıyorum, tamam beni şirketlerin başında görmek istiyorlar ama ben öyle bir odada oturup çalışabilecek biri değilim ki. Şu an okumakta olduğum bölümü bile babam ve ablamın zoruyla yazdım ve kayıt oldum. Aile geleneği, mühendis olmam gerekiyordu ve oldum… yani oluyorum. Şu an ikinci sınıftayım ve Boston Üniversitesi'nden burs kazandım. Hem okuluma hem de çok sevdiğim basketbola profesyonel olarak devam edebileceğim. İlk başta zorlansalar da beni tutamayacaklarını bildikleri için sonunda kabul ettiler ve kendimi Boston'da buldum.

Daha geldiğimin ikinci günü beni büyüsüne çekmişti bu şehir. Nasıl mı? Tarihî, tuğla binaların arasında ellerim ceplerimde yürürken merdivenlere oturmuş içini çekerek ağlayan o yemyeşil gözleri gördüm. Gerçekten bir rüya gibiydi, elleriyle yüzünü kapatmış bacaklarına eğilmiş bir silüetti önce, daha sonra bir anda kafasını kaldırdı o başak sarısı saçları bir anda savruldu ve yemyeşil ıslak gözleri ile bana bakıp kalktı, gitti…

O günden sonra günler, aylar, yıllar efsunlu gibi geçti. Sanırım bunun sebebi o yeşil gözlerdi. Boston bana çok uğurlu gelmişti. Biraz zorlansam da lisansımı da aldığım için basket takımında ilk beşin vazgeçilmez adamı olmuştum. Bu başarım sayesinde derslerim de çok iyi gitmiş, sonunda okulu bitirmiştim. Ama basketbol için bu şehirden ayrılmamıştım. Ailem her ne kadar "İki yıl bitti, okul da bitti, gel artık," dediyse de ben basketbolu ve burayı bırakmak istemedim.

Boston'da birçok üniversite ve kolej olduğu için her ülkeden öğrenci vardı tabii, biz Türkler kendi aramızda küçük bir grup olmuş Türk geceleri düzenliyorduk.

Ev arkadaşım Alp de İstanbulluydu ve benim yoğun

tempoma karşılık o bomboştu. Yeri geliyor derslere bile girmediğinden sadece partilere katılıyor, her gün başka âlemlere akıyordu. Bir akşam onun zoruyla gittiğim partide tanışmıştım Dilara ile…

Görür görmez aşk değildi, ama ikimizin emekleri ile yeşeren büyüyen bir sevgiydi aramızdaki. Hem benim yoğun antreman tempoma da aldırmıyordu yani… Öyleydi… Gene yoğun bir antreman sonrası evime gelmiş duş alıp koltukta mayışırken telefonum çalmıştı.

"Efendim aşkım?"

"Ayaz nerede kaldın yaaa… Seni arkadaşlarımla tanıştıracaktım, bak Yiğit'in son günü yarın gidiyor Türkiye'ye."

"Ben unuttum yaa Diloş, çok özür dilerim hemen hazırlanıp geliyorum. Neredesiniz?"

"Tahmin etmiştim unuttuğunu! Parish Cafe'deyiz… Hadi gel bekliyorum ve özledim."

Dilara'nın telefonu ile kendime gelmiştim, neden bilmiyorum ama arada sırada o yeşil ırmaklara kayıp gidiyordu aklım. Nasıl bir nedendir ki bir kadını öyle içten ve yıkılmış bir şekilde ağlatır? Hem de sokağın ortasında, etrafındaki kimseye aldırmadan.

Üzerime hemen bir gömlek ve kot pantolon geçirip Parish'e doğru yol aldım. İçeri girmemle boynuma atlaması bir olmuştu Dilara'nın… deli kız!

O gece tanışmıştım Yiğit, Cenker ve diğerleriyle. Yiğit gayet samimi ve sıcak biriydi, ikisi de Dilara'nın bölümündelerdi ve Yiğit artık okulu bitirmiş, İzmir'e ailesinin yanına dönüyordu. Benim de İzmirli olmamdan dolayı sanırım hemen anlaşmıştık. Okuduğumuz liselerin birbirine rakip olması konusunda atışıp durmuştuk. Cenker ise biraz daha sessizdi, nedenini sorduğumuzda ise Yiğit'in kardeşi olduğunu öğrendiğim "tatlı belası" ile internette konuşmalarından bahsetmişti, kız damarına iyi

basmıştı anlaşılan. Cenker ne kadar inkâr etse de Yiğit kıkır kıkır gülüyordu o haline.

Yiğit'i gönderdikten sonra Cenker ile çok sık görüşmemiştim, daha doğrusu görüşememiştim. Antremanlar, maçlar, kamplar, deplasmanlar o kadar sıklaşmıştı ki kendi evimde geçirdiğim zamanlar bile iyice azalmıştı. Dilara da master tezini bitirmek için kütüphaneye kapandığından, ikimiz için de sıkıntılı ve zor günler başlamıştı.

Son maçımız olan Norwich University deplasmanından sonra lig bitiyor bizlere de birkaç ay dinlenme zamanı doğuyordu. Norwich bizim için, özellikle benim için çok önemli bir maçtı. İki yıllık kontratım bitiyor ve ne yapacağıma karar vermem gerekiyordu. Takımın benimle sözleşme uzatmak istiyordu ama kafam çok karışıktı.

Son maç, son dakikalar… bizim takımımız üç sayı öndeyken bana yapılan bir faul ile kendimi bir anda yerde buldum. Daha ne olduğunu bile anlamadan acı ile kıvranmaya başladım, hemen sağlık görevlileri hastaneye götürdüler. Maalesef korktuğum olmuştu, ayak tarak kemiğinde Jones kırığı vardı. Beni ameliyata aldılar, bu benim en az sekiz hafta sahalardan uzak kalmam demekti. Sekiz haftada ayağım iyileşecek, daha sonra da antrenmanlara başlayacaktım, tabii ayağımın durumuna göre.

Ameliyattan sonra dört hafta boyunca ayağımın üzerine basamadım bile, evde öylece yatmak zorunda kaldım. Bu arada Dilara da stajı için New York'a üç aylık zorunlu eğitime gitmek zorunda kaldı. Ben kaldım tek başıma! Takımın bana tahsis ettiği bir hasta bakıcı o dört hafta boyunca benimleydi. En sonunda doktordan onayı almamla kendimi bizim Türk grubunun maçına attım.

Hem biraz kafamı dağıtır hem de bizimkilerin maçını izlerim, diye düşünmüştüm. Gerçi hep sahada koşmaya alışkın olan ben, kenardan izlemek zorunda kalacaktım ama olsun, dedim. Hiç olmazsa özlediğim o sahanın kokusunu alırdım.

Salona girer girmez bir heyecan sardı beni, neden bilmiyorum ama o elimdeki değnekler ve çantamla tribünlere doğru hoplayıp zıplarken gene gördüm aynı gözleri…

Yıllar önceki gibi gene yemyeşildi, ama bu sefer başka bir bakıyordu sanki. Aynı anda o da yeşil gözlerini bana dikti, sadece baktı. O bakışları ile tüm vücudumu titretmişti, ilk kendini toparlayan yine o oldu ve bu sefer kaçıp gitmedi, tam tersi yanıma gelip yardım edip edemeyeceğini sordu. Onun yardımıyla koltuklardan birine oturdum ve tam teşekkür edeceğim sırada Cenker'in gelmesi ile o büyülü an bozuldu gitti.

Konuşmalarından hatırlamıştım, o Yiğit'in kızkardeşi yani Cenker'in tatlı belasıydı… İki yıl boyunca o yeşil gözler rüyalarıma girmişti ama meğer Cenker'in gerçeğiymiş. Ne diyeceğimi bilemeden sadece "Sağ olun. Görüşürüz," diyebildim. Neden görüşürüz dedim bilmiyorum ama o bir çift yeşil göz ile yolumuzun yeniden karşılaşacağını, adımın Ayaz olduğunu bildiğim kadar biliyordum ya da bunu istiyordum.

İşte bugün o gözleri yeniden görmemin üzerinden iki yıl daha geçmişti. Bu iki yılda ben gene rüyalarımın şehri Boston'da yaşamış, takımımda oynamaya devam etmiştim. Arada sırada Cenker ile zorunlu olarak karşılaşsam da yeşil gözlü kızı bir daha görememiştim.

İki yıl sonunda sözleşmem yeniden bitmişti ama benim de Boston'da işim bitmişti, bunu biliyordum. Türkiye'den, İstanbul'dan bir takım ile görüşüyordum ve sonunda kararımı vermiştim, Türkiye'ye aileme, evime dönmeliydim…

İkinci Bölüm

Zaten hiçbir zaman beceremediğim bu platform topuklu ayakkabılarla yürümeyi. Tam merdivenlerden kırıta kırıta iniyordum ki ayakkabının sivri topuğu eteğime takıldı, ayaklarımın birbirine dolanmasıyla kendimi merdivenlerden yuvarlanırken buldum. Tanrım… Benden çıkan gümbürtüye babam ve abim koştular hemen ilk başta şokla beni kaldırmaya bir yerimde bir şey var mı diye bakmaya çalıştılarsa da iki dakika geçmeden gülmeye başladılar. Hadi eyvallah, düşene gülünür de bu kadar değil. Ayrıca bugün benim günüm yani bu kadar abartılı gülmelerine gerek yoktu.

Annemin olaya müdahale etmesiyle başımdan dağıldılar, gerçi ben annemin bıdı bıdılarını dağıtamadım ama olsun. Yüzüme gözüme ve vücuduma baktıktan sonra sağlam olduğuma karar verdi ve ancak saçlarımı toparlamak için kendimi alt kattaki misafir banyosuna attım.

Evet, tamam, görünürde bir şeyim yok da neden ben böyleyim? Yani içim bir garip. Sonunda hayallerimin adamı beni fark etti, benimle altı ay mükemmel zaman geçirdi, aynı evde yaşadık, her şeyi paylaştık ama sanki bir şey eksik. Belki de Cenker haklı, hâlâ onunla beraber olamadım, beraber olmayı geç adamla uyuyamıyorum bile. İnsan sevdiği adamın kuytularına sığınıp uyumak istemez mi? Ay ben ne zaman onun göğsüne yatsam ya

çarpan kalbinin ritmini saymaya başlıyorum ya da nefes aldıkça inan kalkan göğüslerine takıyorum, yok uyuyamıyorum zorlayamıyorum kendimi, zorla yattığımda da ter basıyor. Cenker inatla bekliyor ama sanırım oda son demlerinde, patladı patlayacak. En iyisi ben bir psikoloğa gideyim, belki onunla çözüm buluruz.

Kapı mı o çalan? Eyvah kapı evet… geldiler. Ne yapıcam ben şimdi off, ellerim terledi, duvarlar üstüme geliyor. Tamam, sakin olmalıyım ama Allah kahretsin ki ayak bileğim acıyor ve ellerim titriyor ya kahve dağıtırken üstlerine dökersem?

"Yeşim çık artık o tuvaletten, misafirlerimiz geldi bak!"

Annemin sesiyle kendime geliyorum, bu kadın isminin hakkını tam veriyor vallahi. Jeyan, kükreyen demek, zaten benim annem de her an kükrüyor. Kapıda her zamanki zarafetiyle Ferda Teyzeyi görüyorum. İlk başta, garip ama sevdiğim adama odaklanmam gerekirken Ferda Teyzenin saçının topuzuna takılıyorum. Bu kadının kuaförü gerçekten işini biliyor sanırım. Ben de kendi kuaförümdense gelin başımı Ferda Teyzenin kuaförüne yaptırmalıyım.

Onu öpüyorum ilk önce, hımm… kokusu da çok güzel. Ben çocukken de bunu kullanırdı hep. Onu her kokladığımda çocukluğum geliyor aklıma, bir de Cenker.

Ahmet Amcam her zamanki tontonluğu ve komik bıyıklarını yanaklarıma sürterek sarılıyor bana ve en son sıra Cenker'e geliyor. Ama o ne yaa! Off! Bu adam gene mi kesmemiş şu kirli sakallarını? Yahu kız istemeye geliyorsun yüzünde sakal, kessene şunları! Neyse ona yakışıyormuş ya kalsın n'apalım. Cenker'i de öpüyorum ona aldığım kokuyu sürmüş, çok seviyorum ben bunu, bence ona da çok yakışıyor.

Boynunu koklaya koklaya öpünce kulağıma "Yeşimmm… yapma bunu, burada yapma bana," diye inliyor

işte o an kendime geliyorum. Tövbe yarabbim, adam beni babamdan istemeye gelmiş ben kapımda onu koklaya koklaya öpüyorum. Kendimi zorla geri çekiyorum ve elinde tuttuğu kırmızı gül buketini alıyorum. Vayy çok güzeller, kaç tane var acaba bunun içinde? Umarım tek sayıdır, hani gül buketi tek sayı olurmuş ya, ince adamlar da bunu bilirmiş. Gerçi şimdi burada doksan dokuz tane olsa ne yüz tane olsa ne…

Annemler salonun girişinde öpüşüp koklaşırken ben yavaş adımlarla arkalarından yürüyordum. Cenker aniden durup ellerimi tutuyor, kulağıma, boynuma o nane kokan nefesini verip "Yeşillll… Yeşil giymişsin söz verdiğin gibi ve sana çok yakışmış yalnız lütfen kahveleri verirken çok eğilme, göğüslerine baktıkça kendime hâkim olamıyorum," diyor. Demiştim adam son demlerini yaşıyor.

Biraz sohbetten sonra annemin ve ananemin kaş göz işaretiyle mutfağa gidiyorum kahveleri almak için, sanki ben yapacağım kahveyi. Zeliha Abla kahveleri yapmış fincanlara bile koymuş, ben en son fincanı doldururken içeri giriyorum. Ohhh içerisi mis gibi kahve kokuyor, kahve tepsisini elime alıp salona gidiyorum. Herkese kahvesini dağıtıp en son Cenker'e gidiyorum. Kahve için eğilmemle "İnadına yapıyorsun değil mi?" diyor. İşte ben o an fark ediyorum cidden memelerimin tamamı ortada. Hatta neredeyse adamın kafasında, hemen toparlanıp yanından uzaklaşıyorum. Biraz komik oldu sanırım Ahmet Amcanın beni babamdan istemesi. Ama benim uzun yıllardır beklediğim bir şeydi bu. Ahmet Amca babama "Yavuz, Allah'ın emri, peygamberin kavliyle senin kızını oğlum Cenker'e istiyorum," diyecek babam da "Valla ben bilmem, kızım ne dersin?" diyecek, ben de "Evet baba evet deee…" diyeceğim.

Ama tabii böyle olmadı. Ahmet Amca "Yavuz kızı-

nı istemiyorum, o benim de kızım. Takalım şu gençlerin yüzüklerini," diyor babam da kahkahalar eşliğinde "Geç bile kaldık, hadi takalım," diye cevap veriyor. Ya sen kız babasısın, azıcık naz yap değil mi? Çok meraklıymış babam beni elin adamına vermeye, onu anladım ben. Bunu koz olarak kullanırım ama bir yerde. Yüzüklerimiz kahkahalar eşliğinde takılıyor, bu yüzüğe ilk bakışta âşık oldum. Tam tur ama üç sıra halinde ilk sıra beyaz ikinci sıra pembe sonra tekrar beyaz pırlantalarla sıralı, gerçekten gel beni al diyordu ve ben onu aldım. Allahım ne güzel parlıyor parmağımda öyle.

Neyse… annelerimizi babalarımızı öpüyoruz, annem Cenker'e saat almış onu takıyor. Ferda Teyze de bana annesinden kalma bir broşu takıyor. Annemlerin cemiyet dergilerine verilmek üzere ailece fotoğraf çektiriyoruz. Adam birkaç kare poz aldıktan sonra bizi de yalnız çekiyor ve gidiyor.

Sonunda bu gece bitti derken Cenker "Yavuz Amca, bu gece arkadaşlarımız bizi kulüpte bekliyor, izin verirsen Yeşim ve Yiğit ile çıkabilir miyiz biz?" diyor. Nereden çıktı şimdi bu kulüp işi hiç bilmiyorum ve fena canım sıkılıyor. Zaten ayaklarım çok acıdı, hem bileğim de ağrıyor.

Yiğit'ten gelen "Evet baba, bizim çocuklar bu ikisi için küçük bir kutlama hazırladılar, hatta geç bile kaldık… biz çıksak?" deyince olayın bir tek benim tarafımdan bilinmediğini anlıyorum. İstemeden ayağa kalkmamla Cenker "Yalnız Yeşim üzerini değiştirir misin? Yani kıyafet çok güzel ama çok dikkat çekicisin bu gece," diyor.

Babamların tezahüratları eşliğinde odama çıkıyorum. Bu Cenker Boston'da böyle değildi, ama resmen popomda etekler giyiyordum, ses çıkarmıyordu. Ne zaman Türkiye'ye döndü, biz "Evet biz beraberiz," dedik, adamın içine şeytan kaçtı, her şeyime karışmaya başla-

dı. Yok onu giyme, yok buna dikkat et, yok rengi açık, yok saçın bi şey… Nedir bu anlamadım ki, sahiplenme böyle mi olur?

Sinirle üzerimi değiştiriyorum, mavi, V yaka mini elbisemi giyiyorum. Umarım rüzgâr olmaz, etekleri uçuşuyor. Ben ne kadar çok sevsem de Cenker maraz çıkarmasın şimdi oralarda. Bu sefer gümüş rengi babetlerimi giyiyorum, kimse kusura bakmasın dans edeceğim! Ayaklarım acıyor arkadaş, saçlarımı da açık bırakıp son defa parfümümü sıkıyorum. Cenker çok sevmese de ben seviyorum, adı gibi bana zindelik veriyor Euphoria.

Her zaman sevmişimdir Rain'i, deniz kenarında, şık, kaliteli bir mekândır. Tahmin etmiştim buraya geleceğimizi. İçeri girer girmez locaların olduğu deniz kenarına doğru ilerliyoruz. Cenker'in elleri bu gece daha rahat, daha sahiplenici. Bir an eli elimi tutarken bir anda belime sarılıyor o el, yavaş yavaş kalçama iniyor. Yiğit ne zaman arkasını dönse ya da görüş alanımızdan çıksa hemen daha sertleşiyor o tutuşu. Evet, hoşuma gidiyor bu sahipleniş, ama böyle ulu orta olmasa da olur yani. Sonunda bizimkilerin yanına geliyoruz, tüm arkadaşlarım orada ve tabii ki kızlar arasında gecenin ilgi odağı benim alyansım, erkekler arasında ise Cenker'in artık yedek kulübesine çıktığı.

Birkaç Chivas shot ve bir Miller ile kıvama geliyorum ve nişanlımın kollarında dans etmeye başlıyorum.

"Sevgilim bu gece çok güzelsin farkındasın değil mi?"

"Bilmem, öyleyim galiba ama ben hep güzelim Cenker, yeni mi fark ediyorsun yani? Küstüm!"

"Senin o küstüm diyen dudaklarını yerim, ama lütfen şu güzel dudaklarını gözüme baka baka büzme. Valla abin burada falan demeyeceğim, yiyeceğim seni şimdi!"

"Sakin Cenker, bak bizim çocukların da diline düşemem, lütfen lütfen…"

"Tamam tamam, ama sen de uslu dur, dans etme, yakınımdan ayrılma ve şu memelerin… evet o memelerini nasıl kapatacağız bilmiyorum ama kapatmamız lazım."

"Cenker sen de iyice sapıttın ama bak yaa…"

"N'napayım kızım, senin yüzünden. Bende kalsana bu gece."

"Yok daha neler Cenker… Yiğit'e ne derim? Ya aileme?"

"Off off elimin altındasın ama uzaksın, neden yaa neden…"

O an Yiğit'in ve Kaan'ın sesiyle kendimize geliyoruz. Ben başka boyuta geçmiş gibi kendimi toparlıyorum ama Cenker için iş biraz daha zor. Oflayarak Kaan'a bakıp "Ne var oğlum?" diye sesleniyor.

"Oğlum anladık nişanlandın bu gece, ama biraz da bizimle ilgilensen? Pazar akşamı maç var gelir misin, adam eksik?"

"Ne maçı ve nerede?"

"Basket yaa… bizim sitenin basket sahasında yapalım dedik, karşı takım çok güçlü. Yalnız bir çocuk yeni gelmiş, basketçiymiş. İstanbul'a transfer olmuş Kartal Basket Kulübüne, lazımsın sen yani."

"Tamam gelirim, konuşuruz gene."

Bu arada dans edip -yani salınıp- dururken, çalan şarkıya da eşlik ettiğimi fark ediyorum. Tarkan öyle güzel söylüyor ki "Sen hiç böyle sevdin mi? Sen hiç böyle oldun mu?" diye.

Ben tam havaya girmiş Sevda ile bağıra bağıra şarkıyı söylerken Cenker gene belime sarılıp kendine çekiyor beni ve enseme fısıldıyor. "Nefes nefese sevdanın son vuruşu…" diye. O an tüm tüylerim diken diken oluyor, bir ürperti sarıyor tüm bedenimi ve titriyorum. Aceleyle döndüğümde Cenker ile yüzlerimiz birbirine o kadar yakın ki ne yapacağımı şaşırıyorum. O ise sonunda da-

yanamayıp dudaklarıma küçük ama o ana kadarki en derin öpücüğünü bırakıyor.

Etraftan gelen ıslıklar ve alkışlar ile kendimize geliyoruz. Ben utançtan yüzümü onun boynuna saklarken Cenker "Utandırmayın nişanlımı!" diyor.

Bu kadar heyecan ve biraya daha fazla dayanamıyorum ve "Tuvalete gitmem lazım," diye fısıldıyorum Cenker'e. Gerçekten bu akşam bana neler oluyor anlamıyorum ama bu ortamdan ve Cenker'den hemen uzaklaşmak istiyorum. Gerçi o bunu uyandığım için yaptığımı sanıyor ve bu benim işime geliyor, çünkü içimdekileri ben anlamazken ona anlatamam.

Bizim olduğumuz localar ile tuvaletlerin olduğu kısmın arası oldukça uzak. Tuvaletlere ulaşmak için kocaman bir pisti, barı ve daha sonrasında diğer locaları geçmemiz lazım. Tabii Cenker'in vantuz gibi elleri belimdeyken. Beni kendisine öyle bir yaslamış vaziyette yürüyor ki benim adım atmama gerek yok. Zaten vücütlarımız bir olduğu için o benim yerime de adım atıyor. Sonunda amacıma ulaşıp kendimi kadınlar tuvaletine atıyorum.

Biraz kalabalık olsa da nefes alabildiğim bir yer oluyor, yaklaşık beş dakika bekledikten sonra ihtiyacımı giderip çıkıyorum. Etrafıma bakmama bile gerek yok, Cenker tam karşımda duruyor. O an bir şey fark ediyorum, erkekler ne olursa olsun tuvaletten hep kadınlardan önce çıkıyor. Çok sinir bozucu…

"Güzellik, geç kaldın."

"Ya çok kalabalıktı içerisi Cenker, makyaj yapanlar, kusanlar… her tip kadın vardı."

"Yeşim, sen neden bana ismimle hitap ediyorsun?"

Cenker'in sorusuyla kalakaldım. Gerçekten ben ona aşkım, canım, hayatım demiyordum; diyemiyordum. Ne cevap vereceğimi bilmeden "Daha özel anlara saklıyorum, anlarsın ya… en özel anımıza. Ama çok istiyor-

san sana kahramanım diyebilirim. Sen benim kahramanım değil misin?"

"Bilmem öyle miyim? Hiç hissettirmiyorsun. Hep bir mesafe var aramızda, biraz önce ben nişanlımı öperken çok heyecanlıydım ama sen? Sen neden açamıyorsun kendini bana? Neden hep bir şey var?"

"Cenker, kahramanım… Bilmiyorum, çekiniyorum yani sen hep benim için idoldün, ulaşılması zor, kahramanımdın. Şimdi ise elimi tutuyorsun, öpüyorsun benimlesin. Sanırım benim buna alışmam, bir hayal olmadığını anlamam zaman alacak."

Bunu dememle karşımdaki adamın gözleri parlıyor ve Yiğit'in de yanımızda olmayışından istifade ederek beni öpüyor. Hem de ne öpmek… Kendimi toparlayana kadar yeniden küçük bir öpücük konduruyor dudaklarıma ve elimden tuttuğu gibi yerimize doğru gidiyoruz.

Ben etrafıma öyle boş boş bakarken bir anda kızıl saçlı bir kızı görüyorum. Kız ayağındaki o platformlarla koşarak ona doğru giden iri bir adamın üzerine atlıyor. Evet resmen üzerine atlıyor ve hayatımda hiç görmediğim şekilde öpüşüyorlar. Tam yanlarından geçerken kendimi tutamayıp "Tövbee… evleri yoksa şu yandaki otelden biz odada tutalım onlara!" deyiveriyorum. N'apayım yani! Ne öyle ulu orta o kadar şiddetli ve aşkla öpüşmeler… gerçi bir iki dakika önce ben de öyle öpüldüm ama olsun...

Ülkeme dönüyorum dört yılın sonunda… Garip bir duygu, aslında burada iyiydim ama ailemi, arkadaşlarımı, rakıyı, balığı, her şeyi çok özledim. Küçük yeğenim Emir en son konuşmamızda ağlamasaydı yine dönmezdim sanırım.

İnsanın kafasına bazen bir şeylerin dank etmesi gerekiyor, ben burada rahat rahat yaşarken zaman akıp geçiyor. Ablam doğum yaptı, dünya tatlısı bir oğlu oldu; Emir. Sadece onlar geldiğinde görüşebiliyoruz, bir de skype sağ olsun. Annem yaşlanıyor, babam desen her konuşmada daha yorgun geliyor sesi. Boston'dan taşınmak, ülkeme geri dönmek iyi gelecek bana… hem belki aradığımı Türkiye'de bulurum.

En zoru şu kolileme işi… enikonu yerleşmişim ben buraya. Nasıl toplanacağım, hiç bilmiyorum ama acele etmem lazım. İlk önce İzmir'e gidip ailemle vakit geçirmek istiyorum, sonra zaten Kartalspor'a imza için gideceğim ve kamp falan derken sezon başlar. Aslında neden İstanbul'u seçtim bilmiyorum, ama Kartalspor son zamanlarda basketbola epeyce yatırım yapmış anladığım kadarıyla. Ne kadar da olsa Türkiye bir futbol ülkesi. Basketbolu en fazla İbrahim Kutluay sayesinde biliyorlar, o da birlikte olduğu aşkları sağolsun.

Neyse… öyle ya da böyle adam basketbolu meşhur etti. Buradaki menejerimle halledeceğiz her şeyi. Umarım gene aksilik çıkmaz, gerçekten bu sarsak kız nasıl oluyor da iş sözleşmeye kontrata gelince cabbar kesiliyor anlamıyorum. Brooke tam bir sarışın, hani elimde olsa beynimin yarısını ona veririm; o derece. Hatta bir ara saçlarını boyatmaya zorlasam düzelir mi diye düşündüm, ama daha sonra yapay zekâ olur boş ver, diye söylendim onu bile anlamadı. Şimdi benim eşyalarım için bir yardım kuruluşu buldu, ev eşyalarımı yardıma muhtaç öğrencilere dağıtacağım. Sadece kıyafetlerimi ve özel eşyalarımı almak zorundayım. En sevdiğim masaj koltuğum ve aramızda özel bir bağ olan kahve makinamı maalesef alamıyorum, daha ülkeye ayak basmadan Türk protokolü ile karşılaştım. San Francisco'dan konteynıra vereceğim, oradan yirmi beş günde İstanbul'a gelecek falan falan…

Bir de gümrük işleri… gerek yok. Burada hayır kurumlarına bırakmak daha mantıklı.

Brooke'un gelmesiyle kolileme işlemi de başlıyor, zavallım yapı marketlerden boyu kadar kolileri bana taşımış, saf falan ama iyi bir kız.

"Brooke, sen çok iyisin. Seni burada bırakacağım için çok üzülüyorum."

"Off Turk, bana drama yapma, hiç gelemem. Hem gitmek isteyen sensin ayrıca hatırlatırım, beni istemeyen de."

"Brookeee kalbimi kırıyorsun, ama biliyorsun beni, lütfen."

"Biliyorum Turk, biliyorum. Git ve bul onu tamam mı? Benim gibi başka kadınları da kalbi kırık arkanda bırakma."

"Seni arkamda bırakmıyorum, ayrıca Brooke konuşmuştuk benden ciddi bir ilişki bekleme. Hem iş ortaklığımız zedelenecekti hem ben kalıcı değildim. Bak gidiyorum, bir ilişkimiz olsa ne olacaktı?"

"Belki gelirdim seninle, ama şunu öğrendim ki hiçbir erkek için evini bile değiştirmeye değmezmiş, hele ülkeni hiç!"

Aslında Brooke haklı… Ben neden böyleyim, bir kadına bağlanamıyorum? En son Dilara ile uzun bir ilişkim oldu, o da birbirimizi anlıyorduk, kendi hayatlarımız vardı, özgürdük diye. Ondan sonra olmadı, hiçbir kadının yanında kendimi hissedemedim. Hep gecelik, en fazla haftalık ilişkiler yaşadım.

Brooke ile ilk başlarda çok iyi anlaşıyorduk, menejerim olarak tüm pisliğimi temizliyordu resmen. Otel odalarında içkiden sızmış halde bir onu arıyordum ya da bir kızdan kaçmak istersem. Her boş zamanımda Brooke ile beraberdim, tabii seks dışında. Nasıl anlamadım bilmiyorum, fakat kızın donlarımı bile ses çıkarmadan

yıkamasından anlamalıydım bana karşı ilgisini. Ama anlamadım işte, ta ki bir gece gene sarhoşken onu kaldığım otele çağırıp ne olduğunu anlamadan yatağa attığım ana kadar. Sarhoş olabilirim ama her ayrıntıyı hâlâ hatırlıyorum ve o birleşme anında kızın gözlerime aşkla baktığını da…

Uçağım İtalya aktarmalı olduğundan -ki bunun sebebi gene Brooke, gidip Alitalia'dan bilet alırsa tabii ki İtalya aktarmalı uçarım- ilk önce Roma'ya iniyoruz ve benim felaketim de burada başlıyor. Ünlü kredi kartlarından birinin bekleme salonunda dalmış televizyona bakarken bir anda üzerime atlayan biriyle irkiliyorum. Olamazzz Sıla… Sıla NewYork deplasmanına gittiğimizde tanıştığım kız. Annesi ve babası ayrı Sıla'nın, tabii ki çok zengin ve şımarık, onunla güzel ve ateşli geçen iki günün sonunda canı her istediğinde Boston'a geldi ve gene ateşli zamanlar yaşadık, gitti.

Neredeyse bir yıldır ortada yoktu ve şans ki havaalanında karşılaşıyoruz. Bu kız hiç değişmeyecek, kimseye aldırmadan beni öyle bir öpüyor ki bir erkek olarak ben utanıp ve geri çekiliyorum zorla!

"Sılaaa? Hayırdır senin burada ne işin var?"

"Ayazım kısa bir Roma tatili yaptım, şimdi de İstanbul'a dönüyorum, sonra ne yapacağım bilmiyorum. Sen ne yapıyorsun? Asıl senin ne işin var burada?"

Yavaşça hareketlenip Sıla'yı kucağımdan kaldırıyorum ve yandaki koltuğa kayıyorum kendi yerimi ona bırakarak. Dışarıdan gören biri birbirini çok özlemiş deli âşıklar olarak görebilir, ama ben Sıla'yı sadece iki meme ve bir… neyse işte öyle! Boğazımı temizleyip kısa bir nefes alıyorum. Nedense söylemek istemiyorum temelli döndüğümü, ama ne diyebilirim ki?

"Aaa şey… ben Türkiye'ye dönüş yaptım, İstanbul'da bir takım ile anlaştım, artık İstanbul'da yaşayacağım."

"Aaa gerçekten miiii??? Ay çok sevindim. Ben de bir süre İstanbul'dayım, artık seninle gene görüşürüz. Süperrrrrr!"

"Hımmm… yaa ama önce İzmir'e ailemin yanına gideceğim, sezon başlayana kadar oradayım. Daha sonra işte sağlık kontrolleri, antremanlar falan başlar, ben de o zaman İstanbul'a geçeceğim."

"Anladım… uçuşun kaçta? Benim iki saatim daha var, yemekte bana eşlik eder misin?"

"Tabiii benim de iki saat sonra."

"İzmir'e mi gidiyorsun direkt, gene aktarman var mı? Yorucu olur, kaç defa in bin."

"Evet, maalesef öyle oldu. İstanbul'a uçacağım, oradan aktarma ile İzmir. Sevgili Brooke nedense bana böyle bilet ayarlamış, sanırım bana son golünü atmak istedi."

"Hımm… olabilir, demek ikimizin de iki saati var. O zaman ben bir lavaboya gideyim ve yemek yiyelim, sonra da uçuş!"

"Tamam."

Bu konuşmadan sonra ben ne bileyim kızın gidip benimle uçuşunu birleştireceğini? Hiç istemedim, bir şekilde İzmir'e de benimle geldi "Sana sürpriz yapmak istedim!" diye… Ulan anneme babama ne diyeceğim ben şimdi, bunu kız arkadaşım falan sanmasınlar. Neyse ona açık açık ailemin evinde kalamayacağını söylediğimde "Yakışıklı, ben otelimi de ayarladım merak etme, Türk örf âdetlerini hatırlıyorum," diyor boynuma atlıyor ve dudaklarıma bir öpücük kondurup bavulunu sürükleyerek gidiyor.

Annem, babam, ablam ve eşi, küçük yeğenim Emir beni karşılamaya gelmişler. Havaalanı kapısından çıkar çıkmaz minik bir canavar üzerime koşarak geliyor "Dayıııı dayııı ddddaaaayııı!" diyerek, ben onlarla sarılır kucaklaşırken birisi bana çarpıyor ve pardon deyip cebime bir kâğıt bırakıyor. Tabii ki bu Sıla'dan başkası değil.

Bizim öpüşüp koklaşma faslımız bitince arabalara yerleşip uzun yıllar önce terk ettiğim evimize doğru yol alıyoruz. Annem hevesle ne yemekler hazırladığını anlatırken babam bahçesinden bahsediyor. Emir ise kucağımda kendisinin de basket oynamaya başladığını ama ona kızmamamı söylüyor. Çünkü o Mehmet Okur gibi power forward olmak istiyormuş, çünkü en çok smaçı onlar basıyormuş. Araba içindeki curcuna ile daha iyi anlıyorum ki, iyi ki dönmüşüm iyi ki bu kararı almışım.

Eve gelir gelmez o tanıdık anne kokusunu alıyorum. Hani her evin kendine has kokusu vardır ya, bizim evimiz de bence annem kokuyor, onun gibi taze onun gibi temiz… Elimi yüzümü yıkayıp aşağıya bana hazırladıkları sofraya iniyorum. Ne kadar yorgun olsam, üç defa uçak değiştirmiş olsam da onlarla geçireceğim her an çok kıymetli, o yüzden hiçbir şey belli etmemeye çalışıyorum.

Sofra o kadar harika ki, annem radikadan tut şevketi bostana, deniz börülcesine her şeyi hazırlamış. Yemek esansında çok esnememden anlayanlar beni çok tutmuyor ve uyumak için odama çıkıyorum. Odam bıraktığım gibi duruyor, kitaplarım, kupalarım, resimlerim hatta birkaç tişörtüm. Brooke'un arkamdan yollamış olduğu kıyafet kolim benden önce gelmiş, ironiye bak bu kız kesin sırf bana işkence olsun diye aldı o kadar aktarmalı bileti. Kolim bile benden önce gelmiş. Şu an koliyle, kıyafetle uğraşamayacağım. Hemen duşa girip yatağıma yatmak istiyorum, sanırım üç gün uyurum artık. Duştan sonra sarıldığım bornozum o kadar güzel kokuyor ki çocukluğuma götürüyor beni, çıkarmak istemiyorum ve yatağa kendimi atıyorum…

Kaç saat uyudum, sabah saat kaç hiç bilmiyorum, gözlerimi de açmak istemiyorum ama inatla omzumu itip duran minik bir ele daha fazla karşı koyamıyorum

ve gözlerimi açıyorum. Emir ile göz göze gelmemle onu kucaklayıp yanıma almam bir oluyor. Ben nasıl bu fırlamadan uzak kaldım, aklıma geldikçe lanet ediyorum kendime. Emir "Dayııı… yapmaa dayıcım, yapma lütfen!" diye kıkırdarken ben onu biraz daha gıdıklıyorum ve çocuk sonunda katılıp kalınca bırakıyorum.

"Kalk lan velet, git hadi annenin yanına! Ben de üzerimi değiştirip geliyorum," diyorum ve gerinerek kalkıyorum Emir'in kaçarak odamdan çıkışını izlerken. Dün odamın köşesinde duran büyük koliyi açmamla büyük bir küfür salamam bir oluyor. Cadı, akılsız, sarışın, aklı bir karış havada olan menejerim sevgili Brooke bana kıyafet kolisi yerine çocuklara verilecek tabak, çanak, bardak kolisini yollamış ve hepsi paramparça olmuş. Benim şiddetli küfür ve bağırışıma annemle ablam odaya koşuyor. Sinirle olanları anlatırken, onlar kırık kahve bardaklarını ellerine almış kıkır kıkır gülüyorlar.

"Annee, Özgeee bakın gülmeyin… N'apcam ben yaaa? Kıçıma giymeye donum bile yok!"

"Doğru konuş Ayaz, çocuk var burada!" diye annemin tıslaması ile kapının önünde durup bizi izleyen Emir ile göz göze geliyorum. Velet suratıma bakıp bir anda kahkahayı basıyor.

"Dayı sen şimdi şort diye yemek tabağı mı giyeceksin?"

Sinirden ne yapacağımı şaşırıp bir tekme savuruyorum yerde duran koliye. Evet, gerçekten kıçıma giyecek bir donum bile yok şort, tişörtü geçtim. Hemen Brooke'u arıyorum ve ondan gelen "Aaa gerçekten mi, yanlış koli mi gelmiş? Olsun Armani boxerlarını öğrenciler giyer artık. Neyse kapa telefonu, uyumam lazım. Burada saat kaç biliyor musun?" diyor. İnanamıyorum bu kıza…

Özge Emir'i kreşinin servisine bindiriyor ve annemlerin karşısındaki evlerinden sevgili enişteciğime ait iç çamaşırları ile geri geliyor. Maalesef onun kıyafetleri

bana küçük geldiği için sadece boxerini kullanabiliyorum, ama rahatsız bir durum çünkü o da oldukça küçük bana. Uçuş boyunca giydiğim şortum ve evde kalan "Boston Universty" tişörtümü üzerime geçiriyorum, başka şansım yok çünkü. Sonra kahvaltıya iniyorum.

Annem sanırım kıçımdaki donun çok rahatsız olduğunu anlıyor ve "Ayaz hemen ye yemeğini de çarşıdaki Akbank'ın yanındaki Sümerbank'a gidelim. Orada her şeyi bir arada buluruz, acil ihtiyacın olanları alırız sonra sen detaylı alışverişe çıkarsın," diyor.

Siz iki kadınla alışverişe çıkmak nasıl biliyor musunuz? Aman tanrım!!! Gittiğimiz mağaza annemin çok eskiden beri alışveriş yaptığı, artık sahipleri ile ahbap olduğu bir yer. Mağazanın güzel sahibesi Ece bizlere çok yardımcı oluyor, bir katı erkeklere ayırmışlar ve gerçekten de iç çamaşırından takım elbiseye kadar her şey var burada. Ben kabinden çıkmadan gelen her şeyi denerken Özge, Ece Hanım ile konuşuyor. Anladığım kadarıyla ikisinin de oğlu aynı yaşta ve aynı kreşteler ve iki fırlama oğlan öğretmenleri her kimse ona âşık. Ne komik, ben de kreşteyken öğretmenime âşıktım. Demek ki ne kadar devir değişse de bu kural değişmiyor.

Ben kabinde son pantolonu denerken Ece Hanım o cıvıl cıvıl sesiyle yeni gelen müşterilerini karşılıyor sanırım ve "Nişan mı? Aman tanrım! Rüzgâr ve Emir duymasın, onlara nasıl söyleriz şimdi idollerinin nişanlandığını?" diyor ve Özge ile kahkahalar atıyorlar.

Sonunda alışverişi tamamlıyoruz ve ilk önce Emir'i almak için yuvasına gidiyoruz. Ben arabada beklerken Özge minik fırlamayı almaya gidiyor. Emir Özge'nin ellerini sımsıkı tutmuş kafası arkada birisine el sallayarak geliyor, arabaya bindiğinde de hemen bana tüm gün yaptıklarını anlatıyor. Tabii meşhur öğretmenini de, ayrıca saçlarının çok güzel koktuğunu da. Bu çocuk çok beter olacak çok.

Emir'i de aldıktan sonra babamın şirketine uğruyoruz, bizleri keyifle karşılıyor. Biraz sitem ettikten sonra sevgili damadı Mustafa'yı da arıyor, akşam yemeği için benim çok sevdiğim Bostanlı'daki Deniz Restoran'da yer ayırtıyor. Birkaç saat daha işyerinde sohbet ediyoruz ve rakı, balık için ayrılıyoruz ofisten.

Özlemişim mis gibi İzmir kokusunu… Rakının yanında gelen kavunu, beyaz peyniri, deniz börülcesini ve bir de balığını. Güzel sohbetimizi gelen fasıl ekibi bölüyor ve ilk şarkıları beni olduğum yere mıhlıyor. "Yalnız benim için bak yeşil yeşil," diyor udi içli içli, klarnetçi ona eşlik ediyor ve benim aklıma o yemyeşil gözler geliyor… Kim bilir nerede kime bakıyor o yeşil gözler ve asıl en önemlisi o Cenker denen züppeyle mi?

Dalmış olduğum düşüncelerden çalan telefonum uyandırıyor beni. İzmir'den arkadaşlarım benim için Rain'de toplanmışlar ve beklediklerini söylüyorlar, yemekten sonra katılacağımı belirtip içli içli çalan klarnete kulak vermeye devam ediyorum. Saat gece yarısına geldiğinde ailemden ayrılıp arkadaşlarımın yanına doğru gidiyorum, yolda Sıla'yı hiç aramadığım aklıma geliyor ama cebime sıkıştırdığı kâğıdın şu an nerede olduğunu hatırlamıyorum. Yani telefonu yoksa arayamam değil mi, diye kendimi kandırıp arabayı valeye teslim ediyorum.

İçeri adım atar atmaz Tarkan'ın şarkısıyla salınan kalabalığa bakıyorum. Herkes "Sevdanın sonn vuruşu…" diye avaz avaz bağırarak dans ediyor. Bizimkilerin tarif ettikleri yere doğru ilerlerken kendi hallerinde salınan iki kızı fark ediyorum, birisi o kadar tanıdık ki tam kim olduğuna bakmak isterken onu görüyorum… O pislik adam bir vantuz gibi kollarını beline dolayıp vücuduna yaslıyor kızı ve birbirlerine sarılarak dans etmeye devam ediyorlar. Kız kafasını arkaya doğru atıp güldü-

ğünde anlıyorum ki o evet o Yeşim ve hâlâ Cenker' ın kollarında… Allah kahretsin!!!

Bu kız nasıl hep en olmadık zamanda karşıma çıkıyor ve beni altüst ediyor anlamıyorum. Orada saf saf dikilmiş onlara bakarken omzuma dokunan bir el ile arkamı dönüyorum, daha ne olduğunu anlamadan Can, Emre, Onur ve Mert'in ortasında buluyorum kendimi… ilkokuldan lise sona kadar birlikte okuduk onlarla, benim can dostlarım. Biz beş tane kazık kadar adam, kulübün ortasında sarmaş dolaş oluyoruz. Erkeklere has tokalaşmalar, yumruklaşmalar eşliğinde beni oldukları locaya götürüyorlar. Tüm kızlar erkekler toplamışlar, hepsiyle sanki hiç ayrılmamış gibiyiz. Masada duran viskiden bir yudum alıp etrafa bakmak için arkamı dönüyorum ve Sıla'yı görüyorum.

Bara yaslanmış tek başına öyle etrafa bakıyor, o kadar yalnız ve o kadar savunmasız ki… Ayaklarım ben istemeden ona doğru ilerliyor ve görüş alanına girdiğimde yüzünde oluşan ferahlama ve mutlulukla bana doğru gelip kucağıma atlıyor. "Hoş geldin yakışıklı!" diyerek her zaman yaptığı gibi dudaklarıma saldırıyor…

Üçüncü Bölüm

"Bak bak havalara nasıl da geriniyor, Alain Delon'um benimm…"

Etrafta bangır bangır Sıla çalarken insanlar deli gibi dans ediyor. Ben yokken İzmir iyice hareket kazanmış, kızları zaten rahattı iyice bir rahatlık gelmiş, erkekleri ise hâlâ aynı çapkın… Bu şehrin kızı da erkeği de çapkın, o zaman zor oluyor işte! Hep avcı hep avcı av olmuyor, olamıyor kimse… Sıla hemen bizimkilerle kaynaştı, kızın zaten yabancılık çekerim aman gibi bir sorunu yok. Rahat, pervasız, doğal, istediği gibi yaşıyor hayatını. Bu gürültülü yerde sohbet etme olanağı olmadığı için herkes kendi halinde, ben ise oturduğum yerden arada da olsa "yeşil gözlü" güzel kızı görebiliyorum.

Mutlu gibi ama bir gariplik de var çözemediğim, neyse bakmamam lazım. Gece ilerledikçe yorgunluğum artıyor. Hâlâ alışamadım saat farkına ve hava denizden esmesine rağmen bana bunaltıcı geliyor. Sıla bizim kızlarla dans ederken onu izlemeye başlıyorum bu sefer, nasıl da mutlu… En azından o mutlu. Göz göze gelmemizle gülümsüyor bana ve ben ona "gel yanıma" dercesine elimi uzatıyorum. Nasıl oldu anlamadım ama o kadar uysal ki, hemen geliyor ve yanıma oturuyor.

"Efendim yakışıklı?"

"Yorulmadın mı sen? Daha hiç oturmadın, devamlı dans ediyorsun."

"Ee biliyorsun ben kurtluyum yakışıklı," diyor ve göz kırpıyor bana. Bu kıza karşı ne hissediyorum hâlâ anlamadım, ama yanındayken keyif aldığımı biliyorum.

"Nerede kalıyorsun sen? Otel ayarladım dedin ama konuşamadık."

"Valla burada tek bildiğim yer Hilton'du orada yer ayırttım. Hilton'da kalıyorum. Süper soyadımdan sanırım, bana süit oda vermişler en üst kattan. Manzara müthiş, tüm gün odadan çıkmadım, bornozum üzerimde yatağa uzandım, İzmir'i, denizi izledim."

"Hımmm iyimiş… Otelin buraya uzak, nasıl gideceksin?"

"Geldiğim gibi, taksiyle."

"Olmaz, ben bırakırım seni. Ayrıca kurtların dökülmüşse kalkalım mı, çok yorgunum."

"Olur yakışıklım, olur."

Bizimkilerle vedalaşıp son defa uzaktan kaçamak bakıyorum yeşil gözlüye ve Rain'den çıkıyorum. Neyse ki vale hemen arabayı getiriyor da fazla beklemiyoruz, zira Sıla'nın kıkırtıları yüzünden etraftaki insanlar bizi izliyorlar devamlı.

Yolda havadan sudan konuşurken radyoda çalan şarkıya Sıla eşlik ediyor. "Bir güzellik yapsana, gece benle kalsana…" Pat diye! "Bak yakışıklı, sana şarkı yapsam ancak bu kadar olurdu," diyor.

Böylece aklımda olmasa da yukarı çıkıyorum ama… Odaya girer girmez ilk yaptığı şey gene kucağıma atlamak oluyor, bu seferki birlikteliğimiz daha sert, daha talepkâr. Sıla sanki ben her an gidecekmişim gibi sımsıkı sarılıyor bana, tırnaklarını koluma, sırtıma geçiriyor, bacakları ile belime sımsıkı tutunuyor. Bu kızın bu kadar sevgiye aç olmasına üzülüyorum bir taraftan, bir taraf-

tan da onu sorguluyorum. Müthiş bir dansın sonunda hazla yatağın kenarlarına çekiliyoruz. Ben dalgın dalgın tavanı izlerken Sıla sanki bir yavru kedi gibi yanıma yaklaşmaya çalışıyor. Neden bu kız bu kadar ürkek ve bu kadar çekingen oldu bir anda, anlamlandıramıyorum. Yavaşça kolumu kaldırıp koynuma sokuluyor ve sarılıp sessizce gözyaşları dökmeye başlıyor. Ben daha şaşkınlığımı atamadan konuşuyor, sanki başka bir âlemde gibi.

"Şimdi bu kız birden neden ağladı diyorsun, di mi yakışıklı? Ama lütfen sadece sus şu an, konuşma. Sessizce düşün ve bana sımsıkı sarıl, sanki sevgilimmişsin gibi, sanki âşıkmışsın gibi, sanki seviyor gibi…"

Sabah birbirimize kaşık pozisyonunda sarılmış uyanıyoruz, uzun zamandan sonra bir kadınla uyuyorum ve ona sarılıyorum. Bu kızda bir şeyler var kafamı kurcalayan, benim de onu çözmem lazım. Dün gecenin aksine tam bir kaplan kesiliyor ve bana "Kahvaltı yapmak ister misin, yoksa ailene mi gideceksin? Ne de olsa Cumartesi, tatil günü ailecek kahvaltı yapmak istersiniz," diyor.

İşin gerçeği ailemle kahvaltı yapmak istiyorum, çok özledim onları. Ayrıca İstanbul'dan kuzenim Alaz gelecek, onunla dertleşmeyi, takılmayı özledim. Ne cevap vereceğimi bilemeden kafamı kaşırken ondan gene bir atak geliyor.

"Git yakışıklı lütfen git. Gitmek istiyorsun ama dün geceki iki dakikalık saçmalamam yüzünden ne diyeceğini bilmiyorsun. Git lütfen ve bana acıma."

"Sıla ne acıması yaaa… saçmalama. Acımıyorum sana. Seni yalnız bırakmak istemiyorum anladın mıi ama İstanbul'dan kuzenim gelecek, onunla da olmam lazım. Ne yapacaksın sen tüm gün İzmir'de, kimseyi tanımaz etmezsin."

"Kim dedi sana kimseyi tanımadığımı? Benim hak-

kımda ne biliyorsun ki sen yakışıklı? Annem burada, belki ona giderim hem belki gitmem ama senin artık gitmeni istiyorum."

"Annen mi burada? Peki neden hiç bahsetmedin? Neden otelde kalıyorsun o zaman annen buradaysa?"

"Sana ne? Nerede istersem kalırım, sana mı soracağım? Şimdi git artık, ayrıca aramak istersen bu sefer telefonumu telefonuna yazıyorum, hani kâğıdı kaybettin ya…"

Bu konuşmanın üzerine apar topar bir duş alıyorum, odadan çıkmadan resepsiyonu arayıp arabamı hazırlamalarını istiyorum. Sıla'ya son kez "Emin misin?" diye sorduğumda ise "Git artık, uyumak istiyorum," diyor.

Biraz da bu sözlerin arkasına sığınıp odadan kaçarcasına çıkıyorum. Arabama biner binmez sağıma soluma dikkat etmeden otelden arabayı çıkarıyorum ki bir anda acı bir fren ve korna sesi duyuyorum. Arkama bakmadığım için gelen siyah kocaman Q7'yi görmemişim, artık nasıl çıktıysam. İnatla kornaya basıp selektör yapıyor, ben de camdan elimi "pardon" dercesine çıkartıp yola devam ediyorum. Evin bahçesine girer girmez Emir ve ona benzer bir velet karşılıyor beni.

Emir hararetle arkadaşına "Bak Rüzgâr, işte dayım. Sana anlatıyordum ya çok uzun boylu, kocaman bir adam diye… Biz de çok basket oynarsak öyle olabiliriz," diyor. İki küçük adamı aynı anda kucağıma alıp havaya kaldırıyorum.

"Merhaba Rüzgâr, evet ben bu Emir'in dayısıyım ama sadece basket oynamadım, ayrıca yemek de yedim ve böyle oldum," diyorum. Annemler, ablamlar havuz kenarında oturmuş sohbetteler, annem benim iki çocuk kucağımda onlara doğru geldiğimi görünce fırlıyor yerinden.

"Oğlum düşüreceksin, biri emanet çocuk yahu!"

"Benim güzel annem, ne olacak? Toplasan elli kilo

etmez bunlar, bir şey olmaz," deyip bırakıyorum iki canavarı yere.

Emir sarı saçları, badem gibi gözleriyle meraklı meraklı yüzüme bakıyor ve bombayı patlatıyor.

"Dayı, neden kız gibi kokuyorsun sen?"

Ulan ne desem şimdi? Kıpkırmızı suratla kalıyorum ve arkadakilerin kahkahası eşliğinde saçma bir açıklama yapıyorum.

"Arkadaşımın duş jeli öyle kokuyordu."

Emir'den gelen bir "Haa…" sesi ile Rüzgâr ve Emir koşarak gidip havuza atlıyorlar çığlıklar eşliğinde.

"Ulan kazık kadar herifsin, ama bacak kadar bebe seni madara etti," diyor bilmiş babası Mustafa.

"Mustafaaa! Utandırma kardeşimi daha fazla. N'apsın adam? Yakışıklı, boylu poslu, bırakmıyor kızlar peşini tabii ki…"

Özge sanki oradan atlamasa ben bir şey diyemeyeceğim, fakat ağızımı tam açacağım zaman babamın ikazı ile susmak zorunda kalıyorum.

"Tamam kesin artık, böyle sohbetleri sevmiyorum, biliyorsunuz. Ayaz sen de ne kadar Amerikalar da yaşamış olsan da, kazık kadar olsan da bu evdeyken benim kurallarım geçer. Bir daha bu tarz bir konu yaşansın istemiyorum," diyerek noktayı koyuyor.

Bizimkiler erkenden kalıp kahvaltılarını yaptıkları için bana bir tepside annem kahvaltılık bir şeyler hazırlıyor. Onları yerken bir yandan da ailem ile sohbet ediyorum. Fakat iki muzur beni rahat bırakmıyor ve inatla havuza çağırıyorlar. Ben de onları kıramıyorum. Havuzda yüzme stillerinden atlamaya kadar her şeyi yapıyoruz. Benim bile enerjim tükendi onlar hâlâ "Hadi yaa hadii!" diye inletiyorlar, ama kimse kusura bakmasın acayip yorulmuş bir vaziyetteyim. Şezlonglardan birine atıyorum kendimi. Bir yandan uyuklarken bir yandan da iki afacanı dinliyorum.

Bunların âşık olduğu öğretmenleri nişanlanmış. Önce nişanın ne olduğunu çözmeye çalışıyorlar, sonra da o adamın öğretmenleri ile aynı yatakta uyuyup uyumadığını tartışıyorlar. Gerçekten ileride kızların bunların elinden çekeceği var. Saat biraz daha ilerlediğinde Rüzgâr'ın annesi Ece Hanım, bir gün önce beni donatan mağazanın sahibesi, oğlunu almaya geliyor. Bugünün amacı anlaşıldı, çocuklar öğretmenlerinin evleneceğini öğrendikleri için depresyondaymış ve oyalama aracı olarak ben seçilmişim.

Ece Hanım ve Rüzgar'ı yolculuyoruz, Emir anında dudaklarını sarkıtıp "Dayı, ama biz çok seviyoruz öğretmenimizi, o melek gibi o kadar güzel ki… Ya nasıl gider o adamla evlenir, nasıl ama yaa… Onları ayırmamız şart," diyor.

"Emircim olur mu, ama bak çok ayıp… öğretmenin demek ki o adamı çok seviyor ve onunla mutlu, hem siz çok küçüksünüz, evlenebileceğinizi sanmıyorum."

"Biz evlenmeyeceğiz zaten dayı, biz daha çocuğuz, ama onunla da evlenmesin. Zaten adam sırf öğretmenime iyi gözükmek için okula balon getiriyor, bizlere pamuk şeker getiriyor, sinir yaa…" diyerek çimleri tekmeliyor.

Bu sırada yanımıza gelen annesi Emir'e sıkı bir gözdağı veriyor. "Emir sakın bir daha öğretmenin için öyle konuştuğunu duymayacağım. Yeşim Hanım seni çok seviyor ve senin okulda yaptığın yaramazlıklar için üzülüyor. Lütfen şimdi artık büyüdüğünü gösteriyorsun ve okula gittiğin andan itibaren çok uslu bir çocuk oluyorsun, yoksa seninle daha ciddi bir konuşma yapmamız gerekecek."

Vay beee! Demek anne baba olmak böyle bir şey. O yaramaz Emir bir anda "Peki annecim," diyor ve poposuna baka baka gidip dedesinin kucağına oturuyor.

Akşam havaalanında kuzenim Alaz'ı bekliyorum,

çok özledim onu. Küçükken her yaz bize gelirdi ve hep onunla vakit geçirirdik, beraber oynar, beraber kafamızı gözümüzü yarardık. Hatta ilk yediğim yumruğu da onu koruyacağım diye karşı mahalledeki çocuktan yemiştim ve gözüm bir hafta mosmor gezmiştim. Hey bee! Gençliğimizde ise kırılan cevizlerin haddi hesabı yok, kızlar çok çekti bizden. Keyifle o günleri düşünürken kapıdan çıkıveriyor Alaz, fakat bir elinde sıkı sıkı sahiplendiği başka bir el daha var.

Alaz'ı hiç bu kadar etrafına ışık saçarken ve mutlu görmemiştim. Beni fark etmesiyle yanındaki kızın elini bırakıyor ve bana doğru sık adımlar ile geliyor. Bizim kendimize has yumruklu omuz atlamalı selamlaşmamızdan sonra yanındaki güzel hanımla tanıştırıyor beni. Gülce… Âşık olduğu kızın adı Gülce'ymiş. Bu güzel yeşil gözlü kız bunda ne bulmuş anlamadım, ama bizim serseriyi mum etmiş. Yolda Gülce'nin de İzmirli olduğunu öğreniyorum, onu ailesinin evine bırakıyoruz ve Ayaz ile bize doğru yol alıyoruz.

Gerçekten bu adam ile konuşacak çok şey var çok… Yalnız o Gülce'nin gözleri nedense Boston'da bana yardımcı olmaya çalışan o yeşil gözlü kızın gözlerini anımsatıyor…

Cenker bu gece ellerini çekmeyecek popomdan, anladım ve yapacağım bir şey yok. Yiğit de bir kızın peşine gitti, kaldım mı bu arada böylece. Tüm gece sarmaş dolaş dans ediyoruz. Aslında keyifli, yıllarca hayalini kurduğum bir sahnenin içindeyim. Cenker benim ve ben onun kollarındayım, sarmaş dolaş olmuşuz. Bir o beni öpüyor bir ben onu, ama durum aynen şu: Cenker ile sarmaş dolaşız ve elleri devamlı harekette, dudakları bir

boynumda bir yüzümde bir dudaklarımda. Öyle sahiplenici ki bu gece anlamıyorum hiç.

Ayy en sevdiğim şarkı çalıyor! "Alain Delon'um beniiimmm…" Tüm keyif ve neşemle eşlik ediyorum, bir elimde biram, bir elim havada. Bu gece gerçekten bende bir şey var, sanırım Cenker öyle güzel bir suratla izliyor ki, ben de iyice havaya giriyorum. Sonunda yaa… sonunda bu adamı etkiledim ve benim! Kızlarla epeyce dans ediyor ve yorulup gene kendimi Cenker'in kollarına atıyorum.

"Bittim… Çok yoruldum çok…"

Dudağımdan kocaman bir öpücük daha alıyor ve "Buradan hiç yorulmuşa benzemiyorsun, ama daha dans edecek misin yoksa gidelim mi?"

"Gidelim yaa… ayaklarım acıyor, zaten sabahın köründen beri koşuşturma ile geçti inan çok yoruldum."

"Tamam birtanem. Yiğit gitti, bende kalsana akşam, hadi bu gece bırakma beni."

"Ya Cenker zorlama lütfen, nişan gecemde, şimdi olmaz yani… Hem babama ne diyeceğim, olmaz hayatta, gözlerine baka baka…"

"Off be Yeşim offf… Yarın sabahtan gel o zaman, kahvaltı yapar, havuza gireriz, tüm gün bizim olur."

"Tamam, gelirim söz, ama şimdi lütfen kalkalım ve beni evime bırak, yoksa burada kıvrılıp uyuyacağım."

Arabada koltuğumda yan dönmüş Cenker'i izliyorum, ben bu adama sahip olmak için neler yaptım? Tüm lise yıllarım onun peşinden koşmakla geçti, her adımını deli gibi takip ettim. Sırf Cenker o okula gitti diye oraya gittim, onun sevdiği filmleri, müzikleri sevdim. O hep başka kızlarla başka bir hayat yaşadı ama en kötüsü Boston'da yaşadığım olmuştu. Büyük bir hevesle gidip sokaklarda ağlayarak geri döndüm fakat şimdi parmağımda onun yüzüğü var ve başardım, bu adam benimle…

Uzunca süre sessizce onu izlerken kendimden geçip yanağını okşuyorum ve dudaklarımdan nasıl olduğunu anlamdan "Benimsin," lafı çıkıyor.

Cenker ilk başta şaşırsa da bir eliyle direksiyonu tutup diğer eliyle de ellerimi tutuyor "Sen de benim… Hep biliyordum senin benim olacağını, bir gün seninle evleneceğimi ve böyle olacağımızı…"

Yatağıma yatıp tüm günün hesabını çıkarıyorum. Ne demek istedi en son Cenker, kafam karman çorman oldu. Madem benimle evlenecektin be adam neden tüm hayatın beni peşinden koşturmakla geçirdin ki? Çok karışığım çok… Saatlerce yatağımın içinde dönüp duruyorum, bugüne kadar neler yaşadıysak yaşadık, ama bugün olanlar çok garip. Düşündükçe huzursuzluğum artıyor. Neden ben de o bardaki kız gibi sevdiğim adamın kucağına tüm varlığımla atlayamıyorum? O güçlü adam kadını nasıl da sarıp sarmaladı hemen. Bende mi bir tutukluk var? Cenker bugün yeteri kadar istekliydi -ki hep öyle gene geride duran bendim. Gerçekten ben ne istiyorum?

Yıllardır en fazla istediğim şey Cenker'di ve şu an ona sahibim, daha ne? Peki ben bu adama ne diye hitap edeceğim? "Aşkım… Sevgilim… Hayatım… Minnoşum…" Ay Minnoşum olmaz tabii de, ne bileyim? Cenker o işte; Cenker…

Bu düşünceler içerisinde huzursuz bir uykuya dalabiliyorum en sonunda midemde kramplar eşiliğinde.

Saat kaç? Neden ötüyor bu telefon? Bugün cumartesi değil mi? Neden çalıyor bu alarm, derken beynimde şimşekler çakıyor. Ben bu sabah Cenker'e kahvaltıya gidecektim. Aceleyle yataktan kalkmaya çalışırken üzerimdeki pikeye takılıp düşüyorum, tam telefon susmuşken yeniden çalmaya başlıyor. Tanrım popom… nefes nefese telefonu açıyorum ve fark ediyorum ki saat öğlen olmuş bile.

"Efendim?" dememle Cenker'den basbas bağıran bir ses geliyor.

"Yeşim neredesin? Niye açmıyorsun telefonunu? Kaç defa aradım seni haberin var mı? Artık neredeyse evinizi arayacaktım. Hani kahvaltıya gelecektin? Saat ondan beri seni bekliyorum ben."

Araya girebildiğim zaman cevap veriyorum Cenker'e, yalnız aramızda kalsın şimdiden bıktım bu adamın böyle buyurganlığından.

"Cenker! Nefes al. N'apayım dün gece uyuyamadım, sabah da uyuyakalmışım. Biliyorum geç kaldım, ama n'apalım? Hemen hazırlanıp geliyorum ve sakın bir daha bağırma bana, sakın…" diyerek onun cevap bile vermesine fırsat bırakmadan yüzüne kapatıyorum telefonu.

Tabii ki anında mesaj geliyor: "Sakın sen de telefonu bir daha yüzüme kapatma, sakın!"

Bikinimi giyip üzerime ip asklı penye elbisemi geçiriyorum, saçlarımı da tepemde öylesine bir topuz ile topluyorum. Yanıma akşam için de bir elbise ve iç çamaşırı alıp çıkıyorum odamdan. Cumartesi olmasına rağmen evde kimse yok, yolda ararım ne de olsa, diye düşüp arabama atlıyorum.

Seviyorum arabamı, siyah bir kedi gibi… Biraz büyük bir kedi, ama olsun. Bugün de ne kadar güneşli böyle hava pırıl pırıl parlıyor, gökyüzü sanki bulutlardan pamuk tarlası gibi, güneş bana selam veriyor. Sahilden gitmeye karar veriyorum, denizin bana gülümsemesini izlemek hoşuma gidiyor. Güneş gözlüğüm torpido gözünde, uzanıp takıyorum. Böyle kendimi daha havalı hissediyorum nedense, belki de o kocaman simsiyah camlar yüzümü kapattığı içindir.

Arabada çalan şarkıya ritim tutturmuş giderken bir anda önüme gökmavisi bir Mercedes çıkıyor. Ben frene basmasam direkt adamın üzerine çıkacağım. Aklım

çıkıyor, aman tanrım! Neredeyse kaza yapacaktık adamın dikkatsizliği yüzünden. Biraz önüne baksa ya! Deli gibi kornaya basıyorum küfürlerim eşliğinde, ondan ise sadece bir "Özür dilerim," dercesine el sallama geliyor. Nasıl yaa nasıl? Hep bunlar gibi sorumsuz adamlar yüzünden kazalar oluyor, sonra da biz kadınlara sallıyorlar.

Tamam, sinirlerimi bozmayacağım. Radyoda "Durdurun dünyayı, inecek var," diyen Gülben'e eşlik ederek Cenker'in evine gidiyorum. İzmir'e döndüğü zaman çıkmıştı bu eve, ailesinden ayrı yaşamak istediğini söyleyip. O zaman anlamamıştım bu kocaman evde ne yapacağını, fakat şimdi anlıyorum. Her zamanki gibi kendi kafasında plan yapan Cenker bu evi de bizim için istemiş.

Arabamı arabasının arkasına park edip kapıyı çalıyorum, evin işlerine bakan Gülşen abla kapıyı açıyor bana, seviyorum bu kadını cidden. Cenker'in arka bahçede olduğunu öğrenip oraya gidiyorum. Her zamanki ciddiyet ve suratsızlığı ile elindeki gazeteyi okuyor. Ses çıkarmadan arkasından boynuna sarılıyorum.

"Ben geldimmmm… Benim nişanlım neler yaparmış, ne kadar da ciddiymiş kendileri…" deyip yanağına kocaman sulu bir öpücük konduruyorum.

Bir şeyler atıştırıp gazetelerin Ege ekinde çıkan nişan fotoğraflarımıza bakıyorum. Vay be! Gerçekten güzel çıkmışız, tam katalog fotoğrafı olur, hani fotoğrafçılar vitrinlerine falan asarlar ya, aynı öyle fotoğraflar. Kahvemi yudumlarken Cenker üzerindeki tişörtü çıkarıyor ve yanıma gelip elimden tutup ayağa kaldırıyor beni.

"Hadi iyice sıcak bastırdı, havuza girelim," diye mırıldanıp üzerimdeki elbisemi bir hamlede çıkarıyor ve beni kucakladığı gibi havuza atlıyor. Elleri havuzda boş durmasa da eğlenceli vakit geçiriyoruz. İlk defa kendi-

mi bu kadar rahat bırakıyorum Cenker'in kollarına ve ilk defa onunla eğleniyorum.

Güneşlenmek için havuzdan çıktığımızda Gülşen Abla çıkacağını ve yemekleri hazırlayıp dolaba koyduğunu söylüyor ve gidiyor. Ben yanımda getirdiğim kitabı okurken Cenker telefonunu karıştırıyor. Bir yandan da "Hâlâ böyle ergen ergen aşk hikâyeleri okuduğuna inanmıyorum," diyerek söyleniyor. Bu sefer cevap vermeyeceğim, gerçekten sinirlerimi bozamam. Ona ne yani, ne okursam okurum.

Bir de şunu fark ediyorum annemi arayıp "Cenker'deyim," dediğimde ondan gelen cevapla bazı şeylerin hazırlandığına.

"Biz de Ahmet Amcanlarla Çeşme'deyiz. Bu gece burada kalabiliriz hayatım, sabah uyuyordun uyandırmak istemedim. Yiğit de arkadaşlarıyla Foça'da bu haftasonu."

Nasıl yaaa! Ailem kendi kendine program yapmış ve gitmiş mi? Cenker'e "Annemler sizinkilerle Çeşme'deymiş," diyorum ve ondan "Biliyorum, o yüzden bu gece benimle kalıyorsun Yeşim. Hiç hayır deme o koca evde, sessiz sitede seni yalnız bırakmam," diyerek telefonuna geri dönüyor. Resmen tuzak kuruldu bana, tuzak!

Bu duruma takılmamaya çalışıyorum, sonuçta nişanlımla bırakıyorlar beni başka biriyle değil ve günün tadını çıkarmaya bırakıyorum kendimi. Elimdeki kitap öyle sürükleyici ki ben de başkahraman Sedef gibi yapmak istiyorum, elimde fotoğraf makinesiyle özgür olmak. Yan gözle Cenker'e bakıyorum ve anında yakalanıyorum.

"Ne? Güzel kafanda bir şeyler var? Ne düşünüyorsun?"

"Ben mi? Ahh hiç bir şey… Sadece profiline bakıyordum."

"Beğendin mi bari? Hani pek bir alıcı gibi inceledin de. Beğenmediğin bir yer varsa burnum gibi falan, ameliyat olamam bak."

"Ay Cenker… Beğenmediğim hiçbir yerin yok, hatta alıcı değilim artık aldım bile, hatırlatmak isterim. Şimdi lütfen fotoğrafını çekebilir miyim, lütfennnii. Bak çok güzel olacak."

"Nereden çıktı yaa bu fotoğraf işi Yeşim? İstemem biliyorsun, sevmiyorum fotoğraf çektirmeyi."

"Lütfen yaa lütfen… bak hiçbir yerde yayınlamayacağım, sadece kendim için istiyorum, lütfen çekeyim. Bak Sedef Mehmet'in her anını çekiyor hem de Mehmet poz veriyor ona, sen de bana poz versen."

"Onlar kim yaa? Bana ne el âlem ne yaparsa yapsın, ben sevmiyorum Yeşim!" diyor inatla ve ben uzandığım şezlongtan kalkıp elimde telefonum ile sinsi sinsi Cenker'e yaklaşıyorum. Onun itirazları ve benim kararlılığım ile birkaç kare fotoğraf çekebiliyorum, ama sanırım ben bu karmaşada biraz fazla eğilmişim o da ayağa kalmaya çalışmış. Nasıl olduğunu anlamdan Cenker'in üzerine düşüyorum ve düşmem ile kararlılıkla dudaklarıma sahip çıkıyor, elleri ise bir kalçalarımda bir göğüslerimde. Her hareketi daha talepkâr daha istekli ve daha tutkulu. Dudaklarıma sahip çıkarken küçük dil oyunları ile beni kendimden geçirmeye başlıyor, fakat bu anda bile dün gece Rain'de gördüğüm sahne gözümün önüne geliyor. Acaba biz de şu an o çift gibi dışarıdan tutkulu âşıklar gibi mi gözüküyoruz? Benim duraksamam ile dudaklarını geri çekiyor ve bana nefes almak için biraz süre tanıyor.

Ben nefes alıp verişlerimi düzene sokmaya çalışıyorum fakat nafile… biraz önce dudaklarıma baskı yapan o dil kulağım ve boynumdan aşağı inip iki göğsümün arasında duraklıyor, derin derin tenimi soluyup beni bir anda kucakladığı gibi "Bu kadar Yeşim, benim da-

yanma noktam buraya kadardı," diyor ve yukarı yatak odasına yöneliyoruz.

Beni bir hamlede yatağa bırakıyor ve yanıma yatıyor. Gözlerinden, vücudundan anladığım kadarıyla daha fazla beklemeyecek. Benim hazır olup olmamam şu anda onun umurunda değil. Şimdi istiyor ve istediğini alacak Cenker, her zamanki gibi. Cenker hızlı hareketlerle bikinimi çıkarırken beynimde Kylie Minogue'den Slow çalıyor…

Tabii ki beynimde çalan "Slow"a inat hızlı yaşanıyor aramızda her şey. Sahiplenici dudaklar önce göğüslerimde dolaşıyor, oradan karnıma, bacaklarıma ve bacağımın iç kısımlarına iniyor. Ben ne yapacağımı bilmez bir halde kendimi olayların akışına ve daha çok Cenker'in ellerine bırakmış durumdayım. Kendimi aslında çok huzursuz ve kötü hissediyorum, sanki ailemin gitmesini beklemiş ve ilk anda kendimi Cenker'in kollarına atmış gibi.

Adını inleyerek söylememle "Lütfen kendini rahat bırak, bana bırak aşkım," diyor ve dudakları ile indiği yolu gene dudakları ile yukarı doğru çıkıyor. Dudaklarımı yeniden sahiplenmesi ile bir acıyla kasılıyorum. Ahh Tanrım gerçekten canım çok acıyor.

"Kasılma, rahat ol, kendini sıkarsan daha çok acıyacak aşkım. Lütfen rahat ol, lütfen," diye kulağıma mırıldanıyor Cenker ve tekrar bastırıyor kendisini. Bu sefer öncekinden daha da şiddetli ve sert. Cenker'i hissetmemle acı bir çığlık daha çıkıyor dudaklarımdan ve gözümden hafif hafif gözyaşları akıyor. Cenker kulağıma teskin edici sözler söyledikçe biraz daha rahatlıyorum. Bir yandan elleriyle saçlarımı okşuyor, gözümden akan yaşları dudakları ile öperek siliyor ve sonunda birbirimizin oluyoruz büyük bir haz ile…

Nefesimiz birbirine karışmış sarmaş dolaş olmuşken dudaklarından son bir cümle çıkıyor. "Şimdi artık sen de tam anlamıyla benimsin."

Dördüncü Bölüm

Tenim acıyor, canım acıyor… Kollarında yattığım adamın vücudu diken gibi batıyor tenime. Hazır değilim demiştim, dur diye inlemiştim ama o alacağı hazzın peşinden sürüklendi. Nasıl yaptım bunu nasıl? Daha ilk dokunmasında nasıl da tutuldum sessiz kaldım. Yerimden kalkmaya çalıştıkça daha sıkı sarıyor beni ve "Rahat dur!" diyor ama canım gerçekten acıyor.

Acıdan bayılmakla uyumak arasındayım sanırım ve hafif bir ıslaklık ile halsizce kıpırdanıyorum. Elimi yatağa doğru uzatınca bacağımdan yatağa doğru yol olmuş kanamayı görüyorum, tek yapabildiğim çığlık atmak oluyor. Cenker ne olduğunu anlamadan yataktan fırlıyor ve suratıma baktığında "Kanamam çok, hastaneye götür beni lütfen…" diyebiliyorum.

Alelacele Cenker'in yanıma getirdiği kıyafetlerimi giyiyorum. Artık ağlamaktan ne yaptığımın farkında değilim, içimde ne varsa onun için ağlıyorum; biriktirdiklerime ağlıyorum. Cenker'in de yardımıyla hazırlandıktan sonra beni kucağına alıyor ve merdivenlerden iniyoruz. Bir yandan bana teskin edici sözler söylerken bir yandan saçlarımı okşuyor.

Hastaneye vardığımızda da elimi hiç bırakmıyor. Sadece doktor muayene edeceği sırada çıkıyor ve kapının

önünde bekliyor. Doktorun birkaç sorusuna kesik kesik cevap verebiliyorum.

Babacan doktor, "Hadi ağlama artık, bak kanaman durdu, korkmana gerek yok. Artık acın da kanaman da olmayacak. İlk seferdi sanırım, partnerin ve sen aceleci davranmışsınız. Şimdi sakın ol tamam mı güzel kız," diyor.

Kapıda Cenker ile konuştuklarını işitiyorum ama neler konuşuyorlar duymuyorum, zaten duymak da istemiyorum. Konuşmaları bitince korkarak yanıma yaklaşıyor Cenker ve gene saçlarıma uzanıyor elleri… O kadar ürkek çıkıyor ki sesi. Bense ondan güçlü sahiplenici bir ses beklerdim.

"Özür dilerim. Canını acıtmak istemedim, gerçekten özür dilerim."

"Çıkar beni buradan lütfen."

"Tamam hayatım, lütfen yüzüme bak, gözlerime bak."

" Cenker, sana canım acıyor dedim, dur dedim, dinlemedin beni… Kendinden o kadar geçmiştin ki sadece kendin için düşünüyor kendin için yaşıyordun. Şimdi lütfen beni götür buradan!"

Yeniden Cenker'in evine gidiyoruz, zaten o kadar halsizim ki elimi bile kaldıracak halim yok. İlk önce salondaki koltuğa bırakıyor beni, kendisi yukarı çıkıyor büyük ihtimal o çarşafları topluyor ve temizlerini seriyor. Biraz kendimle kalıyorum, iç sesimi dinliyorum. O an anlıyorum ki benim hayallerimdeki Cenker bu değil. Ben kafamda yarattığım, âşık olduğum adama Cenker'in bedenini giydirmişim ve ona Cenker demişim. Gerçek ile karşılaşınca da bu denli mutsuzum…

Cenker'in "Yeşim hadi…" demesiyle kendime geliyorum. Ne zaman geldi ne zaman beni kucakladı, farkında değilim. Tahminimi doğru çıkarıyor ve yeni serilmiş çarşaflara bırakıyor beni. Ne yapacağını bilemeden

bir eli belinde bir eli ensesinde gidip geliyor, aslında bana baksa anlayacak şu an tek ihtiyacım olan kafamdaki Cenker'in gelip bana sarılması, sımsıkı sarması ve "Yanındayım," demesi.

"Yeşim… ben… inan nasıl üzgün olduğumu anlatamam, ama bilemedim. Bilemezdim böyle olacağını, senin canını yakacağımı. Lütfen kapatma kapılarını bana. Yüzüme bak ve pişmanlığımı anla."

"Cenker, pişmanlığını yüzüne bakmasam da anlıyorum. O kadar da duygusuz biri olmadığını biliyorum, fakat olayların böyle olmasını kabullenemiyorum. Sen daha tecrübelisin, anlamalıydın. Ne bileyim, bir şeylerin yanlış olduğu belliydi ve en önemlisi ben hazır değildim, hem ruhen hem bedenen… Senin bunları görüp öyle hareket etmen gerekirdi. Olan oldu, şimdi tek isteğim uyumak ve desteğinle bu başlangıcı silmek."

Ve Cenker benim anlatmak istediğimin tam tersini anlayıp beni o odada tek başıma bırakıyor. Gene kaçıyor… Yaralarımı sarmak yerine gidiyor gene…

Aşağıdan gelen tıkırtılarla uyanıyorum, Cenker birileriyle konuşuyor sanırım. Kapıya yaklaşınca anlıyorum ki telefonda ailelerimize birlikte olduğumuzu, her şeyin yolunda olduğunu, bir sorun olmadığını falan söylüyor. Saatime bakınca vaktin çoktan öğlen olduğunu görüyorum, sessizce duşa girip dün gecenin izlerinden kurtulmak istiyorum, su üzerimden aktıkça sanki ferahlıyorum ve düşünme yetimi yeniden kazanıyorum.

Ellerim saçlarıma gidiyor, sırf Cenker uzun saç seviyor diye uzattığım saçlarıma. Birden hızlıca elimi çekiyorum. Ben bugüne kadar her şeyi onun için yapmışım. Cenker seviyor, saçını uzat. Cenker seviyor, zayıf ol. Cenker seviyor, caz konserine git. Hep o hep o… Ben hiç kendim olamamışım. Hırsla havluya saçlarımı sarıp köşede bulduğum havluyla da vücudumu kurulayıp çı-

kıyorum banyodan. Yanımda getirdiğim küçük çantamı Cenker odaya bırakmış. Hemen oradan temiz iç çamaşırlarımı ve kıyafetlerimi üzerime geçiriyorum. Saçlarımı taramadan tepemde sıkı bir topuz yapıp çantamı da alıyor ve aşağıya iniyorum.

Salonda dün gece benim dalıp gittiğim koltukta bu sefer o var. Başını ellerinin arasına almış yere bakıyor düşünceli düşünceli, ayak seslerimi duyar duymaz yerinden fırlıyor ve göz göze geliyoruz. O an daha iyi anlıyorum, artık eski Yeşim yok… Cenker'in bir dediğini iki etmeyen sadece onun için yaşayan kız gitti. Dün gece onun yerine kendi isteklerini bilen, kendine güvenen bir kadın geldi…

"Günaydın… Nasılsın? Ağrın falan var mı?"

" İyiyim, teşekkürler. Ben eve gidiyorum Cenker."

"Yapma Yeşim, lütfen uzaklaşma benden lütfen… Gel kahvaltı yapalım, bak senin için havuz kenarına hazırladım. Sonra da konuşalım lütfen. Aramıza böyle duvarlar örersen sana ulaşamam ki."

"Şu an burada olmak istemiyorum. Lütfen bırak gideyim, ben biraz kendimi dinleyeyim, seni ararım."

"Akşam bizimkilerle basket maçı var, bitişine gel bari, lütfen. Oradan gider bir yerde konuşuruz detaylıca."

"Bakarız."

Göz ucuyla kahvaltı sofrasına bakıyorum. Gerçekten küçük de olsa çaba sarf etmesi hoşuma gidiyor ama o evde oldukça dün gece aklıma geliyor ve midem bulanmaya başlıyor. Benim kahvaltı sofrasına doğru baktığımı gören Cenker tabii ki fırsattan istifade ederek "Lütfen, bari kahvaltı yapalım," diyerek elimdeki çantamı alıp yere bırakıyor.

Sonunda evimdeyim, kendi odamda… Nasıl da huzur veriyor bu oda bana. Kapımı kapattığım an yalnızım kendi özgür dünyamda. Az hayaller kurmadım bu yata-

ğa uzanıp… Cenker ile şöyle olacak, böyle mutlu olacağız. Düğünümüz, nişanımızla ilgili ne hayaller kurdum. Nişan ile ilgili kurduğum hayallerin hiçbiri gerçekleşmedi. Ben hep kalabalık bir nişan düşünmüştüm, çünkü nişan önemliydi. O sembolik kutlama Cenker ve benim birbirimize ait olduğumuzu tüm dünyaya duyurmamız demek olacaktı, fakat Cenker sadece anne ve babaların olduğu bir "yüzük takma" merasimi istedi. Ne kuzenlerimle oldum, ne sevdiklerimle, ne de arkadaşlarımla… sadece beş kişilik bir topluluk ve bir anda takılan yüzükler. Tanrım ben neden bu kadar hayatımın iplerini başkasının eline vermişim ki?

Yumuşacık ve alışkın olduğum yastıklara kafamı koyuyorum ve huzursuz bir uykuya bırakıyorum kendimi.

Telefonun inatla zangır zangır çalmasıyla gözlerimi açıyorum. Kesin bu telefonun sesini değiştirmeliyim, hep böyle kulak tırmalayıcı mıydı yoksa şimdi mi öyle hissediyorum, bilemedim. Tabii ki Cenker saat sekizde maçları olduğunu ve dokuz gibi onu almaya gidip gidemeyeceğimi soruyor, tamam diyerek kapatıyorum ve yeni hayatımın ilk kararını veriyorum.

Üzerime aceleyle straples tişört ve bol dizüstü şortlarımı giyiyorum, ayakkabı olarak yıllardır Cenker'den ayrıyken giydiğim Converslerimi de giydim mi, tamam. Şu an Cenker'in sevdiği "Kadın dediğin süslü şık olacak, topuklu ayakkabı giyecek," söylevinin tam tersiyim ve mutluyum.

"Ayhannnn ben geldim şekerimmmm!" Kuaförüme her zamanki neşemle giriyorum. Ayhan benim yıllardır geldiğim sadık kuaförüm. Son zamanlarda biraz onu aldatsam da saçımla ilgili önemli kararlarda onunlayımdır.

"Yeşim kız vallahi darıldım sana… Sen git hadi git o kaynananın kuaförüne. Duymadım sanma, röfleni o

yapmış. Bak bir de nişan saçın için geldiğinde yok valla diyordun."

"Ay tatlım yapma yaa, mecbur kaldım kadın oraya götürünce, seni de kırmak için söyleyemedim. Hem bakayım, yüzüğün çok güzelmiş. Ay nereden bulursun böyle ilginç şeyleri?"

"Sen asıl kendi yüzüğüne bak! Cenker Efendi kıymış paraya, kız o taşlar ne… Ayol pembe pırlantaya bayılırım. Neyse n'apıcaz saçına? Kaş manikür falan var mı?"

"Yok Ayhancım, yıllardır en çok istediğim şeyi yapacağız, keseceğiz saçları."

"Aaa nasıl, uçlarından mı?"

"Hayır hayatım, baya baya keseceğiz."

Ayhan saçlarımı kestirmek istememin şokuyla beni cam kenarındaki sandalyelerden birisine oturtuyor ve ona nasıl bir model istediğimi anlatıyorum.

"Ensem açık olsun, valla bıktım bu İzmir sıcağında at yelesi saçlardan. Şimdi arkalar şöyle kısa olsun, önlere doğru uzayabilir…"

Saç kesimimi anlatıp camdan dışarı doğru dönmemle dün birden önüme çıkan arabanın benzerini görüyorum. Aslına güzel arabaymış, dün bakamadım öyle sinirden ama benim tankı verip bundan mı alsak acaba diye düşünmüyor değilim. Hımm… jantlar da fena değilmiş. Bu arada saçlarım kesilirken içeriye Özge Hanım geliyor, benim en sevdiğim öğrencilerimden Emir'in annesi. Yavrum nasıl da özel bir çocuk Emir, tüm öğrencilerimi çok seviyorum ama Emir bana hep bambaşka gelmiştir. O ela gözleri ve gülümsemesi… Al o küçük adamı öp öp bitir cinsinden. Emir'in diğer çocuklardan ayıran bir özelliği de çok duyarlı olması. Bu yaşta bu kadar fırlama ve duyarlı olması beni şaşırtıyor. Gerçi ailesi de çok ilgili ve iyi bir aile.

Özge Hanım beni görünce hemen yanıma geliyor ve tebriklerini iletiyor, sonra sohbet etmeye başlıyoruz.

Emir'in nişan haberi yüzünden büyük depresyonda olduğunu söylüyor kahkahalar eşliğinde. "Şimdi de yarın saçlarınızı görünce kıyameti koparacak," diyor.

Saçlarıma son şeklin verilmesiyle çıkıyorum ve gene yıllardır yemediğim hamburger ve patatesten yemek için sahile gidiyorum. Aman tanrım! Ben kilo almayayım diye uğramadığım hamburgercilere ne çok çeşit gelmiş… Hele o soslar, çıtır çıtır kızarmış patates tanelerini bir sarımsaklı mayoneze banıyorum bir barbekü sosa, o iki katlı hamburgeri ısırıyorum arasından soslar ve peynir akıtarak. Ben gerçekten dünya nimetlerinden yararlanmayı bırakmışım. En son olarak da kahvemi Starbucks'tan alıp Cenker'in maç yaptığı Kaanların sitesine doğru yol alıyorum.

Sahaya vardığım zaman maç hâlâ bitmemiş, terli on tane adam bir topun peşinde zıplıyor hâlâ. Gerçekten hiçbir şey anlamıyorum bu spordan, hele futbol… onda daha fazla adam koşturuyor.

Neyse arabadan çıkmadan kahvemi içerek maçlarının bitmesini bekliyorum. İriyarı bir adam var içlerinde, çok tanıdık geliyor ama çıkaramıyorum. Kahretsin, sanırım lenslerimin de süresi dolmuş. Ayol beş adımlık yerdeki insanları göremiyorum, yalnız şunu fark ediyorum ki o iri adam sanki Cenker'i ezmek ister gibi oynuyor.

Tam kahvem bittiğinde maç da bitiyor ve Cenker boynuna attığı havlusuyla bana doğru koşuyor. Arabadan inmiyorum, camı açıp "Yendiniz mi?" diye sormamla Cenker öyle yüksek bir sesle "Saçlarınnnn! N'aptınnn?" diye bağırıyor. Tüm basket sahası dahil, çevredeki herkes bize bakıyor. Bense ne kadar bu durumdan utansam da kendime rahat bir hava takınarak ellerimi saçlarıma atıyorum ve "Kestirdim," diyorum. "Kestirdim…"

Kafamı kaldırmam ile bir çift gri göz ile göz göze gelmem bir oluyor… Tanıdık bir çift gri göz ve bu o iri adam, ama nereden?

Alaz'ı özlemişim be! Eve gelir gelmez Nermin Sultan'ın hazırlamış olduğu sofraya oturuyoruz. Babam bir yandan mangalda etleri yaparken biz masadaki mezeleri rakı eşliğinde götürüyoruz. Alaz hâlâ bıraktığım gibi fırlama, Emir'e küçükken yaptığımız yaramazlıkları anlatırken Özge'den "Hayırr yaaa… susun söylemeyin oğluma böyle şeyler," yakarışlarını duyuyoruz.

Babam o kadar mutlu ki, yıllardır bir arada olmayan tüm aile aynı sofrada, bir de Alaz gelmiş, keyfine diyecek yok. Alaz'ın babası kaptandı, biz daha on yaşlarındayken bir gün geldi "Ben gidiyorum," dedi ve gitti… Kimse ne olduğunu anlamadı bile. Alaz çok asi bir çocuk oldu bir anda, halam ise her şeyi kabullenen bir kadın. Bir süre bizimle yaşadılar, daha sonra halam kendini toparladı ve kendisine küçük bir butik açtı, bir de ev aldılar bize yakın, böylece hep beraber olduk.

Babam Alaz'ı bizden hiç ayırmadı, veli toplantıları, doğumgünleri, mezuniyet törenleri, tüm özel zamanlarda hiç babasının yokluğunu hissettirmedi. Ben yıllar sonra Alaz'ı ve halamı terk eden adamla Kanada'da deplasmana gittiğim zaman karşılaştım. Tabii bu karşılaşmayı sadece babama anlatabilmiştim. Ona sadece "Neden? Neden aileni bırakıp buraya geldin?" dediğimde bana "Sen neden aileni bırakıp geldiysen o yüzden Ayaz, o yüzden," dedi ve hiçbir mahcubiyet göstermeden gitti. Bunu nasıl can dostum kan kardeşime anlatabilirdim ki? Zaten Alaz da üniversiteyi kazanıp İstanbul'a gitmişti gene babamın desteğiyle. Şimdi ise İstanbul'da şirketin tüm işlerinin sorumluluğu onda ve hayatını çok düzenli bir şekilde ilerletmeyi başarıyor.

"Yaaa Mahmut Dayıcım lütfen şu oğluna bir şey söy-

ler misin? Benim evim kocaman kal bende diyorum, dayalı döşeli ev, anlamıyor."

"Ben karışmam, Alaz bu adam biz ne desek tersini yaptı. O yüzden karar sizlerin."

"Yaa abi sana zahmet vermeyim şimdi, kendi kurulu düzenin, yaşantın. Gelenin gidenin olur."

"Yahu geleni gideni senden mi saklayacağım? Allahım yaaa… Tamam gelme ama bari ev bulana yerleşene kadar gel bende kal. Ne öyle yersiz yurtsuz gibi otel köşelerinde!"

"Bak bu olabilir, zaten kulüp aradı, birkaç ev bulmuşlar beni bekliyorlarmış. Neyse haftaya Çeşme'ye gidelim mi? Çok özledim yaa."

"Olur gidelim, ama Gülce'ye sormam lazım, şimdi ailesiyle olmak isteyebilir. Özge, Mustafa, siz de gelir misiniz?"

"Yok oğlum biz çoluklu çocuklu evli adamlarız, siz gidin gezin tozun bekârlar…"

"Mustafa ben bekârım bu âşık şaşkoloz değil, baksana Gülce diyor başka bir şey demiyor."

"Görürüm seni de, bir âşık ol da sen!"

Gece Alaz'ın devamlı çalan telefonu ve bizim kahkahalarımızla devam ediyor. Bu adam gerçekten Gülce'ye âşık olmuş. Çeşme için izin çıkıyor, yalnız Gülce şimdi gelemezmiş ailesi ile bile daha görüşmemiş. Ayrıca kuzeni ondan habersiz nişanlanmış, onunla görülecek hesabı varmış. Kızın bıdır bıdır sesi telefonun taa ötesinden bize de geliyor. Onların bu halini gördükçe hayatımda bir kadının; gerçek bir kadının eksikliğini hissediyorum. Kucağımda uyuyakalan Emir'i odasına çıkarmak bahanesiyle yukarı çıkıyorum.

Sıla'yı bugün hiç arayamadım, sabah o saçma vedalaşmadan sonra kızı orada yalnız bıraktım. Aslında içim hiç rahat değil. Sıla sevgiye aç bir kadın, dün gece de bunu bir kez daha kanıtladı ve ben ona karşı gerçekten

bir şey hissetmiyorum. Elim telefona gidiyor ve Sıla'nın telefon numarasını bulup arama tuşuna basıyorum. Uzun uzun çalıyor, ama açan yok. Tam kapatacağım zaman telefon açılıyor, Sıla nefes nefese…

"Sılaaaa?"

"Efendim yakışıklı?"

"Nerdesin sen? Konuşamadık bugün. Uygun değilsen sonra arayım."

"Yok… gayet uygunum ben… Ilıca'dayım buraya kadar gelmişken sevgili anneciğime de uğrayım dedim. Şimdi de bir barda içiyorum… Hımmm… Beyazıt diye bir kokteyl, müthiş, denemelisin."

"Annen mi? Tek misin? Annen nerede?"

"Evinde herhalde, bilmiyorum. Her zamanki kavgamızı yaptık, ben çıktım. Hayır, tek değilim, burası küçük yer be yakışıklı, her yerden tanıdık çıkıyor."

"Tamam tamam, akşam nerede kalacaksın? Gelip alayım mı seni?"

"Annemde kalırım, olmadı kapı çok bana, belki babaanneme giderim. Zaten beni kabul eden bir o. Neyse meraklanma, ne de olsa ben senin hiçbir şeyin değilim, ama sen gene de ara beni, tamam mı?"

Telefonu kapatıp aşağıya indiğimde sofranın çoktan toplandığını görüyorum. Babam "Hadi iyi geceler," diyerek ayrılıyor, annem ve Özge ise etrafı toparlama derdinde. Ben de havuz başındaki minderlerde oturup sohbet eden Mustafa ve Alaz'ın yanına gidiyorum. Konu Alaz'ın Gülce ile tanışması tabii ki. Onlar büyük bir tesadüf sonucu tanışmışlar Gülce'nin doğum gününde. Meğer Gülce medya sektöründe çalışıyormuş, bizimkinin de yakın arkadaşı Sinem, Gülce ile arkadaşmış ve bunlar kız kıza doğum günü kutlayacağız diyerek çıkmışlar gece dışarıya. Sonuç, tabii ki herkes sarhoş Gülce tutturmuş bu halde arabayı hayatta kullanmam ben, otobüse binelim diye. Kızların ısrarlarına rağmen gece-

nin bir körü beş kız belediye otobüsüne binmiş, sonra da yolda sıkılınca inmişler. Uzun süre taksi bulamayınca Sinem gecenin yarısı Alaz'ı aramış ve onları otobandan almasını istemiş. O alış o alış olmuş, şimdi Gülce ile güzel bir beraberliği var.

En çok da gözleri etkilemiş onu. Hak vermek gerek, ben de kızı bir kez gördüm ama gözleri aklımda. Gerçi ne kadar o yeşil gözler bana başkasını hatırlatsa da güzel kızdı. Allah ikisinin de mutluluğunu bozmasın inşallah.

Sabah evde bir cümbüş ile uyanıyorum, yahu bu Özgeler evlerine hiç gitmiyor mu anlamıyorum, sanki kendi evleri yok. Odamın penceresinden baktığımda Emir'in bahçedeki incir ağacına çıktığını ve inememek için direttiğini görüyorum. O ağaçtan ben de az düşmemiştim. Gülerek onları izlerken birden yüzüme yediğim incir ile ne olduğunu şaşırıyorum. Bizim Alaz da Emir'e uymuş ve ağaca çıkmış, oradan beni görünce de tam isabet yüzüme patlattı bir tane inciri. Bu da demek oluyor ki aşağıda savaş var. "Bekleyin lan beni!" diye bağırarak aşağıya iniyorum.

Emir, Alaz ve benim çimlerin üzerinde boğuşarak geçirdiğimiz dakikalar annemin üzerimize su tutmasıyla son buluyor. Kadın resmen çiçek sular gibi bahçe hortumuyla bizleri suluyor. Biz küçükken de aynı taktiği uygulardı, zaman ne kadar geçerse geçsin bu evde hiçbir şey değişmiyor, bunu bir kez daha anlıyorum. Tüm gün havuz kenarında tembellikle geçiyor ve çalan telefonla aklıma geliyor Mertlerin basket maçı var ve bir adamları eksik, iddaları da büyük. Alaz ile hazırlanıp tam çıkacağımız sırada Özge geliyor ve önce onu kuaförüne bırakmamızı istiyor. Özge'nin kuaföründe pencerenin önünde oturan kızı görünce içim birden resmen cız ediyor. Nasıl da güzel saçları var, ama kestiriyor. O kuaför makası vurdukça ben üzülüyorum.

Halimi gören Alaz bana şaşkın şaşkın bakıyor.

"N'oldu? Hadi gidelim, arkadan kornalar çalıyor," demesiyle kendime geliyorum ve tek diyebildiğim "Ne güzel saçları vardı, yazık neden kestiriyor ki?" oluyor. Alaz'dan gelen "Kim?" sorusuna ise cevabım yok…

Sahildeki, lise yıllarından beri gittiğimiz bir kafeye gidiyoruz. Maça daha var, bir şeyler atıştırıp içtikten sonra basket sahasına doğru yol alıyoruz.

Benim için en büyük şok Cenker'i görmek oluyor. Boston'da o maçtan beri yüz yüze görmemiştim onu. O gün o yeşil gözlü güzelin yanında olduğu gün… Sahanın diğer tarafında arkadaşları ile konuşurken bir anda bana dönüyor ve adlandıramadığım bir kinle bana bakıyor. Çevremdeki herkesin onu tebrik etmesiyle bazı şeyler yerine oturuyor, Cenker benim rüyalarımın yeşil gözlüsü ile nişanlanmış… İnanamıyorum o kız nasıl olur da bu adama âşık olur ve hayatını birleştirmek ister ki!

İstemsizce elimi uzatıp "Tebrikler," diyorum, o ise gene aynı küstahlıkla "Sağ ol," deyip arkasını dönüp gidiyor. Benim elim havada kalıyor. Bu adamı Sueda ile olanlardan sonra Boston'da öldürmeliydim, o zaman elimden almayacaklardı. Ben bu adam yüzünden elin Amerikalarında bile nezarette yattım, şimdi de bumerang gibi her yerde karşıma çıkıyor.

Maçın başlamasıyla ikimizin karşı takımda olmasında şükrediyorum, çünkü maç boyunca markajımda olacak ve üzerine oynayacağım. Aynı şekilde onun da öyle yapacağını biliyorum.

Maç boyunca bir o faul yapıyor bir ben, sanki maç değil dövüş bizim için. En son adamı sahanın tellerine fırlatınca anlıyorum ki gerçekten ikimiz de abarttık. Sonunda maç bizim üstünlüğümüzle bitiyor ve Cenker suratıma bakıp "Siktir!" diyerek boynuna yerde duran havluyu atıyor ve siyah kocaman bir arabaya doğru gidiyor. Gözlerimi kısarak onun gittiği yöne bakıyorum

ve o simsiyah cam aşağıya doğru indikçe daha net görüyorum. Arabadaki yeşil gözlü ve o güzelim saçları boynunun hizasında. Ben sinirli gözlerle onları izlerken Cenker'in Yeşim'e bağırdığını görüyorum, tam kafamı çevireceğim sırada engel olamadan yeniden Yeşim'in suratını inceliyorum. Tam o an yeniden yıllar öncesine gidip o bir çift yeşil göz ile göz göze geliyorum... Şairin dediği gibi "Boğuluyorum."

Beşinci Bölüm

Yemyeşil bir nehirde boğuldum ve son nefesimi verdim. Şu anki halimin tek açıklaması bu olmalı kesinlikle. O başka bir adama ait ve ben ona sanki dünyada başka kimse yokmuş gibi bakıyorum. İşin ilginç yanı, sanki o da bakıyor bana, hatta bakmıyor, görüyor… Evet, o da beni görüyor.

Omzuma dokunan Alaz ile kendime geliyorum.

"Daldın kuzen," diyor. Dalmadım ki ben, boğuldum, vurgun yedim. O adamın Yeşim'e bağırmasını daha fazla izlemek istemiyorum ve sonunda gözlerimi çevirip gidebiliyorum. Alaz hâlâ yanımda konuşuyor ama duymuyorum bile onu. En son "İşte Gülce de bu yüzden Yeşim'e kızgın. Haklı da yani, abi düşünsene, sen nişanlanacaksın ve ben de bunu sonradan öğreneceğim."

"Bir dakika bir dakika anlamadım. Gülce kime kızgın?"

"İşte Yeşim'e, biraz önce geldi ya Cenker'i almaya, ona. Yeşim Gülce'nin kuzeni, daha doğrusu kuzeniymiş, ben de yeni öğrendim. Bir anda apar topar nişanlanmış bunlar, ama nedense pek gizli saklıymış Gülce de epey alınmış neden benim haberim yok diye."

Yeşim'in o adamla olduğunu biliyordum, nişanı da bu akşam öğrendim, ama hâlâ inanmak istemiyorum… Nişanlanmış, o Cenker denen adamla nişanlanmış gerçekten. Kalbime bir anda sancı giriyor, dudaklarım uyu-

şuyor, nefes alamıyorum. Sanki kalp krizi geçiriyorum. Hafifçe öksürüp kendimi toparlıyorum ve dudaklarımın arasından zorla "Anladım… neyse eve mi geçelim? Sen sevgilinle mi buluşacaksın?" diyebiliyorum Alaz'a.

"Abi dinlemiyor musun? Gülce Yeşimlerde dedim ya… Kız hesap sormaya gitti diye."

"Haaa evet evet, pardon aklım dağınık da. Neyse eve gitmeyelim ya Kafes'e gidelim bir şeyler içer konuşuruz, uyar mı?"

"Olur, gidelim. Sende var bir şeyler ama…"

Alaz'la birlikte lise yıllarından beri takıldığımız Kafes'e gidiyoruz. Annemler bizlerden ne zaman haber alamazlarsa oraya gelir, elleriyle koymuş gibi bulurlardı bizi. "Kafes'tekafesledik sizi!" diyerek.

Buz gibi biranın yanan ruhuma iyi gelmesini dileyerek yudumluyorum. Alaz hâlâ konuşuyor, anlatıyor. Ben ise bambaşka bir dünyadayım. Kendime lanetler ediyorum, nasıl böyle oluyorum, neden bu kadar etkiliyor bu kadın beni? Sahibi var işte, nişanlı hem de. Uzunca bir süre ve sayısını unuttuğum kadar içkiden sonra Alaz'ın desteği ile arabama bindiğimi hatırlıyorum, sonrası yok. Olmasın da artık zaten… Alaz'ın beni yatağıma bırakmasıyla dudaklarımdan sadece "Ben hep onunla dolu rüyalar gördüm, sadece yeşil gözlerine bakarak," diyorum.

"Dayııı dayıcım kurtar beni bu annemden lütfen!" diye bağırarak içeri dalıveriyor Emir. Bir hışımla yatağıma atlayıp arkama sığınıyor, gene Özge'yi kızdıracak bir yaramazlık yapmış belli. Özge ise hâlâ aşağıdan bağırıyor. "Emir Efendi hemen aşağıya gelip okuluna gidiyorsun, hemen dedim sana! Yoksa olacaklardan ben sorumlu değilim."

Ben hâlâ ayılmaya çalışırken Emir'in minik ellerini omzumda hissediyorum.

"Dayıcım lütfen gitmeyeyim bugün, istemiyorum öğretmenimi görmek."

Küçük adamı hem ağlarken görmek içimi acıtıyor hem de çok sevdiği öğretmenini görmek istememesi şaşırtıyor beni.

"Dayısının yakışıklısı, sen çok seviyordun öğretmenini, neden istemiyorsun gitmek şimdi?

"Hâlâ çok seviyorum dayıcım, ama o evlenecek ve bizi bırakacak. Ben o zaman daha çok üzüleceğim. O yüzden o bizi bırakmadan ben okulu bırakmalıyım ki öğretmenim üzülsün."

Nasıl bir mantık, nasıl bir çocuk bu ben hiç anlamıyorum. Bizimki mi çok büyük düşünüyor yoksa tüm veletler böyle mi bilemiyorum. Sanki karşımda kocaman bir adam varmış gibi konuşmaya başlıyorum.

"Emircim ama olmaz ki, o senin öğretmenin, sen daha çok küçüksün. Öğretmenin eminim seni çok seviyor ama bir çocuk olarak, öğrencisi olarak. O tabii ki kendi yaşıtı birine âşık olacak, evlenecek. Öğretmeninin mutlu olmasını istemez misin sen?"

Emir karman çorman olmuş ve terden ıslanmış saçlarını karıştırıyor. "İsterim, mutlu olsun hep o," deyiveriyor.

"Tamam, demek ki mutlu ve evlenmeyi istiyor. Hadi şimdi anneni kızdırma, okuluna git. Söz, akşam seni almaya ben geleceğim. Seninle Sevinç Pastanesinde profiterol yiyeceğiz, tamam mı?" diyerek kucakladığım gibi aşağıya annesinin yanına götürüyorum.

Özge bildik Özge, ne zaman sinirlense iki eli belinde, bir ayağı önde ritm tutar vaziyette bekler -ki şu an da öyle. Kısa bir an göz göze geliyoruz, benim "Sakin, dur, tamam," komutumu anlıyor.

Emir çekinerek kucağımdan annesine doğru atılıyor "Annecim beni okula bırakır mısın?" diyor. Ortalığın sakinleşmesi ile yeniden odama çıkıyorum, hâlâ başım

kazan gibi. Dün gece ne içtim, ne oldu kesik kesik hatırlıyorum. Bira içiyorduk sonra ben Lynchburg Lemonade'e kaydım. Bir ara Long Island oldu ama o son fındık votkayı içmeyecektim arkadaş! İşte o shot beni mahvetti… Biraz önce ayrıldığım yastığıma aynen sarılıyorum ve rüyalara devam ediyorum.

Cenker yanımda hâlâ bağırıp söylenirken ben hipnoz olmuş gibi o gri göze takılıyorum, çok tanıdıklar, çok bendenler sanki… Bana öyle bakıyorlar ki elimi kaldıracak derman bulamıyorum. O gri gözler bana bakarken sanki etraftaki herkes yok oluyor sadece o ve ben kalıyoruz. Bir anda gözlerimi kısıyorum, çünkü nefes alamıyorum. Sanki biri gelip kalbimi yerinden çıkarıyor. Anlamlandıramıyorum neler olduğunu, ta ki gözlerini benden çekene kadar. Birden kendime geliyorum "Yeşim inanamıyorum sana, gerçekten inanamıyorum. Tamam, benden intikam alacaktın ama, neden saçların?" diyen Cenker'i yeni fark ediyorum. Eskiden dünyam olan adam burnumun dibinde, ama ben onu duymuyorum, görmüyorum bile, ne acı…

"Kestirmek istedim ve kestirdim! Saç benim, kökü de bende, istersem uzatırım. Şimdi lütfen arabaya bin ve gidelim, yeteri kadar rezil olduk," diyebiliyorum. Cenker ise karşımda afallamış şekilde yavaş adımlarla arabanın diğer tarafına ilerliyor. Alışkın değil benim bu çıkışlarıma, o ne derse ben onu yaptım şimdiye kadar. Ona hiç sesim çıkmadı ki, yanındaki fino köpeği gibiydim. Git diyor gidiyorum, kal diyor kalıyorum, otur diyor oturuyordum. Fakat dün geceden beri gerçek Yeşim'i görüyor, eminim bu Yeşim onu hiç mutlu etmiyor.

"Konuşalım dedin ama Gülce gelmiş İstanbul'dan,

şimdi evde beni bekliyor. Böyle apar topar nişanlanınca kuzenimi bile çağıramadım, kız kaç kat elden öğrendi. Onunla konuşup gönlünü almam lazım," diyerek arabayı hareket ettiriyorum.

Cenker'in yüzü asık, bir şeyler mırıldanmaya başlıyor. Fakat tam anlamıyorum, zaten anlamak da istemiyorum. "Efendim?" dememle "Ama biz konuşacaktık hani?" diyor.

Bense gayet rahat bir biçimde "Kusura bakma, Gülce ile görüşmem gerekli. Seni nereye bırakayım?" diyorum. Evine bırakmamı isteyince o yöne gitmeye başlıyorum, Cenker yanımda konuşurken aklımda hâlâ o gözler var. Neden beni o kadar etkiledi? Nereden tanıyorum onu? Beynim uyuşacak, Allah'ım kimdi o kim! Bir anda radyoda çalan şarkı ile kendime geliyorum "Ayaz," diye mırıldanıyorum "Ayaz yaaa… Ayaz."

Cenker'in "Efendim?" demesi ile kendime geliyorum.

"Ne ayazı? N'oldu Yeşim?"

"Ya o adam Ayaz değil mi? Hani Boston'da sizin maçta koltuk değnekleri ile olan. Ben yardım etmiştim, senin konuştuğun…"

"N'olmuş ona?"

"Sizin maçtaydı işte, o değil mi? Hatta bir ara seni ezecek sandım. O muydu? Ne alaka Cenker? Onun ne işi var burada?"

Cenker bir anda adlandıramadığım şekilde yüksek ses ile konuşmaya başlıyor. "Ne o çok mu merak ettin meşhur Ayaz Bey'i? Hem sana ne, oysa o!"

"Cenker bunda kızacak ne var, sorduk adam gibi değil mi?"

"Sorma Yeşim, sorma… Başka adamları bana sorma," diyor Cenker. Zaten evi ve basket oynadıkları yer yakın olduğu için hemencecik kapının önüne geliyoruz.

Arabayı durduğumda tüm vücudunu bana çeviriyor ve "Yeşim, özür dilerim. Özür dilemekten başka yapacak neyim var bilmiyorum, ama inan bana çok üzgünüm çok… Senin canını acıtmak en son istediğim şeydi, ama oldu. Özür dilerim," diyerek arabadan iniyor.

Adam madem üzgünsün üzgün olan sarılır, öper, yanında olduğunu belli eder, öyle arkasını dönüp gitmez. Sinirle direksiyonu yumrukluyorum ve birkaç dakika sakinleşmek için bekliyorum. Sonunda tüm gücümü toparlayıp beni bekleyen çılgın kuzenim Gülce'ye doğru gidiyorum.

Gülce'yi çok kırdım, biliyorum. Aslında istememiştim böyle olmasını fakat Cenker "Sadece anne babalar olsun, istemiyorum kalabalık, zaten düğüne herkes gelecek," diyerek kesip atınca kimse bana sormadı ne istediğimi.

Gülcem… onunla beraber büyüdük biz, fakat nişanımı bile ilk önce gazetelerden sonra benden öğrendi. Eminim evde tüm tırnaklarını çıkarmış beni bekliyordur. Garaja arabayı park edip indiğimde duyuyorum cadının sesini. Kahkahaları bütün bahçemizi inletiyor, kesin Yiğit ile didişecek bir şey bulmuşlardır. Zavallı abim benim, hiç kazanamayacağı bir tartışmanın içinde gene. Gülerek arka bahçeye geçer geçmez Gülce'den tız bir çığlık geliyor. "İştee en büyük suçlu geldi!" diye.

"Gülcem, hoş geldin tatlım benim," diyerek sarılıyorum, nasıl özlemişim onu canım yaa. Biliyorum bana kızgın ama şu an kollarındayım ya çok rahatım, huzurluyum. Kendimi tutamayıp ağlıyorum.

Gülce bir an şaşırsa da toparlıyor hemen, "Ağlama kızım hemen, daha seni pataklayacağım. Haa baştan ağlayım sonra sen rahat rahat intikam al diyorsan, ayrı," diyerek saçımı çekiyor. O an anlıyorum masanın başında bizi izleyen herkes saçlarıma odaklanmış. Annemden

"Hiii saçların! Yeşim n'aptın sen, tam da düğün öncesi!" diye çığlık geliyor.

Ne düğünü yaaa ne düğünü! Allahım ben ne derdindeyim anneme bak!

"Anne bir şey yapmadım, yıllardır hep yapmak istediğim şeyi yaptım ve gittim saçlarımı kestirdim. Ayrıca çokta yakıştığını düşünüyorum" Gülce ve abim aynı anda atlıyor ve "çok yakışmış" diyorlar. Iyyy annemin Cenker'i neden çok sevdiğini bir kez daha çok iyi anlıyorum, aynı tepkiler, aynı mimikler, aynı ekşimiş surat ifadesi ile " hımmm" diyor. Babam ise sessizce beni izliyor ve " güzel kızım çok yakışmış" diyor. Masaya geçip bende bir kadeh şarap alıyorum ve genel bir sohbet başlıyor. Gülce yerinde kıpırdandıkça anlıyorum ki sabırsızlanıyor benimle konuşmak için ama ben biraz daha kaçıyorum çünkü hazır değilim. Saklayamam ki ben ondan bir şey şimdi bir sorusu ile herşey ortaya çıkacak. Gerçi bende odama çıkıp uzanmak istiyorum canım gene acımaya başladı. Ne zaman ağrı kesicilerin etkisi geçse canım acıyor. Bizimkilerden müsaade isteyip "Biz Gülce ile odama çıkalım, iyi geceler size," diyorum.

"Ay Allahım bir an teyzem hiç susmayacak gibi geldi. Kızım iyi dayanıyorsun yaa, ben de benimkine dırdırcı derdim, bu ne beeee!" diyor kıkırdayarak.

Anladı Gülce, kesin anladı bende bir gariplik olduğunu. Merdivenlerin sonunda odamın kapısına geliyoruz, ben Gülce'ye dönüp "Dur aşağıdan tekila alıp geliyorum," diyerek koşarak iniyorum, hayret düşmedim! İki shot bardağı, limon ve tekilayı kaptığım gibi odaya çıkıyorum.

Gülce, yatağın ortasında bağdaş kurmuş, birisiyle telefonda konuşuyor… Aslında daha çok kahkahalar atıyor denebilir.

"Neee! Gerçekten mi? Aman tanrım! Yaaa… benim sevgilim demek sarhoş ayıltırmış. Ay bu çocuk gizli sev-

dalıymış haberimiz yokmuş demek," diyor. Biraz daha sohbet ettikten sonra telefonu kapatıp benim şaşkın suratıma bakıyor ve başlıyor anlatmaya.

"Şimdi benim şapşal sevgilim kuzeni ile birlikte, çocuk kapı gibi adam, ama bize hiç belli etmemişti. Vurgunmuş ayol meğersem. Bir şey olmuş ve içmeye başlamış, sonra sayıklayıp duruyormuş. Gerçi tam anlamamış ama rüya, yeşil falan bir şeyler deyip durmuş. Ay yazık yaa Alaz'a da… kuzenini görsen iki metre adam, nasıl taşıdıysa bizim şapşal!" diye kıkırdıyor. Bu sırada telefonuna bir mesaj daha geliyor ve sevgilisi ile bağlarını koparıp bana dönüyor. "Evet… anlat bakalım Yeşim Hanım, demek çocukluk aşkınla evleneceksin ha!"

"Ya Gülce, daha evlilik yok. Yani nişan yeni oldu yaa, ne evliliği hemen!"

"Eee kızım, sen bu adama taa bebekken âşıktın, işte şimdi nişanlandın, neyi bekliyorsun?"

Gülce o kadar şok olmuş vaziyette soruyor ki, ne diyeceğimi şaşırıyorum. Ne diyeyim "Ee ben ona âşıktım; ama hayalimdeki Cenker'e! Hediye paketini açınca, gerçek halini görünce kafam karıştı," mı?

"Yok, evet âşıktım, yani hâlâ âşığım da… ay bilmiyorum Gülce. Şeyy sana bir şey soracağım… Sen Alaz ile birlikte oldun mu hiç, yani anla!"

"Evet, n'oldu ki? Sakin Cenker'le bir şey olmadı bu zamana kadar deme. Kızım o senin çocukluk aşkın lan!"

"Ay Gülce, evet aşkım ama ben ne bileyim, bekledim ve dün gece…" derken başlıyorum ağlamaya. Ağladıkça ve konuştukça rahatlıyorum sanki. Belki çok ayıp iki kişi arasındaki en mahrem anları başkasına anlatmak, ama artık canımdan çok kalbim acıyor.

Sabah daha dinç ve rahat bir şekilde uyanıyorum. Yanımda yatan ve ayağı başı bir yerde olan Gülce'ye bakı-

yorum. Deli kız yaa… dün gece beni avutacak diye ne şaklabanlıklar yaptı. Ayrıca normalde bu kadar acının da olmayacağını öğrenmem iyi oldu…

Hızlı bir duşun sonunda üzerimi giyinip saçlarımı yapıyorum ve miniklerimin yanına gitmeye hazırlanıyorum. Bu son hafta, artık okullar tatile girecek. Ben çok sevmiştim bu yılki sınıfımı, özellikle Emir ve Rüzgâr muhteşem ikililer… Onlar da beni ayrı seviyor, bunun farkındayım. Gülce horul horul uyurken ben evden çıkıyorum, bugün hava çok güzel, arabaya binmek istemiyorum. Yüzüme vuran güneş ışıkları ve hafif rüzgâr bana çok iyi geliyor. Rüzgâr hafif hafif estikçe eteklerimin ucu uçuşuyor, çok keyifli bir sabah. Allahtan okul evime yakın da bu ayağımdaki platform topuklarla rahat rahat yürüyebiliyorum. Okulun girişinde bağırarak koşan oynayan çocukları görünce içim biraz daha rahatlıyor. Tam Emir'i görüp "Emirrr koşmaaa!" dememe kalmadan Emir düşüyor, ama öyle böyle bir düşme değil. Yavrum benim, hemen koşarak yanına gidiyorum, ama çok geç… Bacağı parçalanmış, dudağı patlamış ve kanıyor. Kucakladığım gibi revire gidiyoruz, canı acıyor belli ama o acıdan daha çok korkmuş. Sımsıkı sarılıyorum ve sırtını okşayarak teskin ediyorum onu. Bana o kadar güveniyor ki hemşireye hiç bir şey yaptırmıyor.

"Yeşim öğretmenim lütfen sen bak, lütfen!" diye hıçkırıyor. Dudağında korktuğum gibi bir yara yok, sadece düştüğü zaman dişi ile yaralamış. Dudağını temizledikten sonra bacağına geçiyorum.

"Ah hayır… Emir bir daha öyle koşmamalı ve arkadaşlarını da tehlikeye atmamalısın. Şimdi anneni aramamız lazım, ama öncelikle bacağını temizleyelim ki mikrop kapmasın."

"Ama Yeşim öğretmeniiimmm…" diye ağlayan Emir'in parçalanan bacağına batikonlu pamuğu sürüp

üflüyorum. Arkadaşı Ali'yi yakalayacağım diye öyle bir koşuyordu ki bahçede, yan tarafta top oynayan çocukların topları ayağına geldi ve ayaklarının birbirine dolanmasıyla Emir'in düşmesi bir oldu. Yavrum nasıl da özel bir çocuk Emir… Tüm öğrencilerimi çok seviyorum, ama Emir bana hep bambaşka gelmiştir. O ela gözleri ve gülümsemesi… Al o küçük adamı öp öp bitir cinsinden. Annesini aramamam için yalvarıyor bana, ben de biliyorum ki Özge Hanım artık Emir'in bu hareketli ve yaramaz hallerinden yoruldu.

"Ama Emircim anneni aramak zorundayım, bacağın biraz kötü, gelip seni hastaneye götürmeli. Hem belki bir iki gün tatil yapmanı isteyebilir doktor."

"Tamam öğretmenim, ama lütfennn annemi aramayalım, babamı arasak ya da dayım. Evet dayımı arasak o çok kızmaz bana."

"Şöyle yapalım… ben babana haber vereyim, tamam mı?"

"Tamam," diyen üzgün ve acılı bakışları altında Emir'in babasını arıyorum, olanları anlatınca küçük bir kahkaha atıyor.

"Bu sabah Emir annesine söz vermişti okulda yaramazlık yapmayacağım diye, şimdi sözünü tutamadı diye böyle utanıyordur. Tamam, Yeşim Hanım ben Emir'in dayısına haber vereceğim Emir'i o alsın, ben iş nedeniyle Manisa'dayım," deyince okulun revirinde Emir'le sedyenin üzerine oturup bekliyoruz dayısını.

Emir bana bacağını ve annesi ile yaptığı konuşmayı anlatıyor, bense onu bütün sevgimle dinliyorum. Bir çocuk annesine ve ailesine bu kadar mı bağlı, sevgi dolu olur, diyorum ya Emir çok özel bir çocuk. Neredeyse yarım saat sonra tok bir ses ile kafamızı ikimiz de aynı anda kaldırıyoruz.

"Neredeymiş benim yaralı askerim…"

Yeni yeni ayılmaya başlarken gün öğle saatini çoktan geçmişti. Annemin hazırladığı o "anne" kahvaltısını yaparken Mehmet'ten gelen telefonla evden nasıl çıktığımı bilmiyorum. Bizim küçük Emir okulda düşmüş ve bacağını yaralamış. Annesinden çekindiği için öğretmenine babasını araması konusunda inat etmiş anlaşılan. Mehmet de Manisa'daki fabrikada bugün, iş başa düştü tabii. Küçük canavarı alıp ilk önce bir doktora götüreceğim, oradan da annesine.

Okula gelince Emir'i soruyorum, dayısı olduğumu bildiriyorum, görevli revirde olduğunu söyleyip nasıl gideceğimi tarif ediyor ve oraya doğru adımlarımı atıyorum. Tarif edilen yere yaklaştıkça ben ağlama sesi beklerken küçük kıkırdamalar duyuyorum. Revirin aralık kapısından Emir'i görüyorum, ama o da kim? Emir'in yanına oturmuş küçük masum bir kız çocuğu gibi nasıl da dikkatle bizim haylazı dinliyor ve ona sorular soruyor, kahkahalar atıyor.

Bizimki hayatından çok memnun, nasıl olmasın ki? Yanında dünyanın en şevkatlı kadını oturuyor, onu dinliyor. Omuzlarından aşağıya bir başak tarlası gibi dökülen saçları, inci gibi parlayan bembeyaz dişleri, sevimli gülümsemesi ve pespembe dudakları… Yeşim bizimkinin yanında! Biraz daha burada durursam sanırım eriyip gideceğim, neler oluyor bana? Koskoca otuz yaşındaki adam olan ben, yavru bir köpek misali onları izliyorum. Hemen toparlanıp kendimi belli etmek istiyorum, o kadar kendi dünyalarındaki her ikisi de… Sonunda konuşabileceğimi anlayınca sesleniyorum.

"Neredeymiş benim yaralı askerim?"

Emir'in sevinç çığlıkları arasında yanlarına yaklaşıyorum. O ise hâlâ oturduğu yerden şaşkınca bana ba-

kıyor, sanırım beni tanımadığı için Emir'in neyi olduğumu çıkarmaya çalışıyor. Emir'den önce ona yönelip kendimi tanıyorum.

"Merhaba, ben bu yaralı askerin dayısı Ayaz Durukan. Siz de sanırım Yeşim Hanımdınız…"

Emir'in kahkahası ile kendime geliyorum, ne oldu der gibi bakıyorum ve o şevkat dolu sesi ile benimle konuşmaya başlıyor.

"Ahh merhaba… Şeyy evet, Yeşim ben. Hatırladınız beni… siz dün Cenker'i haşat eden kişisiniz değil mi?"

Demek ki bizim cücenin öğretmeni, hayran olduğu ilk aşkı Yeşimmiş. Cüce nasıl da biliyor kime âşık olacağını. Ne tatlı bir kız bu böyle, ama çok genç değil mi? Genelde öğretmenler orta yaşlı, tombulca olmazlar mı? Bu kız gibi acayip seksi, genç ve göz alıcılar artık öğretmen mi oldular? Yeşim ve öğretmenlik... Ben onu öyle evde oturan sosyete kızı beklerken o öğretmen olarak çıktı karşıma.

Mahçup bir ifade takınıp "Şeyy… yani maç esansında pek farkında olmuyorum da, kusura bakmayın," deyiveriyorum.

O güzel gülümsemesini bana yollayıp "Anlıyorum, daha doğrusu anlamıyorum ama erkekler böyle… konu rekabet olunca bir garip oluyorsunuz. Neyse, o zaman Emir'i size emanet ediyorum," diyor ve onunla aynı hizzaya gelebilmek için göz seviyesine eğiliyor, yanağından öpüp "Tatlım, dediğim gibi… kendini iyi hissedince okula gelebilirsin, tamam mı? Akşam lütfen ara beni, merak ederim," dedikten sonra bana dönüp memnun olduğunu söyleyerek elimi sıkıyor. Sonra da süzülerek yanımızdan ayrılıyor. Ben hâlâ şoktayım, demek bizimkinin öğretmeni sensin Yeşim, sen… sen hep bana yakındın, ama ben bilmiyordum.

Nasıl bir tesadüftür bu böyle! Ama sen o kahrolası

adamla nişanlısın, neden yaa neden… Görmüyor musun o adamın gerçek yüzünü?

Eğilip Emir'i kucağıma alıca suratının asık olduğunu görüyorum. Ne olduğunu sorunca "Dayıı… bak o benim öğretmenim, lütfen onu da âşık edip Naz Abla gibi mutsuz etme, ben onu çok seviyorum," diyor.

Şu küçük çocuk bile anladı benim halimi, toparlamam lazım kendimi, olmayacak bir duaya daha "amin" demek istemiyorum. Yapma be kadın, çıkma karşıma. Yorgun kalbim, seni düşünmekten...

Emir'in asık suratına bakıyorum, ağladı ağlayacak gibi duruyor. O zaman anlıyorum, algılıyorum Emir'in dediklerini ve daha sıkı sarılıyorum ona.

"Emir nereden çıkardın bunu, yok öyle bir şey!" diyorum ve hastaneye gitmek için arabaya biniyoruz. Yol boyunca üzgün duran Emir doktorun karşısında korkudan elime sarılsa da pansuman sonrası gene yüzünü sarkıtıyor. Ne desem umurunda değil sanki, sonunda annesine söylememek kaydı ile dondurma ısmarlayınca dökülüyor.

"Bana öğrettiğin gülme numarasını yaptın ama."

O gri gözler karşımda… Evet, yanlış görmedim, o karşımdaydı. Aynı bakışlar içime işledi, gene çok güzel bakıyordu, gene çok güzel gülüyordu. Emir'in dayısı çıktı, o bir yıl boyunca dinlediğim ilah basketçi dayı demek ki oymuş. Nasıl konuştum, nasıl dik durdum bilmiyorum. Peki neden bu kadar etkileniyorum ben bu adamdan? Neden içimi okur gibi bakıyor bana?

Kendimi toparlayıp sınıfa giriyorum. Rüzgâr merakla beni bekliyor, arkadaşını merak etmiş tabii.

"Rüzgar'cım Emir'in dayısı geldi ve onu aldı, sanırım bugün gelmez okula," diyorum ve günlük işleyişe de-

vam ediyorum. Tabii aklımda hep o gri gözler. Akşam dersin bitmesiyle kendimi dışarı atıyorum, hemen biraz yürüsem iyi gelecek. Sabah nasıl başlamıştım, şimdi ne haldeyim? Toparlamam lazım kendimi, Cenker var, benim nişanlım o. Telefonun çalması ile toparlıyorum kendimi.

"Efendim Cenker?"

"Bugün aramadın beni, bekledim ama…" Sesi öyle çekinik geliyor ki ben alışkın değilim onun bu hallerine. Nedense bu ses tonu bana çok iğreti geliyor.

"Okulun son haftası biliyorsun, yoğundu. Şimdi çıktım, eve gidiyorum."

"Neredesin, geleyim mi? Görüşelim mi bu akşam Yeşim, hımm?"

"Cenker çok yorgunum, iki gecedir de uykusuzum, eve gidip uyumak istiyorum."

"Tamam, sen nasıl istersen öyle olsun. Dinlen, toparlan ve konuşalım," diyor, tüm cümleleri emir kipinde.

Yavaş adımlarla eve geliyorum ve hiç sesimi çıkarmadan odama geçiyorum. Tabii ki Gülce gitmiş, o da aramadı tüm gün beni. Fakat şu an kimse ile konuşmak istemiyorum. Sadece uzanıp bugünü düşünmek istiyorum, bugünü…

Ayaz… Adı gibi geldiği yere ayazlar estiren adamı. O an kararımı veriyorum, bu böyle olmayacak, en iyisi uzaklaşmak… gitmek. Hemen kalkıp bavulumu hazırlıyorum ve aşağıya iniyorum, annemler akşam içkilerini içerken günün kritiğini yapıyorlar her zamanki gibi. Elimde bavulla beni ilk önce babam görüyor.

"Hayırdır, nereye benim prensesim?"

"Babacım ben Çeşme'ye gidiyorum, evde kalacağım. Lütfen soru sormayın, ama uzaklaşmak istiyorum. Çok bunaldım son günlerde yaşadıklarımdan, lütfen…"

"Tamam kızım, git de… anlamadım ki ben n'oldu?

Bak seni seven, bildiğimiz tanıdığımız biriyle de nişanlandın, her şey güzel değil mi?"

"Değil baba, lütfen. Ben gidiyorum, sizi ararım," dediğimde annem yerinden fırlayıp "Aaa sen de bir garip oldun! Nişanlının haberi var mı? Bak çok kafana göre hareket ediyorsun, benden söylemesi…" diyerek tavır yapıyor, ama şu an çekebilecek durumda değilim.

"Arabayla gidiyorum, ben haberleşiriz," diyerek çıkıyorum evden.

Emir'i annesine bırakıp sahile doğru iniyorum, sanırım beni gene suya konuşmak paklayacak. Benim yeğen çok zeki, çocuk taa Boston'a beni ziyarete geldiklerinde göstermiştim kız tavlama taktiği diye birkaç gülümseme… sen gel hatırla! Gerçi Yeşim'e öyle gülümsediğimin de farkında değilim ya neyse… Suya anlatıyorum kendimi, su beni dinliyor sessizce. Arada bir dalga vuruyor, sanki bana kızıyor gibi "O nişanlı, başkasının, uzak dur!" diyor.

Bugün Alaz ile konuşmadık hiç, akşam Çeşme'ye gidelim diyorduk… Ben hiç hazırlık yapmadım, ama gitmem lazım, uzaklaşmam lazım. Yoksa biliyorum, sabah akşam ben o okulun kapısının önünde güvenlik görevlisi gibi nöbet tutarım.

Dalmış ufku izlerken birisi kafama taş atıyor. Tabii ki bu Alaz ve Gülce. Bu adam tam kendisine göre birini bulmuş, tencere kapak! Yalnız Gülce'yi görmek iyi gelmedi bana, o Yeşim'in kuzeni. Allahım bu kız nereyi dönsem orada, ben nasıl kurtulacağım etkisinden?

"Ne o? Gemilerin batmış Sayın Armatör, zararın çok mu?"

"Haa yok yaa… biraz kendimi dinleyim dedim, bugün hastane falan bunaldım."

"Ne hastanesi Ayaz, kime n'oldu? Bak doğru söyle!"

"Lan oğlum sakin ol, allam yaa… Bay Panik! Kimseye bir şey olmadı, Emir düşmüş. Okuluna gittim, bacağını parçalamış haylaz, anasından da korkuyor. Beni aradılar, tüm gün onunlaydım."

"Heee… anladım tamam. Oğlum gitmiyor muyduk Çeşme'ye, n'oldu? Bak Gülce de gidelim diyor, onların da Ilıca'da yazlığı varmış ama bizde kalalım diyorum, Alaçatı'da, uyar mı?"

Alaz'ın Gülce demesiyle ona bakıyorum, ben nasıl fark etmedim ilk gördüğümde? Gözler aynı işte Yeşim! Kendimi tutamayıp "Gülce, sen Yeşim'in kuzeniydin değil mi?" diyorum. İlk defa dudaklarımdan ismi bu kadar özgürce, bu kadar güzel çıkıyor.

"Evet, ne oldu? Ona da mı bir şey olmuş? O pislik gene bir şey mi yaptı ona?"

"Yok… Kim ne yapacak? N'oldu Yeşim'e?"

"Ya yok! Sen hastane falan deyince panik yaptım. N'oldu, evet kuzenim, teyzemin kızı, birlikte büyüdük biz de. Ne alaka, neden sordun?"

"Bizim Emir'in öğretmeniymiş, bugün okula gidince öğrendim de o yüzden sordum."

Alaz "Vayy! Bizim veletin büyük aşkı demek Yeşimmiş haaa… Olaya bak sen!" diyerek kahkaha atıyor.

"Zaten Yeşim'e herkes âşık, ama o da gitti kendisine âşık olmayan tek adamla nişanlandı. Neyse, aklıma geldikçe çıldıracağım yaa… konuşturmayın beni!"

Gülce'nin bu sözleri ile şaşırıyorum. Nasıl yani? Cenker Yeşim'e âşık değil mi? Eee o zaman Yeşim neden ona "evet" dedi? Allahım düşündükçe delireceğim!

"Ya öyle işte… bizimkinin öğretmeni," diyerek saçma sapan bir şekilde konuşmaya son verip "Hadi ne zaman gidiyoruz Çeşme'ye?" diyorum.

Altıncı Bölüm

Tüm yol boyunca bu şarkıyı dinledim. Nasıl da içine çekti beni şarkıcı…

You show me love, you show me love,
You show me everything my heart is capable of,
You reshape me like butterfly origami

diye içli içli söyledikçe bende hayrıkıyorum. Dalgalarla boğuşurken bile iç sesim bağıra bağıra söylüyor.

There my heart goes again
In your arms I'm falling deeper[1]

Burada üçüncü günüm, babam dışında kimseyle bağlantı kurmadım. Gülce de devamlı arıyor, mesaj atıyor ama hiçbirini açmadım bakmadım henüz. Üç gündür sörf yapıyorum ve Alaçatı'daki bu sörfçüler barında içiyorum, içiyorum, içiyorum Kum Beach'te. Allahtan eski tanıdıklar yok, herkes daha sosyetik olan sörf merkezine takılıyor, burası sessiz sakin. Dalgarlara girip çıktıkça, o tuzlu su beni dağladıkça ferahlıyorum. Ne zaman köşeye çekilsem kafam karman çorman.

Ben Cenker'e âşığım, Cenker benim eşim olmalı, za-

1 *Bana aşkı göster bana aşkı göster*
Bana her şeyi göster kalbimin yetebileceği kadar
*Beni k*âğıttan kelebek gibi yeniden şekillendirdin
Kalbim yine oraya gidiyor
Senin kollarına düşüyorum
Simply Falling, IYEOKA

ten nişan yüzüğü de parmağımda olan Cenker. Ama neden gözümü her kapattığımda, her hayalimde o var… Neden hep o gri gözler? Çıldırmak üzereyim…

Gölgede hamakta sallanıp elimde mojitomu yudumlarken Emir geliyor aklıma. Ne de tatlı bir çocuk, acaba benim de ileride öyle çocuğum olur mu? Oğlan dayıya kız halaya çeker derler… ee bunun da dayısı gri gözlü Ayaz değil mi? Bak yaa… gene nereye bağladım! Öğle saatinden beri mojito içmek iyi gelmedi bana sanırım. Dalgalara atmam lazım gene kendimi, boğulmak onlarda, yeniden.

Tüm gün sörf yaptıktan sonra üzerimi değiştirmek için arabama doğru ilerliyorum. Fakat arabaya yaslanmış beni bekleyen adam birden tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyor.

"Selam dalgalar prensesi, bugün de dalgalar dışında kimseye yüz vermedin."

"Pardon ama sizi tanımıyorum ve iki gündür bu konuşma çabalarınız gerçekten çok sakil duruyor."

"Buzlar kraliçesi Yeşim Hanım… Demek beni tanımıyorsunuz? Ahh eskiden de böyle burnu havada kendini beğenmiştin, yıllar hiçbir şey değiştirmemiş sende.

"Cidden konuşma tuhaflaşıyor ama ben sizi tanıyorum beyefendi."

"Beyefendi… Vayyy! Eskiden *sarsak*tık şimdi beyefendi olduk demek… Ortaokul hayatımı mahvettin sen buzlar kraliçesi."

"Sennn… sen Aytekin misin? Hadi canım… Bana lakap takan sen misin? Aytekin?"

"Yaa Aytekin… senin de orta bir de dalga geçmeye başladığın, her seferinde rezil ettiğin Sarsak Aytek."

"Ay çok özür dilerim, pardon tanıyamadım seni. Gerçi kendini tanıtsan da tanıyamazdım ya seni, çok uzun zaman oldu ve sen çok değişmişsin. Ben de… yani şey… sanırım dalgınım bu ara."

"Sen hep dalgınsın buzlar kraliçesi. Neyse, sınırlarına girmeyelim senin, yeniden Allah korusun bu sefer çay yerine kum falan atarsın suratıma."

"Yok yaaa… off! Hepimiz biraz garip değil miydik ortaokulda? Ergenlik işte! Affet, yani özür dilerim o saçma hallerimden dolayı."

"Böyle kuru kuru özür olmaz, hem senin yüzünden okulu değiştirmeyi bırak ülkeyi değiştirdim ben."

"Yaa… gerçekten mi? Valla çok mahcup oldum."

"Evet, Londra'da okudum. Sonra orada kaldım, işte böyle arada ailemi ziyarete geliyorum ve bu bana yaşattığın travmayı kuru kuru özür ile geçiştiremezsin. Akşam benimlesin!"

Aytekin'in "Akşam benimlesin," demesi ile nasıl "Neeee!" diye haykırdıysam, otoparkta bulunan herkes bize baktı. Tamam adama resmen travma yaşatmış olabilirim, ama benim sayemde bak cillop gibi adam olmuş. Yani asıl onun teşekkür etmesi lazım, bir de bana akşam benimlesin, diyor.

Hayır bu yakışıklı adamın teklifini geri çevirmek aptallık, ama ben tek başıma kalmak istiyorum. Sadece kendimle.

"Niye bağırdın yaa? Sana evlenme teklifi etmedim, alt tarafı akşam benimlesin dedim,"sözleri ile kendime geliyorum.

"Yaaa ben biraz kendimi dinlemeye gelmiştim aslında buraya ama…"

"Belli… iki gündür ayrı bir âlemdesin. Hadi Yeşim, yemek yer, bir şeyler içeriz. Saat zaten altı olmuş, evine git hazırlan ve Dalyan'a gel, tamam mı? Saat sekizde seni Dalyan girişte bekliyorum," diyor ve kendi arabasına doğru hareket ediyor Aytek.

Arkasını döner dönmez aklıma geliyor ve sesleniyorum. "Ya gelemezsem… zaten telefon numaramı da almadın!"

İnanılmaz bir gülümseme ile bana dönüp "Ben de seni otuz dakika beklerim, gelmezsen şansıma küser Londra'ya geri dönerim," diyor ve o muhteşem arabaya binip gidiyor.

"Nerede bu kız? Vallahi kafayı yiyeceğim yaaa… Üç gün oldu, üç gün! Bu gürültülü müzikte bile Gülce öyle bağırarak söyleniyor ki şaşırıp kalıyorum. Gerçekten bu kadar volümlü ses bu kızdan nasıl çıkıyor arkadaş! Ben anlamadım valla, bizim Alaz'a allah sabır versin.

"N'oldu gene bir tanem, neden sinirlendin?" diye mırıldanan Alaz'a bakıyorum, ne komik! Ama sevimli bir çift oldular bunlar böyle.

"Yok, işte Yeşim üç gündür kayıp, sana söyleyip huzursuz etmek istemedim, ama enişteyle konuştum. Çeşme'de, buradaymış. Arıyorum arıyorum, açmıyor, mesajlarıma cevap vermiyor. Bu sabah enişteyi aramış, gene ben iyiyim demiş kapamış. Off başına bir şey gelmemiştir değil mi?"

Gülce Yeşim'den bahsedince ister istemez kulak kabartıyorum. Nasıl kayıp bu kız ya? Nereye gider? Neden açmıyor ki telefonunu. Hem belki nişanlısı ile baş başa vakit geçirmek istemiştir, neden bu kız bu kadar panik yapıyor ki?

"Yaa belki sevgilisi ile eve kapanmıştır, neden koca kadını bu kadar merak ediyorsun yahu!" diyen Sıla ile resmen olduğum yerde zıplıyorum. Oturduğum minderi sıkıyorum elimde olmadan. Tamam, biraz önce ben diyordum nişanlısı ile olabilir diye ama başkasından duyunca mideme kramplar giriyor.

"Olamaz, Cenker Efendi İzmir'de ve nasıl olduysa onun Yeşim'in Çeşme'ye geldiğinden bile haberi yok.

Hem Sıla, özür dilerim ama Yeşim benim canım. Hani sen aile meselelerine uzak olabilirsin ama biz değiliz ve onun için telaşlanmak en büyük hakkım," diye Sıla'ya çemkiren Gülce'ye kıkırdasam mı ne yapsam bilemiyorum. Sıla gerçekten bazen çok rahat ve etrafındaki insanlara da bu rahatlığı rahatsızlık veriyor.

"Sıla hadi biz bara gidelim," diyerek kaldırıyorum onu locadan ve kumlara bata çıka bara gidiyoruz arkamızda tartışan bir çift bırakarak.

"Sıla, neden karışıyorsun? Yani Gülce'nin hassas konusu belli, bak Alaz bile ses çıkarmıyor."

"Ay ne bileyim? Off anlamıyorum bu Türk kızlarını yaa… sanırım o yüzden yapamıyorum ben burada."

"Sen hem Türk hem de aynı zamanda kadın değil misin? Yani Sıla… Neyse bizi ilgilendirmez."

"Evet ilgilendirmez. Bu akşam Paparazi'ye gidelim mi Ayaz ya, iki gecedir ay içim sıkıldı Alaçatı'da o A'la Carte sosyetik restoranlarda yemek yiyip şarap içmekten. Dans edelim, içelim, eğlenelim."

"Tamam bakarız."

Buraya geldiğimizden beri her gün gündüzleri bu sosyetik beachlerde partilerdeyiz. Sırf Sıla istiyor diye, gönlü olsun diye… ama akşamlar bizim istediğimiz gibi sakin geçiyor. Sohbet etmekten keyif alıyoruz, daha doğrusu Gülce'yi konuşturup Yeşim hakkında bilgi almak, onları dinlemek benim hoşuma gidiyor. Çocuklukları da gençlik dönemleri de çok muzurlukla geçmiş. Gülce'yi az buçuk tanıdım, eğer Yeşim'de onun gibiyse bu kız çok değişmiş çok.

Demek aşk adamı böyle değiştiriyor, Gülce'nin anlattığına göre çocukluğundan beri âşıkmış Yeşim o adama. Her şeyi sırf o seviyor diye yapıyormuş, ama adam yıllar sonra farkına varmış. Bir şey daha var ama söylemiyor Gülce, bir şey daha ama ne?

Arabaya biner binmez kararımı veriyorum, ben bu akşam Aytek ile buluşmalıyım. Biraz dış dünyaya açılmalıyım. Hep Cenker'e âşıktım, sonra nedense o gri gözlü adamdan etkilendim. Belki de gerçekten kimseye bakmadığım için şimdi gerçek dünyayı görmek tanımak istiyorum ve bunu da Aytek ile yapacağım.

Eve gider gitmez duş alıyorum ve saçlarımı şekillendirici ile dalgalı hale getiriyorum. Çiçekli yazlık elbisem ise tam bu gecelik. Üst kısmı dar, etekleri uçuşuyor ve bir aykırılık yapıp kırmızı Channel rujumu sürüyorum. Bu gece göz alıcı olmalıyım ve olacağım.

Saat sekizi on geçe Dalyan girişinde gene o muhteşem arabasına yaslanmış beni bekleyen Aytek'i görüyorum. Evet, beni bekliyor adam yahu. O önde ben arkada Dalyan'a giriyoruz, meydandaki okulun otoparkına arabaları park edip ikimiz de aynı anda iniyoruz arabadan. Üzerinde ona çok yakışan bir koyu pembe gömlek giymiş, koyu renk kot pantolonu ile gülümseyerek bana doğru geliyor. İnanıyorum bu gece çok keyifli geçecek.

Sahil kıyısında sıralanmış balıkçılardan birisine giriyoruz, her şey o kadar güzel ki… Güneş batıyor, havada hafif bir esinti, denizden gelen iyot kokusu burnumda, kadehimde buz gibi bir rakı, tabağımda kavun beyaz peynir. Sohbet de o kadar keyifli ki; geçmişten bahsediyoruz, hayallerimizden, gelecekten, benim ortaokuldaki halimden, onu soktuğum zor durumdan

"Hatırlıyorsun ama değil mi, hatırlıyorsun…" diye kahkahalarımız arasında sohbete devam ediyoruz.

"Ay Aytek, yani o zamanlar tam bir ergendim ve benim âşık olduğum adamın gözüne girmem gerekliydi. Tüm çabam Cenker beni fark etsin diyeydi. Her şeyi o yüzden yapıyordum ve gerçekten özür dilerim. Kantinin ortasında sana o çelmeyi takmamalıydım."

Evet aynen öyle… sırf Cenker'in dikkatini çekmek için neler yapmadım ki ben? Yazık, en çok da Aytek çekti benden –ki çocuk sadece bir yıl kalabildi bizim okulda.

Aytekin iç geçirerek yüzüme bakıyor ve "Olsun be buzlar kraliçesi, olsun. Senin sayende bak küçük yaşta yaşadım acıların en büyüğünü, şimdiki adam oldum."

Aslında iyi mi kötü mü bilmiyorum, çünkü ben hâlâ o ortaokul çocuğu gibiyim ve büyüyemedim. Hâlâ Cenker'e kendimi sevdirmeye çalışıyorum.

"Amannn…" diyerek Londra'daki hayatına geri dönüyoruz. Aytekin bilgisayar programcısı mı neymiş. Program yazıyorlarmış ve kendine ait bir yazılım şirketi varmış. Türkiye'ye de İstanbul'daki büyük bir firmanın fabrika yazılımları ve bilişim işlemlerini kurmak için gelmiş, gelmişken de minik bir kaçamak yapıp ailesini görmeye Çeşme'ye gelmiş. Benim nişanlandığımı gazetelerden okuyunca tanımış beni.

"Hâlâ soğuksun ama çok güzelleşmiş bir soğuksun…" diyerek geldiğimizden beri bizimle ilgilenen garsondan hesabı istiyor.

"Ya Aytekin ben ısmarlasam… hem bunca yılın özürü hem de yıllar sonra karşılaşıp bana güzel vakit yaşatmanın şerefine."

"Duymamış olayım bunu Yeşim."

"Ama neden yaa? Minik bir yemek ısmarlasam sana, vicdanımı rahatlatırdım."

"Ama neden yaaa…" diye beni taklit ediyor ve devam ediyor. "Bu kadar sene sonra evet seni gördüm ve egom tavan yaptı, tamam mı? Kendi şirketim var, kocaman patronum ben, masamdaki kadına mı hesabı ödeteceğim? Te Allam yaa! Ayrıca emrivaki ile seni ben davet ettim bu gece, o yüzden bendensin Yeşim Hanım,"

"Offf yaaa… siz erkekler neden egonuza bu kadar yenik düşüyorsunuz, bir kadın ödese ne olur, ha ne olur?"

"Rezil oluruz rezil. Hadi kalk geceye devam edelim.

Nereye gitmek istersin buradan? Sessiz bir yer mi, yoksa hareketli mi?"

İçimde bir şeytan beni dürtüyor ve "Paparazi'ye gidelim, dans edelim, eğlenelim," diyorum. Tek arabayla gitmeye karar veriyoruz ve benim arabamı büyük ısrarlar sonucu Aytekin kullanıyor. AyaYorgi koyu her zamanki gibi kalabalık, daha yolun girişinden başlıyor kuyruk.

"Bak istersen geri dönelim, yani epeyce kalabalık," diyorum ama Aytekin aldırmadan giriyor o kalabalığın içine. Allahtan Paparazi'ye gelene kadar diğer mekânlara dağılıyor insanlar. Ama burası da oldukça kalabalık. İçeri girer girmez Aytekin beni bistrolara yönlendiriyor, anlamıyorum ama bu kalabalıkta nereden buldu hemen bu bistroyu da masa donatıldı! Amannn… neyse, diyerek içmeye ve eğlenmeye başlıyorum.

Müzik hareketli, ortamda sadece biz İzmirliler yok, artık İstanbullular da var, ama İzmir tayfasının hepsini tanıyorum ve hepsi ile konuşmak zorunda kalıyorum. Herkes ama herkes Cenker'i soruyor bana, yanımdaki yakışıklıya ters ters bakarken. Herkese aynı yalan "Cenker işine âşık hayatım, bilmiyor musunuz? Aaa bu arada arkadaşım Aytekin. Kendisi ortaokuldan arkadaşım, Londra'daydı yeni geldi," diyerek geçiştiriyorum. Geçmesine geçiyorlar da benim dünyam neden bu kadar dönüyor ve her konuşulan çok eğlenceli olmaya başlıyor? Önümdeki bardaktan bir yudum daha alıp çalan şarkıya eşlik ediyorum.

Tarkan canım yaa… ne de güzel söylüyor. "Veee aşk gittii bizdennn!"

Ben de avaz avaz söylüyorum. "Biri sen, biri ben…" Fakat bu şarkıyı duymayacaktım işte, bu son iki gündür benim şarkım.

Sıla'nın isteği ile akşam yemeğini Ilıca'da yiyip oradan AyaYorgi'ye geçiyoruz. Aslında bana işkence gibi geliyor fakat bir şey diyemiyorum çünkü Gülce patladı patlayacak Sıla'ya. Haklı da, öğlen zaten burada hemen yandaki Marakesh Beach'teydik, şimdi gene bu kalabalığa, gösteriş meraklısı adamların ve kadınların kendini pazarladığı kulübe geliyoruz. Gene çok kalabalık, gene tıklım tıklım ve gene benim fotoğrafımı çekmeye çalışan bir sürü magazin muhabiri var. Umarım bu gazetelerde, televizyonlarda ikide bir çıkmam basket kulübümü rahatsız etmez. Gerçi onların da reklamı oluyor ama olsun, ben sporcuyum ne de olsa.

Beni tanıyan ya da magazin çektiyse bu adam önemli galiba diye düşünen bir garson bize hemen bistro ayarlıyor. İnsanlar tıklım tıklım… resmen et ete, şey şeye durumu var burada. İçkilerimizi sipariş edip biz; Gülce, Alaz ve ben sohbet etmeye çalışıyoruz. Sıla yanımızda, bizden uzakta durmaya çalışırken ve "Ben sıkıldım, mekânda biraz dolaşacağım, şurada tanıdıklar var," diyerek yanımızdan ayrılıyor. Bu kız gerçekten bir garip… geceleri yatağımda sevgiye aç bir kadınken dışarı çıkınca yanımızda başkaları varken vurdumduymaz, bencil biri oluveriyor. Sanki ben zorla onun yanında duruyormuşum imajı veriyor herkese.

"Ay gittiği iyi oldu, uyuz karı! Ne buluyorsun şu kızda Ayaz yaa?"

Gülce gene söylenmeye başlıyor, Alaz ise durumu kurtarma çabalarında. "Kızım bazen erkekler sadece sevişmek için ya da yanında kadın güzel dursun diye birileri ile beraber olur. Sadece şekil yani ve şu an Ayaz ile Sıla arasındaki ilişki de bu…"

"Ya bu kadar basite indirgemesek Alaz," diye araya

girme ihtiyacı duyuyorum. Sonuçta Gülce, Yeşim'in kuzeni, şimdi kız beni yanlış tanımasın. Ayrıca Sıla farklı bir kız.

"Ya Gülce, anlatmıştım biz Sıla ile Amerika'da tanıştık, ama o farklı biri. Sevgiye aç, çok yalnız, sen böyle olduğuna bakma sizin yanınızda sanki güçlü gibi duruyor fakat gerçekte öyle değil."

"Aman neyse ne! Ben sana yakıştıramadım Ayaz, söyleyim. Bu arada hâlâ Yeşim'den haber yok, ay çıldıracağım yaa! Evinde yok, mekânlarda yok, kız yer yarıldı içine girdi yani."

Bu çifti seviyorum. Gülce panik yaptıkça Alaz onu sakinleştiriyor. Tabii devamlı masaya gelen votkaların da etkisi yok değil. Gülümseyerek onları izlerken Gülce'nin çığlık atması ile ne olduğumu anlamıyorum. "Bak yaa bara bak. Yeşim değil mi o? DJ'in yanında napıyor? Aman Tanrım… Yeşimmm!!"

Evet o, Yeşim bir elinde içki bardağı, bir eli havada barın üzerinde dans ediyor. DJ ile beraber avaz avaz şarkı söyleyerek. Ne yapacağımı şaşırmış vaziyette ona bakıyorum. Dalgalı saçları, kırmızı ruju, umursamaz tavrı ile o kadar seksi ki… Heyy! Seksi mi?

Gülce koluma yapışıyor ve "Ayaz indir onu o barın üstünden lütfen," diyor. Benim için biçilmiş kaftan bu istek ve hemen hızlı adımlarla bara yaklaşıyorum. Bu defa onun da görüş hızzasına geliyorum ve beni görünce yüzünde büyük bir gülümseme oluşuyor.

"Heyyy yakışıklı dayıııı!" diye barın üzerinde otururken bir anda kucağıma atlıyor. Onu nasıl tuttum, nasıl ayakta kaldık bilmiyorum Allahtan boyum uzun ve kuvettli bir adamım.

Yeşim'in iki eli boynumda, benim ellerim onun belinde birbirimize öylece bakıyoruz ve o güzel nefesini boynuma doğru verip iç çekiyor.

"Yakışıklı dayıııı hoş geldinnn!" diyerek yanağımdan öpüyor. Ergen delikanlılar gibi bacaklarımın titremesine engel olamıyorum ve kucağımda duran Yeşim'i yere bırakıyorum. Bacaklarım titredi resmen yaaa!

"Hoş bulduk,"derken bir elin omzumdan tutarak "Neler oluyor burada?" demesi ile arkamı dönüyorum.

Yeşim'i de belinden tutup kendime yaslayarak, "Efendim, bize mi dediniz?" diye soruyorum.

"Evet beyefendi, hanımefendi benimle beraber ve size dedim."

"O zaman yanınızdaki bayana dikkat edin, bir daha. Yeşim'in bu kadar içip kendini kaybetmesine nasıl izin verirsiniz? Ayrıca siz kimsiniz?"

Yeşim hâlâ sırtıma sarılmış vaziyette kafasını arkadan çıkarıyor ve açıklamaya başlıyor.

"Ayaz bu Aytek, Aytek bu Ayaz… şey o benim ortaokul arkadaşım, yani ortaokulda uğraşıp ülkeden bile kaçırttığım adam. Ayaz da gri gözlü işte…"

Bana gri gözlü mü dedi? Saf saf suratına bakarken "Ay Aytek sanırım ben onunla gitsem daha iyi olacak, kuzenim de onunla ve şu an eli belinde gözünden ateş çıkarak gelen cadı benim kuzenim. Teşekkürler bu akşam için, gerçekten çok eğlendim, çok!" diyerek beni önüne siper edip Gülce'ye doğru adım atıyor.

Yalnız döner dönmez gördüğüm Gülce'den ben de korktum, o cici dediğim kıza n'olmuş? Bir anda içine şeytan mı kaçmış, nedir anlamıyorum. Aynen Yeşim'in dediği gibi gözünden ateş çıkıyor kızın. Alaz kolundan tutup sakinleştirmeye çalışırken Gülce bir fırtına gibi üzerimize akıyor.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun Yeşim Hanım!" Evet, bu ses müziği bastırdı sanırım.

Alaz ve benim yönlendirmemle, insanlardan uzak daha kuytu bir köşeye geçiyoruz. Yeşim hâlâ belime

sarılmış, başını sırtıma dayamış şekilde duruyor. Gülce hiç susmadan konuşuyor.

Vay efendim neden telefonumu açmadın, vay efendim neden mesajlara geri dönmedin? Sen beni hiç düşünmüyorsun, ne kadar sorumsuzsun sen, o barın tepesinde DJ ile ne işin vardı!'ya kadar aralıksız soruyor. En sonunda ben dayanamayıp araya giriyorum. "Gülce bir sus da Yeşim de cevap versin," diyorum.

Yeşim'i yavaşça arkamda saklandığı yerden çıkarıyorum, aslında çok zor oluyor benim için. Daha beş dakika olmasına rağmen o kadar alışmış ki vücudum ona, zor ayrılıyorum. Üç meraklı göz ona bakmaya başlayınca o kadar ürkek gözüküyor ki, bana dönüp "Ayaz beni evime götürür müsün?" diyor.

Alaz'ın Gülce'ye "Bırak gitsin evine bu gece, zaten baksana kızın durumu nasıl? Yarın sabah konuşursunuz," diyerek iknası ile biz mekândan ayrılmak için hazırlanırken Gülce elimi tutuyor ve teşekkür ediyor bana.

Yeşim son gücünü de sanırım Gülce'nin karşısında dik tutmak için harcadı, derken bir anda bara fırlıyor ve son shot'ı da yuvarlıyor. Bu minik kadın ne kadar atak çıktı yaa… yanımdan fırlayıp gitmesi kaşla göz arasında oldu resmen. Yeşim'i belinden yönlendirerek çıkarmaya çalışıyorum, fakat kumlara bata çıka yürümesi mümkün değil. Bir hamlede kucağıma aldığımda çığlık çığlığa kahkahalar atarak boynuma sarılıyor.

"Ahh gri gözlü ahhh… sen çok romantiksin, biliyor musun?"

"Nerede gördün benim romantik olduğumu sen?"

"Bu gece iki defa; ilki beni bardan kucakladığın anda, diğeri ise şimdi beni kucağına aldığında."

"Yalnız şu durumuna bakılırsa bu iki eylemi herkes yapardı."

"Yapmazdı Ayaz, yapmazdı. Yapmadılar da… Ba-

bamdan sonra beni kucağına alan ilk erkek sensin, biliyor musun?"

Kucağımda ayaklarını sallayarak, ellerini boynuma dolamış nerdeyse burnu burnuma değen bu güzel kadın öyle güzel şeyler söylüyor ki bana. Şu an ona bu ilki yaşattığım için inanılmaz haz duyuyorum. İster erkeklik egosu deyin ister aşk, ama inanılmaz mutlu ediyor bu durum beni... Kafamı biraz geriye atıp yüzünü inceliyorum Yeşim'in. O kadar güzel ki, o kadar küçük ki, çok da sevimli. Mayışmış gözlerle bana bakarken dudaklarını yalıyor ve o an gene ergen çocuklar gibi bacaklarım titriyor bir anda. Etkilenmemem lazım, bu kadar kolay etkilenmemem lazım, derken Yeşim konuşmaya başlıyor.

"Ayaz… Gri gözlü meşhur yakışıklı dayı… Şimdi sana bir şey yapacağım ve umarım kaç gündür düşünmekten kafayı yiyeceğim olayı çözeceğim," diyerek dudaklarıma yaklaşıyor. O kadife gül dudaklarını dudaklarıma değdirip yavaşça öpmeye başlıyor. Ben o kadar şaşkın o kadar heyecanlıyım ki… Kaç yıldır hayalini kurduğum kadın kucağımda ve beni öpüyor. Gerçek bu değil mi? Dudaklarını geri çektiğinde kendime geliyorum, meraklı gözlerle bana bakan yemyeşil gözlerle göz göze geliyorum.

"Kızdın mı?" diyor…

Ben sana kızar mıyım? Sen bana neleri verdiğini bir bilsen.

"Kızmadım, ama şimdi yapacağıma sen kızabilirsin," diyorum ve daha önce hiçbir kadını öpmediğim aşkla, tutkuyla, sevgiyle ve teslimiyetle öpüyorum onu…

Yedinci Bölüm

Öyle yumuşak öyle güzel ki… Yavaş yavaş ve o kadar nazik ki, içim titriyor dudakları dudaklarıma değdikçe. Tadı sanki yıllardır özlemini duyduğum o çocukluk şekerim gibi, dokunuşları sevgi dolu. Ben hiç böyle öpülmemiştim. O beni öptükçe sanki kalbim yerinden çıkacak gibi hissediyorum, nabzım dudaklarımda atıyor sanki. Hiç yaşamadığım hisleri yaşıyorum, hissediyorum o da aynı şeyleri yaşıyor benimle. Bir elim istemsizce ensesinden saçlarının içine doğru ilerlerken bir elin ise göğsünün üzerinde duruyor. O kaslı sert göğsünün altında, biliyorum yumuşacık bir kalbi var ve şu an benim için atıyor. Yavaşça ayrılıyor dudaklarımdan ve alnını alnıma dayıyor.

"Ahhh Yeşim, neden bunu yapıyorsun bana, neden?" diye iç geçiriyor. Ben bir şey yapmıyorum ki! Oysa asıl beni benden alan kendisi, benim yıllardır yarattığım tüm dünyayı yerle bir eden, beni bambaşka diyarlara götüren onun o güzel gri gözleri, serseri gülüşü…

Gülerek cevap veriyorum. "Ben bir şey yapmıyorum, Ayaz asıl beni rayımdan çıkaran sensin," diyorum parmaklarım sakallarında dolaşırken. Yeniden bir iç geçiriyor ve beni yere indiriyor.

Ellerini belimden çekmeden "Sanırım yürüsen iyi

olacak, yoksa buradan gidemeyeceğiz ve birileri bizi görebilir," diyor ve yürümeye başlıyoruz.

Kapıya yaklaşınca bir an yüzüme tekrar bakıyor ve gülümsüyor. Ben de gülümsüyorum istemsizce ve belimi tutan ellerini okşuyorum. Tanrım bana neler oluyor bilmiyorum, ama bu adamın gözlerine bakmaktan kendimi alamıyorum. "Kapıya haber vereyim taksi çağırsınlar, biz Alaz'ın arabası ile gelmiştik."

"Aaaa benim arabam burada, onunla gideriz, anahtar valedeydi. Dur çantamda numara var," diyerek girişte valenin vermiş olduğu numarayı uzatıyorum. Suratı bir an asılıyor ve bir şeyler homurdanıyor.

"Anlamadım, bir şey mi dedin?"

"Evet, dedim. Nasıl olur da o yanındaki zibidi senin bu hale araba kullanmana izin verir, onu dedim. Ya kaza yapsaydın ya başına bir şey gelseydi, yaralanabilirdin."

"Üzülür müydün?" Dudaklarımdan çıkar çıkmaz bu kelime, söylediğime pişman oluyorum, ama tutamadım kendimi. Biraz önce yaşadıklarımızın bir adı olmalı ve ben bunu bilmiyorum. O yüzden resmen sudan çıkmış balık gibiyim. Bunu öğrenmem gerekli, öyle ya da böyle. Birkaç saniye yüzüme bakıyor ve bir eli ile yüzüme gelen saçımı kulağımın arkasına doğru atıp yüzümü okşuyor. "Sence biraz önce sana bunun cevabını veremedim mi?" diyerek.

Evet ben öldüm ya da çok sarhoşum, şu an hayal görüyorum. Gerçek mi bu? Bu adamın dedikleri, hareketleri, sesi gerçek mi? Dudaklarıma değen parmak uçları ile kendime geliyorum ve kekelemememin önüne geçemeyerek "Eeevet…" diyebiliyorum.

Valeye kartı vermek için dışarı çıkarken kulağıma eğilip "Burada uslu dur, arabayı isteyip geleceğim hemen," diyor ve çıkıyor beni arkasında şaşkın ördek gibi bırakarak.

Onu öpmek sanki uzun zamandır su içmemişim de suya kavuşmuşum gibi geliyor bana. O kadar ürkek ki… Dudakları çekingen, dudakları titrek. Bir an, sadece bir an diyorum kendine gel Ayaz, diye, ama yapamıyorum. Ahh hele o tadı, onun o güzel dudaklarını tattıkça geri çekilmem zorlaşıyor, bir eli saçımda bir eli tam kalbimin üzerinde. O kadar sıcak ki bana dokundukça yanıyorum, içim daha bir yanıyor ve sanki dudaklarından yardım alıyorum nefes almak için. Yıllardır hayalini kurduğum anı yaşıyorum, ama daha fazla gücüm yok.

Yavaşça geri çekilip alnını anlıma dayıyorum ve "Ahhh Yeşim, neden bunu yapıyorsun bana neden?"-diye resmen sayıklıyorum. Ben, Ayaz Efendi, daha fazla dayanamıyorum vücudumun isyanına ve usulca yere bırakıyorum onu kendimden uzaklaştırmadan.

O kadar ürkek, o kadar şaşkın ki karşımda duran kadın, hani derler ya "Elimde olsa içime sokardım onu…" Aynen o durumu yaşıyorum şu anda. Kimse görmesin onun bu halini, kimse üzmesin onu diye alır içime sokar orada saklardım onu.

Kendimi biraz toparlıyorum, bu kadar da savunmasız ve güçsüz olmamalıyım ergen delikanlılar gibi. "Sanırım yürüsen iyi olacak yoksa buradan gidemeyeceğiz ve birileri bizi görebilir," diyerek yürümek için yönlendiriyorum Yeşim'i. O kadar uysal ki ne desem sessizce yapıyor. Kapıya yaklaşınca bir an duraksıyorum gerçekten yanımdaki kadın bu sefer Yeşim mi diye, o kadar çok kadını o diye öptüm ki ben. Gözlerimin içine gülümseyerek bakıyor ya yeşil yeşil, o işte! Sonunda rüyalarımdaki kadın burada.

Taksi çağıralım dediğimde arabası ile geldiğini söylüyor. O lüzumsuz zibidi nasıl izin vermiş buraya araba

ile gelmesine. Zaten yollar virajlı ve Yeşim de alkollü. Ya bir şey olsaydı ona. Ya kaza yapsaydı? Ben uzaktan bile bakmaya kıyamazken adam araba ile gelmesine izin vermiş yaa… zavrak herif. Mırıldanmamdan anlamıyor ve soru soran gözlerle bakıp "Anlamadım, bir şey dedin?" diyor. Geçiştirmeye çalışıyorum ama olmuyor, çok sinirliyim, içimi yiyor nasıl buraya araba ile gelir?

"Evet, dedim. Nasıl olur da o yanındaki zibidi senin bu halde araba kullanmana izin verir, onu dedim. Ya kaza yapsaydın, ya başına bir şey gelseydi, yaralanabilirdin…"

"Üzülür müydün?"

Ne demek şimdi üzülür müydün? Biraz önce yaşadıklarımızdan anlamadı mı bir şey, ona neler hissettiğimi… Kahrolurdum, geberirdim saçının bir teline bile zarar gelse, ama elimden ne gelirdi bilmiyorum. Aklımda düşünceleri kovmaya çalışsam da o başka bir adamın yüzüğünü takıyor, o adamın nişan yüzüğü şu anda parmağında. Kahretsin!

Arabayı almak için dışarı çıkıyorum Yeşim'i içeride bırakıp. Dışarı adım atar atmaz magazinciler başıma üşüyor, ben bunları nasıl unuttum yaa! Yeşim akıl mı bıraktı bende. Nasıl atlatacağım şimdi bunları ben? Vale çocuğa numarayı verip eline de parayı sıkıştırıyorum ve arabayı bekliyorum bir yığın kamera muhabir eşliğinde. Sorular gene saçma sapan. Neden basketle ilgili bir şeyler sormazlar ki? Size ne kardeşim? İçeri birlikte girdiğim kadın neredeyse nerede?

Yalnız o an aklıma geliyor gerçekten, Sıla nerede? Ben ona gidiyorum bile demedim ki, diye düşünürken bir anda o flaşlar ve muhabirler yanımdan geçip hemen arkama doğru koşturuyor ki Yeşim'i görüyorum "Ayaz ne oluyor?" derken. İşte asıl olanlar şimdi oluyor, tüm kameralar bizi çekiyor bir anda, ben ise ne yapacağımı şaşırmış bir haldeyken bu sırada gelen Yeşim'in arabası-

nın ön kapısını açıyorum ve bir hamlede onu kolundan çekip ön koltuğa oturtuyorum. Neyse ki araba simsiyah da içerisi gözükmüyor. Bende hızlı adımlarla sürücü koltuğuna geçiyorum ve o daracık yolda ilerlemeye çalışıyorum arkamızdan patlayan flaşlar eşliğinde.

Kapıdan çıkar çıkmaz üzerimde patlayan flaşlarla kendime geliyorum. O kalabalıkta bile tek görebildiğim Ayaz ve dudaklarımdan "Ayaz ne oluyor?" sözlerinin çıkmasıyla kendimi arabada önde oturur vaziyette buluşuyorum. Vay be, adamın refleksler oldukça iyiymiş, ama hâlâ anlamadım, neden üzerime geldiler ki böyle?

"Ya Ayaz neler oluyor ben anlamadım. Neden üzerime geldiler öyle?"

"Yeşim iyi misin? Neden olacak, benim yanımda bir gece kulübünden çıkıyorsun ve sen kahretsin ki nişanlısın…"

"Ya iyi de ne olacak? Ben Cenker'e söylerim, dur hatta şimdi arayım. Hem sen yeni dönmedin mi? Kim tanıyacak seni ya? Paniğe gerek yok."

"Kim mi tanıyacak beni? Yeşim iyi misin sen? Bunu gerçekten mi soruyorsun yoksa hâlâ kafan güzel mi?"

"Tamam fazlaca alkol almış olabilirim ama bu durumun bu kadar büyültüleceğini sanmıyorum. Ne oldu ki"

"Yeşim benim ben, Ayaz Durukan! Sen hiç gazetenin spor sayfasını falan okumaz mısın?"

"Hayır, yani çok ilgilenmiyorum. Ne alaka şimdi konumuzla Ayaz Durukan?"

"Belli… Neyse benim Amerika'dan gelme sebebim burada bir takıma transfer olmam. Yeşim ben basketbol oyuncusuyum ve şu an tüm gözler benim üzerimde, yani bu şu demek oluyor. Yarın sabah tüm gazetelerin

manşeti sen ve ben olacağız. Sanırım haber vermek istediğin biri vardır."

"Yaaa sen gerçekten basketçi misin? Vay be çok havalı… Gerçi bu boyla başka bir iş yapman komik kaçardı ama… Vayyy! Çok seksi yaa… yanımdaki adam meşhur bir basketçi demek."

"Yeşimmmm!"

"Neee?"

"Neyse. Evin nerede kavşağa geldik."

"Ilıca'da şu büyük otel var ya, onun karşı çaprazı, sanırım bulursun. Benim çok uykum geldi, birazcık uyusam?"

Sıcacık ve huzur dolu bir kucaktayım, gözlerimi açmak istemiyorum, o kadar güvenli, rahat ki olduğum yer. Mırıldanarak biraz daha sokuluyorum sığındığım limana. Fakat bir ses kulağıma fısıldıyor.

"Yeşim, güzelim hadi uyan, anahtarın nerede? İçeri girmemiz lazım."

O an anlıyorum evime gelmişim, gözlerimi açmadan "Çantamda," deyiveriyorum. Sonra tenimde hissettiğim serinlikle gözlerimi açıyorum. O gri gözler benimle, çok sevimli, çok güvenli, çok samimi. Beni yatağıma yatırıyor ve ayakkabılarımı çıkartıyor, üzerime pikeyi örtüp gidecekken elinden tutuyorum. O an anlıyor uyumadığımı. Elleri o kadar büyük ki, benim minicik ellerim kayboluyor ellerinde, fakat bir o kadar güven veriyor bana.

"Gitme," diyorum, "gitme."

Şaşkınlıkla bana bakıyor, ne yapmaya çalıştığımı çözemiyor.

"Gitme lütfen," diye sayıklıyorum yeniden ve yana kayıyorum, bir yandan onu yanıma çekerken. Çekingen, ürkek, şaşkın kocaman bir adam yanımda yatıyor şimdi, ben ise daha bir heyecanlı, daha bir cesur, daha bir atak, güven dolu kucağına sığınıyorum.

Yol boyunca kaç kez kaza yapmanın eşiğinden döndüm. Yeşim bana neler yapıyorsun? Neden bu işkence?

"Uykum var," dedi ve kafasını bana doğru dönüp gözlerini kapar kapatmaz huzurlu bir uykuya daldı. Nasıl da masum nasıl da güzelsin sen? Fakat lanet olsun ki başka bir adamın taktığı yüzük parmağında bana inat parlıyor. Ben unutmaya çalıştıkça o parlıyor. Gerçekten âşık mısın ona? Evlenecek misin o adamla? Lanet olsun! Başka bir adamın karısı olacaksın sen. Peki, neden beni öptün? Neden benim seni öpmeme izin verdin? O lanet olası şerefsize âşıksan beni nasıl öyle aşkla, sevgiyle öpebildin. Çok karmaşıksın Yeşim ve inan ne yapmaya çalışıyorsun bilmiyorum.

Sonunda tarif ettiği otele geliyoruz, fakat evi bilmiyorum. O kadar güzel uyuyorsun ki prenses, seni uyandırmaya kıyamıyorum. Nasıl kıyarım ki sana zaten? Ah bir bilsen ben sadece bir çift yaşlı yeşil göz ile yıllar önce bu hale geldim. Anlatsam bana güler misin?

Arabadan inip derin bir nefes alıyorum, esen rüzgâr biraz kendime getiriyor beni. Madem sana kıyamıyorum Alaz'ı aramaya karar veriyorum.

"N'oldu Yeşim'e bir şey mi oldu?" diye telefonu açan Gülce beni güldürüyor, ne panik kız yahu bu!

"Hayır sadece arabada uyuyakaldı ve ben uyandıramadım. Şu an otelin önündeyiz evleri nerede?"

"Sızdı değil mi cadı? O kadar içerse gerçi… onu bu kadar içerende kabahat, pislik Cenker! Neyseee… şimdi otelin karşı sokağından gir, ileride şu meşhur kebapçı Gümüşdağ var ya, onun karşısındaki ara sokağa gir, yolun sonundaki ev. Gelelim mi? Nasıl çıkaracaksın sen onu eve?"

"Çıkarırım o kolay, hadi kapat yolun ortasında kaldı

arabada. Bu arada neden içirdi bu kıza Cenker. N'oldu?" "Sadece o adamla nişanlı olması bile yeterli bence Ayaz, sonra konuşuruz, bir şey olursa beni ara."

Gülce beni bir yığın sorunun ortasında bırakıp telefonu kapatıyor. Bu kız zaten nişanına kimseyi de çağırmamıştı, Gülce delirmişti, şimdi de bu halde. Neler oluyor? Çözemediğim bir sürü soru var. Gülce'nin tarif ettiği evi kolaylıkla buluyorum ve etrafta çok gürültü yapmadan garajlarına arabayı park ediyorum. Yüzünde mutlu bir gülüşle çok güzel uyuyor, gene uyandırmaya kıyamıyorum ve kucağıma alıyorum. Sanırım Yeşim'i kucağıma almak en büyük hata oldu. Mis gibi çiçek kokusu burnuma doluyor, saçları ilk gördüğüm zamandan daha kısa ama yumuşacık, yüzünü boynuma gömüyor ve ılık nefesini boynuma doğru veriyor.

Tanrım bir erkeğin olmak istediği en son durumdayım. Rüyalarının kadını kollarında ve o hiçbir şey yapamıyor. Sonuçta ben de bir erkeğim, ne kadar kendimi kassam da o nefesini tenimde hissetmem sonum oluyor. Aşağılardan bastıran zonklamayı düşünememeye çalışıp anahtarlarını soruyorum, çantasındaymış… ya cebimde deseydi. Tamamıyla içgüdüsel olarak odasını buluyorum ve yatağına yatırıyorum. Artık sona geldim bir an önce çıkmak istiyorum bu odadan.

Ayakkabılarını çıkarırken gözucuyla odasına bakıyorum, sade bembeyaz bir oda. Zaten ona da böyle bir oda yakışırdı. Masum, bembeyaz, şık ve kaliteli, tıpkı Yeşim gibi… Üzerine de pikesini örtüp güzel yüzüne bakmamaya çalışırken bir anda yumuşacık, minik bir el ellerimi tutuyor, "Gitme,"diyerek.

Anlamıyorum, anlamdıramıyorum, bana mı diyor gitme diye. Sonra tekrar sayıklıyor "Gitme lütfen," diye ve şaşkınlığımdan yararlanıp beni yanına çekiyor. Ben daha ne olduğunu anlamadan kucağıma, kuytularıma sokuluyor. İşte şimdiye kadar olanlar bir şey değilmiş,

asıl beni öldüren buymuş…

O kadar hareketsiz yatıyorum ki, bir an kendimden ben bile şüphe ediyorum. Bayıldım sanırım diye. Yeşim kucağımda mışıl mışıl uyurken yeteri kadar hareketli ve bana nasıl bir işkence yaptığının farkında değil. Sanırım şimdiye kadar kalbini kırdığım tüm kadınların ahını çekiyorum. Halim o kadar rahatsız ki, ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama tam uykuya dalmayı başarmışken telefonum canhıraş çalmaya başlıyor. Yarı uyur yarı uyanık, cebimdeki telefonu almaya çalışıyorum. Ama çipil çipil gözlerle bana bakan Yeşim ile göz göze geliyorum. Telefon sağ cebimdeydi ve o tarafta, resmen üzerimde Yeşim yatıyordu. Onu da uyandıran telefona lanet ederek açıyorum, kim olduğuna bakmadan.

"Seni lanet herif! Gittin değil mi? Beni burada piç gibi bırakıp gittin değil mi, o sözde namuslu zilliyle!"

"Hoppp! Kendine gel. Ne diyorsun sen yaa? Kızım doğru konuş benimle. Evet, gittim n'olacak?"

"Ne mi olacak? Sen ne lanet bir adamsın yaa… daha bu sabah benim koynumdan çıktın sen. Nasıl gidersin yaaa? Seni adam sanmıştım!"

"Sılaaaa… sana benimle doğru konuş dedim. Olaylar bildiğin gibi değil. Kusura bakma, sana haber veremedim ama Yeşim'e yardım etmem lazımdı."

"Demek adı Yeşim… Sonunda kavuştun mu o rüyalarında sayıkladığın kadına, bari yeşil gözlü mü?"

"Ne diyorsun sen be? Ne sayıklaması!"

"Ne dediğimi çok iyi biliyorum, salağa yatma bana."

Suratıma kapanan telefonla donup kalıyorum. Ben gece rüyalarımda "Yeşim" diye mi sayıklıyorum? Bir telefona bir Yeşim'in suratına bakıyorum. Yatağın ortasında bacaklarının üzerinde oturmuş merakla beni izliyor, yüzünde garip bir ifadeyle.

"Sevgilin miydi? Özür dilerim, benim yüzümden."

"Hayır sevgilim değil. Sadece… neyse konu seninle alakalı değil. Duydun mu konuşmaları bennn… şey… özür dilerim asıl."

"Duydum. Ayaz… Kimsin sen? Ben miyim o?"

"Kim sen misin?"

"O kızın dediği, hani sayıkladığın?"

"Yeşim bak, karışık aslında konu. Sanırım ben gitsem iyi olacak, bu konuşma hiç iyi olmayacak."

"Hayır gidemezsin," diyerek ellerimden tutuyor Yeşim, bir anda "Doğru söyle, o ben miydim?"

"Evet sendin ama sanırım bir önemi yok artık.

"Peki, ne zaman? Yani beni ne zaman gördün sen?"

"Amerika'da ilk gittiğim yıllar, yani çok uzun zaman önce… Sen bir apartmanın önünde oturmuş ağlıyordun, sonra bir anda kafanı kaldırdın, bana baktın ve gittin."

"O sensin… Gri gözlü, bana bakan o adam sensin Ayaz… O sendin… Maçtaki adam da sendin, sonra o bardaki adam da, uzaktan gördüm ben seni…"

"Yeşim… Sen de mi gördün… Hatırlıyor musun?"

"Evet!" diyor ve bir anda dudakları dudaklarıma değiyor, elleri saçlarımın arasında. İşte bu çok fazla bana gerçekten, fazla… son kalem de düşüyor artık. Yeşim de benim farkımdaymış, o da beni görmüş. Bir hamlede kucağıma çekiyorum ve öpüşmemizi derinleştiriyorum. Üzerime uzanan ve deli gibi öptüğüm kadın Yeşim… O da bana karşılık veriyor, o da beni istiyor. Ellerime hâkim olamıyorum, sanki beynimden ayrı çalışıyorlar, o yaramaz büyük ellerim önce sırtında sonra bacaklarında ve kalçalarında. Yeşim ise üzerimde… iç çekerek yeniden öpüyor beni. Tek hamlede altıma alıyorum ve daha da derin öpüyorum. Ruhum sanki ağzının içinde… Onun minik ateşten elleri tişörtümün içine giriyor ve ben nasıl olduğunu anlamadan çıkıveriyor üzerim-

den. Ben ise eteklerinin ucundan tutup elbisesini üzerinden çıkarıyorum.

Aman Tanrım! Hayal ettiğimden de güzel, hayal ettiğimden de narin. Yaramaz ellerime söz geçiremiyorum ve göğüsünü okşuyorum, kendimi o kadar kaptırdım ki sırtımda gezen ellerin donup kaldığını fark etmiyorum, ta ki o ellerin kollarımı sıkıp Yeşim'in "Acıtma lütfen, canımı acıtma!" diye çığlık attığını ağlayana kadar.

Yeşim histeri krizine girmiş gibi ağlıyor kollarımın arasında. Ne yapacağımı şaşırıyorum. Ne canını acıtması yaa… Lanet olsun, bu kız neler yaşadı böyle? Düşünmek bile istemiyorum o piç kurusu Cenker bunu bu kıza da yapmış olamaz.

"Yeşim… Lütfen ağlama… söz, istemediğin bir şey olmayacak. Ne canını acıtması yaa… ben saçının telinin zarar görmesine dayanamam. Lütfen ağlama, lütfen," diye ben de sayıklamaya başlıyorum. Yeşim'den ise sadece "Özürrr dilerim… Ayazz… lütfennn," sesleri geliyor.

Ne yapacağımı bilemeden yana kayıyorum ve yatakta doğrulup kucağıma çekiyorum onu, üzerine pikeyi örtüp sırtını okşuyorum. Tıpkı annemin ben küçükken korktuğum zaman yaptığı gibi.

"Şşşt tamam geçti… geçti… ben buradayım ve kimse sana zarar veremeyecek. Hşttt ağlama," diyorum sırtını okşayarak.

Bir süre daha hıçkırarak ağlıyor ve en sonunda gücü tükenince resmen sızıyor kollarımda Yeşim. Lanet herif! Sen ne yaptın bu kıza? Sinirden dudaklarım ısırmaktan kanıyorlar, umurumda bile değil. Şu an tek istediğim o Cenker denen zibidinin ağzını burnunu dağıtmak. Yıllar önce yapamadığımı şimdi yapmak. Sonunda ben de huzursuz bir uykuya dalıyorum, dalmaktan çok resmen bayılıyorum sinirden.

Çok yorgunum… Resmen içim boşalmış gibi ağladım dün. Kim bilir ne düşündü benim hakkımda Ayaz? Rezil oldum ona da… Tanrım ben dün neler yaptım öyle, kim bilir benim hakkımda neler düşünecek? Parmağında başka bir adamın yüzüğü olan kız kalkıp kendisini bir iki defa gördüğü adamın kollarına atıyor. Nasıl basitlik bu… Gözlerimi açmaya korkuyorum, ama başım zonkluyor resmen ve istemeyerek açıyorum gözlerimi.

Yok Ayaz, yok… Gitmiş… Haklı, ben olsam ben de kaçardım. Peki, neden bu kadar kalbim acıyor? Neden kendimi bu kadar kötü hissediyorum? Ayaklarımı sürüyerek banyoya atıyorum kendimi. Duşun altında o soğuk su aktıkça ben de ayılıyorum ve daha fazla ağlamaya başlıyorum. Ben bunları yaşayacak ne günah işledim, bilmiyorum. Hayatım boyunca sözde bir adamı sevdim ve o beni ne hale getirdi. Ayaz ahh… sadece gözleri ile anlattı bana her şeyi ve ben acele edip parmağımdaki yüzüğe aldırmadan neler yaptım ona…

Duşun altında iyice ağlayıp bir kez daha içimi tüketince çıkıyorum dışarı. Üzerime alelade bir şeyler giyip saçlarımı tepemde topluyorum ve bahçeye çıkmak için salona gidiyorum. Tam sürgülü kapıyı açacakken arkamda bir kıpırtı hissediyorum, dönmemle kanepede oturmuş ve beni izleyen Cenker'i buluyorum. Ne diyeceğimi bilemez halde tamamıyla dönüyorum. Cenker'in yüzünde hiç ifade yok, ama gözleri ateş saçıyor.

"Cenker… Sen… Ne zaman geldin?"

"Ben yaa ben… Ne oldu Yeşim Hanım? Beni gördüğüne sevinmedin herhalde."

"Yok da… ben şaşırdım yani…"

"Şaşırırsın tabii… sen burada âlemlerdeyken ben İz-

mir'de kahroluyordum, ama hanımefendi burada zevkler yaşıyormuş."

"Ne diyorsun sen yaa? Ağzını topla!"

"Ne diyeceğim, sabah gazeteyi alır almaz gördüklerimi diyorum. Ha bir de sana gelmişken kapıyı bana açan Ayaz Efendiyi diyorum."

"Neee!"

"Yaaa nee… sen nasıl rezil edersin kendini ve beni yaa. Bu mudur intikamın, bu mu? İlk gördüğün adamın kucağına atmak mı kendini? Ha bari o mutlu etti mi seni? Nasıl, zevkli miydi bari?" diyerek üzerime yürüyor elinde salladığı gazete ile.

Ben hâlâ ne cevap vereceğimi bilemeden tam ağızımı açmışken yüzüme yediğim gazete ve ardından gelen tokatla yere yığılıyorum. Bir kez daha o el üzerime doğru inerken başka bir el kurtarıyor beni.

"İndir o elini… indir dedim sana Cenker!" diyerek…

Sekizinci Bölüm

Bu iş böyle olmayacak. Yok olmayacak… Sabah o kapıyı açmamla gerçeklerle yeniden karşılaşmam bir oldu. O pislik herif üzerime öyle bir geldi ki kendimi nasıl tuttum bilmiyorum. Aslında adam haklı, nişanlısının evine geliyor ve başka bir adam ona kapıyı açıyor. Nereye kadar yürüdüm bilmiyorum. Ta ki bacaklarımda ağrılar hissedene kadar. Resmen bacaklarım yanmaya başlayınca durup nefes alıyorum. Bu Çeşme sıcağında üzerimde kot pantolon ile maraton koşucusu gibi hızlı hızlı nefes almadan yürüyorum. Sağıma soluma baktığımda Ilıca'dan o hızla çıkıp Çeşme sapağına kadar yürüdüğümü fark ediyorum.

Sabahın bu saatinde Alaz'ı da arayamam, etraftan şansa taksi de geçmiyor. Kavşağın karşısındaki benzin istasyonuna gidiyorum, ilk önce marketten buz gibi bir su alıp kana kana içiyorum. Kasadaki çocuğa taksi sorduğumda bu saatte bulamayacağını söylüyor, konuşmamızı dinleyen yan taraftaki adam "Abi nereye gideceksin? Ben Manisa yönüne gidiyorum, seni bırakayım istersen," diyor.

O an beynimde şimşekler çakıyor, benim burada ne işim var ki?

"Tamam, İzmir'e gideceğim otobüslere bakır mısın beni," diyorum.

"Ayıp ettin abi, İzmir yolumun üstü bırakayım seni n'olacak," diyor. Gerçekten o an kaçmak istiyorum, buradan kaçmak ve uzaklaşmak. Teşekkür ederek arabasına biniyorum. Bir bankanın servis şoförüymüş, haftasonları da Çeşme'ye gruplar getirip götürüp transfer yapıyormuş havaalanından.

"Ya abi deminden beri bakıyorum ama, ben tanıyorum sanki seni bir yerden."

"Bilmem, Türkiye'ye yeni geldim ben ama."

"Yok abi, valla tanıyorum ben seni. Ne iş yapıyorsun sorması ayıp?"

"Sporcuyum ben, basketbol oynuyorum. Amerika'daydım Türkiye'ye yeni döndüm."

"Abi buldum buldum, sen Ayaz'sın. Şu meşhur basketbolcu… Bak bugün de gazetede resmin vardı hatta. Tabii yaaa, benim gözüm seni oradan ısırdı," diyerek arka tarafta duran gazeteyi bana uzatıyor.

Biliyorum, dün gece var o gazetede, ama ben bakmaya hazır değilim, derken açılıveriyor gazete tamamıyla. Ana sayfada kocaman manşet şeklinde vermişler.

"Ünlü basketçinin gizemli ilişkisi," diye. İçeride hangi onun bunun çocuğu varsa Yeşim'in bardan kucağıma atladığı kareyi çekmiş, altında ise küçük resimde Yeşim'in arabaya bindiği ve benim kapısını kapattığım bir kare. Yazanlar ise ne kadar kızsam da Cenker itini haklı çıkaracak cinsten.

"Amerika'dan yeni transfer olan ünlü basketbolcu Ayaz Durukan, gece hayatına da hızlı transfer oldu. Gece kulübüne yanında başka bir hanımla girip içeride Yeşim Tansel ile buluşan basketbolcu, hedef şaşırtmaya çalışsa da başarılı olamadı…" vs vs vs…

Sinirle gazeteyi fırlatıyorum ve şöfore sağda durmasını rica ediyorum. Ben şimdi bu durumda nasıl Yeşim'i bırakıp giderim ki? O manyak Cenker kıza neler yapar, ailesi var daha açıklama yapması gereken. Çeşme Mari-

na'nın orada inip hemen bulduğum ilk taksi ile Alaz'ların yanına gidiyorum.

Ben daha ne olduğunu anlamadan bir kadın eli kurtarıyor beni. Cenker üzerime yürümeden önce aralamış olduğum sürgülü kapıdan içeri girdi sanırım, ama ben bu kadını ilk defa görüyorum. Bu kadın kim ki Cenker'i tanıyor ve beni kurtarıyor, hem bizi nereden gördü?

Toparlanıp ayağa kalkmamla Cenker'i karşımda şok olmuş kadına bakarken görüyorum. Kadın ise tüm cesareti ile Cenker'e doğru atılmış, "Bir daha kimseyi üzmene izin vermeyeceğim Cenker Sonay, izin vermeyeceğim!" diyerek bağırıyor. Araya girme isteği duyuyorum ama yapamıyorum.

"Sueda… Sen… Sen nereden çıktın?" diyen Cenker'in sesi ile sakince izlemeye karar veriyorum. Bu ikisi arasında bir şey var ve benim bunu çözmem lazım. Cenker sen nasıl bir adamsın, hep gizli saklı bir şeyler çıkıyor hakkında.

"Yaaa ben Cenker Efendi, ben! Ne o beni görünce şaşırdın mı? Beklemiyordun değil mi? Cesaret edip dönemeyeceğimi düşünüyordun ama bak geldim, ayaktayım ve eskisinden güçlüyüm. Yemin ettim, hayatım adına yemin ettim, başka kadınların hayatını mahvedemeyeceksin sen!"

Cenker'in gittikçe beyazlaşan yüzüne mi şaşırayım, bu kadının dediklerini çözmeye çalışayım bilemiyorum. Cenker sen neler yaptın? Kimsin sen? Artık söze girmenin zamanı geldiğini hissediyorum, biraz daha susarsam çıldıracağım çünkü bu garip üçgenin içerisinde.

"Siz kimsiniz? Cenker neler oluyor? Kim bana açıklama yapacak!"

Sesim o kadar garip ki bana bile yabancı. Hiç bu ka-

dar soğuk ve buzdan kalelerle dolu cümlelerim olmamıştı benim. İçinde olduğum durum, karşımdaki iki insan, evim o kadar uzak geliyor ki bana. Tek istediğim Ayaz gelsin. Ayaz… Neredesin sen? Gel ve kurtar beni bu üçgenden, gel ve çıkar beni buradan. Lütfen… Lütfen…

"Yeşim, sakın ol, Sueda eskiden biri, çok eskiden. Lütfen sakin ol, bak sana her şeyi anlatacağım, ama bana inan olur mu?" diye inleyen Cenker ile göz göze geliyorum. Biraz önce bu adam bana tokat atmış, üzerime yürümüştü. Şimdi ise sütten çıkan ak kaşık gibi masum ve gariban bir ifadeyle karşımda. Nasıl oluyor da anında başka şekle girebiliyor insanlar, anlayamıyorum.

Sueda denen kadın ise "Anlat bakalım Cenker, anlat," diyor ben hâlâ açıklama beklerken ve bir anda telefonum çalmaya başlıyor.

Ekranda "Babam" yazısını görüyorum, ama açamıyorum. Telefon kendi kendine çaldıkça sinirlerim daha çok boşalıyor ve çığlık atarak haykırıyorum "Neler oluyor burada!" diye ve en son hatırladığım bu oluyor.

Gözlerimi açtığımda yatağımda buluyorum kendimi yanımda Gülce ve abim var. İkisi de penceremin önündeki kanepede oturmuş fısır fısır bir şeyler konuşuyorlar. Aklıma gazete geliyor, ne yazıyordu? İçeriğini okuyamadım ama resimler kare kare gözümün önünde ve daha sonrasında yüzüme yediğim tokat. Çığlık çığlığa ağlamak istiyorum, ben ilkokul öğretmenimden bile ne azar işittim ne de babamdan tokat yedim. Hayatımın ilk tokadını attı bana Cenker, hem de iki defa. Biri fiili olarak yüzüme indirdiği tokadı, biri ise dolaylı yolla yüzüme indirdiği diğer kişiliğinin tokadı.

Artık tutamıyorum hıçkırıklarımı, an be an yaşananlar gözümün önünden gitmiyor. İlk gecemiz, canımı yakı-

şı, benim haykırışlarım "Yapma… acıyor, yapma," diye sonra kendimi buraya atışım, Ayaz… Ah Ayaz, şu son haftada yaşadığım en güzel saatlerimdi Ayaz, sabahında karşımda onu beklerken bulduğum Cenker ve tokadı. Sonrasında ise o kadın, Sueda.

Hıçkırıklarım giderek artarken abim saçlarımı okşuyor.

"Şışşttt, tamam geçti, tamam," diyor da ne geçti abi, ne geçti? Evet, benim çocukluk hayallerim geçti, benim sözde ilk sevdam geçti, ben geçtim bittim.

"Abicim yemin ederim o resimler göründüğü gibi değil. Yalan yanlış şeyler, lütfen inan bana," diyorum. Bu ağlamamı ona yormak için, yoksa nasıl derim ki senin yüzyıllardır arkadaşın olan benim sevgili nişanlım yaptı bana bunları diye.

"Biliyorum Yeşim, biliyorum. Gülce anlattı bana her şeyi, akşam neler olduğunu biliyorum. Hatta Ayaz da buradaydı biraz önce, ama şimdi gitti onlar. Sen sakin ol, tamam mı?"

"Nee! Ayaz mı buradaydı? Neden gitti? Gelsin konuşalım, sabah ne oldu bilmiyorum ama Cenker çok sinirliydi n'oldu?"

"Ee sabah kapıyı Cenker'e Ayaz açmış, gazetedeki resimler ve yazılanlar da üzerine cabası, sinirle işte atışmışlar."

"Abi Cenker bana…" derken yeniden hıçkırıklara boğuluyorum, nefes bile alamıyorum ağlamaktan. Şu an ben sadece Ayaz'ı istiyorum yanımda, ama nafile.

"Üzülme canım, Cenker sakinleşti. O da anladı her şeyi Gülceler anlatınca. Lütfen, o da seni seviyor ve aşağıda perişan."

Duyduklarımla kulaklarım uğulduyor, o pislik ne numara çeviriyor aşağıda bilmiyorum, ama birden su yüzüne çıkmış zeytinyağ gibi. Yataktan hışımla fırlayıp ayağa kalkıyorum.

"Abi ne diyorsun sen ya… O adam var ya, sözde nişanlım olacak o adam… Bana tokat attı abi, üzerime yürüdü. Neredeyse dövecekti beni, sonra bir kız geldi Sueda mı ne adı, o kurtardı beni ve o ikisi tartışmaya başladı bu sefer."

Sueda'nın adını duyması ile abimin de yüzü karman çorman oluyor, tıpkı Cenker'in olduğu gibi. Bembeyaz bir yüz ile bana bakıyor.

"Sen ne diyorsun? Ağzından çıkanı kulağın duyuyor mu Yeşim? Ne Sueda'sı?"

"Haaa… sen bunca dediğimden bunu mu duydun sadece, bu Sueda kim ya? Adam bana tokat attı. Neredeyse dövecekti diyorum, sen bana Sueda diyorsun!"

"Aşağıya… hemen ikiniz de aşağıya geliyorsunuz!" diyerek koşar adım odadan çıkıp merdivenlerden iniyor abim. Gülce ise üzüntü ile yüzüme bakıyor, biliyor o daha önce neler yaşadığımı, şimdi neler olduğunu.

"Yeşimcim canım, iyisin değil mi? O hayvan gene bir şey yapmadı sana."

"Hayır Gülce, yapmadı. Sadece vurdu… Gülce bana vurdu o hayvan yaa. Nasıl yapar böyle bir şeyi, nasıl bana el kaldırır?"

"Şıştt, tamam sakin ol. Bak herkes çok üzgün. Hem Ayaz'ı görecektin, kahroldu. Ben nasıl bıraktım da geldim onu diye. Gerçi çocuk da haklı bırakıp çıkmakta, o lanet Cenker Efendi çocuğa ne dediyse bize söylemiyor ve konu açılınca sinirden dudaklarını ısırmaktan kanatıyor Ayaz."

"Peki neden gitti, gitmeseydi keşke."

"Yeşim konuşmak ister misin Ayaz ile?"

"Evet," diyebiliyorum, hem de her şeyden çok istiyorum Ayaz'ın sesini duymayı, biliyorum ki onun o güzel sesini duyunca kendime geleceğim.

Gülce cebinden çıkardığı telefonunu açıyor ve bana

uzatıyor, ekranda gördüğüm yazı gülümsememe sebep oluyor: "Ayaz aranıyor..."

Ksa süre sonra açıyor telefonu Ayaz, yıkık bir ses tonu ile "Efendim Gülce?" diyor.

"Ayaz…" diyebiliyorum hıçkırıklarımın arasında, "neden gittin?"

Bir süre sessizlik oluyor, yutkunma sesi geliyor ve boğazını temizleyip "Yeşim…" diyor "Yeşim."

"Ayaz… Niye gittin?"

Alaz ve Gülce sus pus olmuş, evin bahçesinde oturuyorlar. "Neler oluyor?" diye sormama kalmadan arkamdan bahçe kapısı açılıyor.

"Ben geldim," diyerek.

Bu ses… Sueda… yok canım… kendi etrafımda arkamı dönüyorum ve evet Sueda bu, karşımda duruyor.

"Sueda? Kızım senin ne işin var burada?"

"Beni bugün gören herkes de aynısını soruyor yahu, gelemez miyim ben ülkeme yaa?"

"Yok yanlış anladın gelirsin tabii de… Kızım hayırdır? İyisin sen değil mi? Neden yüzün böyle?"

"İyiyim… küçük bir hesaplaşma yaşadım ve geldim işte."

Soran gözlerle Alaz'a bakıyorum, ama o göz göze gelir gelmez gözlerini kaçırıyor benden. Zaten Gülce de tamamen Alaz'ın arkasında saklanmış, duruyor.

Sonunda "Neler oluyor?" diyorum ve Sueda önümden ilerleyip bahçedeki masaya geçiyor, gayet rahat bir şekilde sandalyeye oturuyor ve "Cenker'in yanından geliyorum, küçük bir hesaplaşma yaşadık. Ta ki zavallı kız sinirden bayılana kadar," diyor.

Zavallı kız… Bayılmak… Yeşim! Bendime sığmadan, resmen taşarak Sueda'nın kollarına yapışıyorum.

"Kızım sen ne diyorsun? Yeşim'e bir şey mi oldu? Anlat çıldırtma adamı!"

"Ayaz ya bir dur, tamam anlatacağım," dediği zaman kollarını bırakıp karşısına geçiyorum, Alazlara da "Oturun!" diye resmen emir vererek.

"İzmir'deydim, sana gelmiştim Ayaz. Fakat sabah Alsancak'ta kahvaltı yaparken gazeteleri gördüm. Sen ve o kızın resmi altında da lanet olasıca Cenker. İşte Alaz'ı aradım seni bulabilmek için. Bilmiyorum, ama o kıza Cenker'in gerçek yüzünü anlatmak istedim, bana yaptıklarını, beni nasıl mahvettiğini. Seni… Ona seni anlatmak istedim Alaz. Seni bilsin ki yol yakınken sana gelsin, kaçsın o adamdan. Alaz'dan zorla, hatta tehdit ile adresi aldım fakat sana geç kalmışım. Bahçe kapısına geldiğimde o kızın sürgülü kapıyı açtığını, o itin de onun üzerine yürüdüğünü gördüm. Zaten ben koşana kadar kız fark etti ama bir şey değişmedi, o lanet herif kıza tokat attı. Offf! Yetişemedim, gerçi ikinci defa vuracağı sırada yakaladım onu."

"O pislik lanet herif Yeşim'e mi vurdu? Ne diyorsun kızım sen!" Ellerim saçlarımı koparırcasına çekiyor, dudaklarımda sinirden dişlemekten kan tadı var. Nasıl olur o hayvan masum, güzel Yeşim'e el kaldırır? Yerimde duramıyorum ve ayaklanıyorum.

"Gidiyorum ben. Sen neden buradasın? Ya Yeşim'e birşey yaparsa o adi herif? Haaaa nasıl bıraktın onu? Sana sana bir şey yaptı mı pezevenk, doğru söyle bana. Allah şahidim olsun ki bu sefer alamayacaksınız onu elimden!" diye arabaya yönelmişken Sueda sesleniyor.

"Bence şimdi gitme Ayaz. Yeşim bayıldı dedim ya, Cenker onu koltuğa yatırdığı sırada kapı çaldı. Ben de bahçe kapısından çıktım, ama arkamı döndüğümde gördüm, gelen Yiğitti."

Sueda'nın sözleri ile olduğum yerde çakılıp kalıyorum, abisi de gelmiş, evet resmen açıkça söylüyorlar:

Senin orada yerin yok Ayaz! diye. Gülce halime acıyor galiba ve hemen Yeşim'in abisini arıyor.

"Yiğit abi, Yeşim nasıl? N'oldu ona?"

Neler konuşuyorlar bilmiyorum, ama daha iyi duymak için resmen Gülce'nin kafası ile benim kafam birleşiyor. Yiğit'in karşıdan "Gel Gülce,"dediğini anlıyorum, o kadar. Zaten o da bana yetiyor.

Sueda'yı evde bırakıp Yeşimlere doğru yola çıkıyoruz. Yol boyunca içim içime sığmıyor. Alt tarafı Çiftlikköy'den Ilıca'ya gidiyoruz, ama o yarım saatlik yol bana bir ömür gibi geliyor.

Yol boyunca Gülce beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Bak Ayaz, sakin olacaksın, tamam mı? O Cenker ne derse desin, ne yaparsa yapsın sakin olacaksın. Yiğit zaten orada, şimdi oturup konuşmuştur Cenker ile. Lütfen Ayaz, haklıyken haksız olmayalım, hem ben de anlatacağım dün gece olanları. Kahretsin! Hep benim yüzümden oldu, gitmenize izin vermeyecektim."

Ahh Gülce ahhh… iyi niyetli kız, akşam olanlar senin bildiğinle bitmedi ki… O evde olanlar, yaşadıklarımız, itiraflar… onlar ne olacak peki? Ben Yeşim'in o güzel dudaklarından duyduklarımı unutup nasıl yoluma devam edeceğim?

Dalgın düşünceler eşliğinde eve geliyoruz, arabanın kapısını açıp indiğimde bu sefer Alaz kolumdan tutuyor "Sakin ol… Sueda geldi bak, her şey düzelecek. Yeşim ve sen kavuşacaksınız," diyor benim şaşkın suratıma bakarak.

"Ne kavuşması yaa?" dememe kalmadan "O rüyalarındaki yeşil göz Yeşim'di değil mi, Yeşim o kız," diyor. Bense sadece ellerim ceplerimde, ayaklarıma bakıp yerdeki çimleri eşeliyorum.

Gülce bizden önce içeriye girdi, ama ben cesaret edip giremiyorum. Meraktan çatlasam da içim içimi yese de giremiyorum. Söz verdim Gülce'ye, önce o içeriye girip

ortamı kontrol edecek, biz öyle gireceğiz. Alaz arabaya yaslanmış beni incelerken ben hâlâ ellerim cebimde öyle çimleri eşeliyorum. Ellerimi cebimden çıkarmaya o kadar korkuyorum ki, biliyorum çünkü o eller çıktığı an ben gidip Cenker'in suratını patlatacağım. Yeşim'e tokat atmak neymiş görsün, güçsüze, kadına kabadayılık taslamak kolay gelsin bir de benim karşıma. Ah sabah onun dişlerini eline verecektim ama, adam haklı… "Ne işin var burada?" deyince "Asıl senin benim nişanlımın evinde ne işin var lan!" demesi karşısında ne diyeyim ben?

"Ayaz, gelsenize abi ne kapıda duruyorsunuz?" diye seslenen Yiğit ile eve doğru hareket etmeye başlıyoruz. Alaz hâlâ arkamdan "Sakin ol," diyor. Ulan sakinim işte! Daha ne olsun, sakin olmasam şimdi o Cenker Efendi hastanedeydi.

"Yiğit kusura bakma, seninle böyle karşılaşmak istemezdim. Özür dilerim."

"Ayaz olur mu öyle şey? Asıl ben özür dilerim, sen de Türkiye'ye döndün nasıl bir olayın içinde kaldın. Kusura bakma… Ayrıca teşekkürler, dün gece Yeşim'i toparlamak için sen kendini ateşe atmışsın."

Arkada duran Gülce'nin suratına bakıyorum, ama pis ve şirin bir sırıtma ile yüzüme bakıp göz kırpıyor. Onun arkasında ise bu sefer elleri ceplerinde duran Cenker var. İkimiz de birbirimizi bir kaşık suda boğacak gibi bakışlar fırlatıyoruz, ama ne işe yarar? Ben onu boğamadıktan sonra! Adam burada herkesi kendine hayran bırakmış resmen, it!

Yiğit'in bizi içeri davet etmesi ile salonda karşılıklı oturuyoruz, nedense Sueda'nın hiç ismi geçmiyor. Sohbet edilirken bize söylenen, sadece tartışırlarken sinirlerinin bozuluıp bayıldığı… Bu iğrenç ve ikiyüzlü ortamda daha fazla kalmak istemiyorum, çünkü biliyorum kendimi, susamayacağım, yakasına yapışacağım bu adi

herifin. Yiğit'ten izin isteyerek ben kalkıyorum, peşimden gelen Alaz ile.

"Lan salak mısın oğlum, neden çıktık? Yeşim yukarıda yatarken niye çıktık biz bu evden?"

"Alaz bari sen deme, sen deme yaa… Nasıl o ikiyüzlü herifin yanında duracaktım ha, söyler misin bana? Adi pislik, bir şey olmamış gibi orada oturmuyor mu? Lanet gelsin yaa."

"Tamam, hadi sakin ol eve gidelim. Bu arada dün sabaha karşı Sıla geldi, bavulunu aldı ve gitti sana küfür ederek. Oğlum nedir senin bu sorunlu kadın mıknatısı olma durumun. Sueda da geldi… Yandın!"

"Haklısın, yandım ki ne yandım. Offf! Bir kere Sıla'yı boş ver şimdi, eve gidelim ben Sueda'yı alıp İzmir'e döneyim. Birkaç gün kalır, eşyalarımı alırım. Zaten kulüp de arıyor, ne zaman geleceksin diye, olmadı İstanbul'a giderim."

"Peki Yeşim?"

"Ne Yeşim'i Alaz, hangi Yeşim? O kız Cenker'in nişanlısı, bu kadar."

"Emin misin bu kadar olduğuna?"

Cevabım yok… Bu soruya cevabım yok, çünkü Yeşim bende bu kadar değil. Dün gece söylediklerine bakarsak o da boş değil, fakat onun karar vermesi lazım. Eğer beni istiyorsa o yüzüğün parmağından çıkması lazım ve bu benim savaşımla olmayacak. Ben bir kez daha Cenker Efendi ile savaşa girmeyeceğim.

Eve kadar sessizce ilerliyoruz arabanın içinde. Giderken bu yol o kadar uzun gelmişti ki, şimdi hemen bitti. Sueda hâlâ bıraktığımız masada öylece oturuyor, denizi izliyor. Bu kızın eski hali aklıma geldikçe çıldırıyorum, neşe dolu, heyecanlı, hayat dolu kız ne hale geldi? Ulan Cenker ulan... Arabanın sesi ile oturduğu yerden irkilerek kaldırıyor kafasını ve bizi görünce güven dolu bakışlarla bize doğru adım atıyor.

"Ayaz noldu? Bir delilik yapmadın değil mi?"

"Hayır, ne yapayım Sueda. Kızın abisi ve nişanlısı oradayken…"

"Gerçekten nişanlı mı o Cenker denen züppe ile Yeşim?"

"Maalesef… ben çantamı alayım, İzmir'e gidiyoruz tamam mı?"

"Tamam değil… Ayaz nasıl izin verirsin o adamın kızın hayatını karartmasına, gel gidelim anlatalım, savaşalım. İzin verme, lütfen izin verme."

İzin verme demesi kolay. Sueda için savaştım da noldu? Ben ne kadar yalvardıysam, onun kapısında yattıysam o gitti Cenker'e. Sonunda noldu? Benim pamuklara sarıp sakladığım kadının zorla ırzına geçtiği yetmedi, bir de hamile bıraktı… Ben bu kadar yalvardım savaştım Sueda için, ama bu sefer aynısı olmayacak. Ben üzülmeyeceğim, eğer Yeşim isterse gelecek. O adamla başka bir kadın için yeniden savaşıp kendimi onunla aynı kefeye koymayacağım.

O sözlerini tamamlamadan ben evin içine giriyorum, arkamdan "Yapma Ayaz, lütfen yapmaaa…" diye ağlarken. Üstün körü her şeyi bavuluma tıkıştırıyorum, bir an önce çıkıp gitmem lazım buradan. Eski karabasan günlere geri dönmeden.

Yolda sessizce ilerliyoruz ne Sueda konuşuyor ne de ben. Çıt çıksa arabanın içinde bomba patlamış gibi olacak. Bir elim direksiyonda, bir elimle anlımı ovalıyorum. Kaçtığım duygulardan, kendimden, Cenker'den nefret ediyorum ama artık gücüm yok, bir kez daha yaşayamam ben bunları. Sueda ise camdan dışarıyı izliyor, kim bilir ne düşüncelere dalmış. Çalan telefon ile kendime geliyorum. Ekranda "Şeker Cadı Gülce" yazıyor. Açıp açmamak konusunda kararsızım ama ya Yeşim'e bir şey olduysa? Sueda ile göz göze geliyoruz ve "Aç," diyor "aç…"

Arabayı kenara çekip iniyorum aşağıya tam telefonu açarken "Efendim Gülce?" diyorum.

"Ayaz…" Bir hıçkırık geliyor ve "Neden gittin?" diyor. Nefes alamıyorum, boğazıma bir yumru oturuyor, yumruk yaptığım ellerimi ısırıyorum. Sesi öyle kötü ki, öyle korkmuş ve ürkek geliyor ki. "Neden gittin?" diyor bana.

"Yeşim, benim orada yerim yoktu. Gitmem gerekliydi."

"Ama benim sana ihtiyacım var Ayaz. Gitme… gel…"

"Gelemem Yeşim, gelemem… Sen o yüzüğü taktığın sürece ben gelemem."

Dokuzuncu Bölüm

Şimdi sen de gidersen böyle
Kim çeker nazımı söyle
Sen üzülme bi tanem aşk acısı bu
Ben çekerim kime ne[2]

Arabada son sürat giderken devamlı bu şarkıyı dinliyorum. Ben bu kadar kör âşık olmamalıydım, âşık da değil de… tutku mu, takıntı mı bilmiyorum. Tek bildiğim bu kadar kör olmamalıydım. Gözlerimden akan yaşlardan artık etrafımı göremiyorum ve mecburen arabayı kenara çekip duruyorum. Arabanın içinde bu sefer avaz avaz ağlıyorum, bağıra bağıra… Yumrukluyorum direksiyonu, canımın acısını önemsemeden. Hatırlamak istemiyorum biraz önce yaşananları.

Yüzüme kapanan telefonla odanın ortasında kalakalıyorum. "Gelemem Yeşim gelemem… Sen o yüzüğü taktığın sürece ben gelemem," dedi. Bana gelemem, dedi. Gerçi ne bekliyordum ki parmağımda Cenker'in yüzüğü var, ben başka bir adama gel diyorum. Ne yapıyorum ben böyle?

2 Bora Duran, Sen de Gidersen

Aşağıdan abimin "Yeşimmm, gel artık!" diye seslenmesiyle usulca iniyorum merdivenlerden. Öyle ürkeğim ve duyacaklarımdan öyle korkuyorum ki… Gülce cam kapıya yaslanmış ellerini göğsünde kavuşturmuş bekliyor, abim bir eli belinde bir eli saçlarının arasında sıkıntılı dolanıyor, Cenker ise gözü merdivenlerde beni bekliyor belli.

Merdivenlerde gözükmemle hemen atlıyor.

"Yeşim gel canım, iyisin değil mi?"

Ne kadar yapmacık, çok itici geliyor bana bu tavırları. Kusmak istiyorum o böyle davrandıkça. Kafamı sallayıp gidip üçlü koltuğa atıyorum kendimi.

"Evet, dinliyorum sizleri… Bana anlatacaklarınız var sanırım," diyorum tüm kuvvetimle. "Kimdi o kız Cenker? N'aptın ona?"

"Sueda benim Boston'daki kız arkadaşlarımdan birisiydi Yeşim, yani öyle…"

"Cenker… Anlat, madem bu kız buraya kadar gelme cesareti gösterdi, anlat gerçekleri Yeşim'de bilsin," diyerek araya giriyor abim.

Yiğit bir şeyler biliyor ve benden saklamış, kime kızacağımı şaşırıyorum. Boş boş bakıyorum yüzlerine, "Eevettt!"diye çığlık atmamla Cenker karşıma gelip yere çömeliyor ve ellerimi tutuyor.

"Yeşim… Sueda ile ben… Anlarsın biz sevgiliydik ve Amerika… yani tabii ki bir beraberliğimiz vardı."

"Yattınız yani… eeeee zaten sütten çıkma ak kaşık olmadığını biliyorum Cenker, sadede gel!"

"Sueda hamile kaldı ve biz bebeği aldırdık Yeşim… Sueda bebeği aldırdı."

Ellerimi çekiyorum, buz kesiyorum. Yüzüne anlamsızca bakarken bir anda Gülce başlıyor çığlık çığlığa "Ya sen ne yalancı, ne düzenbaz, ne pis bir adammışsın Cenker yaaa… Sen hep böyleydin de biz yeni mi görüyoruz?" diye bağırıyor.

Abim şaşkın, ben şaşkın, Cenker ise donmuş Gülce'ye bakıyor. İlk kendini toparlayan abim oluyor. "Doğru konuş Gülce, ne diyorsun sen?" diyor ama dediğiyle kalıyor.

Gülce bendinden aşmışçasına bağırıyor. "Yiğit sus Allah aşkına! Sen bu pis adamı mı koruyorsun? Sueda sadece bebek mi aldırdı haa? Kızla zorla birlikte olmadın mı o gece… Kız istemedi ama sen o aldığın haplar yüzünden duymadın bile, kendini bile bilmiyordun. Kız istemedi ve sen zorla ona sahip oldun. Sonra hamile kalınca kolundan tuttuğun gibi adı sanı olmayan bir yerde zorla kürtaj yaptırdın. Şimdi kız bir daha hamile kalamayacak senin yüzünden. Hep senin yüzünden… ya Yeşim'e yaptıkların?"

"Ne diyorsun sen beee!" diyerek Cenker üzerine yürüyor Gülce'nin, ama bana gelen deli kuvvetiyle aralarına giriyorum.

"Sen nasıl birisin Cenker? Benim âşık olduğum adam sen değilsin yaa… Sakın sakın Gülce'ye bir şey yapayım deme, bir daha senin yalanlarına kanacak değilim. Ya sen Yiğit ya sen… Sen bunları bile bile nasıl benim onunla nişanlanmama izin verdin ha?"

"Yeşim sakin ol… yemin ederim yok öyle..." derken Yiğit'in yumruğu ile yere yığılıyor Cenker.

"Pislik herif! N'aptın sen kardeşime… Yeşim bu adam sana n'aptı ha! Doğru söyle, elimde kalacak yoksa."

"Bana ne yaptığı önemli değil abi, bu adamın. Ya o Sueda? Sen biliyor muydun?"

"Hayır, Yeşim gerçekten bilsem izin verir miyim seninle nişanlanmasına hiç? Ben sadece kürtaj olduğunu biliyorum, sonra ben zaten döndüm Türkiye'ye."

Yiğit sözlerini bitirir bitirmez masanın üzerinde duran arabanın anahtarlarını alıp koşarak çıkıyorum evden. Arkamdan gelenler, bağıranlar umurumda değil. Arabaya biner binmez kapıları kilitliyorum. Camlara

vuruyor Gülce, abim yalvarıyor aç kapıyı ben de geleyim seninle diye, ama sadece ağlıyorum ve arabayı çalıştırıyorum…

Ellerim acıyana kadar vuruyorum direksiyona, cama şiddetli vurulmasıyla kendime geliyorum. Alaz… Alaz gelmiş bulmuş beni. Heyecanla etrafa bakıyorum, belki Ayaz da gelmiştir diye, ama yok… Ayaz yok… Eliyle camı aralamam için işaret yapıyor ve ben camı yarısına kadar açıyorum.

"Yeşim, Gülce meraktan çıldıracak, hadi gel götüreyim seni."

"Ayaz gitti değil mi? Sueda ile mi gitti?"

"Evet, gitti Yeşim kalamazdı ki… Gitti ama Sueda onunla mı bilmiyorum. Hadi düşünme bunları, gel götüreyim seni. Abin çıldırmış vaziyette, Gülce desen resmen kriz geçiriyor."

Demek gitti. Gitti… Ben ona gitme dedim, ama gitti. Bir kez daha bu gerçek yüzüme vuruluyor. Abim… Ahh abicim, biz nasıl bir adama güvenmişiz? Yıllardır yanımızda, yakınımızdaydı ama "gerçek" yüzünü bize hiç göstermemiş.

Keşke küçük kalsaydık. Çocukken her şey çok güzeldi, saftı, temizdi. Kirlendik büyükçe, biz koruyamadık saflığımızı. Hıçkırarak ağlamaya devam ediyorum dışarıda bekleyen Alaz'ı umursamadan.

Biraz zaman geçtikten sonra araya girmek ihtiyacı duyuyor Alaz. "Hadi Yeşim, aç kapıyı gidelim. Yiğit ve Gülce çok kötü," diyor. Evet toparlanmam lazım, Gülce bir çılgınlık yapmadan, abim o pisliği öldürmeden toparlanmam lazım. Sessizce itaat ediyorum Alaz'ın dediklerine. Önce kapıyı açıyorum daha sonra yan koltuğa kayıyorum. Alaz şoför koltuğuna geçiyor ve hareket ediyoruz. Gözlerimi kapatıp yok olmak istiyorum, ışın-

lanmak gitmek, bu olanlar hiç yaşanmamış olsun istiyorum. Olabilir mi? Bugün bitecek mi? Ben sonunda uyanıp Ayaz ile kahvaltı yapıp kahkahalar atacak mıyım?

Araba aniden durunca kendime geliyorum, yanaklarımdan akan gözyaşlarımı siliyorum ve her zaman yedeği torpido gözünde olan güneş gözlüklerimi takıp iniyorum aşağıya. Alaz sakince yanımda yürüyor, bana destek olmak istiyor biliyorum. Ama itiraf etmek gerekirse olduğum durumdan çok utanıyorum. Kuzenimin sevgilisi, ilgi duyduğum adamın kuzeni çıkıyor ve ben nişanlıyım, nişanlım ise tam bir pislik… Duruma gel!

Kapıya yaklaşmamızla Yiğit kapıyı açıyor ve sarılıyor bana. "İyisin değil mi? Bak yüzüme bak Yeşim… Bir şeyin yok değil mi?"

Ne saçma sorular… Tabii ki kötüyüm, hayatımın yıkımını yaşıyorum. Âşık olduğum, hayran olduğum adam pisliğin teki çıkıyor, ben başka bir adama ilgi duymaya başlıyorum, ama başka bir adamın nişan yüzüğü parmağımda.

"Bilmem… Değilim galiba. Abi sence nasıl olmalıyım? Neye ağlamalıyım? Nişanlımın pislik çıkmasına mı, yoksa bu zamana kadar senin dostunun bizi aldatmasına mı, ya da nişanlıyken başka birine âşık olmama mı? Neye ağlayım abi ben?"

"Âşık olmak mı? Yeşim sen ne diyorsun?"

"Ben Ayaz'a âşık oldum abi… Hem de gerçekten âşık oldum ve o yüzden kaçtım Çeşme'ye. Kendimi bulmak için, kafamı toparlamak için. Abi yapamam ben bu adamla, daha fazla nişanlı kalamam."

"Yeşim zaten saçmalama, sen affettim desen, geri dönsen de ben izin vermem buna. Kendine gel. Bitti bu nişan olayı! Daha fazla uzatmanıza gerek yok. Şu Ayaz olayını da konuşmamız lazım, fakat önce sen bavulunu topla da eve gidelim. İzmir'de kuduran anne ve babamız var. Şu Cenker'in ailesini saymazsak…"

Ağır adımlarla çıkıyorum merdivenleri, göz ucuyla bakıyorum salona. Her yer darmadağın, sanki salonda savaş çıkmış. Şu an ne oldu diye düşünecek durumda değilim. Alaz ve Yiğit toparlamaya çalışıyor etrafı, ama nafile… Gülce'nin mırıltıları geliyor yukarı çıktıkça. Bolca küfür ediyor Cenker'e, bir yandan da benim eşyalarımı topluyor. Öyle dalmış ki kendimi fark ettirmek için boğazımı temizliyorum.

"Yeşim… Kızım neredesin sen?" diyerek üzerime atlıyor. Kendimi kollarından ve patilerinden zor kurtarıyorum. Bu kızın gerçekten hiç ortası yok arkadaş!

"İyiyim de… sen beni boğmasan daha iyiydi."

"Aman! Sana da yaranılmıyor. Kızım meraktan kudurduk herhalde! Çıldırıyorum sandım, bastın gittin bari beni de yanına alaydın. Hiç olmazsa bu ikisi aşağıda birbirini yerken ben de seninle olurdum."

"Evet, yaa aşağıda neler olmuş öyle! Yer yerinden oynamış."

"Bu toplu hali kızım. Yiğit Abi var ya, hakikaten adı gibi çıktı. Cenker bir o duvarda, bir yerde, bir gökteydi. Adamın iyi dayak yedi vallahi. Alaz gelmese elinde kalacaktı Yiğit'in. Neyse, topla eşyalarını. Ayrıca kendini de topla, teyzem İzmir'de fenalık geçiriyor, tansiyonum çıktı diye. Hâlâ senin şu gazete haberine ağlıyor, bir de gerçekleri öğrenince kim bilir kadına neler olacak. Hadi güzelim, güçlü ol."

Gülce haklı, güçlü olmam lazım. Prenses Yeşim devri bitti ve kozamdan çıkma zamanım geldi ayrıca kafamda netleştirdiklerim var, onları hayata geçirmem lazım. Hızlıca eşyalarımı toplayıp bavula yerleştiriyorum ve aşağıya iniyorum. Yiğit ve Alaz hâlâ yerleri süpürmekle meşgul. Öyle acemi duruyorlar ki, nasıl da belli ellerine daha önce hiç ne süpürge ne de başka bir temizlik aleti almadıkları. Gülmek istiyorum ama gülemiyorum.

Merdivenin başında durup "Ben hazırım," diyebili-

yorum. "EElinizdekileri bırakın öylece. Ben Aysel Abla'ya telefon açarım, halleder o. Hadi çıkalım." Eğilip bavulumu alıyorum ve emin adımlarla arabaya ilerliyorum.

Arabadayım… Yol uzuyor… Sueda yanımda sessizce oturuyor, biliyorum ses edersem susmadan konuşacak, beni yolumdan geri döndürecek. Ama olmaz. İzmir'e geliyoruz, zaten kırk beş dakikalık yolu yarım saatten az bir sürede aldığımdan, zor olmuyor.

"Nereye gideceksin, bırakayım seni," diyorum. İşte o zaman Sueda'nın gözleri ile karşılaşıyorum. Yıkılmış, üzgün, perişan, pişman ve en acısı gecikmiş aşkın peşinde…

"Pasaport İskelesinin oralarda bırak beni. Otelim Cumhuriyet Meydanında. Biraz uyuyup dinlenmek istiyorum, yarın da giderim zaten."

"Nereye gideceksin? Amerika'ya mı döneceksin, ne yapacaksın tek başına?"

"Yok… Amerika sayfası kapandı, döndüm ben artık. İstanbul'da iş buldum, oraya taşınacağım."

"Bekle, beraber gidelim işte. Ben de yarın ya da daha sonraki gün gideceğim. Hem böyle tek başına olmaz. Bırak yardım edeyim sana."

"Olur beyaz atlı prens, artık olur. Ben kaçırdım senin şövalye zamanlarını, şimdi git diğer prensesi kurtar kurdun elinden. Onun sana ihtiyacı var," diyerek iniyor arabadan beni geride ne kadar karmakarışık bıraktığını bilmeden. Ailemin evine sürüyorum ve kararımı verdim, yarın İstanbul'a gideceğim. Bu şehirde daha fazla kalmam için bir sebep yok.

Eve girer girmez Emir üzerime atlıyor, gerçekten bu ablamlar evlerine gitmiyor mu hiç? Enişte de tam içgüveysi olmuş maşallah.

"Dayıııı yaa… resmini gördüm bennnn. O Yeşim öğretmenim mi? Lütfen ama lütfen o olmasın yaa, sana mı âşık oldu yoksa?"

"Emir… Allahım yaa! Sen yaşından ne kadar büyük konuşuyorsun öyle. Ayıp oğlum tövbe yaa… anan nerede, seni hiç eğitememiş valla."

"Buradayım Ayaz Efendi! O eğitimini beğenmediğin çocuğun annesi olarak karşındayım. N'apalım genetik işte, soydur çeker boktur kokar, diye boşa dememişler. Ha bir de oğlan dayıya kız halaya var, neyse…"

"Ya Özge, öyle demek istemedim ben," diye lafı toparlamaya çalışıyorum ama nafile. Emir kucağımda ve sanki büyük adammış gibi boğazımı sıkmaya çalışıyor. "Dayı doğru söyle, öğretmenim sana mı âşık oldu şimdi de."

"Ay analı oğullu dağladılar beni! Kimse yok mu yaa beni kurtaracak?"

Bahçede oturmuş çaylarını içen aileme bakıyorum, babamın yüzü her zamanki gibi sert, annem ise onaylamaz tavırla bana bakıyor. Sözde enişte müsveddesi ise pis pis sırıtıyor. Zaten kafam dalgalı, bir de bu aile insanın üzerine gelmiyor mu! "Ehh yeter ulan! Başlarım tafranıza, ben kaç yaşında adamım. Yatıp kalktıklarımı size mi soracağım?" diyeceğim, olmayacak.

"Herkes burada olduğuna göre açıklama yapayım bari," diyerek söze başlıyorum. "Evet o resimlerdeki Emir'in öğretmeni Yeşim Hanım, fakat durum sandığınız gibi değil. Alaz'ın kız arkadaşı Gülce'yi tanıyorsunuz, onun kuzeni aynı zamanda. O mekâna ayrı ayrı gittik ve orada karşılaştık. Yeşim fazla alkol alınca benden rica ettiler evine bırakmam için, çünkü biz Alaz'ın

arabası ile gitmiştik. Yeşim ise kendi arabası ile gitmiş. Tüm olan biten bu," dememle annemden bir rahatlama sesi geliyor ve devamında babama çıkışıyor.

"Sana demiştim bey, benim oğlum nişanlı kadınları ayartacak adam değil," diye. Bu söz beni can evimden vuruyor. Ahh annecim, bir bilsen senin oğlun yıllardır o kadına âşık, onun hayalini kuruyor ve evet, onu ayarttı. Resmen ayarttım onu ben. Hayatına girdim ve karman çorman yaptım.

"Neyse, beni kulüpten aradılar, yarın gitmem gerekiyor. Birkaç ev belirlemişler, gidip evimi seçeceğim, araba ayarlayacağım kendime ve yerleşmem lazım. Sağlık kontrollerim var, zaten kısa bir süre sonra da antrenmanlar başlıyor."

"Ama daha yeni gelmiştin oğlum…" Annem isyanda, fakat yapabileceğim bir şey yok.

"Anne gidip düzenimi kurayım, hem İstanbul ne ki… uçakla bir saat sonra yanımdasın. İstediğin zaman gelirsin."

"Gelirim de… Olmadı ama doyamadım ki sana ben."

"Doyarız annelerin kuzusu, gideyim evimi düzenimi oturtayım. Hem belki vakit kalır gene gelirim. Ayrıca Amerika'da sezon üç ay önce bitti ve ben aylardır antrenmansızım, biraz hazırlanmam lazım."

"Dayıcım, ben üzmedim seni değil mi, benim yüzümden gitmiyorsun. Bak tamam âşık olabilir Yeşim öğretmenim sana, izin veriyorum. Sen gitme ama…"

Emir öyle saf ve temiz ki, çok seviyorum bu çocuğu ben. O minik ellerini yanağıma dokundurmuş içli içli yüzüme bakıyor, fakat gitmem lazım.

"Hayır, dayıcım, dediğim gibi gidip hazırlanmam lazım Türkiye'de daha çok basket atmam için. Şimdiii hangi güçlü savaşçı bana yardım edecek bavulumu hazırlamada?" diyorum. Tabii ki Emir "Beeennnn!" diye bağırıyor. Onu kucaklıyorum ve "Biz odama çıkıyoruz,

iki erkek hazırlık yapacağız, rahatsız etmeyin bizi," diyorum sesimde sözde neşe tonlarıyla.

Yarım saat içinde işimiz bitiyor, Emir büyük bir gayretle eşyaları toparlamama yardım etti gerçekten. Fakat zaten burada aldığım üç beş parça kıyafet ve yanımda getirdiğim bavulda olanlar eşyalarım. Emir hâlâ üzgün gidecek olmama, fakat yapacak bir şey yok.

Onun odadan çıkmasını fırsat bilip kulüp yöneticisini arıyorum ve yarın geleceğimi bildiriyorum. Zaten beş dakika sonra bir asistan kız arayıp kalacağım otelin adını, rezervasyon numaramı ve uçak biletimin saatini bildiriyor. Aşağıya indiğimde mutfakta çalışanlar ve annemin hummalı bir hazırlık içinde olduğunu görüyorum. Benim için yemekler hazırlanıyor, herkes bir tarafa koşturuyor. Sessizce uzaklaşıp babamın yanına gidiyorum. Okuduğu gazeteden kafasını kaldırıyor ve bana bakıyor. "Hadi anlat bakalım," diyor sonunda.

"Ne anlatayım baba? Hazırlandık işte, yarın da öğleden sonra dörtte uçağım kalkıyor. İstanbullu oluyorum artık, olan bu," diyorum sahte gülümsememle.

"Olan bu değil. Sende başka bir şey var. Alaz ile konuştum şimdi, gideceğini benden öğrendi. Oğlum neler oluyor? Bak konu Yeşim Hanımsa…"

"Hayır baba, konu Yeşim Hanım falan değil. Konu yok. Ben zaten Amerika'dan buraya İstanbul'a transfer olmadım mı? Oldum… ee benim de gidip artık düzenimi kurmam lazım, evimi yurdumu belirleyip antrenmanlarıma başlamam lazım. Yaşıma bak kaç olmuş, sence kaç yıl daha basket oynayabilirim? Yeni nesil gümbür gümbür geliyor. İstanbul'da kendimi gösterip zirvede bu işi bırakmam lazım, sonra ne yapacağımı bilmesem de."

"Tamam anladım, sadece işini düşünüyorsun. Bu ne celal o zaman, ha? Ne olacak basketbolu bırakınca koca şirket var, onun başına geçeceksin. Ben bu zamana kadar ne için çalıştım, söyler misin bana?"

"Ama baba İzmir'e dönmek…"

"Sana İzmir'e dön mü dedik? O kadar okul okudun, şirketi al İstanbul'a, geliştir büyüt. Zaten işlerin çoğu orada, hem orada başında olunca daha verimli olur."

"Neyse baba, bunları sonra konuşuruz. Benim şimdi odaklanmam gereken başka şeyler var," diyerek konuşmayı sonlandırıyorum. Biliyorum şirkette çalışmak er yada geç olacak şeydi, ama şu an bunu istemiyorum. Ben o basket sahasında ter atmak, koşmak, oynamak, insanları coşturmak istiyorum.

Akşam ailece yemek yiyoruz, gerçekten döktürmüş kızlar. Alaz dışında herkes var masada, onu soramıyorum, korkuyorum. Çünkü Yeşim hakkında kötü bir şey duymaktan ve burada kalmaktan korkuyorum. Amcam kahkahalar atarak konuşuyor, annem hüzünlü ama gururlu da, Emir ise kucağımdan inmiyor, sanki benle diğerlerinden daha fazla zaman geçirmek anılarını depolamak istiyor. Gecenin sonunda herkes çakırkeyif evine dönüyor. Ben de kucağımda uyuklayan Emir'i odasına götürüyorum. Cidden bunlar niye kendilerine ev açmışlar ki? Devamlı annemlerdeler zaten. Gerçi enişteye böyle dedikçe kızıyor, ama haklıyım arkadaş! Bir gece evinizde oturun da şu yaşlı insanlar sakin bir gece geçirsinler, değil mi?

Ertesi gün zaman hızla geçiyor ve ben inatla Alaz'ı aramıyorum, arayamıyorum. Sanırım o da başka sorunlarla uğraşıyor ki beni aramaya fırsatı olmuyor. Sonunda gidiyorum, gidişime iki saat kala evden çıkıyoruz. Bu gidişim diğerleri gibi değil, bu sefer sanki kalbim de burada kalıyor. Amerika'dayken o benim için hayaldi, fakat şimdi o hayali yaşadım. Bir gece olsa da yaşadım ve sonunu gördüm… Sanırım bu nedenle giderken içim acıyor, canım yanıyor. Evden çıkarken arama cesareti buluyorum Alaz'ı ve telefonu elime almamla çalması bir oluyor.

"Pislik herif, lan bana haber vermeden mi gidiyorsun sen? Annen aramasa haberim olmayacak benim. Akşam aile yemeği yenmiş, gene haberim yok. Tüm gün ne aradın ne sordun. Lan oğlum manyak mısın, şimdi gidilecek zaman mı ha?"

"Of bir sakın ol be! Sevgilim gibi ne bu afra tafra? Evet, gidiyorum uçağım iki saat sonra, şimdi tam seni arayacaktım sen aradın beni. Zaten İstanbul'a gidiyorum, görüşürüz orada biz yaa!"

"Sen ne biçim adamsın lan oğlum, valla dün o Cenker'in ağızını burnunu ben kıramadım içimde kaldı zaten, gelir seni döverim bir temiz. Bekle beni, gelip alayım. Konuşuruz da yolda."

"Tamam, gel ama çabuk ol. İki saat var uçuşa, geç kalmayayım," dememle beş dakika sonra bizde oluyor Alaz. Ailemle burada vedalaşıyorum, istemiyorum havaalanına gelmelerini. Zaten bu ayrılık değil ki, biz onlarla ne ayrılıklar yaşadık. Anneme ev bulur bulmaz haber vereceğime söz veriyorum. O da gelip evi düzenleyecek. Emir ile vedalaşmamız biraz duygusal oluyor, fakat sonunda arabaya biniyoruz. Alaz kontağı çevirir çevirmez bana dönüyor.

"Şimdi gitmek zorunda mısın? Bak bilmediğin şeyler var, dün çok şeyler oldu."

"Alaz ha bugün ha yarın zaten gidecektim ki ben, ne fark eder şimdi gidiyor olmam?"

"Çok şey fark eder Alaz. Bak dün Cenker'in yaptıklarını öğrendi Yiğit ve Yeşim. Yeşim ufak çaplı bir kriz geçirdi. Onu bulduğumda arabasının içinde otobanın kenarına çekmiş avaz avaz ağlıyordu. Yiğit ise Cenker'i öyle bir dövmüş ki o it hâlâ hastanede. Aileler şokta. Yeşim attı nişanı, fakat aileler kabullenmiyor. Sueda'nın yalan söylediğini para için yaptığını düşünüyorlar. Hatta şu resimleriniz yüzünden Yeşim'i suçluyorlar. Yiğit ve Yeşim tüm aileyi karşılarını aldı, fakat Yeşim'in ba-

bası şu an şirketlerini düşünüyor anladığım kadarıyla ve durumu kabul etmiyor."

"Nasıl Sueda'nın yalan söylediğini düşünürler yaa? Kızın yanında ben vardım, tüm yaşadıklarını ben gördüm. Ayrıca o pisliğe inanmak…"

"Yahu ben sana Yeşim nişanı attı diyorum, sen ne diyorsun. Gitme, kızın yanında kal."

"Olmaz Alaz, anlamıyor musunuz beni? Sadece nişanı atmış olması yetmez. Onun yıllardır kafasında bir adam vardı ve ona hayrandı. O adama ulaştı, paketi açtı, beklenmeyen hediye çıktı. Onun hayal kırıklığı ile ben çıktım karşısına. Şimdi nasıl güveneyim o şok ve boşlukta bana hissettiklerinin gerçek olduğuna? Yeşim'in kendisini dinlemesi lazım, ben bir yere gitmiyorum İstanbul'dayım. İsterse gelir, ama şu an ben ona gidemem. O Cenker ile işi tam olarak bitene kadar, benden, duygularından emin olana kadar ben gidemem ona."

"Kaz kafasın sen!" diyerek konuşmayı bitiriyor Alaz.

Evet, belki kaz kafayım ama Yeşim'in kendinden emin olmasını istiyorum. Bana öyle adım atmasını istiyorum, çünkü ben onunla ilgili her şeyden eminim ve ömrümün onunla geçeceğini biliyorum.

Ev kıyamet yeri gibi, annem inatla kabullenmek istemiyor, babam desen sanki suçlu Yiğit ve benmişim gibi davranıyor. Cenker'in annesi babası ise kızgın. "Nasıl inanırsınız o düzenbazlara?" diyorlar. Hâlâ hastanede Cenker, aile büyükleri başından ayrılmadı. Bense bir kez bile gitmedim o hastaneye. Gitmem de, iyileşmesini sadece Yiğit için istiyorum, abimin başına bir iş açılmasın diye.

Yüzüğü çıkarıp Cenker'in babasının eline verdiğimden beri kıyamet kopuyor, yüzüğü atamazmışım. Öyle

bir atarım ki, bir daha yeri gelirse beni bile göremezler. Bu iki günde yanımdan hiç ayrılmayan Gülce'ye bakıyorum, balkonda fısır fısır telefonla konuşuyor. Kesin Alaz'a durumları anlatıyor. Alaz da iki gündür bizimle mahvoldu, onun da hakkını ödeyemem hiçbir zaman. Gözümün açılmasına, kendime güvenmeme sebeptir Alaz.

Sessiz adımlarla Gülce'nin yanına gidiyorum ve kulağıma çarpan sözlerle yıkılıyorum. "Nasıl gidiyor yahu? Anlatmadın mı olanları? Şimdi Yeşim'in yanında olması gerekli, kız nişanı da attı. Neee durdur onu… hıı... ya bir buçuk saat var işte, durdur," demesiyle başım dönüyor ve tutunmak için yer ararken çiçekleri deviriyorum. Gülce beni doğal olarak fark ediyor.

"Gidiyor mu?" diye mırıldanıyorum. "Gidiyor… Ben onun için gemileri yaktım ama o gidiyor."

"Bak Yeşim, sakin ol. Zaten gitmesi gerekliydi, kulüp çağırmış."

"Hayır, beni bırakıp gidiyor, ama o iş öyle kolay olmayacak Ayaz Bey, beni bırakıp gidemezsin!"

Kendimi hızlıca toparlayıp arabaya atlıyorum, hayatımda hiç bu kadar hız yaptığımı hatırlamıyorum. Sanırım birkaç radara yakalanmışımdır, artık babamın şirkete gider cezalar. Umurumda değil… Havaalanına geliyorum ve arabayı kapının önünde bırakıyorum. Gene ceza gelecek, o da umurumda değil. Hatta belki çekerler bile arabayı, ama araba babamın arabası. Benim arabamın anahtarlarını sakladılar da. Koşarak içeri giriyorum, bir yandan da Alaz'ı arıyorum.

"Neredesiniz?"

"Yeşimmm. Biz havaalanındayız."

"Biliyorum, nerede?"

"Şey şimdi lavaboya gitti Ayaz, son çağrıyı yapıyorlar da."

"Tamam Kahve Dünyası'nın önüne getir onu lütfen, lütfen…" diyerek telefonu kapatıp kontrolden geçmek

için sıraya giriyorum. Önümde beceriksiz bir kadın var. Tüm takılarını yavaş yavaş çıkardıkça benim içim kararıyor, bu kadar yavaş olamaz bir insan. Bazen bu İzmirliler beni hasta ediyor, bu kadar da ağırkanlı bir memleket olamaz yaa! Özür dileyerek öne geçiyorum ters bakışlar altında, ama vakit kaybedemem, zamanım sınırlı. Sonunda kontrolden geçip yeniden koşarak havaalanının ortasındaki Kahve Dünyası'na gidiyorum. Orada Ayaz orada… Arkası bana dönük Alaz ile konuşuyor, bir omuzunda spor çantası bir elinde laptopu ile öyle duruyor. Sanırım ayaklarımdan çıkan pat pat ses çok kuvvetli. Bir anda arkasını dönüp beni görüyor, göz göze geliyoruz ve ben ağlamaya başlıyorum. Gözlerimden akan yaşlara engel olamıyorum. Ben ona doğru koşarken o sabit, yerinde duruyor. Neden hareket etmiyor, neden bana doğru gelmiyor? Hıçkırarak yanına yaklaşıyorum. "Gitme… Şimdi gitme," diyorum. Şaşkın hâlâ, suratıma bakıyor neler oluyor diye. Sonra Alaz'a dönüyor. Alaz ellerini kaldırıp "Benim suçum yok," diyerek uzaklaşıyor bizden, fakat Ayaz hâlâ duruyor öylece. Bu adamın nesi var? Sinirlerim zıplıyor artık.

"Bak attım nişanı, yüzük yok, parmağım boş. Gitme."

"Yeşim… ben gitmek zorundayım. Sen karışıksın, yaşadıkların kolay değil."

"Hayır, karışık değilim Ayaz. Ne istediğimi, nerede olmam gerektiğini biliyorum. Gitme lütfen."

"Yeşim, dün o adamın yüzüğünü takıp ona aitim, diyordun bir günde mi anladın nerede olman gerektiğini? Bak biliyorum, bana karşı hislerin var, ama yaşadıkların çok yeni. Bence sen kendini dinle, ne yapmak istiyorsun sonra karar ver. Cenker'den sonra karşına ilk çıkan adam benim, başka biri çıksa belki ona da bir şeyler hissedecektin. Lütfen şimdi kendini dinle ve ne istediğine karar ver," diyerek arkasını dönüp gidiyor, benim ne diyeceğimi ne söyleyeceğimi beklemeden…

Onuncu Bölüm

Günlerdir yataktan çıkmadım, çıkmayacağım da. Ben adama "Gitme," dedim, havaalanına kadar gittim, yalvardım. O ise gitti… Arkasını bana döndü ve gitti. Emin olmam gerekliymiş kendimden. Ben eminim ya, niye kimse inanmıyor bana?

Gülce, Alaz, Yiğit… en önemlisi Ayaz inanmıyor bana, ne yapmam lazım inandırmak için, bilmiyorum. Boş boş tavana bakarken birden kafama sanki birisi vuruyor ve kafamda şimşekler çakıyor. Böyle yatarak hiçbir şey yapamam ki ben. Her gün gazetelerin spor sayfalarını tarayarak vakit geçiremem. Ayaz Efendinin İstanbul'da boy boy resimleri çıkıyor her gün, yok kulübe imzaya geldi, sözleşme imzaladı, formaları satışa çıktı, sağlık kontrolünden geçti, yöneticilerle yemek yendi. Her resminde de yanında Berk diye bir adam var, kulüp yöneticisi sanırım. Ayaz'ın yerine devamlı o konuşuyor. Yerimden fırlıyorum ve duşa giriyorum. Sıcak su tenimden akarken kendimi biraz daha iyi hissediyorum. Ardından üzerime en sevdiğim elbisemi giyiyorum. Evet, o kırmızı olan, pileli etekli uçuşan tabi ki siyah platform ayakkabılarımı da giyiyorum. Ah güzel ayakkabılarım… bunları Milano'dan almıştım. Türkiye'de bir türlü giymeye kıyamıyordum, ama bugün giyeceğim. Saçlarım zaten kısa artık, düzleştirici ile düzelttim mi,

tamam. Son olarak makyaj. Makyaj için Mac'in kursuna iyi ki gitmişim. Varla yok arası, kendimi iyi hissettiren makyajımı da yapıp atıyorum kendimi hapishanemden.

Evde kimse yok sanırım, çıt çıkmıyor. Kimselere görünmeden dış kapıya ulaşmanın huzuru ile kendimi arabama atıyorum. Son kavgamızda babam arabamın anahtarlarını almıştı, ama bende yedeği var nasılsa. Ahh güzel arabam, nasıl da özlemişim seni… Sakin ve kararlı bir şekilde binanın önünde duruyorum, elim telefona gidiyor ama bir türlü arayamıyorum. Birkaç dakika kadar daha bekliyorum ve ellerim titreyerek arıyorum.

"Yeşimmm… Arayacağını biliyordum, sen akıllı bir kadınsın."

"Cenker… Aşağıdayım… Konuşmamız lazım," diyebiliyorum. Sesim nasıl çıktı, hiçbir fikrim yok. Ama konuşuyorum inatla.

"Çıksana yukarı, ne öyle yabancı gibi, konuşalım tabii güzelim," diyor. Yukarı, evine çıkmak istemiyorum. Ne olacak, başıma neler gelecek kestiremiyorum artık, fakat çıkıp yüzleşmem lazım. Yoksa bu iş böyle bitmeyecek. Sözde hayallerimde benim olan, kendi döşeyeceğim eve doğru gitmek için arabadan iniyorum. Tam apartman kapısına yaklaşınca "Yeşim Hanım," diye seslenen hoş bir kadının sesi ile irkiliyorum.

"Yeşim Hanım merhaba… Nasılsınız? Sizi burada görmek…"

"Aaaa Ece Hanım merhaba. İyiyim, siz nasılsınız? Rüzgâr nerede?"

Ece Hanım benim kreşten öğrencim Rüzgâr'ın annesi. Nasıl da hoş bir hanım, ilk gördüğüm andan beri onun sarı kıvırcık gür saçlarına hastayım. Evet, itiraf ediyorum. Gözlerinin içi gülüyor her zaman.

"Ahh Rüzgâr tabii ki Emir ile şurada ilerideki parkta. Özgeler de, yani Emir'in ailesi de bu sitede oturuyor da…"

"Öyle mi? Demek o yüzden de çok iyi arkadaşlar, hem okulda hem aynı sitede olunca. Nasıl, okul yokken sizleri yormuyorlar değil mi?"

"Ahh aslında normal şartlarda çok yorarlardı, fakat Emir oldukça üzgün. Dayısı İstanbul'a gitmiş sanırım ve Emir tüm yaz onunla olma hevesinde olduğu için şimdi büyük hayal kırıklığı yaşıyor. Bizim Rüzgâr da onu teselli ediyor."

Ece Hanım konuştukça kulaklarım uğulduyor, Emir deyince aklıma gene Ayaz geliyor. Sanki aklımdan hiç çıkmıyormuş gibi. Nazikçe iyi günler dileyerek yeni fermanımın yazılacağı binaya doğru giriyorum.

Bir haftadır buradayım. İstanbul o kadar yoğun ve karışık ki nereye nasıl yetişeceğimi bilmiyorum. Gelir gelmez kulüp binasına gittim. İmza, sözleşme derken zaten gün bitti. Kaldığım otelde İstanbul'a âşık oldum resmen. Odamdan bakınca tüm boğaz ayağının altında, otelin yirmi sekizinci katında kalıyorum. Aşağıya doğru bakınca kulübün futbol sahası görülüyor. Haftaya sezon açılıyormuş, ilk maçı izlemeye tüm basket takımı olarak gideceğiz. Orada beni taraftar ile tanıştıracaklar anladığım kadarıyla. Zaten taraftarın acayip ilgisi şu an üzerimde, çok sahiplenmiş durumdalar. Benim için tezahürat bile hazırlamışlar. "Kartal'ın çocuğu Ayaz Paşa!" diye… Kulüp yöneticisi Berk Bey devamlı benimle, iyi ki öyle. O olmasa ben kaybolur giderdim bu kocaman şehirde.

Buradayım ama aklım Yeşim'de. Gözümü ne zaman kapatsam havaalanındaki o yıkık hali geliyor. Bir yanım sevinirken, "Bak seviyor seni," derken bir yanım "Sen boşlukta karşısına çıkan adamsın, bekle," diyor. Neden, nereye kadar bekleyeceğim bilmiyorum, ama o ağla-

yan hüzünlü gözler benim aklımdan çıkmıyor. Ailemle, Özge ile her gün konuşuyoruz fakat konuyu ne Emir'in okuluna ne de Yeşim'e getirmiyorum. Neyse ki ben giderken okullar tatil oluyordu da konu açılmıyor. Odada yankılanan telefonun sesi ile daldığım düşüncelerden sıyrılıyorum. Alaz… Ne çok derdimi tasamı çekti bu son ayda.

"Alazz… vayy hocam n'aber?"

"İyidir Bay Ukala, senden?"

"Bak gene laf sokup duruyorsun. Ne ukalalığımı gördün, anlamadım gitti yani."

"Sen benden iyi biliyorsun ya, neyse. Bak yarın ben İstanbul'a dönüyorum, sen de topla eşyalarını bana gel."

"Olmaz Alaz ya, ben iyiyim otelde. Hem Gülce var, ister mi kız şimdi evinde başka bir adamı?"

"Lan oğlum başka adam kim? Sen benim kuzenimsin, neden istemesin? Onun evi olduğu kadar benim de evim. Haa ben otele her gece hatun atıyorum, keyif benim hacıı dersen ayrı da…"

"Yok be Alaz, ne hatunu! Allam yaa… bende kafa mı kalmış karı kıza bakacak?"

"Sana salaksın demiş miydim? Neyse, geç de sen ev işini ne yapacaksın? Devamlı otelde kalmazsın herhalde."

"Yok birazdan Berk gelecek, birkaç ev var onlara bakacağız. Hem kulübe yakın olsun istiyorum hem de size, o yüzden zor oluyor ev bulmak."

"Anladım, hadi bana haber ver, bak olmadı bizde kal. Ne öyle kimsesiz gibi otel odalarında, yarın da bizi havaalanından alsana Ayaz yaa, işin yoksa…"

"Tamam alırım, sen bana uçak saatini mesaj at yeter."

Aslında Alaz'ı almak zor geliyor bana, Gülce ile karşılaşmak… onu görünce Yeşim'i hatırlamak yeniden, zor. Çok zor ama alışmam gerek. Odada biraz daha oyalanıp lobiye iniyorum Berk'i beklemek için. Bugün meş-

hur sporcuların, sanatçıların oturduğu bir siteye gidip daire bakacağım. Umarım bu defa olur da ben de evime yerleşirim artık. Gerçekten otel odalarını sevmiyorum, otel odaları bana yalnızlığımı, yatağımı öylesine dolduran geçici kadınları hatırlatıyor.

Titrek ellerimle ezbere bildiğim şifreyi tuşlayıp apartman kapısını açıyorum. Asansör on üçüncü kata çıkarken ben de hızlı hızlı nefes almaya başlıyorum. Sanırım tek başıma yapamayacağım bu konuşmaya, onu görmeye hazır değilim, mideme şiddetli bir kusma isteği ile kramp saplanıyor, anlımdan soğuk soğuk terler akarken asansörün sesi ile toparlanıyorum. Geldim… Geldik…

Asansörün kapısını açmamla burnu bandajlı, gözlerinin altı mosmor ve bir kolu sargıda Cenker ile karşılaşıyorum. Ne kadar bacaklarım titrese de belli etmemeye çalışarak ona doğru ilerliyorum, yer ayağımın altından kaysa da inatla dimdik durarak ona doğru adım atıyorum.

"Hoş geldin prensesim, er ya da geç geleceğini, beni anlayacağını biliyordum. Her zamanki gibi çok güzelsin ve aklımı başımdan alıyorsun," demesiyle daha fazla dayanamıyorum. Midemle olan savaşıma yeniliyorum ve Cenker'i itekleyerek koşar adım banyoya atıyorum kendimi, içimde ne varsa çıkarıyorum. Son üç gündür ne zaman Cenker'i düşünsem aynı şey oluyor ve içimdeki her şeyi çıkarıyorum. Kusmanın da etkisiyle biraz rahatlayıp kendime geliyorum. Cenker kapıda içeri seslenip duruyor ama ben bu adamın artık sesine bile tahammül edemiyorum, bırak yüzünü görmeyi. Birkaç dakika daha ellerim soğuk mermere dayalı kalıyorum, derin derin nefes alıyorum ve toparlanıp çıkıyorum.

"Yeşim, güzelim, n'oldu sana? İyi misin? Gel biraz

uzan dinlen," diyerek elini uzatıyor fakat bana yaklaşması ile ben geri adım atıyorum, onun pis ellerinin bana değmesine dayanamam.

"İyiyim, sadece stresten sanırım. İçeri geçsek, konuşmak istiyorum," diye ona değmemeye çalışarak, resmen duvara sürtünerek yanından geçiyorum. O salon üzerime üzerime geliyor. En son o gecenin sabahında buradaydım, bana zorla sahip olduğu gecenin sabahında. Yeniden midemde hareketlenme başlıyor, fakat kendimi toparlıyorum. Televizyon ünitesinin orada çerçevede duran resmimize gözüm ilişiyor. Ne kadar da safım… kahkahalar atarak kucağına oturmuş boynuna sarılmışım Cenker'in.

"Yeşim, güzelim sırası değil ama yüzüğünü göremedim parmağında, unuttun galiba," demesiyle sinirlerim zıplıyor yeniden ve bendimden boşalmışçasına başlıyorum Cenker'e bağırmaya.

"Sen ne biçim adamsın ya? Nasıl bir yüzsüzlüktür bu? Bu kadar pişkinlik pes dedirtiyor. İnsanda biraz utanma sıkılma olur, sense karşıma geçmiş neler diyorsun? O yüzük babana teslim edildi sen hastanedeyken ve bir daha da bu parmağa geçmeyecek Cenker Efendi. Ne benim ailem ne de seninkiler bunu başarabilirsiniz. Herkese göstereceğim senin gerçek yüzünü. Rahat bırak beni ve bundan sonra karşıma çıkma sakın… Sakın!"

Cenker gözleri kararmış bir şekilde bir anda üzerime doğru atlıyor ve çenemi sıkıyor.

"Bana bak Yeşim, bu zamana kadar senin tüm şımarıklığını çektim, her yaptığına sustum ama haddini bil. Ben git demedikçe gidemezsin, ben o nişanı atmadıkça sen atamazsın, ben seni bırakmadıkça sen beni bırakamazsın, anladın mı beni? Şimdi o fındık beynine iyice sok, biz daha çocukken evleneceğimiz belliydi ve öyle de olacak. Anladın mı beni haa… anladın mı?" diye silkeleyerek beni bırakıyor.

Çenemde ve yanaklarımda inanılmaz bir acı var, fakat bu rezil adamın karşısında ağlamayacağım. Hayır ağlamayacağım, acıdan dudaklarımı ısırıyorum ve ona bakıp "Sen öyle san Cenker Efendi!" diyerek hışımla oradan kaçıyorum.

Şanslıyım asansör hâlâ bu katta ve ben Cenker'den atak davranarak binip gidiyorum. Koşar adım arabama ulaştığımda ise tutmuş olduğum nefesimi bırakıyorum. Bu adam benim peşimi bırakmayacak ben İzmir'de olduğum sürece, kahretsin! Gülce… Gülce'yi aramam lazım, telefonumu bulamıyorum, nerede düşürdüğümü de bilmiyorum. Çıkıp arayamam da, Cenker her an gelebilir offf! Arabayı çalıştırmamla Cenker'in binadan çıkması bir oluyor, onu görmemle gaza basıyorum ve sitenin içinde deli gibi bir hızla gitmeye başlıyorum, etrafımda ne var, kimler var görmeden.

Mavişehir'den çıkıp Karşıkaya'ya yaklaşınca bir büfenin önünde durup Gülce'yi arıyorum, fakat bir türlü cevap vermiyor. Yiğit'i aramayı deniyorum bu sefer "Efendim?" diyen tok sesi ile telefonu açıyor abim.

"Abicim… Yiğit… Çok kötüyüm ben… Neredesin? Yanına gelmek istiyorum," diyebiliyorum hıçkırıklarımın arasından. Büfedeki adam şaşkın şaşkın bana bakarken Yiğit'in gür sesi etrafı sarıyor.

"Yeşim neredesin sen? Bu nerenin telefonu? Delirtme adamı, söyle neredesin! Gelip alayım seni…"

"Ben Karşıyaka'da iskelenin oradayım, bir büfeden arıyorum seni. Abi telefonumu kaybettim, sanırım Cenker'in evinde düştü, bilmiyorum."

"Senin o itin evinde ne işin var Yeşim… Deli çıkaracaksın beni şimdi. Bekle beni, ofisteyim ben. Geliyorum seni almaya, arabanı ara sokağa falan park etme, cadde üzerinde ol ve kapını kilitle, geliyorum ben!" diyerek suratıma kapatıyor telefonu. Hâlâ ağladığımdan sanı-

rım, bana şaşkınlıkla bakan büfeciye ücreti verip koşar adım arabaya gidiyorum ve kapılarımı kilitliyorum.

Evlere bakarken dalıp gidiyorum, her odaya girişimde elimde olmadan Yeşim canlanıyor gözümde. "Acaba o sever miydi burayı?" Ya da, "Yeşim olsa böyle dekore ederdi sanırım," diye düşünüyorum. Farkındayım bir haftadır karar veremedim ama bir bağ olmalı evimle benim aramda. Kapısından girdiğimde oranın benim evim, yuvam olacağını hissetmeliyim. Şimdiye kadar gezdiklerimiz de olmadı. Berk ile göz göze geliyoruz bu devasa evin salonunda ve ona olumsuz işaretimi yolluyorum.

Son bir ev kaldı, orayı da beğenmezsem mecbur Berk'in kaldığı rezidanstaki daireyi tutacağım. Sessizce ilerliyoruz yolda, bir sitenin içine giriyoruz. Daha ilk güvenlik girişinde bir garip hissediyorum, sanırım bu sefer olacak.

Tüm site müstakil evlerden oluşuyor, sessiz sakın, huzurlu bir ortam var içeride. Bana gösterdikleri ev iki katlı, gayet kullanışlı bir ev. Bahçe katında bir salon, mutfak ve bir oda var, üst katta iki tane oda bir tane de küçük, salon gibi bir alan var. Bahçe kocaman, kapalı garaj girişine bir pota taktırabilirim, böylece istediğim zaman evde de atış yapabilirim. Bu süper oldu işte! Hiç düşünmeden tutuyorum burayı. Neden bilmem, ama içimden bir ses bu ev bana uğurlu gelecek, diyor.

"Sonunda tuttun, beğendin ya bu evi, utanmasam emlakçıda halay çekecektim Ayaz yahu!"

"Berk, kusura bakma uğraştırdım seni, imza gününden beri her kahrımı çektin."

"O ne demek Ayaz ya, saçmalama oğlum. Neyse… benim kulübe gitmem lazım, senin lansmanlar yapıla-

cak, formanın reklamları var. Yarın çekimin var unutma, haftaya da futbol maçına gideceksiniz tüm kadro. Sen nasıl yapacaksın eşya işini, benim iç mimar tanıdığım var istersen."

"Yok sağ ol Amerika'dan bir arkadaşım da buraya yerleşti, iç mimar kendisi, o yapacak her şeyi."

"Tamamdır, nereye bırakayım seni?"

"Otele bırak, bir saate arabamı da teslim edecekler. Oradan artık ev için hazırlıklara başlayacağım," diyorum ve yola devam ediyoruz. Gerçekten iyi olacak bu ev, inanıyorum.

Otelde arabamı beklerken Sueda'ya mesaj atıyorum.

"İçmimar tanıdığın var mı? Benim var, ama telefonlarıma cevap vermiyor. Evimi tasarlamamız lazım :)" yazıp yolluyorum. Belki gene cevap vermeyecek, ama ben onu bu şehirde tek başına bırakmak istemiyorum. Geçmişte ne yaşanmış olursa olsun onun zor günlerini biliyorum ve insan olarak destek olmak istiyorum.

Beklerken vakit geçsin diye otelin lobby barına geçip bir double viski ısmarlıyorum. Kafamı dağıtmak için… İyi gelecek bana, bazen o kadar sıkılıyorum ki kafamda yüreğimde Yeşim, aklımda Sueda… Dalgın dalgın etrafı izlerken barın çevresindeki kadınlar dikkatimi çekiyor. Önce anlamdıramasam da sonra fark ediyorum ki kadınlar resmen gözleriyle benimle flört ediyor, işte o an anlıyorum ki eski Ayaz olsa çoktan içlerinden birini tavlamış gitmişti buradan. Ama şimdi canım onlara bakmak bile istemiyor. Hızlıca viskimi kafama dikip oda numaramı söylüyorum ve bardan ayrılıyorum. Otelin park kısmında dolaşmak iyi gelecek fakat dışarıda gazeteciler bekliyor ve şu an konuşmam yasak… Kulüp belli bir süre konuşma yasağı koydu, kapana kısılmış gibiyim. Sonunda tam da benim sığabileceğim türden bir araba geliyor. İster görgüsüz desinler ister başka şey-

ler… ama otelin kapısının önünde beni bekleyen simsiyah Cadillac Escalade ile dünyalar benim oluyor.

Kara şimşeğime atladığım gibi tura çıkıyorum, kendi dünyamda da biraz nefeslenmek adına. Çevreyoluna çıkınca radyo bir anda kayıyor ve Kardenizli şarkıcı bir türkü söylüyor. "Elin nişanlısına elin nişanlısına, ben nasıl derim haydee…"

Evren bana ters çalışıyor bugün kesinlikle. Telefonumun çalması ile radyo iptal oluyor. Vay bee! Telefonun bluetoohuna ayarlanmış, radyo ekranında arayanın Sueda olduğunu görüyorum.

"Ben şimdi IKEA'dayım bir basketçi var da rahat koltuklarda oturmayı çok seviyormuş. Tam ona göre üçlü koltuklardan var, alacağım ama görmesi lazım. Bence gelmelisin," diyerek telefonu kapatıyor. Bu kız gerçekten deli, başka açıklaması yok.

Tabii ki fırsatı kaçırmayıp gidiyorum, o an alabildiğim kadar eksiğimi alıyorum ve kargolanması için bırakıyoruz. Sueda evi görmek istiyor, nasıl bir eve ne yapması gerekiyormuş incelemek istiyor. Doğruca eve gidip gösteriyorum. O da çok seviyor, nedense bu evde bir büyü var. Akşama kadar ev ve dekorasyonla uğraşıyoruz. Sonunda zar zor ikna edebiliyorum hanımefendiyi yemek yemeğe…

Benim dermanım kalmadı, o küçücük kadın ama hâlâ koşturuyor. Sonunda kendimizi Kuruçeşme'deki bir balıkçıya atıyoruz. Tabii ki rakı-balık-sohbet üçlemesinde zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum. Sueda az çakır keyif oluyor ama olsun yaşadıkları kolay şeyler değil. Şimdi de bu koca şehirde tek başına…

Yolda ne kadar uğraşsam da uyandıramıyorum ve el mahkûm otele götürüyorum. Arabadan inip beline sarılıyorum ve başını omuzuma koyuyor, mırıldanarak uyumaya devam ediyor biz otelden girip asansörlere

gidene kadar. Bize eşlik eden belboy hiç kafasını kaldırmadan yanımızda ilerliyor. Çocuk çok alışkın sanırım bu durumlara da, bizi yanlış anlamasa bari. Asansörde ayakta tutamayacağımı anlayınca bir hamlede kucağıma alıyorum Sueda'yı. İlk kez o an göz göze geliyoruz çocukla, belli belirsiz gülümsüyor suratıma ve önden ilerleyip odanın kapısını açıyor. Teşekkür ediyorum çocuğa ve kapıyı kapatıp gidiyor.

Sueda mecbur benim yatağımda yatacak, başka yer olmadığından. Onun yanında da ben yatacağım. Onu yatırıp ayakkabılarını çıkarıyorum, sıkıntı ile saçındaki tokayı çekip fırlatıyor ve tekrardan kafasını yastığa gömüp uyumaya devam ediyor. Bense üzerimdekileri çıkarıyorum. Normalde sadece iç çamaşırımla yatarım fakat şu an bu imkânsız. Antrenman şortlarımdan birisini giyip minibardan bir viski daha alıyorum. Penceremden süzülen boğazın üzerinde yansıyan ay ışığı eşliğinde bir dikişte bitiriyorum yeniden Jack'i ve yatağıma uzanıyorum. Daha önce hiçbir yatakta böylesine rahatsız yatmamıştım. Arkamı Sueda'ya dönüp yatağın ucuna iyice kayıp kendimi uykunun sakinliğine bırakıyorum.

Yiğit sonunda geliyor ve beni alıp kendi kaçamak evi olan Alsancak'taki evine götürüyor. Bu evi sadece ben biliyorum, hatta bazen annemle babamın dırdırından kaçmak için buraya gelmeyi düşünüyorum da, ama evi eski kırıklarından biri basacak Yiğit'in diye korkuyorum.

Yiğit'e Cenker ile olanları anlatıyorum. Hatta o ilk benimle zorla beraber olmasını da anlatıyorum, madem bu işte Yiğit yanımda, her ayrıntıyı bilmeli. Gene deliriyor, evin içinde tur atıyor, küfür ediyor ama olan oldu artık, sakinleşip plan yapmamız lazım. Açık ve net görüyo-

rum ki burada bana yardım edecek kişiler sadece Yiğit ve Gülce. Onların da başı ağrısın istemiyorum fakat yapacak bir şey yok. Yiğit hemen İstanbul'daki arkadaşı Önder'i arıyor, benim geleceğimi bildiriyor. Önder'i hayal meyal hatırlıyorum. Tabii o zamanlar Cenker benim gözümü kör ettiği için burnumun dibini görmüyordum. Şimdilik Gülce'ye söylememe kararı alıyoruz çünkü yarın o da Alaz ile İstanbul'a dönecek ve ilk şüpheli o olacaktır.

Yiğit gerekli ayarlamaları yapıyor ve ben de eve doğru gidiyorum. Acil Yiğit'in dediklerini yerine getirmem lazım, hazır annemler bu akşam cemiyetin bir hayır yemeğine katılacakken en rahat hareket edeceğimiz zamanı harcamak istemiyorum.

İhtiyacım olan eşyaları bavula yerleştiriyorum diğer eşyalarımı da yolda gelirken aldığım koliye yerleştiriyorum. Kimse kusura bakmasın ayakkabılarımdan, çantalarımdan, makyaj malzemelerimden olamam… Koliyi Yiğit gelip kapalı garajdan alıyor, benim bavulumu da kendi arabasına koyup gidiyor yeniden. Ben de Yiğit'ten gelecek telefonu heyecan içinde odamda bekliyorum. Annem ve babamın akşam yemekten döndüğünde hiçbir şey anlamaması lazım, sonunda onlar yemekten geliyor ve babam son birkaç gündür yaptığı gibi odamın kapısını çalıp kafasını kapının arasından uzatarak "Kızım bugün iyisin değil mi? Toparladın kendini umarım Cenker de seni çok merak ediyor bak," diyerek beni sinir krizlerine sokup gidiyor. Onlar odalarına çekilince Yiğit'e mesaj atıyorum ve planın son evresini harekete geçirmek için bekliyorum.

Veee beklenen mesaj "Salon bahçe kapısı açık, arkadan çık ve arka sokaktaki siyah Peugeot'a bin…" Heyecandan bayılmadan evden çıkabilsem başka bir şey istemiyorum. Minik adımlarla merdivenlerden inip sa-

lonu geçiyorum, bahçe kapısına dokunmamla açılıyor. Kahretsin! Çimler sırılsıklam… Bahçıvan bahçeyi sulamış sanırım, gayet ıslanarak sonunda arka sokağa ulaşabiliyorum ve evettt! Bana selektör yakan siyah arabayı görüyorum sonunda…

On Birinci Bölüm

Sabah başımın zonklaması ile uyanıyorum, etraf karman çorman, güneş gözlerimin içine giriyor… Kısık gözlerle etrafıma bakmaya çalışırken yataktan doğrulamıyorum, yanımda bir sıcaklık bana çarpıyor ve… Sueda ile göz göze geliyorum. O an şimşekler çakıyor, dün akşam bir bir gözümün önüne geliyor. Sueda masumca suratıma bakıyor. Benden bir tepki bekliyor biliyorum, boğazımı temizleyip konuşmaya çalışıyorum.

"Hımm… Günaydın…"

"Günaydın Ayaz… Şey dün gece sana sorun çıkardım sanırım, yaniii üzerime bakılırsa."

Evet gece Sueda'yı yatırdıktan sonra ben de bir duble viski içtim, sonra yatağa yatmıştım ki Sueda birden yataktan fırlayıp "Mideemm!"diye isyan etti. O an nasıl banyoya götürdüm bilmiyorum. Ne yedisiyle klozetin içindeydi, tabii birazı da üzerinde… Sonunda midesindekileri boşaltması bitince zorla üzerindekileri çıkardım, yüzünü ve saçlarını yıkadım. Biraz kendine gelir gibi oldu derken gene çıkarmaya başladı… Sabaha karşı bu mide bulantısı savaşımız bitti ve benim tişörtlerimden birini giydirip yeniden yatırdım onu. Tabii daha sonra benim duş almam yatmam falan derken gün ağırmıştı…

"Yok… sadece birazcık, neyse hatırın var bende, kredini biliyorsun. Yalnız lütfen bir daha bu kadar çok

içme Sueda. Bak söyleyeyim sarhoş kızlar hiç çekici olmuyor."

Utanarak üzerinde çarşafı yüzüne kapatıyor. Bu kadar sevimli ve hayat dolu bir kadın nasıl da mutsuz ve umutsuz birine dönüştü hâlâ aklım almıyor. O Cenker itini ellerimle boğmak istiyorum.

Gıdıklayarak "Hadiii kalk, seni pis sarhoş!" diye üzerine doğru eğiliyorum, çarşafı çekmemle nefeslerimiz yüzümüze vuruyor, ama ben daha ne olduğunu anlamadan Sueda öpüyor beni… Ne tepki vereceğimi bilmiyorum, hazırlıksız yakalandım, hem de çok hazırlıksız.

Ben duraksayınca o da kendi geri çekiyor ve "Özür dilerim," sözleri çıkıyor dudaklarından, fısıltıyla. Kendimi yataktan dışarı atıyorum. Bir elim saçlarımda, bir elim ile alnımı ovuyorum. Sueda ise sessizce kalkarak banyoya giriyor, kapının kilit sesini, ardında da su sesini duyuyorum.

Hissizim, çaresizim ve nasıl davranacağımı bilmiyorum. Ben hayatım boyunca beni öpen bir kadına karşı donup kalmadım, ayrıca hiçbir kadınla da sadece aynı yatakta "kardeş" gibi uyumadım. Ama şimdi olmaz, olamaz. Eskisi gibi yaşayamam ki Yeşim'e "Düşün gel, ben seni bekliyorum," demişken. Bu kadar hissiz birliktelikler yaşayamam…

Bir süre sonra Sueda banyodan çıkıyor, üzerinde boğazına kadar kapatmış olduğu bornozu var. O da nasıl davranacağını bilmeden ürkekçe duruyor odanın ortasında, durumu toparlamak bana kalıyor.

"Sueda… Bak biraz önce…"

"Ayaz biraz önce yok… Ben bir an hata yaptım, etkilendim senden ama yok, unut… lütfen eğer arkadaş olarak devam etmek istiyorsak unut, lütfen…" diyerek araya giriyor. Benim de işime geliyor açık söylemek gerekirse.

"Tamam, ama seni üzmek istemem, biliyorsun benim için değerlisin sen."

"Biliyorum Ayaz… Nasıl ve ne anlamda değer verdiğini biliyorum, ben sadece anlamıyorum. Bir adam nasıl bir kadına bunca yıl âşık olur? Hem de ilk görüşte, onu tanımadan, dokunmadan. Nasıl olur?"

"Ben de bilmiyorum, ama Yeşim… Yani yıllar önce onu o merdivenlerde oturmuş ağlarken gördüğüm an birşeyler oldu ve ben o haline vuruldum. Aslında en uygun açıklaması vurgun yedim. Yıllar sonra maçta o itin yanında görünce nefes alamadım, kâbus gördüm sandım. Daha sonra İzmir'de gene onunla gördüm ve nişanlandığını öğrenince dünyam yıkıldı ama… ama o gece öyle şeyler itiraf etti ki bana… Biliyorum o da benden etkileniyor, fakat zamanı var. Biraz daha kendini toplaması lazım. Böyle işte!" diyerek nefesimi bırakıyorum. Evet, ben de bilmiyorum neden ve nasıl oldu, ama oldu işte. İlk görüşte aşk oluyormuş demek ki…

Sueda yaşlı gözlerle yüzüme bakıyor, bir yanda da gülümsüyor. "Vay bee! Ne adamlar var… ben de bu adamı kaçırdım ya, şans işte şans!" diyor gözyaşını elinin tersi ile silerken ve bir anda toparlanıyor. "Yaa Ayaz, benim kıyafetler berbat halde!"

"Biliyorum," diyerek gülüyorum.

"N'apcam ben? Senin kocaman tişörtünle dışarı çıkamam ki, evime nasıl gideceğim ben? Rezillik!"

"Sen gene giy o tişörtü. Zaten benim tişörtüm senin elbisen kadar, sonra asansör ile kapalı garaja kadar gidebilirsin sanırım, arabaya binersin hemen, olur mu? Ben de seni evine bırakırım," diyorum o da kafasını sallayarak onaylıyor, "Olur…" diyor.

Yarım saat sonra asansöre doğru giderken bu kadınların tarz ve pratikliğine yeniden hayran oluyorum. Sueda dolapta bulduğu Lacoste kırmızı tişörtümü giymiş, belinden dün boynunda olan eşarp ile tutturmuş,

altında ise çantasında bulduğu mini kot şortu var. Bence bu haliyle gayet iyi, ama gene de evine gidip üzerini değiştirmek istiyor. Ben de onun tarif ettiği yere doğru gitmek üzere arabayı çalıştırıyorum.

Evi de kendisi gibi küçük ama şirin. Kuzguncuk'ta eski bir yalının ikinci katı, zaten ev iki katlı. Girişte kim oturuyor bilmiyorum, ama bahçesini çok güzel yapmışlar. Sueda'nın evi tüm boğazı görüyor. Camların önünde sakız sardunyaları var, pembeli kırmızılı… Ev gibi ev kısacası.

Sueda hazırlanırken kitaplığa gözüm takılıyor, bu kız ezelden beri elinden düşürmezdi kitapları. Şimdi de salonun bir duvarını tavandan yere kadar kitaplık yapmış. Eminim bunların hepsi okunmuştur. Öylesine bir kitabı elime alıyorum ve rastgele bir sayfa açıyorum.

Aşk başlamadan güzel,
Kalplerde heyecan
Bakışlarda korku olduğu zaman güzel...
Birbirimize sezdirmemek için çırpınış,
Başkaları görmesin diye çabalayış,
Gözlerim gözlerinin mavisine değdiği zaman...
Aşk başlamadan güzel

Ümit Yaşar'dan… Elim satırları okşuyor, belki de evet… aşk başlamadan güzeldir.

Bana selektör yakan arabaya doğru ilerliyorum koşar adım, kapıyı açıp kendimi ön koltuğa atıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Yiğit suratıma bakıp gülüyor, benim de iyice sinirlerim bozuluyor. Zaten kendi evimden kaçarak gidiyorum, elimde ayakkabılarım, üzerim ıslanmış, çıldırmamak elde değil.

"Hadi gidelim, gülme yaa gülmee!" diyorum aksi gibi hâlâ gülüyor adam.

"Ne yapayım çok komiksin kızım. Bu ne hal yahu, sana gizlice arkadan çık dedim, kedi kadın gibi bahçede ıslan, oradan tırman, elinde ayakkabılarınla koş demedim ki. Neyse, hazır mısın?" diyor ve benim çekingen ama kendimden emin bir şekilde "Evet… Hazırım," dememle yola çıkıyoruz.

Benim isteğimle havaalanına giderken bir benzin istasyonunda duruyoruz, tuvalette kendime biraz çeki düzen veriyorum, makyajımı tazeleyip tekrar çıkıyorum. Şimdi kendime daha çok güveniyorum nedense. Dışarıda beni sabırsızca bekleyen Yiğit'le göz göze geliyorum, abicim benim… nasıl da çırpınıyor benim için. Sanırım hiç ödeyemeyeceğim onun hakkını.

Havaalanında saçma sapan bir veda yaşıyoruz. Sanki bir daha hiç birbirimizi görmeyecekmişiz gibi, sanki ben bilinmeze gidiyorum ve onu kaybediyorum gibi. Salya sümük ağlayarak zorla ayrılıyorum abimden. Güvenlik kontrolünden geçerken son defa el sallıyorum ona, son defa uzaktan görüyorum ve hıçkırıklarımın arasında "Abicimmm seni çok seviyorum," diye fısıldıyorum.

Etrafımda bana bakan, ne olduğunu anlamaya çalışan insanlar umurumda değil. Ben tüm hayatımı, ailemi, geçmişimi yakmışım, gerisi benim gözümde yok. İsteyen istediğini düşünebilir benim hakkımda. Bekleme salonunda dalmış uçağımı beklerken adımın anons edilmesi ile kendime geliyorum, bir uçak dolusu insanı bekletmenin mahcubiyetiyle yerime yerleşiyorum ve gecenin bir körü olmasına rağmen çantamdan o kocaman siyah gözlüklerimi alıp yeniden ağlamaya başlıyorum, her şeye… herkese.

Bir saatin sonunda iniyoruz uçaktan, bavulum olmadığından direkt çıkışa yöneliyorum. Bu sefer akan makyajımı, dağılmış saçlarımı düşünmeden çıkıyorum. Yıl-

lar önce görmüştüm Önder'i, abimin askerden arkadaşı. Bir kez askerde yemin töreninde görmüştüm, bir kez de Çeşme'ye tatile gelmişlerdi o zaman. Ama tam hatırlamıyorum, kapıda onu aranırken telefonum çalıyor, bilmediğim bir numara.

"Eğer kapının önünde şaşkın şaşkın bakan kız sensen doğru yerdeyim Yeşim," diyor karizmatik bir ses.

"Hhhmm, evet benim de…" dememle omzuma bir el dokunuyor "O zaman doğru yerdeyim," diyerek.

"Ahhh!" diye korkuyla irkiliyorum bir an.

"Korkma yaa benim Önder, bu kadar korkacağını bilseydim yapmazdım, özür dilerim," diyor o karizmatik ses.

"Ahhh özür dilerim… ben bir an boş bulundum, merhaba," diyerek elimi uzatıyorum. O ise "Merhaba," diyor ve uzattığım elimi tutup kendisine çekip öpüyor beni.

"Hoş geldin Yeşim Hanımmm…"

Önder bütün konuyu biliyor, eminim. Ama hiç değinmeden havadan sudan konuşuyor. Yiğit ile ayarladıkları Kuruçeşme'deki butik otele götürüyor beni. Önder kendi adıyla rezervasyon yaptırmış, sosyetik bir yer olunca da kimse yanında gelen kadının kimliğini ve adını sormuyor. Böylece hiçbir yere kayıtlı bir ismim olmuyor. Bu akşam burada kalmamı, sabah kendisinin gelip alacağını ve kendi sitesinde tam bana uygun bir ev olduğunu, onu göstereceğini söyleyip daha fazla rahatsız etmeden gidiyor.

Kendimle baş başa kaldığım an boğazın karanlık, derin sularına dalıp gene başlıyorum hıçkırıklara. Yiğit'le uçaktan inince ve otele girince konuştum. Şu an İzmir'de durumlar sakinmiş, kimse farkında değil gittiğimin. Ama biliyorum ki sabah kıyamet kopacak.

Ağlayarak yattığım yataktan sabah büyük bir baş ağrısı ile kalkıyorum. Hemen perdeleri açıp içeri günü-

şığının girmesini sağlıyorum. Biraz güneş bana enerji verecek, inanıyorum. Ellerim belimde, pencereden boğazın üzerinde salınan gemileri izlerken çalan telefon ile daldığım düşüncelerden sıyrılıyorum. Oda telefonu, arayan tabii ki Önder.

"Hadi kalk uykucu… gün başladı, biz geride kaldık," diyor. Biraz süre istiyorum hazırlanmak için ve hemen kendimi banyoya atıyorum. Bana göre rekor sayılacak olan bir sürede -ki bu yarım saat falan- iniyorum aşağıya.

Önder baygın vaziyette koltukta telefonuyla oynuyor ve beni görmesi ile "Sonunda! Biraz daha gelmesen yukarı odana çıkacaktım," diyor ve beni süzüyor. "Sen baya güzelleşmişsin biz görüşmeyeli Yeşim Hanım," diyerek yanağımdan makas alıyor. Bu hareketi nedense bana hiç eğreti gelmiyor, hareketlerinde bir samimiyet, bir abi koruması var. Tabii bir de uzun süredir deli divane olduğu kızı sonunda evlenmeye ikna ettiğini bilmem de olabilir.

"Güzelleştim de neye yarar, adam sen emin değilsin kendinden, dedi çekti gitti be Önder," diyorum. Bu sefer burnumu sıkıp "O derdine yansın. Hadi gel ilk önce karnımızı doyuralım, sonra seni Şebnem ile tanıştıracağım," diyor ve otelden çıkıp arabaya ilerliyoruz.

Sahilde Nar Cafe diye bir yerde kahvaltı yapıyoruz, işte o an anlıyorum ben uzun süredir yemek yemiyorum. Resmen kıtlıktan çıkmış gibi yiyorum ve bu halime kahkahalarla gülüyor Önder, bir yandan da fotoğrafımı çekip Yiğit'e yolluyor. Aksi gibi Yiğit'ten geri dönüş gelmiyor ve benim tüm iştahım kaçıyor. Ne kadar aramak istesem de arayamıyorum abimi, öz be öz abimi arayamıyorum o pislik Cenker yüzünden. Durumu anlayan Önder, Yiğit'i arıyor ve sonunda açılıyor telefon. Yiğit'in anlattığına göre kıyamet kopmuş, benim gittiğimi anlamışlar, Gülce ve Alaz'ı sıkıştırmışlar sabah, ama ikisi de

şaşkın ördek gibi kalakalmış. Onlarla olmadığım anlaşılmış, şimdi nerede olduğumu araştırıyorlarmış.

Yiğit olay polise kadar büyümeden benim kendi isteğimle gittiğimi söylemem gerektiğini düşünüyor. Olayın yargıya gitmesi iyice köpürtebilir bizimkileri diyor -ki haklı. Ben ne yapacağımı düşünürken Önder hesabı istiyor ve tam kalkarken o gazeteyi görüyorum… Görmemem gereken gazeteyi…

"Önderrrrr yandıkkkk!" diyebiliyorum sadece, çünkü gazetenin resmen manşetinde benim ve Önder'in resmi var otele girerken. Altına da "Ayrılığın nedeni bu mu?" yazmışlar kocaman ve açıklamasında ise "İzmirli sanayici Cenker Tokdemir'in geçen hafta olaylı bir şekilde nişanı attığı Yeşim Saygun İstanbul'da yanında bir yakışıklı ile Boğaz'daki otele girerken görüntülendi," yazıyor. Maalesef yandaki karede ise "Basket potalarının çapkını İstanbul'da da hızını kesmedi!" diyerek Ayaz ve Sueda'nın sarmaş dolaş fotoğrafı duruyor.

On ikinci Bölüm

İstanbul'a geleli kırk beş gün oldu. Önder'in nişanlısı Şebnem'in evine taşındım, güzel, nezih bir sitede oturuyor. Müstakil bir ev, çoğu zaman bahçede vakit geçiriyorum. Yeni gül fideleri diktim, hanımeli ve yaseminlerle bahçeyi minik bir çiçek yuvasına çevirdim. Evde genelde yalnız kalıyorum, Şebnem uluslararası bir taşımacılık şirketinin üst düzey yöneticisi ve çok sık yurtdışı seyahatleri oluyor. Zzaten şehirde olduğu zamanlarda doğal olarak Önder'le kalıyor.

Kızın evine el koydum gibi oldu ama başka çarem yoktu o zamanlar. Babam ve Ahmet Amca Önder'le resimlerim çıkınca kıyameti koparıp ortaklıkları bozmuşlar. Abim Yiğit ne kadar anlatmaya çalışsa da Ahmet Amca ve Cenker bir türlü kabul etmemiş ve ortaklık bozulmuş, tabii bu yüzden annem ve babam bana iyice cephe aldılar. Tüm kredi kartlarım iptal edilmiş, banka hesaplarım boşaltılmış durumda. Yiğit'in yardımları ile yaşıyorum şu anda, her gün aramama rağmen iş bulamadım. Önder "Gel kızım başla bizim şirkette," dese de inşaat sektöründen hiçbir şey anlamadığım için istemiyorum. Tüm özel okullara özgeçmişimi yolladım, görüşmelere gittim ama yok yok yok!

Şebnem ve Önder olmasa ne yapardım, bilmiyorum.

Hele İstanbul'a gelme nedenim… Ben Cenker'den kaçmadım ki, ben Ayaz'a geldim. Ama Ayaz her gün gazetelere o kız, Sueda mı ne onla çıkıyor. Gülce zaten Londra'ya geri döndü Alaz'la beraber.

Akşamları skype'dan konuşuyoruz ama ne zaman konu Ayaz'a gelse konuyu değiştiriyorum. Adam bana "Ben kendimden eminim, ama sen değilsin," dedi arkasını döndü gitti. Asıl emin olmayan oymuş, görüyoruz eminliğini, nasıl sevdiğini, o kızla devamlı. Sevseydi böyle yapar mıydı? Kalıp benim için savaşırdı. O pislik Cenker'in gerçek yüzünü biliyor bir de… Ya onunla evleniyor olsaydım, karşıdan izleyip susacak mıydı? Onun daha güçlü ve sevdiğinin arkasında durmasını beklerdim. Yazık… Cüssesinin adamı değilmiş…

Gülce ne kadar savunmaya kalksa da istemiyorum ve konuyu hemen değiştiriyorum. Ayrıca sıkı sıkıya tembihledim Alaz da benim nerede olduğumu bilmiyor, İstanbul'dan sonra başka bir şehre geçtim diye biliyor ve öyle bilmeye devam etmesini istiyorum. Kendi ayaklarım üzerinde durup kendi hayatımı yaşamam lazım, illa hayatımda bir erkeğe ihtiyacım yok. Ama birazcık da param olsaydı fena olmazdı hani…

Günlük ritüelim: Sabah kalkar kalkmaz bir bardak süt içiyorum ve sitenin içinde yürüme yolunda hafif tempolu yürüyorum, sonra koşuyorum. Evde oturuyorum, bari spor yapıp kilomu kontrol altında tutayım. Spordan sonra günlük iş arama ve bahçe işlerine dalıyorum. Bugün de dünden farklı olmayacak, akşam dışında. Şebnem'in yakın arkadaşı Atilla'nın doğum günü var, oraya gideceğime söz verdim.

Güneşli İstanbul sabahına uyanıyorum, üzerime spor kıyafetlerim olan bol şortumu ve bol tişörtümü giyip spor ayakkabılarımı da ayağıma geçiriyorum. Kulağımda Rihanna, başlıyorum günlük koşuma…

Annem burada hâlâ, söze evi yerleştiriyor kırk gündür, Sueda da burada, kulübün baskısıyla. Gazete çıkan o kareden sonra kulüpten ültimatom yedim. "Arkadaşın da olsa o kızla takıl bir süre, taraftar baskısı var."

O lanet gün… Anlaşılan Cenker'den sözde kaçan Yeşim İstanbul'a gelir gelmez kendisine yeni hayat kurmuş, gerçi hâlâ İstanbul'da mı, o da meçhul. Gülce zaten konuşmuyor, Alaz desen ayrı bir triplerde bana karşı… o yüzden bilmiyorum Yeşim nerede, ne yapıyor. Bendeki telefon numarasını aradım, ama "Böyle bir numara kullanılmamaktadır," diye sinyal verdi, demek ki numarasını bile değiştirdi ulaşılmamak için. Böylece ona ulaşamıyorum, bulamıyorum.

İstanbul güzel, ama karmaşık şehir… Bir kez havasını aldın mı kurtulamıyorsun. Antrenmanlarım başladı, her gün deli dibi spor yapıyorum, arta kalan zamanlarda ya annemleyim ya da Sueda ile… Bu akşam Berk'e söz verdim, yeni kız arkadaşının doğum günü. Onlarla takılacağız. Tabii ki Sueda da olacak.

Berk'le bu akşam kesin konuşacağım, şu sözde sevgili oyununu artık bitirmem lazım. Ne taraftar ne de başkan umurumda, yoruldum artık. Ayrıca Sueda'ya da boşa umut veriyor gibi hissediyorum kendimi…

Güne gene sporla başlıyorum, bugün değişiklik yapıp site içinde koşacağım. Canım kulübün spor salonuna gitmek istemiyor, hava çok güzel, değerlendirmem lazım. Zorla kendimi yataktan çıkarıp üzerime öylesine bir şeyler geçirip aşağıya iniyorum, ama annemin sesini duyuyorum, telefonda birisiyle konuşuyor hararetli hararetli.

"Daha gelemem, vallahi çözemedim bu kız onun neyi? Hımm… yok kız burada kalmadı hiç, ama gecenin

bir körü gidiyor bazen evine. Sanmam, kızın ilgisi var gibi ama… Ayyy Özgeee…" diye devam ediyor. Şimdi anlaşıldı annemin neden kamp kurduğu İstanbul'a. Nedense Sueda'yı bir türlü sevemedi. İnatla bana Yeşim'i soruyor. "Bak Yeşim Hanım'la bir şey var mı? Kızın nişanı senin yüzünden bozulmadı değil mi?" diye. Hayır ne yapmaya çalıştığını da çözemedim ama Sueda'yı istemiyor, Yeşim'e uzak duruyor, Sıla ismini duymak bile istemiyor…

"Gönlümün sultanı, annelerin en güzeli, günaydın," diyerek yanağından makas alıyorum. Beni görmesi ile "Tamam Özgecim öpüyorum, herkese selam," diyerek kapatıyor telefonu.

"Ay ne öyle sessiz sessiz geliyorsun Ayaz? Aklımı aldın ya," diyerek lafı geçiştiriyor. "Ne o spora mı gene?"

"Evet anne, ama sitede koşacağım biraz. Sonra kulübe gideceğim, Berk Beyle görüşmem var."

"Tamam oğlum, akşama yemek ne yapayım?"

"Aa sana söylemeyi unuttum, akşama Berk Beyin kız arkadaşının doğum günü partisi var, ona gideceğiz. Ben gelmem, sen kendine göre takıl."

"Yaa Ayaz şimdi mi söylenir? Akşam ne yapacağım ben? Hiç beni düşünmüyorsun oğlum ama…"

"Anne ne bileyim ben, çık dolaş ya da işin bittiyse dönsene İzmir'e. Ne işin var bu sıcakta İstanbul'da? Bak yazlığa da gitmediniz bu yıl. Git denize gir, güneşlen, tatil yap, ne bileyim yani."

"Sen sıkıldın benden, açık açık söylesene… neyse, tamam. Toparlanır giderim. Ben fazla geldim sana, tabii burada yaşayamadın rahat rahat."

"Anne ne alakası var ya? Sıkıldın diye dedim. Bak hem Emir seni istiyor, bana her gün anneannemi yolla dayı, diye söyleniyor telefonda. Ne kadar kalmak istersen kal, ev senin de evin."

"Tamam anladım ben, anladım," diyerek mutfağa

gidiyor. Çevremdeki tüm kadınlar neden bana trip atıyor anlamıyorum bir türlü. Kafam gene karman çorman olmuş vaziyette atıyorum evden kendimi dışarıya. Koşmak iyi geliyor bana, kafam dağılıyor, düşünmemi kolaylaştırıyor. Son günlerde kafayı yiyecek gibiyim. Sanki her yerde Yeşim var, gördüğüm tüm kadınlar Yeşim. Ama yok, biliyorum. Maalesef nerede, onu da bilmiyorum.

Sitenin içinde artık herkes beni tanıyor, servis bekleyen çocuklardan işe giden site sakinlerine kadar. Her sabah beni görmeye o kadar alıştılar ki birkaç gün çıkamamıştım, hemen minikler "Abla dün yoktun n'oldu hasta mısın?" diye sordular. Ağaçlık alanda koşuyorum, bir yandan kafamdaki Ayaz'ı silmeye çalışıyorum. Biraz nefes almak için çocuk parkına ilerleyip bir salıncağa oturuyorum, kafamda deli düşüncelerle. Ben ne yapacağım? Nasıl geçineceğim? Masraflarım ne olacak… sorular sorular… bunalıyorum düşündükçe. Hızlıca kalkıp koşmaya devam ediyorum, istikamet direkt ev oluyor. Sanki içimde bir sıkıntı, birleri boğazıma yapışıyor. Umarım kötü birşeyler olmaz…

Kendimi soğuk duşun altına zor atıyorum, tenime soğuk su damlaları değdikçe sanki sıkıntı da buhar olup uçuyor içimden. Hazırlanıp dışarı çıkıyorum, özel bir kreşten randevu aldım, iş görüşmem var ama bakalım…

Sitenin içinde koşmaya başlıyorum. Ne kadar garip… hapsediyoruz kendimizi o kapalı spor salonlarına, ışık, gürültü, yapaylık. Oysa minik de olsa bu ağaçlık alanda koşmak nefes aldırıyor bana. Hayatın içinde oluyorsun

direkt, çocuklar okula gitmek için servis bekliyor, aralarında kıkırdaşıyorlar, büyükler uykusuz ve yorgun suratları ile işe gitmek için araçlarına ilerliyor… Ahh keşke hep çocuk kalabilseydik, keşke o saflığımızı koruyabilseydik…

Ağaçlık alana sapınca çocuk bahçesinde birini görüyorum, salıncağa oturmuş bir ileri bir geri gidiyor, kafasını öne eğmiş düşünceli, gözlük ve saçları tüm yüzünü kapatmış. Tam emin olamıyorum, ama nasıl da Yeşim'e benziyor…

"Yeşimmm…" diye sesleniyorum, hiç tepki yok. Yanına doğru ilerliyorum, ama benim adım atmamla o bir anda salıncaktan kalkıyor ve arkasına bakmadan koşarak gidiyor… Yeşim mi, anlayamıyorum? Kendimi o kadar kötü hissediyorum ki herkesi, her ağlayan kadını, her kafası öne eğik duran kadını Yeşim zannedip onu ilk gördüğüm zamana, Boston'a gidiyor aklım…

Maalesef bu iş de olmadı… İnsanlar bana mı şaka yapıyor, yoksa başka bir şey mi var çözemedim. Kadın hem beni iş görüşmesine çağırıyor sonra da "Teşekkürler, arayışımız sona erdi," diyor. Madem aramıyorsun neden beni çağırıyorsun ki? Çıldırma noktasındayım, abim olmasa ne yapardım bilemiyorum. Yoğun trafikte ilerlemeye çalışırken telefonum çalıyor… Canım abimcim hisseti sanırım gene yaşadıklarımı.

"Abilerin bir tanesi… Çok özledim seni…"

"Cadım benim… Ben de çok özledim ama haftaya geleceğim. Konuşalım bir karara varalım, olmuyor böyle güzelim ya."

"Abicim konuşalım da ne diyeyim ki ben? En yakınım dediğim annem babam bile bana cephe aldı, ben kötü bir şey yapmadım ki."

"Biliyorum kuzum, biliyorum… babam her akşam birkaç duble viskisini içince çözülüyor. Kıyamıyor sana, ama annem nedense inanılmaz bir savaş halinde hâlâ. Boş ver, sen düşünme onları, ben yanındayım her zaman. Neyse, sen neler yapıyorsun bakalım?"

"İş görüşmelerine gidiyorum, ama yok! Hiçbir olumlu haber yok, sinirden kuduracağım. Biraz önce de bir görüşmeden çıktım, o da olmadı. Abi ben ne yapacağım peki böyle?"

"Ne demek ne yapacağım? Ben varım kızım arkanda, babamla konuşacağım, çözüm bulacağım. En olmadı açarız davanı, alırsın hakkın neyse. Olmaz öyle biz sefa sürerken senin cefa çekmen…"

"Ahh abicim ahh… Ben hiç istemedim biliyorsun değil mi, böyle olmasını. Ben sadece mutlu olmak istedim, tek isteğim buydu."

"Biliyorum güzelim biliyorum. Üzülme sakın… Düşünme artık, hem bu akşam doğum gününe davetliymişsin."

"Önder yumurtladı değil mi? Yani evden kaçtım hâlâ huzur yok. Evet, Şebnem'in yakın bir arkadaşı Atilla, birkaç kez de barbekü partisinde falan görüşmüştük, oraya gideceğim."

"Git kafanı dağıt… Ben gelince de seninle baş başa vakit geçirelim, çok özledim valla bıcırık."

"Ben de abicim… Seni çok seviyorum."

Kafam biraz rahatlamış, yalnız olmadığımı hissediyorum… Bazen o kadar vuruyor ki yalnızlık. Kimse yok yanımda, bomboş kocaman ev, duvarlar üzerime üzerime geliyor. Telefon açıp dertleşecek kimseyi bulamıyorum…

Biraz daha rahatlamış olarak eve geliyorum, bugün Şebnem de gelecek eve, hazırlanıp birlikte gideceğiz. Ben ne kadar gitmek istemesem de gitmek zorundayım,

biliyorum, insan içine karışmalıyım yoksa depresyonun dibine vuracağım iyice.

Şebnem'le salonda karşılaşıyoruz. Hararetli bir şekilde telefonda konuşuyor, birileriyle kavga ediyor sanırım. "Tamam, birazdan oradayım," diye iç çekerek telefonu kapatıyor. Neler oluyor diye soran gözlerle bakınca, "Yeşim, iş yerinden aradılar. Sevkiyatta bir sorun çıkmış, benim limana gitmem lazım. Önder'i arayayım, gelip seni alsın."

"Yok zahmet olmasın Şebnem ya… Şimdi sen gidemiyorsan ben niye gideyim ki? Boş ver, ben de gitmem o zaman," diyorum ama ikna edemiyorum tabii ki. Bu kız kadar inadım inat birini görmedim ben, ille de gideceksin dedi başka bir şey demedi ve her şeyi organize edip çıktı gitti evden. Bana ise sadece hazırlanmak kaldı.

Saçlarımı tararken aynada yüzümü inceliyorum, bu kadar dibe batmışken nasılda biraz makyaj, kıyafetle maskemizi takıp insanların içine karışıyoruz içimizdeki fırtınayı saklayarak… Son kez fırçalıyorum saçlarımı ve aşağıya iniyorum Önder'i beklemek için. Böyle süslenip püslenmek ne kadar garip gelse de içimde bir heyecan var, garip bir duygu. Sonunda Önder'in "Ben geldim kapıdayım," mesajı ile çıkıyorum evden.

"Vay vay vayyy! Küçük hanıma bak sen… Kızım bu ne güzellik böyle, bir de bembeyaz giyinmişsin, gelin gibisin vallahi… İyi ki abin değilim senin, bak şimdiden söyleyim büyük kavga ederdik seninle," diyerek gülüyor, yanağımdan bir makas alıp beni arabaya bindiriyor.

Yol sohbet ederek, keyifle geçiyor, benimle elinden geldiğince Ayaz'a değinmeden havadan sudan sohbet ederek geçiştiriyor konuları. Mekân her zamanki gibi boğazda şu sosyetik yerlerden biri. Önce mekânın balık restoranı kısmında yemek yiyeceğiz, sonra kulübe inecekmişiz. İçeri bizi VIP kısmından alıyorlar, sanırım artık Önder de gazetelere haber olmak istemiyor. Bizi

kapıda karşılayan görevliler hemen yerimize doğru yol gösteriyorlar. İçerisi tıklım tıklım, sanki tüm masalar bize bakıyormuş gibi hissediyorum. İstanbul'un bu özelliğine bir türlü alışamadım, herkes birbirini kesiyor, inceliyor, nerede hata yapacak diye tetikte bekliyor.

Bize ayrılan locaya yaklaşınca Atilla hemen bizi fark ediyor ve karşılamak için yanımıza doğru geliyor. Yüzündeki samimiyet biraz daha rahatlamama neden oluyor, garip bir şekilde kendimi yalnız hissetmiyorum.

"Hoş geldiniz Önder. Sen de hoş geldin Yeşim… Gelmeyeceksin diye çok korkuyordum," diyor, samimi bir şekilde belimden tutup beni masaya doğru yönlendiriyor. Ortam çok samimi, sıcak… Herkes birbirini yıllardır tanıyor, aralarında en yeni ben ve Önder. Fakat sanki yıllardır onlarlaymışız gibi içten davranıyorlar. Ben doğum günü çocuğu ile yan yana oturuyorum. Geçen sefer konuştuğumuz her şeyi hatırlıyor, fakat ben onunla ilgili hiçbir şeyi hatırlamıyorum. Hatta "Özür dilerim, inan hatırlamıyorum. Kafam pek yerinde değildi," diyorum ve gülümseyerek yeniden başlıyor anlatmaya.

Bizim oturduğumuz sitenin sahibiymiş meğersem, yani siteyi onun firması yapmış. Şimdi sosyal alanlar dışında birkaç tane ev onunmuş. Zaten Şebnem de bu sebeple oradan ev almış anladığım kadarıyla. Benim iş meseleme konu gelince başımdan geçenleri anlatıyorum. İş görüşmelerine çağırılmam ve sonuçlarını yeniden sinirlenerek heyecanla anlatırken birden Atilla'nın kahkahası ile kesiliyor sözüm, ben şaşkın şaşkın bakarken tüm masa bana gülüyor.

"Evet bizim kız biraz heyecanlıdır, sinirlenince nasıl tepkiler verir, kendinden geçer siz de birebir gördünüz," diyor Önder. Artık nasıl celallendiysem tüm masa susmuş şaşkınlıkla beni izliyormuş, utanıyorum ve birşeyler demeden önce önümdeki şaraptan bir yudum alıyorum.

"Şeyy… hımmm… özür dilerim yaa, kaptırdım gene değil mi?" dememle herkes yeniden gülmeye başlıyor. Masadaki diğer kızların "Çok tatlı yaa…" demesi ile iyice utanıyorum ve resmen yüzümün kızardığını hissediyorum.

"Yahu rahat bırakın Yeşim'i. Bence gayet de tatlıydın Yeşim. Sen her duygunu böyle mi yaşarsın?" diyerek önüme düşen saç telini geriye çekiyor Atilla.

"Yani bilmem bazen böyle bir anda çıkışlarım ve inişlerim oluyor…"

"Eee Ati baksana Yeşim madem bu işin eğitimini almış, sizin sitede var ya kreş, kadın devrediyor… orayı işletse ya Yeşim, olmaz mı?"

"Aaa doğru ya… İyi akıl ettin Cansu, ama kabul eder misin Yeşim? Bizim sitede var ya kreş, orayı işleten kadın evleniyormuş, taşınıyor. Orası da kaldı öyle. Sen işletir misin?"

"Aslında süper süper süper bir fikir! Ama benim param yok ki…" Opps! Bunu sanırım sesli söyledim, anında elimle ağızımı kapattım, ama çok geç. "Sesli söyledim değil mi?" diyorum ve karşımda kafasını sallayan bir Atilla ile karşılaşıyorum. "Ya Atilla gerçekten çok isterim, ama babam tüm kartlarımı, hesaplarımı iptal ettirdi ben Cenker'le nişanı bozunca. Şimdi resmen ilkokul çocuğu gibi abimden harçlık alıyorum ben."

"Sen o konuyu takma, biz anlaşırız seninle, kâr üzerinden anlaşırız. Kârın belli kısmını bana ödersin. Ben mülk sahibi olarak kazanırım, sen de kreşin çalıştırıcısı olarak. Ne dersin ortak?" diyor. Göz kırpıp elini uzatıyor, ben şaşkın ve soran gözlerle Önder'e bakıyorum. Ama o da "Yeşim bence güzel fikir, zaten benim yanıma da gelip çalışmıyorsun. Bari bu fırsatı kaçırma," diyor. Bana kalan Atilla'nın uzattığı eli sıkıp "Tamam, ama bunu ayrıntılı konuşalım," diyorum ondan gelen cevap ise "Canıma minnet…" oluyor.

Gece bundan sonra benim için gayet keyifli geçiyor, artık bir işim var. Hem de bildiğim ve severek yapacağım bir iş… Benim artık kendime ait bir kreşim var! Bunun rahatlığıyla, keyifle içkiye ve sohbete veriyorum kendimi. Kadehler tek tek gittikçe benim de kıkırdamalarım ve sohbete katılımım artıyor. İlerleyen saatlerde Şebnem de aramıza katılıyor ve ben biraz daha rahatlıyorum.

Mekân gece yarısından sonra kulübe dönüyor ve biz de kendimizi aşağıya, deniz kenarına doğru atıyoruz. Sanırım benim beraber olduğum grubun büyük forsu var burada. Hemen aşağıda da bir loca ayarlanıyor ve masa donatılıyor. Aşağıya indiğimizde Atilla'nın pastası da geliyor. Fırlama bu grup fırlama! Adama öyle bir pasta yaptırmışlar ki benim bakarken yüzüm kızarıyor. Şeker hamurundan olan pastanın üzerinde bir adet telefon, prezervatif, kadın memesi ve Beşiktaş forması var.

Pastayı kesmeden pastanın üzerindeki telefonu alıp bana veriyor ve göz kırpıyor. Artık ne anlatmak istiyor bilmiyorum, ama gülümseyerek alıyorum. Herkes hediyesini verirken ben de elimdeki paketi uzatıyorum. Pek fazla tanımadığım için bir erkeğe alınabilecek en sıradan hediye olan parfüm almıştım. Hemen kutusundan çıkarıp sıkıyor ve teşekkür ediyor. Bu koku… Aslında hata ettim, bu kokuyu neden aldım ki? Bu Ayaz'ın kokusu ve şimdi burada burnuma burnuma geliyor.

Pasta kesildikten sonra kızlar kendilerini piste atıyor, fakat benim içimden gelmiyor dans etmek. Öylece oturup boğazı izlemek istiyorum ama mümkün değil… Atilla elimden tutup "Hadi ortak, oturmak yok!" diyerek beni kaldırıyor. Aşağıya inmek istemediğimi anlayıp locada dans ediyor benimle Tarkan eşliğinde.

Tüm günüm koşturmaca ile geçti. Kulüpteki toplantılar sonrasında koç ile toplantı yaptık, oyun sistemi, takımın durumunu falan görüştük. Takım kaptanı Mehmet ile Amerika'da bir sezon beraber oynadığımız için uzaktan da olsa birbirimizi tanıyoruz, bugün daha da yakınlaştık. Bu sezon sonmuş, sene sonunda jübileyi düşünüyor. Oysa henüz genç, bence oynaması lazım ama "Aileme zaman ayırmak istiyorum, bıktım antrenman, maçlar, deplasmandan…" diyor. Haklı, zor aslında bizim işimiz. Bir hafta bir yerdesin diğer hafta başka bir yerde, maç aynı şehirde olsa bile haftanın en az dört günü kamptasın, aile için zor bir hayat…

Akşam eve geçip hemen bir duş alıyorum, acil hazırlanıp evden çıkıyorum Sueda'yı almak için. Aslında gideceğimiz yere çok ters bir yerde oturuyor, ama kafamı dağıtmak için araba kullanmak istiyorum. Bu da bahanesi oluyor. Neden Allahım neden her kadını Yeşim olarak görüyorum ki ben? Bugün parktaki kadın, sonra öğlen alışveriş merkezinde gördüğüm kadın ve biraz önce de aşağı sokaktaki evden çıkarken gördüğüm kadın. Hepsini Yeşim sanıyorum ve gözümü açıp kapatana kadar yok oluyorlar… Yeter artık! Yakında sezon başlayacak ve ben hâlâ kendime gelemedim. Nedir bu damarlarımda dolaşan Yeşim virüsü? Bunun bir panzehiri var mıdır? Varsa bu nedir, bir an önce bulmam lazım yoksa aklımı kaçıracağım.

Sueda adı gibi su gibi olmuş, o kadar sade ama o kadar şık ki mavi elbisesi üzerinde uçuşuyor. Ben yanında kendimi resmen çapulcu gibi hissediyorum, keşke daha özenli giyinseydim.

Bu kıza baktıkça çok hata yaptığımı yeniden hissedi-

yorum ve vicdanım acıyor, hem de çok. Sırf kulüp istedi diye beraber geziyoruz ve bunu kendisi de biliyor, ama hiç ses çıkarmıyor. Bana tek dediği, "Eğer senin için iyi olacaksa tamam, olsun Ayaz,"dı.

Yolda sessizce ilerliyoruz sadece radyo açık ve arabanın içerisini müzik dolduruyor. Eskiden böyle değildim ama Sueda'nın yanında artık konuşacak bir şey bulamıyorum, belki de konuşmaktan çekiniyorum bilmiyorum, ama olmuyor… Tam köprü girişinde trafik başlıyor. Resmen kontağı kapatıp bekliyoruz ve bir anda radyoda çalan şarkın arabanın içini dolduruyor. Nasıl oluyor anlamıyorum, ama elim ses kontrole gidiyor, iyice açıyorum sesini…

Ahhh olmuyor, yapamıyorum! Her an Yeşim'i düşünüyorum, ama yer yarıldı sanki Yeşim içine girdi. Ne Gülce'den alabiliyorum haberlerini ne de İzmir'den… Yok yok ortada yok. En son o lanet olası gazete haberinde gördüm, sonra kayıp… Bazen deliriyorum, ya gerçekse ya o adamlaysa diye. Ama sonra Alaz'ın anlattıkları aklıma geliyor, her yerde onu görüyorum sanki ama yok... yok işte lanet olsun ki yok!

Sonunda trafiği aşıp kulübün önüne geliyoruz, kapının önü gene mahşer yeri gibi. Bizim tüm takım teker teker içeri giriyor, kapıda muhabirlerin sorularını cevaplayarak. Yeniden Sueda'ya bakıyorum. "İstersen girmeyelim, şimdi kalabalık," diyorum ama "Hayır girelim, nasılsa öyle ya da böyle belli süre seninleyim," diyor ve valenin kapıyı açmasıyla benden önce aşağıya iniyor. Bizi fark eden tüm kameralar bir anda üzerimize dönüyor, o kadar çok ışık var ki ne önümü görebiliyorum ne de Sueda'ya ulaşabiliyorum. Birkaç soru ile atlatıyoruz ve içeri giriyoruz, görevli bizi hemen aşağıya, takım için ayrılmış bölüme götürüyor. İki locayı bize ayırmışlar. Kocaman kocaman adamlar birbirimize sarılıp selamlaşma faslından sonra eğlenceye dalıyoruz.

Yan tarafa da bir grup geliyor, birazdan orada da sanırım doğum günü var. Ama tam etrafı incelerken Sueda'nın beni dürtmesi ile ona dönüyorum.

"İyi misin Ayaz?" diyor suratı endişeli, bir garip. Ne olduğunu anlamadan "Sakin ol, tamam mı?" diyor. Hâlâ ne olduğunu anlamadan bakıyorum ve onun baktığı yönde görüyorum Yeşim'i… Bu sefer o…

"O mu?" diyerek yeniden soruyorum Sueda'ya ve "Evet," diyerek fısıldıyor. Yeşim karşımda bir adamın yanında oturuyor, bembeyaz giyinmiş, gelin gibi olmuş ama başka bir adamın yanında oturuyor. Onları izlerken buluyorum kendimi, gücüm yok kalkıp gitmeye, elinden tutmaya. Birazdan pasta geliyor ve kutlamalar başlıyor. Yeşim'in eline bir şey tutuşturuyor o adam pastanın üzerinden alıp. Yeşim de o hayran olduğum gülümsemesini ona yolluyor… O an nefesim kesiliyor sanki, birisi boğazımı sıkıyor gibi oluyorum ve sonra hediyesini veriyor. Elimde olmadan locanın onlara yakın yerine yanaşıyorum ve hediyeyi görmemle mıhlanıp kalıyorum yerime… "Çok güzel kokuyorsun," diye boynumu koklaması, kuytularıma sığınması geliyor gözüme… O benim parfümüm, adama aldığı hediye benim parfümüm. Ayaklarım yere çivileniyor, gözlerim kararıyor… Yıkılırcasına kendimi koltuğa bırakıyorum, karşıdan üzgün gözlerle beni izleyen Sueda'yla göz göze geliyorum… Herkes kendi havasında ama bir tek Sueda anlıyor beni, ben de onu… Aramızda mesafe olmasına rağmen onu anlıyorum "Git," diyor "git bu sefer ve al onu…"

Kafamı eğip derin derin nefes alıyorum, iki elimle şakaklarımı ovuyorum, masanın üzerinde duran bir duble viskiyi kafama dikiyorum ve yeniden Sueda ile göz göze geliyorum. "Hadi," diyor "git…"

Hışımla ayağa kalkmamla yeniden görüyorum onu,

dalmış boğazı izliyor bir köşede tek başına… Yanına gitmek için aşağıya pist kısmına inip yan locaya çıkmam lazım. Kararlı adımlarla giderken bir anda ortada duruyorum. O lanet olası adam gidip Yeşim'in elinden tutup dansa kaldırıyor ve karşılıklı dans ediyorlar. Karşılıklı da değil dip dibe… Nefes nefese resmen! Kan beynime çıkıyor ve o an ben benden gidiyorum, yerime başkası geliyor. Artık bitti dayanamıyorum Yeşim'i başka adamların kolunda görmeye, bu kaçıncı? Kaç defa yaşayacağım bunu? Artık bir son vermeliyim bu duruma. Yoksa bende saplantı olarak kalacak. Birkaç saniye uzaktan izleyip kararlı adımlarla ilerliyorum ve onun olduğu yere geliyorum. Nasıl bir hiddetle seslendiysem müziğin sesini benim sesim bastırıyor ve tüm loca bana bakıyor.

"Yeşim!" diye haykırıyorum resmen. "YEŞİMMMM!"

On Üçüncü Bölüm

Dans ettiği şarkıya bak… "Acımayacak, gel acımayacak!" diyor Tarkan ve benim rüyalarını gördüğüm kadın bu şarkı eşliğinde başka adamın kollarında…

Yeşim, diye haykırdım ama hâlâ boş boş suratıma bakıyor. Delirmek işten değil… O sırada yandan bir adam geliyor, Yeşim'le arama giriyor. "Sen Ayaz olmalısın," diyerek. "Evet benim Ayaz. Sen?" der demez kan beynime sıçrıyor. O adam, o yaaa o işte… Yeşim'in gazetelere düştüğü adam. Nasıl ya? Midem bulanmaya başlıyor? Nasıl bir ortam bu? Yeşim bir adamın kollarında, diğer tarafta gazetelere çıktığı adam? Neler oluyor burada?

"Ben Önder, Yiğit'in arkadaşıyım. Seni Yiğit'ten çok Yeşim'den dolayı biliyorum, değil mi Yeşim? Yeşimm?" diyor. Yeşim hâlâ karşımda öyle boş boş bakıyor bana. Aslında bana da bakmıyor, arkaya doğru bakıyor boş gözlerle. Ben ondan bir tepki beklerken o öyle boş bakıyor. Yanındaki adam iyice sinirimi bozuyor bu arada, kolundan tutmuş Yeşim'in kulağına bir şeyler fısıldıyor. Onun nefesi değiyor benim sevdiğim kadının tenine. Artık yüzüm nasıl bir şekil aldıysa, koluma değen bir el ile dünyaya dönüyorum ve bana "Sakin ol dostum sakin," diyor Önder denen bu adam. Bense kopmuş vaziyetteyim zaten, kolumu şiddetle çekiyorum ve Yeşim'e uzatıyorum elimi.

"Yeşim konuşmamız lazım, gel," diyorum "gel…"

Yeşim diye inliyor bir an ortalık… Bu ses… Bu koku… Ayaz… Ayaz geldi… Şaşkınca kafamı kaldırıyorum ve Atilla ile göz göze geliyorum, sadece dudaklarımdan "Ayaz"dökülüyor "Ayaz". Hikâyenin bir kısmını bilen Atilla sıkıca kolumdan tutuyor, ben hâlâ Ayaz'a bir hayalmiş gibi bakarken araya Önder giriyor, onunla konuşuyor. Evet Ayaz ve gerçekten gelmiş, tekrar ona bakarken arkasında görüyorum; o kız… O kız, Sueda burada, demek ki doğruymuş. O lanet dergilerde, gazetelerde yazılanlar doğruymuş. Ayaz o kızla beraber… Onunla burada ve bana gelmiş "Yeşim!" diye bağırıyor. Ne hakla çıkıyor karşıma? Ne hakkı var hayatımı mahvetmeye, her şeyi darmadağın etmeye yeniden. Yeteri kadar üzmedi mi beni? Gururumu ayaklar altına aldım "gitme," diye yalvardım ben ona. O ise arkasını döndü gitti, gene de yılmadım. İstanbul'a kaçtım, annemi babamı tüm geçmişimi geride bıraktım, ama o her yerde bu kızla beraber… yazık ne yazık bana! Hep yanlış adamlara âşık olmak zorunda mıyım ben?

Birden Atilla'nın kolumu sıkması ile kendime geliyorum. Ayaz gelmiş, elini uzatıyor "Gel," diyor bana… Ah Ayaz şu arkandaki kızı görmesem seninle dünyanın bir ucuna giderim, ama o kız yanında gene…

"Ayaz," diyebiliyorum bu sefer tüm gücümü toparlayıp.

"Hadi Yeşim, konuşmamız lazım. Gel benimle, biraz daha sakin bir yere geçelim," diyor ve benim duraksamama izin vermeden elimden tutup götürüyor beni. Arkamdan Önder'in "Bırak gitsinler," dediğini duyuyorum Atilla'ya…

Ben öyle bir boşluktayım ki nereye gidiyorum, ne yapıyorum hiç farkında değilim. Sonunda durduğumuzda anlıyorum, Ayaz kulübün deniz tarafına getirmiş beni. Şu tekne ile yanaşanların gizli kısmına. Bu arada kulağıma çalan şarkı takılıyor… Sözleri nasıl da beni anlatıyor. Sanki DJ benim halimi gördü ve bu şarkıyı çalmaya başladı. "Bak Ayaz bu kız böyle hissediyor," diye… Biraz gözlerimi kapatıp şarkıyı dinliyorum. Nasıl da içten söylüyor, "Ayrılmam, ben ayrılmam senden," diyerek.

Sonunda gözlerimi aralayabiliyorum. Ayaz tam karşımda duruyor ve sadece suratıma bakıyor, hiç konuşmadan sadece bakıyor. Bense gözlerimi alamıyorum onun o gri gözlerinden. Şakağında atan bir damar gözüme çarpıyor ve istemsizce parmaklarım onun üzerinde dolaşmaya başlıyor. Ahhh… tenine dokunmak yeniden seni hissetmek… Acım acıyor, sen başkalarının teninde hüküm sürerken benim sana bu kadar hasret kalmam. Adaletsizlik bu, haksızlık bu, dayanamıyorum artık, bu saçmalığa dayanamıyorum.

Birden elimi tutuyor Ayaz ve "Yapma," diyor "yapma… Beni böyle sınama Yeşim… Bana bunu yapma," diyor. O an artık tutamıyorum kendimi, o kadar çok şeyi içime attım ki, o kadar uzun zamandır susuyorum ki başlıyorum isyan ederek konuşmaya, çırpınmaya…

"Neyi yapmayım Ayaz neyi? Sen beni nelerle sınıyorsun biliyor musun? Dayanamıyorum artık, kendi aptallığıma mı yanayım, canımın acısına mı yanayım, düştüğüm duruma mı? Söyle bana ha? Yoruldum artık… Senin için herkesle, hatta seninle bile savaşmaktan yoruldum artık. Attığım her adımı senin için atarken sen her seferinde başka bir yerden yıkıyorsun."

"Neyi yıkıyorum Yeşim ha? Neyi? Ne yapmalıydım senin için? Parmağında başka bir adamın yüzüğü varken seninle sevişmeli miydim ya da çocukluk aşkından yeni ayrılmışken, kafan karışıkken gel benimle mi de-

meliydim? Sonra gene mutsuz ol diye ya da sen elin adamları ile gazetelere her çıktığında ben Gülcelere yalvarırken senin hayalini kurarken ne yapmalıydım söyle bana? Ben mi yıkıyorum Yeşim her şeyi, söyle bana?"

"Sen o kızla berabersin Ayaz… Ben senin için her şeyden, ailemden vazgeçmişken sen karşıma o kızla çıktın her gün… Senin yüzünden gazete okuyamaz, televizyon izleyemez oldum ben! Ailem reddetti, cebimde beş kuruş param kalmadı… Sen bana ne yıkımından bahsediyorsun ha?" diyorum ve Ayaz'ın hiçbir şey demesine izin vermeden koşarak kalabalığın içine giriyorum. Locaya nasıl ulaştım bilmiyorum ama çantamı aldığım gibi gidiyorum. Koşarak dışarı çıkıp kapının önündeki taksiye atıyorum kendimi. Arkamdan bağırıyorlar, "O bizim taksimizdi," diye ama umurumda değil. Uzaklaşmam lazım, gitmem lazım buradan. Ben onun için neler yaparken o karşıma çıkmış ne diyor ya. Nasıl buluyor bu hakkı? O kız da dibinde gene… Ahh o saçlarını yolup eline vermek var aslında.

Gitti… Gene beni dinlemeden gitti cadı… Biz birbirimizi bu kadar mı yanlış anladık? Aşk bu mu? Kör olmak, sadece kendi çerçevenden bakabilmek mi aşk? Cadı ben ne olduğunu anlamadan, onun dediklerini daha sindiremeden kaçtı gitti. Bir de o kadar küçük ki insanlar arasında kayboldu bir anda… Ne kadar peşinden gitmeye çalışsam da o kalabalık arasında ilerleyemiyorum ve sonunda arkadaşlarının oturduğu yere varabildiğimde Önder çıkıyor karşıma.

"Gene ne yaptın sen bu kıza?" diyerek üzerime yürüyor. Ortamın hareketliğini fark eden bizim takım hemen yanıma geliyor.

"Tamam bir şey yok…" diyerek bizimkileri uzaklaştırmaya çalışıyorum ve Önder'e dönüp "Konuşamadık

ki, cadı beni dinlemeden bağırdı gitti. Önder o nerede, söyle bana, yanına gitmem lazım," diyorum ama o sırada yanıma gelen Sueda'ya bakıyor ve "Nerede olduğunu bilmek istiyorsan hayatını yoluna koy kaptan… Sen böyle karışık olduğun sürece çok zor," diyor ve bir şey söylemeden yanında duran kadınla el ele tutuşup gidiyor. Gene kaybettim gene gitti, ellerimin arasından kaydı gitti.

Sueda omzuma dokunup "Gidelim mi?" diyor ama hareket edemiyorum ki gitmek kalsın… Hâlâ kulaklarımda çınlıyor haykırışı. "Sen o kızla berabersin Ayaz… Ben senin için her şeyden, ailemden vazgeçmişken sen karşıma o kızla çıktın her gün… Senin yüzünden gazete okuyamaz, televizyon izleyemez oldum ben! Ailem reddetti, cebimde beş kuruş param kalmadı… Sen bana ne yıkımından bahsediyorsun ha?"

Neler yaptık biz birbirimize… Yavaş adımlarla takımın yanına gidiyorum ve soran bakışlarla bana bakan arkadaşlarıma "Eski hikâye," diyorum ve geceyi köşede oturarak geçiriyorum. Şu an için yapabileceğim tek şey bu çünkü.

Her gün deli gibi antrenman yapıyorum, koşuyorum, atış çalışıyorum, o da yetmiyor genç takımın antrenmanlarına katılıp onlara destek oluyorum, tekniklerini geliştirmeleri için yardım ediyorum. Kulüp bu işten çok mutlu, çünkü tamamıyla kendimi spora ve kulübe adadım.

O geceden sonra Sueda ile konuştum ve daha fazla bu oyunu oynayamayacağımı, onu üzmek istemediğimi söyledim. Berk ile de konuştum, anlattım Yeşim'i. Tüm yaşadıklarımızı anlattım, hak verdi ve o işi sessiz sedasız kapattık. Zaten sezon başlayana kadar ortalarda gözükmediğim için ne gazete, ne dergi, ne de televizyonda haber oldum.

Annem de o geceden yaklaşık dört gün sonra İzmir'e

döndü. Onunla da aramı düzelttim Allahtan, ama bir tek Yeşim yok ve hâlâ ulaşamıyorum.

Akşama doğru antrenmandan çıkıyorum ve Berk'le Eminönü sahil kenarında küçük bir balıkçı meyhanesinde oturuyoruz. Sandalyeleri tahtadan, masa örtüsü yok, önce gazete seriyorlar sonra üzerine muşamba, plastik bardakta su, çay bardağında rakımızı içiyoruz, bol yeşil salata ve balık.

Berk delidolu, hayatı tiye alan, kafasına çok şey takmayan bir adam. En büyük merakı Uzakdoğu… Çatır çatır Japonca konuşuyor, çatal bıçaktan iyi o çubukları kullanıyor, çevresinde hep çekik gözlü kızlarla takılıyor. Hatta üniversiteden sonra babasına isyan etmiş ve Japonya'ya şu onların çizgi filmleri olan animeyi okumaya gitmiş. Evet, adam Japonya'da anime eğitimi görmüş çizim yapıyor, animasyon falan… Garip birisi işte, devamlı kahkaha atan adam mı olur? Oluyor ve tam karşımda beni dinliyor, bıkmadan olaylara bambaşka açıdan bakıyor ve her seferinde beni şaşırtıyor. Ben dalmış artık çay bardağı yüzünden hesabımı şaşmış kaç bardak rakı içtiğimi unutmuş biri olarak boşluğu izliyorum, bir elim çenemde, bir elim telefonun üzerinde.

Arka masalardan gençlerin sesleri geliyor, biri klarnet çalıyor diğeri gitar. İstemsiz dönüyorum ve onları izliyorum. Üç beş kişiler, hepsinin elinde bir müzik aleti. Ama beni en çok klarnet etkiliyor, o çocuk çaldıkça içime işliyor o ses. Beni fark ettiklerinde rakı bardağımı kaldırıp onlara selam veriyorum, onlardan da aynı tepki geliyor ve devam ediyorlar…

Çocuğun söylediği şarkı içime oturuyor, boğazım düğümleniyor. Ben koca adam Ayaz, Türkiye'nin önünde eğildiği dev adam, bir küçücük cadı yüzünden ne hallerdeyim…

Çocuk "İsyaaaannn!" dedikçe Yeşim gözümün önüne geliyor, bana o son bakışı, minik parmaklarının be-

nim sinirden atan damarımın üzerinde dolaşması, o sıcaklığı, rüzgâr estikçe burnuma gelen kokusu… Ahhhh Yeşim ahhhhh! Sen bana ne yaptın Yeşim? Eskiden hayaldin ama sana yaklaştım, dokundum, sarıldım, öptüm, seninle uyudum ben ve sonra pufff! gittin… Beni eskisinden daha beter ettin be Yeşim.

Bir aydır bu kreşi yönetiyorum. Atilla'nın dediği gibi hemen ertesi gün kreşe geldik. Zaten öğrencileri vardı, her şey hazırdı. Ben sadece birkaç küçük değişiklik yapmak istedim. Kreş İzmir'dekinin aksine hiç tatil yapmıyor. Çocukların hepsinin çalışan anneleri var ve sitenin çocukları genelde. Yan siteden de gelen var ama çok az. Çalışanların hiçbirini de çıkarmadım işten, onlar çocuklara çocuklar onlara alışmış. Kısacası ben kurulu düzene gelmiş oldum.

Her sabah gene sitenin içinde sporumu yapıyorum, sonra evde hazırlanıp hemen işe gidiyorum. Tüm hayatım bu sitenin içi oldu, zaten dışarı çıkmaya da lüzum yok ki. Kreş devir işlemleri sırasında Yiğit'in de burada yanımda olması bana çok iyi geldi. Nasıl da özlemişim abimi. İlk geldiğinde bir saate yakın bacağına kafamı koydum ve hıçkıra hıçkıra ağladım. Ben… Yeşim… Ben elin evinde sığıntı olarak yaşayacak, abisinden para bekleyecek birimiydim ya. Ne duruma düştüm o Ayaz Efendi için. İki gri göz için ne hallere geldim ben? Gururumu ayaklar altına aldım onun için kaç defa, ama o ne yaptı? Gitti elin kadınıyla gezdi tozdu. Gerçi o doğum günü gecesinden beri hiçbir yerde görmedim ama olsun, öncesi var.

Yiğit, Atilla ve Önder olmasa ne yapardım, ben de bilmiyorum. Küçücük de olsa inşaat işi zormuş. Ustalar, boyalar, ölçüler… aman Allahım! Ama sonunda kahra-

manım üç erkek bana yardımcı oldu ve hayatıma düzene soktular.

Bugün de klasik günüme başladım kreşte. Minik kahramanlar etrafımda koşturuyor çığlıklar ve kahkahalar eşliğinde. Onlara baktıkça "Keşke çocuk kalsaydık," diyorum. Öyle doğal ve temizler ki… Bugün yeni iki öğrencim daha geldi kayıt oldu, burdaki ailelerde kulaktan kulağa reklam çok işe yarıyor. Hem eski öğrencilerin annesi hem de Atilla'nın çevresi sayesinde çok kısa sürede kreşteki yenilikler duyulmaya başladı. Tabii Atilla'nın yeğeni Pınar'ın da buraya kayıt olmasının da etkisi var. Akşam Atilla'nın abisi Atakan Abilerde mangal partisine davetliyim. Pınar'a yeni kardeş gelecek, ama hâlâ ona söyleyemediler. Bu akşam Pınar'a söylemek istiyorlar ve bunu parti bahanesiyle söyleyecekler. Bizler de olayı kaynatmak amacıyla davetliyiz anladığım kadarıyla.

Yazık Pınar öyle neşeli ki, bugün kreşin bahçesinde "Ben akşam prenses olacağım!" diyerek fırfırlı eteği ile koşturuyor. Akşam saat beş gibi yavaş yavaş veliler gelmeye başlıyor. Tabii ki ilk gelen Pınar'ın annesi Su Abla oluyor. Kısa bir sohbet ediyoruz ve "Yeşimcim aman akşam lütfen geç kalma, Pınar seni çok seviyor ve bizim için çok büyük desteksin. Nedense hiç kardeşi olsun istemiyor, lütfen bize yardım et," diyerek Pınar'ı alıyor ve yürüyerek gidiyorlar. Kreşte işler hafifleyince saat altı gibi ben de çıkıyorum. İlk önce markete gitmem lazım, bugün hiç sırası değil ama acayip karnım ağrıyor, ayaklarım üşüyor. Umarım düşündüğüm şey olmaz, gerçi günüm de yaklaştı ama…

Markette direkt hijyenik pedlerin olduğu reyona gidiyorum, alacaklarımı alıp diğer raflara bakmaya başlıyorum. Kahretsin, sadece ped alacağım için sepet almamıştım. Şimdi raflarda çikolata, Nutella görünce dayanamıyorum, ellerim dolu dolu raflar arasından kasalara doğru yürürken telefonum çalmaya başlıyor. Kim

bu münasebetsiz yahu, o kadar saçma bir durumdayım ki… Kolumun altında iki paket ped, ellerimde çikolata, dondurma, Nutella ile çantamdan telefonumu bulmaya çalışıyorum diğer elimle, derken küttt diye birine çarpıyorum ve çarpmamla elimdeki her şey havaya savruluyor. Pedler de dahil…

Gün bitti sonunda… Kulüpte genç takımla uzun ve keyifli bir antrenman sonunda onlarla sohbet ettik. Aylık çıkan kulübün taraftar dergisinde bu ay benimle röportaj yapacaklardı, hem onu aradan çıkarmış oldum çocuklarla, hem de fotoğrafları çekildi, onlara da güzel bir anı kaldı. O kadar heyecanlılar ki sorular ardı ardı sıra geldi, hepsini cevaplamak oldukça uzun sürdü, ama değdi. Çocuklar o kadar saf ve iyi niteli ki, aslında röportajın onlarla olması iyi oldu. Yok muhabirler özel hayata da gireceklerdi, şimdi ise sadece basketbol konuştuk.

İstanbul trafiğine alıştım, bir gün iyi bir gün kötü ve bugün kötü gününde. Bir saatten beri on dakikalık mesafeyi geçemedim. Trafikte öyle beklerken her zamanki gibi radyo ile oynuyorum ve kızın sesi bir anda ruhuma işliyor. Tabii ki aklımdaki Yeşim yeniden canlanıyor "fark etmeden"…

Şarkı beni o kadar etkiliyor ki sanki bahane yaratmışım gibi yeniden telefona sarılıyorum ve karşımda bezgin sesiyle Gülce…

"Ayazzzz Ayazzz… kıza söz verdim, yerini söyleyemem."

İnsan bir alo der, efendim der, değil mi? Direkt telefonu nasıl açıyor cadı. Bu iki kuzen beni çıldırtacak, delireceğim sonunda. Nasıl dayanıyor Alaz bu kıza hiç anlamıyorum.

"Gülceeee sana da selam. Bir hatırımı sor, değil mi?"

"Halin hatırın ne olacak, belli olan şeyi neden sorup vakit harcayayım ki? Bok gibisin işte!"

"Gülcee bak ayıp oluyor, evet kötüyüm ve sen bana hiç yardımcı olmuyorsun."

"Ulan sizin boyunuz uzadıkça zekânızda gerilik oluyor kesin, ben anladım. Koca adamsın bee… kafanı çalıştır sana diyeceğimi dedim ben, daha ne diyeyim."

"Hiçbir şey demedin sen bana, vallahi deli çıkacağım. Tek dediğin şey söz verdim söyleyemem oldu."

"Hayır Ayaz Efendi hayır! Sana diyorum, yakınına bak… Bu kızın işi neydi? Yakınına bak… Başka da bir şey diyemem. Hadi kapatıyorum, senin yüzünden kaç para telefon faturam gelecek haberin var mı?"

"Sen ne cimri çıktın ya, ben öderim faturanı, mail at bana. Ayrıca inan bir şey anlamıyorum, yemin ediyorum delireceğim."

"Güle güle Ayaz, güle güle…" Ve telefonu kapatıyor suratıma! Nereye yakınıma bakayım anlamadım ki, gittim kulüpte araştırdım kulübün kreşi yok. Özel okulu araştırdım Yeşim Saygun diye biri de yok öğretmenler arasında, manyak gibi özel okulların tüm öğretmenlerini araştırdım, yok yok yok! Hatta şu Önder'i de araştırdım adam inşaat sektöründe, onunla da alakası yok.

Kafamda deli düşüncelerle siteden içeri giriyorum. Direksiyonu sitenin marketine doğru kırıp birkaç bira, cips falan almaya karar veriyorum. Bu akşamki programım gene belli oldu. Kendi kendime biraz içip havuzda yüzüp kafamı boşaltmak ve tüm enerjimi son olarak koşu bandında bitirip uyumak… Uykumda rüyalarımda Yeşim ile olmak…

Arabayı park edip marketten içeri gidiyorum her seferinde beni görünce şaşıran kasiyer kızlara başımla selam verip göz kırpıyorum. Çok tatlı onlarla böyle flörtleşmek. Aslında yapmamam gerek, boşa umut veri-

yor gibi oluyor. Ama seviyorum insanlarla flörtleşir gibi iletişim kurmayı. Kendimi direkt içki reyonuna doğru yönlendirirken birden sütlere doğru yol alıyorum. Canım birden istemedi, bira içmek istemedi. Zaten o kadar çok antrenman yapıyorum ki, vücudumu o kadar zorluyorum ki, bir de alkol ile zorlamak istemiyorum. Elimdeki sepete birkaç kutu süt koyuyorum, onun yanına almak için kurabiyelerin olduğu reyona ilerlerken bir şey çarpıyor bana ve ne olduğunu anlamak için kafamı eğmemle yüzümde bir paket patlıyor…

Eğilip yardım etmek istiyorum ama kadın öyle dalmış ki, onun da kafasını eğmesi ile çarpışıyoruz. Düşecek gibi oluyor ve tutmak isterken o koku burnuma geliyor. Kollarından tutup çekiyorum ve göz göze geliyoruz… Yeşim bu Yeşim… onu gökte ararken resmen yerde buluyorum, etrafa saçılan hijyenik pedler ve çikolatalarla…

Rezillik… Tamamen rezillik bu yaşadığım, başka bir şekilde tarif edemez. Elimde uçuşan pedler ve çikolatalar gidiyor bir adamın yüzüne patlıyor ve bu adam Ayaz… daha çarpıştığımız an kokusundan anladım o olduğunu, ama kafamı kaldırıp bakmaya cesaret edemedim. Ben saçılanları toplamak için hızlıca eğilince onunla da küt diye çarpışıyoruz. Ahh kafam… Kafamı neresine çarptım bilmiyorum ama canım çok acıyor ve sendeliyorum. O ise şaşkınlıkla bakıyor. Koca kafalı yaa… tutsana beni, bakıyor öyle derken kollarımdan yakalıyor ve tutuyor beni.

"Yeşimmm sennn!" derken. Evet, ben ben yaa… o pedleri havada uçuşan kadın Yeşim… Tanrımmmm! Utancımdan ne yapacağımı bilemiyorum. Ben kafamda o kadar karşılaşma senaryosu hazırlamıştım, karşılaştı-

ğımızda çok güzel olacaktım, saçlarımı savuracaktım ve bu sefer kaçmayıp lafları sokacaktım ona. Ama halime bak, etrafa saçılan pedlerimi toplamaya çalışıyorum.

"Yeşimmm bana bak... Yeşim," diyor ve kollarımdan yeniden kendine doğru çekiyor. "Yeşim yüzüme bakar mısın?" diyor. Kolay tabii ona, o rezil olmadı ben oldum. Sonunda kendimi toparlıyorum ve boğazımı temizleyerek "Ne işin var senin burada?" diyorum. Gerçekten bunu mu dedim ben ya? Ben bunu sesli demiş olamam, derken Ayaz'ın değişen yüzü ile dediğimi anlıyorum.

"Yani… şey… Sen markette? Birine ziyarete mi geldin? Yani sitenin güvenliği…"

"Ben burada oturuyorum zaten Yeşim. İyi misin sen? Yüzün kızarmış gibi, hasta mısın?"

"Neee! Ne hastası, yok iyiyim ben… Hani evde yedek olsun diye," derken saçmalıyorum evet ve Ayaz yüzüme saf saf bakıp sonra gülmeye başlıyor. Bense hiç bozuntuya vermeden "Sen burada mı oturuyorsun? Yeni mi taşındın?" diyorum. Daha yeni kafam basıyor, biz Ayaz'la aynı sitede mi oturuyormuşuz?

"Hayır ben İstanbul'a geldiğimden beri yaklaşık üç aydır burada oturuyorum. Sen yoksa?" diyor ve ben şaşkınlıkla "Aaa gerçekten mi?" diyebiliyorum. Biz bu adamla üç aydır aynı sitede mi oturuyoruz yani?

"Bana sakın ben de burada oturuyorum deme… Ben seni tüm İstanbul'da ararken sen burada mıydın? Burnumun dibinde. Tabii yaaa sabahları koşan kız sensin değil mi? Şapkasını burnuna kadar çeken sensin değil mi? Ben delirmek üzereyken her gün evimin önünden geçen sensin… Yeşim bu kadar mı benden nefret ediyorsun haa?" diyor yıkılmış bir vaziyette.

"Hayır… yani evet, ben burada oturuyorum ama ben senin burada olduğunu bilmiyordum. İnan bak, yemin ederim. Evet, sabahları ben koşuyorum ama unutmak için, kafamı boşaltmak için."

"Yeşim lütfen, kaçma lütfen. Gel konuşalım, yapma artık lütfen…"

"Ama," diyorum ama sözümü kesiyor hemen.

"Aması yok! Lütfen istersen gel dışarı çıkalım, bir yerde konuşalım. İstersen bana gidelim, ama lütfen konuşalım. Ben dayanamıyorum," diyor ama gene beni yanlış anlıyor, ben sadece etrafa saçılanları toplayayım, diyecektim.

Yeniden araya giriyorum. "Tamam Ayaz, ama önce şu dağılanları toplasam? Hani alışveriş yapıyordum da ben," diyorum. Ondan ise sadece bir "Haaa…" sesi geliyor. İkimiz de garip bir şekilde sessizce eğiliyoruz ve Ayaz topladıklarını kendi elindeki sepete koyuyor. Allahım bir onun aldıklarına bak, bir benim. Adamın elinde süt var bende… Offf rezillik vallahi!

Kasaya ilerleyince malzemeleri görevliye veriyor Ayaz ve kız hemen kıkırdamaya başlıyor. Ayaz ise kıza göz kırpıp "Benim değil, hanımefendinin onlar," diyor. Niye şimdi bu kasiyer kıza göz kırptı ki, ona ne, haa ona ne! İster ped alırım ister prezervatif Allah Allah yaa! Telefonum yeniden çalmaya başlayınca kendime geliyorum ve Ayaz suratıma bakıyor "kim o" dercesine. Ben de gayet rahat bir şekilde açıyorum telefonu.

"Efendim Ati… tamam sen beni bekleme o zaman, ben marketteyim… Hımmm yok, eve geç istersen. Tamam, biraz işim var gelirim ben. Tamam, aldım aldım hadi görüşürüz," diyerek telefonu kapatıyorum. Kıpkırmızı bir suratla Ayaz bana bakıyor. Bense hiçbir şey olmamış gibi poşetleri alıyorum, kasiyer kıza bakış atıp "Borcum?" diyorum. Kız ise "Ayaz Bey ödedi," diyor. Ne ara ödedi bu adam, anlamadım ama "Ayaz?" diyorum o ise çoktan çıkışa gitmiş beni bekliyor kocaman cüssesiyle. Yavaş adımlarla yanına gidiyorum.

"İstersen bana gidelim, ev yakın. Gerçi aynı sitedey-

mişiz, seninki de yakındır," diyorum. Evinin nerede olduğu öğrenmeye çalışarak, çaktırmadan.

"Tamam, sana gidelim. Benim evim yukarıda," diyor ve hızlı adımlarla o tank gibi siyah arabaya ilerliyor. Demek benim her sabah hayranlıkla baktığım bu araba Ayaz'ınmış… Şansa bak! Ben adamı her yerde arayayım, adam dibimde çıksın.

Arabanın ön koltuğuna geçiyorum ve evi tarif ediyorum. "Düz git, ikinci sağdan içeri gir, Papatya sokak, sokağın sonundaki beyaz ev," diyorum. O ise sadece kafasını sallıyor. Neden konuşmuyor bu adam? Bağır, konuş, gül bir tepki ver değil mi, sadece kafasını sallıyor. Tabii ki eve iki dakikadan az sürede geliyoruz, park yeri boş olduğundan "Arabanı buraya park edebilirsin, benim arabam İzmir'de kaldı," diyorum. O ise gene sadece bakıp dediğimi yapıyor ve arabayı park edip iniyor aşağıya.

Bahçe tarafına ilerliyorum, arkamdan geliyor biliyorum ama istemsizce bakmak ihtiyacı duyuyorum, korkuyorum artık onu kaybetmekten. Etrafı inceliyor elleri cebinde, yüzünden hiçbir duygusu okunmuyor. Ama tüm çiçekleri es geçip direkt hanımelinin yanına gidiyor, bir dalı eline alıp kokluyor ve bir şeyler mırıldanıyor ama anlamıyorum. Araya girme ihtiyacı hissediyorum ben de.

"Bu ev aslında Önder'in nişanlısının, yani Önder'i hatırlıyorsun o gece görmüştün. Neyse, ben İstanbul'a kaçınca evini açtı bana. Zaten kendisi de iş gezisinde devamlı, gerçi İstanbul'da olunca da Önder'de, o yüzden rahatım burada."

Ayaz ise sanki anlattıklarımı dinlemiyor gibi suratıma bakıyor ve "Anladım," diyor hâlâ elleri cebinde. Bahçeden alt salonunun kapısını açıp içeri geçiyorum.

"Gelsene içeri," diyorum ama Ayaz hâlâ hanımelinin

yanında duruyor. Elimdeki poşetleri içeri bırakıp bahçeye çıkıyorum yeniden. Ayaz hâlâ aynı yerinde dalmış gitmiş öylece duruyor. Artık korkmaya başlıyorum ve yanına gidiyorum.

"Ayaz iyi misin?" diyebiliyorum ürkekçe. O ise yavaş hareketlerle bana dönüyor ve yüzüme düşen saçlarımı yavaşça geriye çekiyor. Sadece gözlerime bakıyor bir süre… Dayanamıyorum artık, ben de o kadar sıktım ki kendimi, istemsizce gözlerimden bir damla yaş akıyor. Ayaz saçlarımdan çektiği elini yüzüme yaklaştırıyor ve gözyaşlarımı silip aniden beni kendisine çekiyor. "Gitme… sakın bir daha beni bırakıp gitme," diyor.

On Dördüncü Bölüm

O mavi gözlü bir devdi,
Minnacık bir kadın sevdi.
Kadının hayali minnacık bir evdi,
Bahçesinde ebruli hanımeli açan bir ev[3]

Yanımda çok tedirgin Yeşim… İzmir'de böyle miydi? Yanımda nasıl da şakıyordu o son gece. Şimdi ise arabada yanımda oturan kadın o değil sanki. Öyle donuk ki sesi öyle boş ki… sanki bir robot gibi yol tarif ediyor bana, sesi metallerle yoğrulmuş. O Ati mi ne denen yavşak aradığında nasıl da şakıyordu, ama bana bu kadar donuk bu kadar soğuk. Zaten iki dakika sürecek olan yol ben istesem de uzamıyor ve geliyoruz evine.

"Arabanı buraya park edebilirsin, benim arabam İzmir'de kaldı," diyor. Peki her şeyini bırakıp gelmene rağmen neden sana ulaşmamı istemedin be kadın, neden? Önden minik adımları ile ilerliyor, bahçe kapısından girer girmez o koku burnuma doluyor, bana Yeşim'i hatırlatan o koku… Bir anda tüm bünyemi ele geçiriyor, beynime hükmedemiyorum ve o çiçeğin önünde duruyorum. Kokuyu içime çektikçe daha iyi anlıyorum Yeşim, sen benim taa içime işlemişsin. Kokun, tenin, saçların, gülüşün her şeyinle taa içimdesin be kadın. İçeriden

3 Nazım Hikmet

sesleniyor ama duymuyorum, onun sesi kulaklarımda. Sanki kuşların cıvıltısı gibi inliyor, ne diyor anlamıyorum ve yanımda bir sıcaklık hissediyorum. Yüzünde garip bir ifadeyle bana bakıyor, o yeşil gözler nasıl da ürkek. Yok, dayanamayacağım artık, gözlerinden akan o yaşlara dayanamayacağım. Bu kızı daha fazla üzmek istemiyorum, gözlerindeki yaşlar kalbimi delerken ben artık arkamı dönüp gidemem ki… Öyle bir sarılıyorum ki "Gitme," diyebiliyorum. "Sakın bir daha beni bırakıp gitme," diyebiliyorum.

Benim bu kadar şiddetli sarılmamla ilk önce şaşırsa da o da tutukluğunu üzerinden atıyor ve sımsıkı sarılıyor bana. Tırnaklarını sırtımda hissediyorum, nefesini göğsümde, kalbimin üzerinde. O hanımeli kokusu ciğerlerime doluyor. "Sen kokuyor burası," diyorum "sen kokuyor her yer." Gözyaşları içinde yüzüme bakıp sonra tişörtümü silmeye çalışıyor.

"Kusura bakma, batırdım tişörtünü," diyor. Gülsem mi n'apsam bilemiyorum ki bu şirine karşısında.

"Be kadın, ben burada acıdan kıvranıyorum sen bana tişört diyorsun," diyorum gözyaşlarını yeniden silip. Şaşkın şaşkın bakıyor suratıma, "Senin gözünden akan yaşların hepsi benim yüreğime batıyor, ağlama artık. Seni ağlarken görmek istemiyorum. O son ayrılışımızı unutmak istiyorum, Çeşme'deki o gece gibi bana hep gül, kıkırda istiyorum."

"Sen de ağlatma o zaman. Ben son dört aydır hep senin yüzünden ağladım. Ağlatma beni, ben de ağlamam. Manyak mıyım neden ağlayım durup dururken," diyor o kıpkırmızı olmuş burnunu gururla kaldırırken. Sıkmak istiyorum o minik gururlu burnu, ısırmak, Yeşim'i şu an taa içime sokmak istiyorum. Minik şirine hiç altta kalmayacak hiç!

"Ben mi ağlattım seni hep… hadi canım… Ben bu ka-

dar ağlamaman için uğraşırken nasıl olabilir bu acaba? Hımm?" diyorum damarına basmak için ve bir anda yeniden iç çekiyor, hayır ağlama lütfen, hayır!

"Sen tabii… bırakıp gittin beni… Ben yalvardım sana, peşinden geldim ama sen… sen beni havaalanının ortasında bıraktın gittin Ayaz Efendi, gittin!"

"Yeşim… Güzel gözlüm benim… Biliyorum eşeklik ettim, hatta eşeklerin en büyüğü benim. Belki de boy uzun ya, beynime anca gidiyor bazı doğrular. Lütfen artık önümüze bakalım. Ben seni bırakmam, bundan sonra gitmene izin vermem. Seni kaç yıl bekledim ben biliyor musun?" derken bana hülyalı gözlerle bakan Yeşim'i şimdi kucaklayıp içeri geçmemek için bana bir sebep ver Allahım derken "Yeşimmm neredesin güzelim?" diye seslenen bir adamın sesini duyuyorum ve içgüdüsel olarak Yeşim'i biraz kendimden uzaklaştırıp hanımelleri ve kendi arama alıyorum. Gelen tabii ki o uyuz Atilla mı ne o herif. Beni görünce bozulsa da çaktırmamaya çalışıyor. "Yeşim, aa güzelim misafirin olduğunu söylemedin bana." Bu pisliğin ağızını burnunu dağıtmamak için sebep ararken Yeşim koluma dokunuyor.

"Ati… Misafirim değil Ayaz geldi… Bu arada seninle Su ablalarda buluşmayacak mıydık?"

"Evet de seni de alıp geçeyim demiştim, bilsem misafirin olduğunu..."

"Ay Ati dedim ya misafir değil, Ayaz ile markette karşılaştık. O da burada oturuyormuş tesadüfe bakar mısın? Yani biliyorsun durumları," derken bana bakıyor. Öyle sıcak ki bakışları, demek bu herif her şeyi biliyor. Ee neden hâlâ Yeşim'in peşinde, anlayamıyorum.

"Tesadüf diye bir şey yoktur, ilahî zamanlama vardır bence ve bu zamanlama da bize birçok kez yüzünü gösterdi Yeşim," diye araya giriyorum. Kesinlikle bu karşılaşmaların, tesadüflerin hayatın bize ipuçları olduğunu düşünüyorum.

"Her neyse…" diye araya giren şu zibidinin gırtlağını sıkacağım şimdi o olacak, derken Yeşim hemen lafa atılıyor.

"Ati, ben bu akşam gelemeyeceğim, yani Su ablaya ayıp olacak ama İzmir'den bir tanıdığımın geldiğini falan söylersin. Bu akşam gelemem gerçekten, anla beni. Şimdi izin verirsen Ayaz'la çözmemiz gerekenler var."

"Ama Yeşim, Pınar çok üzülecek, seni bekliyordu bu akşam."

"Atilla lütfen… Eminim sen bir şeyler açıklarsın, inan gelirsem bile aklım orada olmayacak. Yarın seni ararım," diyerek Atilla Efendiye yol gösteriyor ki bu hareketi ile yeniden âşık oluyorum bu kadına ben sanki daha fazlası olabilecekmiş gibi.

Bu kocaman adam beni hep şaşırtıyor. Ne zaman ne tepki vereceğini bir türlü kestiremiyorum. Havaalanında bağıra bağıra ağlarken beni bıraktı gitti, şimdi ise sarılmış beni bırakma, diyor. Atilla'ya ayıp oldu ama yapamazdım ki, gidemezdim. Aklım Ayaz'da, kalbim Ayaz'da, ruhum Ayaz'dayken bedenim o çocuk partisinde olamazdı. Atilla'nın gitmesiyle yeniden göz göze geliyoruz, gene atıyor o damar anlının yanında. Sinirlenince o damar atmasa olmuyor anlaşılan. Bir süre daha öyle bakıyoruz birbirimize. Yalnız bu adamın boyu cidden uzun. Ben kendimi yanında minnacık hissediyorum, sanki tek eliyle beni alıp kaldıracak gibi güçlü, büyük, kocaman.

"Şeyy… içeri geçsek artık, hem cidden yoruldum. Kötü bir gündü, hem de böyle ayakta duracak değiliz, değil mi?" diyerek elinden tutup içeri sürüklüyorum resmen. Önce salonun ortasında durup etrafı inceliyor, sonra bana dönüp "Bana taşın," diyor. Delirdi bu adam

galiba… Duyduklarımın doğruluğuna inanmak için yeniden soruyorum. "Efendim?"

"Bana taşın Yeşim, bu evde ne işin var senin? Burası sen değil… Gel bana, yeni bir hayat kuralım. Ne bu böyle, kimsesizler gibi el âlemin evinde kalıyorsun? Ben varım artık. Gel benimle yaşa," diyor. Bu adam fazla mı pervasız, bana mı böyle geliyor?

"Yok, daha neler Ayaz! Neyse üzerimi değiştirmek istiyorum, sonra da yemek yemem lazım, çok açım. Bir şeyler sipariş ederiz, bana biraz izin ver," diyerek yukarı çıkıyorum. Adama bak, bizim ne sorunlarımız var, neler yaşıyoruz… bana kalkmış ne diyor! Hay Allahım bana akıl ver. İlk önce banyoya girmem lazım, karnım ağrıyordu unuttuk bak. Sonra da hazırlanıp aşağıya inmem lazım. Korktuğum bir durum yok, sanırım bünyem Ayaz'la karşılaşmaya hazırlıyordu kendisini. Üzerime rahat bol şortlarımdan birisini geçiriyorum, beyaz askılı atletimle de tamamım. Aşağıya indiğimde farklı bir Ayaz bekliyordum, ama o oturmuş kanepede hâlâ etrafı izliyor. Nedense rahat değil.

"Ayaz çok açım, akşam da yemeğe davetliyim diye bir şey yapmamıştım. Pizza siparişi vereceğim, uyar mı?" diye içeriye sesleniyorum mutfaktan.

"Uyar… karışık isterim ama, bir de biran var mı? Buz gibi şöyle…"

"Var ama ben limonlu içiyorum, dur bir saniye buldum normal de varmış. Bir büyük karışık pizza ve bir orta boy italyano sipariş ettim," diyerek içeri giriyorum. Önce çıplak ayaklarıma bakıyor, sonra beni süzüyor.

"Çıplak ayakla basma yere, sonra karnın ağrır malum…" diyor pis pis sırıtarak. İlk başta anlamasam da tezgâhın üzerinde duran poşetleri kafası ile işaret edince anlıyorum ne demek istediğini. Pis adam yaa!

"Haa yok hayır, ben yedek şey için… Neyse yaa! Ayaz al biranı iç işte," diyerek uzatıyorum. Karşısındaki

koltuğa geçip oturduğumda gene kinayeli bakışlar fırlatıyor bana.

"Ne o? Karşımda oturup resmi bir konuşma mı yapacaksın bana Yeşim? Sence biz bazı şeyleri aşmadık mı?"

"Aşmadık tabii ki… Ayaz bende çok soru var, eminim sende de vardır. Seninle ilgili, benimle ilgili, gelecekle ilgili. Yani biz nasıl buralara geldik falan."

"Yeşim evet var, misal neden telefonuna ulaşamıyorum ben? Gülce ve Alaz da konuşmuyor benimle. Benim için geldiysen neden izini kaybettirmek istedin bana?"

"Baştan anlatmam lazım sana sanırım," diyorum ve o beni havaalanında bıraktığı günden itibaren olanları anlatmaya başlıyorum. Bazen sinirle yerinden fırlıyor, bazen salonda volta atıyor, bazen de "Hayır bak öyle değil," diyerek araya giriyor. O kadar dolmuşum ki nefes almadan anlatıyorum her şeyi, her anımı tek tek… Yarım saat sonra ben hıçkırıklara boğulmuşken kapı çalıyor ve "Pizzadır, yüzüm gözüm berbat, kapıya sen bakabilir misin, kredi kartım orada," diyorum. Suratıma ters ters bakıyor. "La havleeee…" diyerek kapıyı açmaya gidiyor, bense arkasından bakakalıyorum.

Bu kadın kesin delirtecek beni kesin. Ne inatçı yahu! El âlemin evinde kalıyor, saçma sapan insanların yardımını kabul ediyor, kalkmış bana pizzalar için kredi kartım orada, diyor. Ben ne yapsam bu kadına karar veremiyorum. Benim yüzümden ailesini yıkıp geçiyor, hayatını değiştiriyor ama tökezlediği yerde başkalarından yardım istiyor. Pizzacıya parasını verip aşağıya iniyorum. O mis gibi pizza kokusu burnuma geldikçe anlıyorum ki ben de gerçekten acıkmışım. Salonda tek kişilik koltukta bacaklarını altına almış, kafasını koltu-

ğun kenarına yaslamış sessizce beklerken buluyorum onu. O kadar küçük ki, o kadar naif ki… ben bu kadınla ne yapacağımı gerçekten bilmiyorum.

"Pizzalar geldi ve ben gerçekten açım," diyerek masanın üzerine bırakıyorum kutuları.

"Ben tabak getireyim," diyerek kıpırdanıyor ama ben artık bir an bile gözümün önünden ayırmak istemiyorum Yeşim'i. Bileğinden tutup "Gerek yok, kutudan yeriz, gel yanıma," diyerek üçlü koltuğa çekiyorum. Ya gerçekten bu evde rahat değilim, sanki başkasının evini gasp etmişiz gibi hissediyorum. Ama şu an bundan daha önemli konularımız var Yeşim'le çözmemiz gereken, biliyorum.

Nasıl da iştahlı yiyor Yeşim pizzaları, neresine yiyor onu da bilmiyorum. Ama onun bu sevimli hali beni benden alıyor ve istemsizce gülüyorum. Elinde pizza dilimiyle şaşkın şaşkın bana bakıyor ve daha komik duruyor. Sonunda dayanamayıp kendime çekiyorum. "Gel buraya," diyerek sımsıkı sarılıyorum, hiç bırakmasın beni diye sımsıkı…

Kaçıncı bira, kaçıncı bir yüksek sesle birbirimize bağırmamız bir sarılmamız bilmiyorum. Zaman öyle akıyor ki Yeşim'le, oysa daha çok şey var konuşacak. Sonunda o da yorgun düşüyor ve "Ayaz uyumam lazım gerçekten, artık ruhum bu sarsıntıları kaldıramıyor, sinirlerim harap oldu," diyor. Onu bırakacağımı sanıyorsa çok yanılıyor bu küçük hanım.

"Tamam uyuyalım, ben de çok yoruldum. Sabah yedide kalktım ve bugün neredeyse altı saat antrenman yaptım. Üzerine bir de sen… artık bayılabilirim, hadi odanı göster bana."

"Neee? Yok artık Ayaz, yani olmaz, bu evde seninle kalamam, uyuyamam ben."

"Sana ilk başta bana gidelim demiştim değil mi Yeşim? Hadi al eşyalarını, gidelim."

"Ayaz sen iyice kafayı yedin galiba. Sana gelemem, sen de bende kalamazsın. Yani olmaz, daha neyiz, nedir, ortada bir şey yok," demesiyle bendeki tüm şalterler atıyor ve sağnak gibi yağmaya başlıyorum.

"Yeşim senin ağızından çıkanı kulağın duyuyor mu? Benim ben Ayaz! Hani bir saat önce uğruna yaptıklarını anlattığın adam, hani seni seviyorum diye yalvaran ben. Ne demek ortada bir şey yok, daha ne olacak? Daha neyin olmasını bekliyorsun? Ben de parmağına hemen bir yüzük mü takmalıyım, ha? İnan anlamıyorum seni? Senin için ben daha ne yapayım ya, ne yapayım? Ben anlatamayacağım artık kendimi, sen anla beni!" diyerek kapıyı vurup gidiyorum, gelmişe geçmişe yaşananlara söverek.

Gene gitti… Gene hiçbir şeyi çözemeden gitti, beni bıraktı gitti. Biz neden konuşamıyoruz bu adamla. Her konuşma sonu hep birinin çekip gitmesiyle bitiyor -ki genelde giden Ayaz Efendi oluyor. Ödlek!

Offf bir sağa dön bir sola, ayakucu tarafına yat, yok uykum gelmiyor. "Bende akıl mı bıraktı bu adam… İki gıdım uykum vardı, onu da aldı. Lanet gitsin ya! Ama ben ona yapacağımı biliyorum. Sonunda rahat uykumu uyuyabilirim, el mi yaman ben mi gör bakalım sırık…"

Kendi kendime konuşarak uykuya dalıyorum sonunda, ya da uykusuzluktan bayılıyorum, bilmiyorum. Ama sabah daha bir enerjik başlıyorum güne. Bugün sporu es geçiyorum, hazırlanıp hemen kreşe gidiyorum ve gerekli araştırmayı yapıyorum. Sonunda buldum! Kulüpte yetkili biri ile görüşmek ne zormuş yahu. Yalnız bir kez daha anladım ki bu erkekleri kandırmak çok kolay.

"Ahh merhaba… ben Neşeli Çocuklar Kreşinden arıyorum, okulun sahibi Yeşim ben."

"Merhaba, ben basket takımından sorumlu yönetici Berk. Yeşim Hanım sizlere nasıl yardımcı olabilirim?"

"Biz özel bir okuluz ve her hafta çocuklara bir meslek tanıtıyoruz, misal geçen hafta Kanarya Futbol Takımı antrenmanını izledik. Ama şunu gördüm ki kreşteki çocukların hepsi basketbolu çok seviyor ve idolleri Ayaz Bey. Ayaz Bey sayesinde de hepsi Kartalspor Basket Takımını destekliyor. Sizden ricam bu haftaki antrenmanınıza konuk olarak gelebilir miyiz?"

Artık adamla nasıl bir ses tonuyla konuştuysam "Yeşim Hanım yarın uygun musunuz? Ayaz antrenman sonrası genç takımı da çalıştırıyor, hem sizin miniklerle de küçük atışlar falan yapar belki. Çocukların güzel bir anısı olur," diyerek kabul ediyor. Adam deli misin sen, iste hemen gelelim diyeceğim ama olmayacak.

"Tabii ki Berk Bey, o zaman biz saat kaç gibi spor salonunda olalım?"

"Sabah antrenman var, ama çocuklara zor olur. Siz öğlen antrenmanına yetişirsiniz sanırım. Biz sizi saat on iki gibi karşılarız salonun kapısında yönetim olarak, sonra oyuncuların yanına geçeriz," diyerek tüm planı tıkır tıkır işletiyor.

Heyecanla çocukların yanına geçiyorum ve yarınki ziyaretimizi anlatıyorum. Hepsi o kadar heyecanlı ki, o kadar mutlu ki yerlerinde duramıyor zıpzıp zıplamaya, çığlıklar atmaya başlıyorlar. İçim biraz garip, çocukları resmen kendi emellerime alet ettim. Resmen yalan söyledim onlar üzerinden, ama ne yapayım, o Ayaz Efendi beni zorladı. Çocukları öğretmenlere teslim edip ofisime geçiyorum, işin en zor kısmı ailelerini arayıp tek tek durumu açıklamak.

Gün bitiyor ama ben de bitiyorum. Ayaz Efendi ara-

madı beni, dün o kadar telefonumu da verdim, aramadı işte sırık… Sinir ediyor beni. Kreşten son öğrencimi de yolcu ediyorum ve toparlanıp çıkıyorum. Hava bu akşam çok sıcak ve bunaltıcı, resmen nefes alınmıyor. Kreşten eve yürüyene kadar kan ter içinde kalıyorum. Direkt kendimi duşa atmak istiyorum. Eve girer girmez alt salonun klimasını açıyorum, tüm pencereleri kapatıyorum, ben duştan çıkana kadar aşağısı soğusun bari. Her yeri sıkı sıkı kapatıp yukarı çıkıyorum, ilk önce duş diye niyetlensem de jakuzi o kadar cazip gözüküyor ki, bir koşu alt kata iniyorum buzdolabından bir şişe şarabımı kapıp yukarı çıkıyorum, müziğim de hazır ve huzur…

Şarkıcı kız ne güzel söylüyor, "Elimde bir çerçeve olmayan resmine ağlıyorum…" Aynen durum budur, bende bir resmi bile yok. Aslında bende ona ait hiçbir şey yok, peki ben bu adamın neyine âşık oldum böyle… O bakışları, insanın içine işleyen gri gözleri, elleri… bir kez sarılınca dünyayı unutturan elleri… Aslında yıllar önce Boston'da ben de görmüştüm onu, o merdivenlerde ağlarken. Ama o kadar. Bir de maçta… Ellerinde değnekler ile zıplaya zıplaya gelmesi ne komikti. Kocaman adam zıpladıkça yer sallanıyordu resmen…

Tüm gün aramamak için her türlü şeyi yaptım. Canım çıkana kadar koştum, kollarım kopana kadar atış yaptım, kafamı boşaltana kadar ağırlık çalıştım. Ama yok, dünkü konuşmayı unutmam mümkün değil. Ortada henüz bir şey yokmuş, daha ne olacak anlamıyorum.

Direkt onun evine doğru sürüyorum arabayı. Ev çok sakin gözüküyor. Bahçe katı kapalı, tüm camlar sıkı sıkı kapatılmış, perdeler yarıya kadar kapalı. Üst katla-

rın camları da öyle, diğer tarafa gidiyorum, ana kapıyı çalıyorum ama ses yok. Telefonu da cevap vermiyor… Gene gitti, gene kayboldu bu kız, gene peşinden dolaşacak mıyım nerede diye.

Kreşe gidiyorum yok, kreş de kapalı zaten bu saate kim kalır kreşte? Yok yok yok… Gene gitti… Gülce'yi de arayamam bu sefer, delireceğim artık bu kızın istediği zaman kendisini yok etmesinden. Burnumdan soluyarak atıyorum kendimi arabaya, ne yapacağımı bilmeden.

Eve gider gitmez kendimi arka bahçemdeki havuza atıyorum, üzerimdekileri çıkarmadan öylece atlıyorum direkt. Yüzdükçe rahatlıyorum sanki, hava da o kadar basık ki nefes aldırmıyor insana. Bir de bu Yeşim Hanım kafamı attırıyor iyice zorlanıyorum nefes almakta, sonunda kollarım yanmaya başlıyor ve durmam gerektiğini anlıyorum.

Üzerimi değiştirip buz gibi biramla bahçede şezlonga atıyorum kendimi, aramayacağım işte, bu sefer aramayacağım. Kayboldu gitti gene, aramayacağım bu sefer. Gülce cadısı ve Alaz satıcısına da sormayacağım. Alaz'a bak sen, bir de benim kuzenim olacak, hanım köylü sattı beni adam Gülce korkusuna.

Yarın bilmem ne kreşinden geleceklermiş, yönetim sıkı sıkı tembihledi saat on ikide hazır olun, küfür etmeyin diye. Çocuklara örnek olacakmışız, ben zaten genç takımı çalıştırıyorum, bir de böyle reklam işleri çok geriyor beni. Ama yapacak birşey yok… Sabaha dinç kalkmak için erkenden odama çekiliyorum inatla Yeşim'i düşünmeden…

Sonunda sabah oluyor… Jakuzi ve şarap keyfinden sonra nasıl mayıştıysam tek yapabildiğim aşağıdaki kli-

mayı kapatıp koşarak yatağa girmek oluyor ve deliksiz uyku… Haftalar sonra öyle deliksiz bir uyku çektim ki tüm yorgunluğum gitti.

Her zamankinden daha özenli hazırlanıyorum, bu sefer kırmızı elbisemi ve siyah platformlarımı ayağıma geçiriyorum. Saçlarım son dört ayda uzadı, o kısa halinden daha iyi. Aslında kısa saçı seviyorum ama bu uzun saçlar beni daha havalı gösteriyor. Zaten boyum kısa, saçlarım da kısa olunca iyice lise öğrencisi gibi oluyordum, artık kendime güvenim tam. Makyajda ise sadece biraz pudra, göz kalemi ve rimel işimi görüyor ve hazırım… Yalnız üzerime ince hırkamı da almakta yarar var, elbisenin üst kısmı biraz açık. Şimdi kaş yapayım derken göz çıkarmayım, o kadar testosteron salgılayan kocaman adamların içine gideceğim. Aynada kendime bakıyorum, bir sadelik var. Evet kemer kesinlikle, çiçekli kemerim ile tam olacağım.

Kreşte çocukların ıslıklarıyla karşılanıyorum, hepsi o kadar tatlılar ki, ne iyi etmişim de inat etmişim öğretmenlik için. Bana göre değil plaza insanı olmak, böyle hayatın içindeyim. Saf ve tertemiz sevgi ile çevreli hayatım. Hepsi basket antrenmanına gideceğimiz için spor giyinmişler. Birbirinden şık eşofmanlar ve spor ayakkabıları ile hazırlar. Bazılarında kocaman Ayaz'ın forması var imzalatacaklarmış, bazılarında ise şapkalar, tişörtler ve küçük basket topları. Gerçekten de bu benim Ayaz Efendi çocuklar tarafından çok seviliyormuş da benim haberim yokmuş. Serviste hepsi inanılmaz heyecanlı sorular soruyorlar, neler yapacaklarını merak ediyorlar.

"Ayaz sizlere basket atmasını öğretecek. Kim üçlük atacak benim için?" diyorum ve yeniden çığlıklar yükseliyor. Sonunda Kartalsporun marşını söylerek spor salonuna geliyoruz. Servisten ilk ben iniyorum, diğer öğretmenler çocukları sıraya sokarken biri bana doğru ilerliyor.

"Yeşim Hanım?"

"Buyurun benim… Siz Berk Bey misiniz?"

"Ahh hayır Berk Bey'in bugün kulüpte işi vardı, gelemedi. Ben takımın Pazarlama ve Kurumsal İşler Direktörü Olcay Gültekin."

"Memnun oldum Olcay Bey. Çocuklar çok hevesli, kusura bakmayın bir yarım saat erken geldik, durmadılar. Yol boyunca da çığlıklarla geldik buraya kadar."

"Hiç önemli değil Yeşim Hanım, buyurun. Takım da antrenmana ara verdi, öyle salondalar zaten," diyerek içeri yönlendiriyor. Ben önce Olcay Bey ile ilerlerken arkamda çocuklar kıkırdayarak alkışlarla bizimle yürüyor. Salonun arka kısımlarından sahaya doğru ilerliyoruz. Duvarlarda takımın resimleri, alınan kupalar ve birçok slogan yer alıyor. Yaklaştıkça kocaman adamların sesleri ve kahkahaları geliyor ve sahaya girer girmez görüyorum onu. Ayaz orada ve yanında kendi gibi kocaman bir adamla koşup potaya zıplayıp topu atıyorlar. Onun arkası dönük, henüz görmedi beni. Ama ben onu takip ediyorum. Olcay Bey'in "Hadi beyler misafirlerimize merhaba diyelim," demesiyle Ayaz dönüyor ve bir anda dünyam kararıyor… Her şey silikleşiyor ve yok oluyor.

Sabah direkt telefonuma bakıyorum, yok, aramamış. Benim dün akşamki çağrılarıma da geri dönmemiş. Ne inat çıktı bu kız ya! Söylenerek yataktan atıyorum kendimi ama, Aman tanrım geç kaldım… Bu sabah antrenman erkene alınmıştı şu kreş gelecek diye ve ben geç kalıyorum. Apar topar kendimi arabaya atıp basıyorum gaza, eğer geç kalırsam Berk beni yakar, hoca beni yakar bu sefer. Sonunda trafiğe yakalanmadan salona geliyorum. Antrenmanın başlamasına on beş dakika var. Ne-

fes nefese soyunma odasına atıyorum kendimi, tabii ki herkes giyinmiş. Sabah şekerleri gibi sohbet ediyorlar.

"Ayaz neredesin, koç seni soruyordu."

"Geldim, trafik! Hâlâ alışamadım ben bu İstanbul trafiğine oğlum ya…" diyerek tüm suçu trafiğe atıyorum tabii ki…

Sabah antrenmanı eğlenceli geçiyor, önce hafif koşu ısınma ve sonra taktik üzerine oluyor. Taktik değişeceği zaman nasıl şifreleşeceğimizi konuşup onun üzerine çalışıyoruz. Saçlarımla oynayınca ya da hangi sayıyı gösterince oyunun nasıl şekil değiştireceğini konuşuyoruz. Ama tabii ki ilk olduğu için hepimiz saçmalıyoruz. Kahkahalarla geçerken antrenman Olcay'ın sesi ile takım duruyor. Ben tam anlamıyorum ama onun olduğu yerdeki potaya şutu çekerken karşımda gördüğüm kişi ile dengem şaşıyor ve o top, o hızlı top gidip Yeşim'in kafasına isabet alıyor.

Kahretsin… çok hızlı da atmıştım ve gitti o güç denemesi yaptığım top Yeşim'in kafasını buldu, onun canı ne ki… Top ona çarpınca Yeşim'den tabii ki sadece "Ayy!" diye bir ses çıkıyor ve şiddetle yere düşüyor baygın bir vaziyette…

On Beşinci Bölüm

İnanmıyorum, hatta inanmak istemiyorum. İçeri Olcay ile giren kırmızılı bir kadın görür gibi oluyorum ve sonra sahanın içinde koşup topu atanın sadece ben olduğumu fark etmemle o top o ağır top gidip Yeşim'in kafasında patlıyor. Sahanın ortasında kalakaldım ne yapacağımı bilmiyorum. Yeşim'in "Ayy!" diyen sesi kulaklarımda çınlıyor hâlâ ve o boylu boyunca potanın altında yatıyor… Heyy… bir saniye! Yatıyor ve maşallah tüm bacakları memeleri ortada! Şimdi algılıyorum ve koşarak yanına gidiyorum. "Yeşimmm… Yeşimmm bakmayın lan Yeşim o, ulan sevgilimin bacaklarına bakanı oyarım!" diyerek bizim azgın dev adamları yarıyorum. Çocuklar arka tarafta "Öğretmenimm! Yeşimm Ablaaa!" diye ağlıyor. Olcay, Yeşim'in yanında eğilmiş kafasına bakıyor, kulübün doktorları ise "Açılınnn!" diyerek ilk müdahaleyi yapmaya çalışıyorlar, ama nedense o an sadece kırmızı kıyafetinden fırlamaya hazır memeleri ve açıkta kalan süt beyazı bacaklarını görüyorum. Bir hışımla yanımda duran Patrick'in boynunda duran havluyu alıp Yeşim'in üzerini örtüyorum, Olcay ne kadar ters ters baksa da umurumda değil. Kimse Yeşim'in bacaklarına öyle bakamaz. Kulüp doktoru kafasını kaldırıp "Ayaz!" diye seslenince dünyaya geri dönüyorum.

"Hanımefendi kız arkadaşın mı gerçekten?" diyor.

Ne kız arkadaşı doktor o benim yüreğimin yangını diyeceğim, Özcan Deniz'e bağlamaktan korkup "Evet," diyebiliyorum.

"Hastaneye götürelim, ambulans kapıda zaten, hazırlasınlar. Ayaz hadi gel bizimle," diyor ve Yeşim'i kucağıma alıp havlu ile yeniden bacaklarını kapatıyorum. Çıkışa doğru hızlı adımlarla ilerliyoruz. Ambulansa yatırdıkları zaman içimden bir şeyler akıyor gidiyor. Minik cadımın haline bak… Ne kadar güçsüz ne kadar savunmasız yatıyor öylece. O sirenler çaldıkça nefes alamıyorum, panik yavaş yavaş tüm bünyemi sarıyor ve hızla kafamı kaldırınca doktorla göz göze geliyorum.

"Merak etme, iyi. Sadece baygın şu anda, bak nabız ve tansiyon iyi," diyerek güven vermeye çalışıyor ama bu kızın orada yatmasının sorumlusu benim ben! Neden bu kıza iyiliğim dokunmuyor benim. Onu üzmemek için elimden geleni yapıyorum ama gene olmuyor gene olmuyor. İğrenç İstanbul trafiğini geçerek sonunda hastaneye geliyoruz. Acilin kapısında bizi hazır bir ekip karşılıyor ve doktorun açıklamalarıyla koşarak içeri giriyorlar. Bense kapıda kalakalıyorum ne yapacağımı bilmeden.

Dışarıdan gören bu adam kesin manyak der. Üzerimde antrenman formam, şortum elimde Yeşim'in çantası… Bir hemşire yanıma gelip Yeşim hakkında sorular soruyor ama ne diyeceğimi bilmiyorum. Neye alerjisi olduğunu bilmem, kan grubunu bilmem… Hakkında hiçbir şey bilmediğiniz biri size bu kadar yakın olabilir mi? Oluyormuş… Doktor tomografisinin çekildiğini ve korkulacak bir şey olmadığını, sadece önlem için yirmi dört saat müşahede altında tutmak istediğini belirtiyor.

"Doktor Bey, peki yanında kalabilir miyim ben?" diye çekinerek soruyorum.

Doktor ise saf saf suratıma bakıp "İsterseniz neden olmasın ki?" diyor ve elindeki tablet bilgisayara bir şey-

ler ekleyip yanındaki asistanına Yeşim'in durumunu anlatarak yürümeye devam ediyor. Kapıyı aralıyorum ve içeride etrafa meraklı bakışlar atan Yeşim'i görüyorum. Bembeyaz hastane odasında bir güneş gibi parlıyor ama yaralı bir güneş. Dikkatimi anlındaki kocaman şişlik ve morluk çekiyor hemen. Siktirrr! Ya bu kıza ben bunu yapmış olamam. Hayvan gücü var bende, bazen Berk'in dediklerine hak veriyorum. Yeşim'le göz göze gelmemiz ise çok sürmüyor ve suratıma bakıp "Çok mu çirkinim? Sonunda beni bayıltmayı başardın Ayaz Efendi," diyor. Deli mi bu kız? Ben onu bu hale sokmuşum o bana ne diyor!

Gözlerimi açtığımda dudaklarımdan bir "Ahh!" dökülüyor. N'oldu bana? Ayaz'ı gördüğümü hatırlıyorum ve sonra kafama çarpan sert bir cisim. Aaaa Aaaa… Ayaz benim kafama top attı. Evet kafama basket topunu attı.

Sevimli bir doktor "Günaydın Yeşim Hanım. Prenses gözlerini açtı," diyor. Tek yapabildiğim boş boş gülümsemek oluyor zira başım ağrıdan çatlıyor.

"Şimdi başın biraz ağrıyacak onun için ilaç verdik sana. Kolunu çok oynatmazsan sevinirim, bu serum bitecek, iğnenin çıkmasını istemeyiz. Ayrıca bu akşam bizimlesin, seni bırakmıyoruz."

"Teşekkürler de yalnız mı geldim? Çantam nerede? Telefonuma ihtiyacım var," diyebiliyorum.

"Yok, kapıda bekleyeniniz var. O da çok korktu, zaten kocaman biri bir de hastane koridorlarında koşturdukça birçok kişiyi panikletti. Söyleyeyim içeri girsin, tabii isterseniz."

"Gelsin… Lütfen," diyebiliyorum. Ayaz kapıda eminim ve nasıl korktuğunu da tahmin edebiliyorum.

Sonunda gerçek anlamda hastanelik etti ya beni sırık. Kapının aralanmasıyla çekinerek içeri giriyor Ayaz. O kocaman adam bildiğin suç işlemiş Emir olarak karşımda duruyor. Evet, bu adamın çocukları gerçekten çok güzel olacak Emir'den belli. Minik yeğeni bile Ayaz'ın tıpkı kopyasıysa kendi çocuklarını düşünemiyorum. Suratımda salak bir sırıtma ile hâlâ Ayaz'ı süzdüğümü fark edip kendimi toparlıyorum.

"Çok mu çirkinim? Sonunda beni bayıltmayı başardın Ayaz Efendi!"

Ne diyeceğini bilmeden hâlâ kapıda dikiliyor, o kadar şaşkaloz ki bir eliyle saçlarını karıştırıp bir eliyle de kapıyı itiyor.

"Yok… Hayır… gayet iyi gözüküyorsun… Yani iyisin değil mi?" diyor yatağın ayakucu kısmında durmuş yüzüme bakarken. Elimi uzatıp "Gel," diyorum "gel yanıma…" Benden bu tepkiyi beklemediği o kadar açık ki bir an ne yapacağını bilemiyor ve sonunda elime uzanarak yanıma gelip yatağın kenarına oturuyor.

"Neden attın o topu kafama?" diyorum, bugün şaşırtma sırası bende. Tüm ipleri elime alacağım ve artık bu karmaşaya bir son vereceğim.

"İsteyerek olmadı inan bana Yeşim. Seni öyle bir anda karşımda görünce şaşırdım. Biz çocuklarla alıştırma yapıyorduk, ben fark etmedim bile inan geldiğini. Arkamı dönmemle seni gördüm ve tam o sıra top elimden çıkmıştı bile. Özür dilerim… Yeşim iyisin değil mi? Kendimi çok suçlu hissediyorum.

Ben iyi olmayayım da kimler olsun, diyebilmeyi çok isterdim ama başım o kadar ağrıyor ki sadece "Evet iyiyim," diyebiliyorum. "Çantam nerede? Telefon açmam lazım? Peki çocuklar ne oldu?"

"Çantan da telefonun da bende, bu arada neden şu Atilla seni arayıp duruyor? Sonunda telefonunun sesini

kısmak zorunda kaldım, bilesin. Çocuklar gitti, yanlarında öğretmenleri vardı sanırım."

"Atilla benim patronum, tabii ki arayacak Ayaz. Lütfen telefonumu alabilir miyim?" Yeniden kavga etmek istemiyorum. Yoruldum artık hayatımda olan insanlara kimin ne olduğunu anlatmaktan. Cenker'i anlattım şimdiye kadar, sonra Ayaz'ı anlatmak zorunda kaldım, şimdi ise bir de Atilla'yı anlatmak istemiyorum. Hayatımdakiler kendi kendilerini anlatamıyor mu? İlla ben mi açıklamalıyım sen şusun, sen busun benim için diye. İsteksizce uzattığı telefonu alıyorum ve ilk önce mesajlara bakıyorum. Maşallah Atilla'da vur deyince öldürmüş. Yedi tane cevapsız çağrı var on iki tane de mesaj. Telefonun bir kez çalmasıyla açılması da bir oluyor.

"Neredesin sen Yeşim? Bizim yüreğimize mi indirmek istiyorsun" diye kükreyen Atilla'nın sesi resmen odada yankılanıyor. Ellerini ensesinde birleştirmiş camın önünde duran Ayaz bile bir adımda yanıma gelip suratıma bakıyor. Bense bu kadar tepkiye şaşırmış vaziyette kekeleyerek "Ee… şeyy Ayaz'layım ne oldu?" diyorum.

"Ne olacak o Cenker züppesi İstanbul'da, gazeteleri okumadın mı sen? Ayaz'ı buldun dünyadan koptun gene. Bak Yeşim çok merak ettik seni. Cenker seni bulmadı değil mi? Şimdi de Ayaz'la, bak iyice damarına basma bu delinin. Neredesin söyle gelip alayım seni?" derken telefon birden elimden çekiliyor ve Ayaz'ın bu sefer kükremesine şahit oluyorum.

"Ne dedin sen Atilla Bey? Şimdi suratıma söyle!"

"Kahretsin! O it Yeşim'in bırak yanına sokulmayı, bir kilometre bile yakınına gelemez ben varken. Yeşim benim yanımda, merak etmeyin. Onu ben korurum. İki-

de bir arayıp rahatsız etmeyin. Özel bir şey olunca biz sizi ararız," diyerek bana dönüyor ve "Yeşim artık itiraz istemiyorum, bir kez olsun beni dinle artık. Yarın buradan çıkıp direkt o yaşadığın yere gidip eşyalarını alıyoruz ve bana gidiyoruz. Sakın itiraz etme, seni dinleyince burnumuz boktan çıkmıyor. Yanımda olacaksın artık, yeter!"

"Lan oğlum ne bağırıyorsun hastane burası, kızı yaraladığın yetmiyor bir de bağırıyor musun?"

Kapıda beliren adama bakakalıyorum. Ayaz bu kadar sinirliyken nasıl da gözlerinden muzurluk akarak konuşuyor.

"Ha Berk, gel hadi. Kusura bakma, biraz sinirlerim zıpladı."

Berk Bey demek bu adammış. Kendisiyle sadece telefonda görüştüğüm için ilk defa görüyorum. Beklediğim gibi çıkmıyor. Telefonda sesi o kadar tok geliyordu ki aklımda nedense uzun boylu, fit yani böyle Sadettin Saran gibi biri geliyor ama karşımda bol kapri şortu, üzeri çiçekli tişörtüyle toplu, bildiğin göbekli bir adam duruyor. İstemsizce gülmeye başlıyorum ve bu sefer bana dönüp "Ne o Yeşim Hanım, komik mi geldi olanlar size? Adamı bas bas bağırtmayı seviyorsunuz sanırım," diyor. Ne patavatsız adam bu böyle, gittikçe artan kahkahalarıma engel olamıyorum. Berk ben konuştukça "Ayaz bak tomografide bir şey çıkmadığına eminsin, değil mi? Bu kıkır kıkır gülüyor," diye devam ediyor konuşmasına.

"Neyse sen güle dur güzelim. Al Ayaz üstüne giymek için bir şeyler getirdim. Bir de Yeşim düşünce, oğlum manyak mısın sen? Ne dediğinin farkında mısın? Şimdi tüm takım senin bakmayın lan kızın bacaklarına! diye bağırarak koşmanı konuşuyor."

Şaka!... Ayaz öyle bir şey yapmaz değil mi? Başımdan aşağıya kaynar sular dökülüyor. Ben orada kafama topu

yemişim adam kalmış ne diyor. Allahım bana bunları nasıl denk getiriyorsun inan bilmiyorum, ama aramızda bir sözleşme yapmalıyız artık, lütfen..

Ben kendi dünyamda dalmışken Ayaz üzerini değiştirmiş olarak odanın içindeki banyodan çıkıyor. Suratıma gene çekinerek bakıp "Ne yapayım yani, Yeşim öyle iki seksen yere yığılınca tüm bacakları ortaya çıktı. Bizim develerin hepsi de tepesindeydi. Ne yani!" Hayatımda bu kadar saçma bir savunma duymadım ama diyecek bir şey yok.

Berk gülerek bana dönüp "Yeşim kusura bakma sana ne getireceğimi bilemediğim için Ayaz'ın evinden bir tişört getirdim, zaten onun tişörtü sana elbise gibi olur sanırım. Bu hastane kıyafetleriyle kalmak istemeyeceğini düşündüm," diye konuyu değiştiriyor. Vay be! Adama bak, ne düşünceli çıktı. Ne kadar da doğru, üzerimdeki şu mavi, kıçımı açıkta bırakan hastane kıyafetinden kurtulmak için can atıyorum ve tüm masumiyetimle "Teşekkürler Berk Bey, çok naziksiniz. Rica etsem tişörtü alabilir miyim? Nefret ettim bu üzerimdekinden…" Lafımı bitirir bitirmez Ayaz elinde tişörtle dibimde bitiyor da ben nasıl giyeceğim bunu? Kolumda serum ve kıçım açıkta resmen.

"Ayaz bir hemşire çağırır mısın? Serum var kolumda ya, hareket edemiyorum da…"

"Tamam ben çağırırım," diye halden anlayan Berk odadan çıkıyor ve ardından bir hemşire içeri girip serumu çıkarıyor, sonra da rahatça Ayaz kokan tişörtü giyiyorum.

Berk'in gitmesiyle Yeşim ile sohbet etmeye başlıyoruz. Bana yapmak istediği süprizden bahsediyor, çocuklarla yaptıklarından, kreşten. Bu kız hep konuşsun

istiyorum nedense. Önceden böyle havadan sudan saatlerce bir kadınla konuşacağımı düşünemezdim, ama Yeşim'le saatler geçmiyor. Benim kocaman tişörtümün içinde minicik bir kadın bıcır bıcır.

Cenker'in İstanbul'da olduğunu öğrendiğimden beri huzursuzum, nedense içimde hep bir sıkıntı var. Yeşim bende bir şeylerin ters gittiğinin farkında, bunu kafasına attığım topa vursa da huzursuzluğumun adı Cenker. Yeniden bizi üzmesine, dağıtmasına izin veremem. Beni geçtim Yeşim bu sefer toparlanamaz.

"Ben bir kahve alıp geleceğim, bir şey ister misin?" diyerek çıkıyorum odadan. İlk iş Berk'i aramak oluyor. Kafamda program hazır, hastaneden çıkar çıkmaz yanımıza birkaç parça eşya alıp Bozcaada'ya götüreceğim Yeşim'i. Şimdi tam zamanı oranın. Bol bol şarap içeriz, kekik kokulu tepelerinde dolaşırız, tertemiz denizine gireriz… Hele o küçük eski şarap fabrikasının restorasyonu sonucu yapılan otel… Bayılıyorum oraya, huzur aşılıyor bana.

İstanbul'a geleli şurada dört ay olmasına rağmen üç defa gittim ve hâlâ ilk seferki gibi heyecan duyuyorum adaya giderken. Durumu Berk'e anlattığımda çok anlayışlı davranıyor. Daha sonra koçu arıyorum, olayı anlatıyorum. Ondan da kaptım izni! Sıra deniz uçağını ve oteli ayarlamaya geliyor. Yeşim'in psikolojisinden emin olmadığım için ona anlatmam lazım tatil planını, sonra uçağı ayarlamalı.

İçeri girdiğimde neredeyse uykuya dalıyor çimen gözlüm, ama uyumaması lazım doktor kesin talimat verdi. "Yeşimm… Çimen gözlümm," diye seslenmemle gözlerini açıyor ve "Uykum var Ayaz ya, zaten dün gece de adam gibi uyuyamadım," diyor. Biliyorum neden uyuyamadığını, ama inadına damarına basmak hoşuma gidiyor.

"Neden uyuyamadın ki?"

"Neden olacak Ayaz Efendi, neden haa? Bir düşün istersen."

Gözlerinden ateş fışkırarak, yanakları al al olmuş, tırnakları resmen pençeye dönmüş vaziyette bana tıslıyor. "Tamam ya kızma," diyorum "Hadi kay yana biraz, ben de yanına uzanayım. İnan o kadar yorgunum ki," diye söylenirken bir yandan da onu yavaşça kenara kaydırıp yatağın içine sızıyorum. Kaşla göz arasında da kollarımın arasına alıp Bozcaada planımdan bahsediyorum. Hayret ki hiç itiraz etmedi ve "Tamam gidelim Ayaz, biraz uzaklaştır beni buradan," dedi.

Sen iste gülüm ben seni alır ta dünyanın bir ucuna giderim, yalnız hakikaten Amerika'da sezon nasılsa Kasım ayında başlıyor. Ekim'de kamp falan, gidip geri dönsek mi?

Ayaz'a gittikçe âşık oluyorum, daha fazla nasıl âşık olunur bilmiyorum ama onunla geçirdiğim her dakika ona daha çok bağlanıyorum. Bu bağlılığın normalde beni korkutması lazım, ama olmuyor. Tam tersine, her şeyimle teslim olmak istiyorum ona. Sorgusuz sualsiz, en saf halimle teslim olmak…

Haliç'ten direkt deniz uçağıyla gideceğiz Bozcaada'ya. Ayaz hiç vakit kaybetmek istemiyor, karayolu, sonra da feribotla vakit öldürmektense uçakla kırk beş dakikada adada olacağız. Uykusuzluktan bayılmak üzereyim neredeyse, ama araba kullanan Ayaz'ı izlemekten geri kalamıyorum. Kendinden o kadar emin ve güçlü bir duruşu var ki… Sol eliyle direksiyonu çevirirken sağ eliyle de bir yandan radyoda bir kanal arıyor ama tesadüfen gelen kalandan çıkan şarkı ile eline dokunuyorum.

"Kalsın… lütfen kalsın…" diyorum. Gözlerime öyle

bir bakıyor ki ben böyle güzel bakan göz görmedim. O gri gözleri o kadar çok şey anlatıyor ki… Şarkıda dediği gibi "Kalbimin orta yerinde bu nasıl bir cumhuriyet seninki? Nasıl bir hâkimiyet ben anlamadım…"

Anlayamıyorum da nasıl içime bu kadar işledi bu adam. Ne zaman ben onsuz nefes alamaz oldum bilmiyorum, fakat bildiğim tek şey şu an onu öpmek istiyorum, doya doya hem de…

Sonunda Bozcaada'ya iniyoruz. Yere ayak basar basmaz tatil havasına giriyorum ve coşkuyla Ayaz'ın elini tutuyorum. İlk başta şaşırsa da hemen tüm gücüyle kavrıyor elimi. Hissettiriyor kendi gücünü, sevgisini… limandan biraz içeri doğru yürüyoruz. Her yer cıvıl cıvıl, renk renk çiçeklerle dolu. Hava sıcak, ama öyle güzel bir rüzgâr esiyor ki, rahatsız etmiyor sıcaklık insanı.

Ayaz artık avcunun içi gibi biliyor adayı, daha önce birkaç kez gelmiş ve her gelişinde ayrı bir şeyler keşfetmiş adayla ilgili. İlk önce otelimize gidiyoruz. İsmi önce beni çekiyor. "Kaikias".

Kaikias kuzeydoğu rüzgâr tanrısının adıymış. Bizimle ilgilenen kadın anlatıyor, eski Kayıkhane'yi muhteşem bir odaya çevirmişler, kapını açıyorsun direkt denizin içindesin… Kadın, adayla ilgili küçük bilgiler verirken sormadan geçemiyorum "Siz de adalı mısınız?" Meğer otelin sahibiymiş kendisi. Eşi Midilli adasındanmış, kendisi ise Bozcaadalı. Aslında mimarlarmış, büyükşehirde yapamamışlar, alışamamışlar kasvete ve adaya geri dönmüşler. Şimdi hem bağ evleri tasarlayıp hem de bu büyükbabalarından kalma evlerini otele çevirmiş, işletiyorlarmış. Odaya bayılıyorum, tek kelimeyle bayılıyorum… Bembeyaz bir yatak, bembeyaz bir cibinlik, eski tarz bir küvet ve dışarı adımını atar atmaz tahtadan iki tane şezlong, kendine ait küçük bir iskele ve muhteşem bir deniz… Huzur yuvası…

"Ben hemen denize girip sonra da biraz uyumak is-

tiyorum Ayaz," diyorum bir yandan bavuldan bikinimi almaya çalışırken.

"Tamam canım, ben de aynı şeyi istiyorum. Denize girip kendimize gelelim, sonra güzel bir uyku… akşam da ada yemekleri yemeğe gideceğiz," diyor ve elimdeki bikini parçalarına bakıyor bir yandan da. Onun derdinin farkındayım da sesimi çıkarmadan banyoya geçiyorum ve üzerimi değiştiriyorum, saçlarımı da açık bırakıp banyodan çıkıyorum. Ben çıktığımda tabii ki Ayaz şort mayosunu giymiş odanın ortasında beni bekliyor. Daha kapıdan adımımı atar atmaz ayağa kalkıp beni süzüyor, yüzü o kadar ifadesiz ki ne olduğunu anlamıyorum sadece "Hazır mısın?" diyor.

Kafamı sallayıp dışarı doğru adım atıyorum, ama ne mümkün. Ayaz birden elimi tutuyor. "Bir saniye, ben bir dışarı bakayım da…" demesiyle kafam atıyor.

"Gene ne var Ayaz? Yaa bak iskele bize ait, bizden başka kimse olmaz, neye bakacaksın?" diye tıslıyorum.

"Tamam ya ben emin olmak istemiştim," diyor muzip muzip bakarak ve kapıyı açıp önden çıkmam için "Buyrunn," diyerek reverans yapıyor. Su soğuk, ama çok iyi geliyor çok. Biraz açılıyoruz, benim tabii ki onun kadar kondisyonum olmadığından yarı yolda yoruluyorum ve iskeleye geri dönüyorum. Şezlonglar o kadar çekici geliyor ki şu anda, yatağa falan gitmeğe üşenip hemen iskeledeki şezlonglardan birine uzanıyorum. Gerisi yok… Gözlerimi açtığımda denizden çıkan ve bana doğru gelen bir "Adonis" görüyorum bir ara ve yeniden gözlerim kapanıyor. Güzel bir uykuya yenik düşüyorum.

Şezlongda öyle güzel uyuyor ki kıyamıyorum uyandırmaya. Kolay değil yaşadıkları birkaç gündür. Tabii

sonunda bünyesi dayanamadı ve oturur oturmaz uyudu benim hayallerimin kadını. Bembeyaz teni güneşte yanmasın diye şemsiyeyi ona doğru çevirip gölge yapıyorum yattığı yere ve yanındaki şezlonga ben kıvrılıyorum.

"Hadi kalk uykucuuu!"

Normalde uykumdan uyandırılmaktan nefret ederim ve lanet adamın teki olurum, bir tek Emir! Benim yaralı askerim beni uyandırabilir, şimdi öğrendim ki Yeşim de yapabilirmiş. O sesi kulaklarıma cıvıl cıvıl geliyor, sanki yıllardır beklediğim ve beni gülümsetecek ses buymuş.

"Günaydın… Çok mu uyumuşum?"

"Yok, yani bilmiyorum. Saatim yok, uyandım ve kendimi yeniden denize attım. Sonra da seni uyandırmak istedim, daha fazla vakit kaybetmeyelim. Hadi, karnım çok acıktı ve gezmek istiyorum."

Minik ellerini bana doğru uzatmış karşımda duruyor öyle, seksi ki şu haliyle. Saçlarından yüzüne, oradan çenesine ve göğüslerinin arasına doğru kayan su damlasını izliyorum nefes almadan. O damlanın yerinde olmak için neler vermezdim, ya da o damlanın yolundan öpe öpe gitmek… Ahhh neler düşünüyorum öyle… ergen çocuklar gibi her an erekte vaziyetteyim ve bu beni sinir ediyor. Kendime hâkim olsam da vücudumun bir uzvuna hâkim olamıyorum ki.

"Tamam hadi, sen duşa gir hazırlanmaya başla, ben de son kez bir dalıp çıkayım," diyerek ayağa kalkıyorum ve uzun süredir yapmak istediğim şeyi yapıp Yeşim'i kendime çekip dudaklarına sahip çıkıyorum. Önce yavaş ve çekingen öpüyorum ama Yeşim'in bana karşılık vermesiyle ben benliğimden çıkıyorum. O dolgun dudakları öyle davetkâr ve tatlı ki bırakmak istemiyorum. Belindeki elim daha aşağılara kayıyor ve o önümde salınan kalçalarını okşamaya başlıyorum. Durmazsam fena olacak, hem de çok fena! Ama bir elim göğüsüne doğru

giderken Yeşim birden duruyor ve kaskatı kesiliyor. Ne yaptığımın farkına varmaya başlıyorum.

Allahım tam ergen çocuklar gibi oldum, ulu orta yerde nerdeyse Yeşim'i, sevdiğim kadını kucaklayıp içeri götürecektim. Geri çekilip zorla da olsa nefes alıyorum "Özür dilerim," diyebiliyorum. Yeşim ise hâlâ donmuş bir şekilde karşımda duruyor ve gözlerinden akan yaşları görüyorum.

"Yeşim ne oldu? Özür dilerim çok özür dilerim. Sakin olmalı, yavaştan gitmeliydim biliyorum ama yapmadım özür dilerim," dememle hıçkırarak Yeşim kucağıma atılıyor. Bir süre kollarımda hıçkıra hıçkıra ağlıyor ve derin derin iç çekiyor. Ben mi yanlış bir şeyler yaptım? İçim parçalanıyor Yeşim ağladıkça, onu ilk gördüğüm zamana gidiyorum, Boston'a… sanki Emir'i sakinleştirir gibi sırtını okşuyorum ve "Hışştt tamam," diyebiliyorum sadece. Bir süre sonra kendisine gelip suratıma bakıyor kıpkırmızı gözlerle.

"Ben özür dilerim Ayaz gerçekten. Ben… yani… böyle olacağımı sanmamıştım."

"N'oldu Yeşim, bana da anlatır mısın? Ben mi bir hata yaptım, canını acıttım?"

"Ahh Ayaz hayır, tabii ki hayır. Sen benim nasıl canımı acıtabilirsin ki… Sen benim yaralarımı sarıyorsun, bana ilaç oluyorsun ama… Neyse içeride konuşalım mı?" Elleri buz gibi. Ellerime değen elleri buz gibi… O minicik elleriyle beni içeri sürüklüyor ve yatağın üzerine oturtuyor, kendisi de yanıma oturuyor. Önce gözlerime bakıp "Sakin olacaksın söz ver bana. Söz mü?" diyor. O kadar masum ki nasıl "Değil, söz değil!" diyeyim. Tamam diye kafamı sallıyorum. "Evet, dinliyorum," diye mırıldanmamın ardından başlıyor konuşmaya.

"Ben bu tatili seninle her şeyi konuşmak, aramızda geçmişten bir şeyler kalmaması, sırlara son vermek için istedim aslında. Bu konuşmanın böyle ilk andan olacağı-

nı düşünmemiştim ama oldu. Bu konuşmanın sonunda sen karar ver istiyorum Ayaz sana sevgilim mi diyeyim, yoksa benim için Ayaz olarak mı kalırsın? Sen karar ver. Bana şaşkın şaşkın bakma, ben kararımı verdiğim için seninle bu konuşmayı yapıyorum Ayaz."

"Yeşim sen ne sırrından bahsediyorsun ki, zaten bilmiyor muyuz biz ikimiz de her şeyi?"

"Sanırım bilmiyorsun, yani ben o gece sarhoş oldum, sana ne anlattım bilmiyorum, aslında tam hatırlamıyorum ama bunu anlattığımı sanmıyorum."

"Dinliyorum," diyebiliyorum sesimi elimden geldiğince sakin çıkararak ve Yeşim aslında bildiğim ama hiç duymak istemediğim Cenker itiyle olanları anlatmaya başlıyor katılarak, ağlayarak. Ne yapacağımı bilemiyorum, hayvan herif! Onu öldürmeliydim, ellerimle kafasını koparmalıydım. Ilıca'daki gece anlamıştım Cenker itinin kıza zor kullandığını, onu zorladığını ama it herif kıza resmen tecavüz etmiş. Onun çükünü kesip eline vermemek için zor tutuyorum kendimi. İt herif, hiç değişmemiş! Hadi Sueda sıradan bir kızdı onun için, peki Yeşim… Hem Yeşim'in ilk tecrübesini böyle yaşaması içimi acıtıyor, nefes alamıyorum. Yeşim ise karşımda katıla katıla ağlayarak "Özür dilerim senden, özür dilerim. İstersen bırak beni uğraşma benim gibi sorunlu biriyle, anlarım seni. Ne benimle olan ailem var ne işim var ne de artık o saflığım var. Sana batmış olarak geldim. Bırakıp gidersen anlarım seni," diyor.

Deli mi bu kız nasıl onu bırakacağımı düşünür? Bir hamlede kucağıma çekip sımsıkı sarılıyorum ve kulağına "Seni seviyorum. Seni her halinle seviyorum ve ömrümün sonuna kadar bırakmayacağım. İste şimdi gidelim evlenelim, iste Amerika'ya taşınalım uzaklaşalım tüm bu olanlardan. Ama seni bırakmamı isteme. Unut, öyle bir şey olmayacak bundan sonra sadece ben varım. Başlatma ailene, arkadaşlarına artık ben varım ve seni

üzen her şeyin karşında ben duracağım. Senden tek bir söz istiyorum, lütfen sadece benim yanımda ol, benimle ol hep," diye fısıldıyorum.

Ben bu adamı hak etmek için ne yaptım? Ayaz sen nasıl bir insansın? Keşke daha önce gelseydin hayatıma girseydin. Sinir boşalmamın sonunda sımsıkı sarılı kalıyorum bir süre Ayaz'ın kollarında ve sonunda kendimi toparlayıp duşa atıyorum kendimi. Şahane bir manzara eşliğinde banyomu yapıyorum. Küvet o kadar şık ki, eski tarz küvetlerden. Tam da camın yanında muhteşem deniz manzarası eşliğinde, azıcık keyif sonrası çıkıyorum banyodan ve hazırlanmak, geceyi Ayaz'ın yanında çok şık bir şekilde tamamlamak için giyiniyorum. Anladığım kadarıyla Ayaz mini eteklerimden şikâyetçi. Gerçi bana daha bir şey demedi ama ben gene de işimi garantilemek için lacivert straplez uzun elbisemi giyip ayağıma dolgu topuk, mavi üzerine beyaz puantiyeli sandaletlerimi geçiriyorum. Saçım hava çok sıcak olduğu için ev topuzu diye tabir ettiğim dağınık şekilde toplu. Böylece çıkıyorum, ben hazırım. Ayaz desen yazık yavrum benim yaa… o beni iskelede masum masum bekliyor tabii ki.

Beni görür görmez koşar adım yanıma gelip elimi tutuyor. "Mini giyeceksin diye çok korkmuştum itiraf ediyorum çimen gözlü," diyor bir de sırıtıp. Ben biliyorum işte adamımı. El ele yürüyerek Arnavut kaldırımlı sokaklardan ilerliyoruz. Birbirinden güzel ada evlerinin önünden geçerken hayaller kuruyorum geleceğe dair. Her şey güzel olacak inanıyorum buna, güzel olacak…

Çok sevimli bir Rum balıkçısına geliyoruz, çeşit çeşit mezeler, adaya has yemekler ve tabii ki rakı… Sanki masalda yaşıyor gibi hissediyorum. Benim Adonis'im

gelip beni kurtardı sonunda ve mutlu son diyorum da nedense içimde hep bir hüzün, hep bir diken üstünde olma durumu var. Şansımıza restoranın arka kısmında bir ada düğününe denk geliyoruz. Gelin ve damat nasıl da mutlular. El ele yanak yanağa dans ediyorlar ve birden davul zurna başlayıp kendi âdetleriyle oynamaya, türküler söylemeye başlıyorlar. Bizleri de unutmamışlar nikâh şekerlerinden bize de veriyorlar. Şekerleri de adaya özgü, camdan ve içinde üzüm taneleri var. Notta ise "Tanrı; insanlar uzun ömürlü olsunlar diye Bozcaada'yı yaratmış, der Heredot. Biz de uzun ömrümüzü adada perçinliyoruz."

Nefis bir akşam yemeği, mükemmel bir düğünün ardından kendimizi yeniden Bozcaada sokaklarına atıyoruz. "Gel sana hayatının en iyi kokteylini içirip sarhoş edeceğim seni," diyor Ayaz ve beni meydandaki şirin barımsı yere götürüyor. Sanırım tüm ada burada, herkesin elinde bardaklar sohbet edenler var, kendi arasında gülüşenler ve şarkı söyleyenler. Ayaz beni kendisine çekip ellerini belime sarıyor başını da boynuma gömüp "Hoş geldin… Hayatıma hoş geldin be kadın!" diyor ufak bir öpücüğü de ihmal etmeden…

On Altıncı Bölüm

"Hayatıma hoş geldin be kadın!"

Meğer benim uzun süredir söylemek istediğim, içimdeki boşlukta avare avare gezen cümle buymuş. Yeşim'in hayatıma hoş gelmesi… Kollarımın arasında şimdi bu küçük çimen gözlü ve ruhumun derinliklerinde hissettiğim duygunun adı yok. Zaten kendimi ifade etmekte zorlanan biri olarak şu anımı ifade etmem mümkün değil. Tek yapabildiğim kollarımın arasında bana sarılan çimen gözlüme minik minik öpücükler bırakmak. Biliyorum onunla yolumuz uzun, sorunlar çok, insanlar bize karşı ama umurumda değil önüme çıkan her engeli aşacağım. Yeşim şu an benim yanımda ve benimle ya bana yeter…

Bozcaada'ya has kokteyl ve shotlardan biraz daha içince Yeşim yanında getirdiği stresle iyice rahatlıyor ve çakırkeyif modundan çıkıp resmen sarhoş oluyor. O kadar şirin ki kızamıyorum da elleri boynuma ahtapot gibi dolanmış "Ben gerçekten sana âşıkmışım yaa… âşıkmışımmm!" diye sayıklamasına güleyim mi sevineyim mi bilmiyorum bir süre sonra "Off boyun çok uzun, sürekli sana yetişeceğim diye parmak ucunda durmaktan parmaklarımı hissetmiyorum," diye mızmızlanmaya başlıyor. Bense artık kendimi tutamayıp resmen kahkahalarla gülüyorum. Bu sefer de ona gülmeme bozulup

küsüyor ve kollarını boynumdan çekmesi ile sendeliyor ama bistro masaya tutunup sırtını dönüyor. Benim ise elimden tek gelen sırtını göğsüme yaslayıp ona sımsıkı sarılmak ve mis kokulu saçlarına yüzümü gömmek oluyor. Bir yandan boynuna, saçlarına minik minik öpücükler kondururken bir yandan da o mis kokusunu içime çekip "Biraz ben böyle durayım boynum tutulsun istersen," diyorum. Dediklerimi idrak edince kıkır kıkır kendisi gülmeye başlıyor ve "Yok kıyamam sana… Hadi beni otele götürrr lütfennn," diye sayıklamaya başlıyor.

"Otele götürr valla başım dönüyor yeminle bak…" diye kendini bana inandırmaya çalışması tam bir komedi. Şu an karşımda sanki beş yaşında bir kız çocuğu duruyor. Birden aklıma "bizim" çocuklarımız geliyor. Yeşim'e benzeyen kızlar geliyor gözümün önüne ve yutkunamıyorum. Bir hamlede kendime çekip "Çok seviyorum seni," diyorum ve anlına dudaklarımı değdirip öylece birkaç saniye duruyorum Yeşim ise o kadar tepkisiz ki sanki betondan bir heykel gibi duruyor öylece. Ürküyorum, korkuyorum onun böyle kasılmaları beni çok endişelendiriyor ve ellerime gelen ıslaklıkla fark ediyorum ki Yeşim ağlıyor. Benim kıyamadığım prensesim gene ağlıyor.

"Yeşim ağlama artık. N'oldu? Ben sana seni sevdiğimi söylüyorum sen ağlıyorsun."

"Ayaz… ahh ben seni hak etmiyorum ki…" diye hıçkırıyor yeniden. Nereden takıldı bu duruma anlamıyorum, ama artık benim de sinirlerimi bozuyor bu durum ve kollarından tutup sarsıyorum.

"Ne sen ne de ben birbirimizden başkasını hak etmiyoruz asıl. Biz biriz… Sen benimsin ben de senin. Sen bana o kadar yakışıyorsun ki asıl ben senin yanına yakışır mıyım diye korkudan ölüyorum. Yeter artık şu saçma düşünceyi at kafandan!" diyorum ve resmen Yeşim'i omzuma attığım gibi yürümeye başlıyorum otele doğru.

Başta Yeşim olayı anlamasa da bir anda kendisi tepe taklak omzumda bulunca çırpınmaya başlıyor.

"Ya ne yapıyorsun yaa… Ayaz bak indir beni… Bak rezil oluyoruz… Ayazzzz midem yaaa. İndirseneee midemmmm…" diye direniyor. Bense inat ettim, bırakmam artık benden bir milim bile uzağa gitmeyecek hep yanımda olacak çimen göz.

"Sakin ol, eğer çırpınmazsan miden bulanmaz," diyorum ki yeniden çığlık atıyor.

"Ayaz gerçekten baş aşağıyım, midemmm…" diyebiliyor ve ellerini ağızına götürüp kapatıyor ki bu sefer hak veriyorum, kız o kadar alkol aldı ve ben onu tepe taklak taşıyorum. Hemen durup taş binanın merdivenlerine oturtuyorum. Derin derin nefesler alıyor ve sabit bir noktaya bakmaya başlıyor. Kızın resmen rengi bembeyaz olmuş. Kendime okkalı bir küfür sallıyorum yeniden.

"İyi misin güzelim… Bak derin derin nefes al hadi burnundan al ağızından ver," diyorum.

"İyiyim," diyebiliyor o sırada yan bakkaldan bir amca çıkıp "Bir şey mi var, yardım edelim," diyor.

"Sağ olun başı dönüyor, midesi bulandı da biraz dinleniyor," diyorum.

Amca o kadar tatlı ki, "Ay yavrum, hamile misin yoksa? Dur kolonya getireyim kokla onu. Tabii bizim buranın havası sana ağır geldi. Pek de küçük narin bir şeymişsin sen nasıl o bebeyi dokuz ay taşıyacaksın ki? Tüh tühhh!" diyor ve koşar adım bizim bir şey dememize izin vermeden gidiyor. Ben ne diyeceğimi şaşırmış vaziyette Yeşim'e bakıyorum ki Yeşim de boş boş bana bakıyor.

"Ne diyor bu adam?" tarzında birbirimize bakarken amca yanında eşi olduğunu tahmin ettiğim tombulca bir teyze ile koşturarak geliyor.

"Ay yavrummm başın dönmüş ha… Miden de bu-

lanmış. Bak bu bizim buranın dağlarının otudur. Mideye iyi gelir, hamileyken bunu içmiştim. Benim de çok bulantım olurdu, hadi iç kızım hadi…" diye elindeki yeşil suyu Yeşim'e içirmeye çalışıyor.

Yeşim ise teyzeye korku dolu gözlerle bakıp benden medet umuyor, ama amca da beni hapis almış durumda.

"E be oğlum bak kızım bünyesi hassas madem ne diye yola çıkarırsın ki… Zaten daha önce de mi düştün kızım sen kafan mor ve şişmiş. Bak oğlum sende de boy var maşallah ama akıl yokmuş hiç," deyip duruyor ki sonunda Yeşim'den "Ayy bunun tadı!" diye bir çığlık geliyor ve kafasını yandaki çalılara eğip çıkarmaya başlıyor.

Bir adımda hemen yanına gidiyorum ve saçlarını arkasında tutup "Yeşim, canımmm, iyi misin güzelim?" diye sayıklıyorum. Amca ve teyze ise hâlâ tepemizde duruyor.

"Çıkar kızım çıkar, rahatlarsın," diyen teyzeye "Bak gördün mü? Kızın bir canı var zaten ne hale geldi, yazık! Kesin oğlan olacak çocuk, sen de Memet'te böyle olduydun," diyen amca eşlik ediyor.

Artık tüm bunlara bir son vermem gerektiğini anlıyorum ve sanırım biraz da gür çıkan sesimle "Teşekkürler yardımlarınız için, ama ben onu otele götürsem iyi olacak. Ayrıca hamile değil, sadece midesi kötü o kadar," diyorum ve kollarımda baygın yatan Yeşim'i kucakladığım gibi otele hızlı adımlarla ilerliyorum.

Yeşim kolları ile boynuma dolanmış, kafasını omzuma yaslamış giderken birden kıkırdıyor. "Ne var?" diye duraklıyorum, zaten o nefesi tenime vurdukça kötü oluyorum.

"Amca beni hamile zannetti… ahaha! Ne acı, aslını bilse… Sevdiğim adama dokunamıyorum. Neden? Pislik başka bir adamın yüzünden!" diyor ve gülmeyle ağlama arası bir krize giriyor yeniden. Şu an tek dileğim o

it oğlu it Cenker'in ümüğünü sıkmak… Pislik bu kaçıncı yaa! Dayanamıyorum, Yeşim'in bu hallerine dayanamıyorum çünkü bir ilerisi Sueda'nın durumunu biliyorum ve it gibi korkuyorum onun da Sueda gibi olmasından…

"Hişttttt Yeşim, artık sakın olur musun? Lütfen… bak sana bir daha içki içmeyi yasaklayacağım. Yani zorla beni diktatör başbakan yapacaksın haa… Eğer bir daha ağlarsan o adamı fena yapacağım ve ikimiz için gene ayrılık olacak."

"Neden ayrılık olacak?" diye burnunu çeke çeke suratıma bakıyor ve benim cevabımla gözleri kocaman açılıyor. "Çünkü ben o iti öldüreceğim ve kasten adam öldürmekten yirmi yıl yatacağım."

O kocaman çimen gözleri ile bana bakıyor ve sonra "Yok, kasten olsa da hafifletici sebep var sevgiline tecavüz etti. İndirime gidersin, ama o sırada onun nişanlısı olduğumu da düşünürsek…" diyor ki benim şaşkınlıktan açılmış yüzüme bakıp "Tamam yaa yirmi yıl yersin, ağlamayacağım söz!" diyerek sanki hiç biraz önceki konuşma olmamış gibi yeniden kafasını omzuma koyup burnunu boynuma sürtüyor. "Gerçekten mis gibi kokuyorsun ama yaa…" diye inliyor.

Zorlu yolculuğumuz sonrası –ki bu benim açımdan zor, Yeşim içinse keyifli, odamıza adım atıyoruz. Yeşim'i önce yatağa bırakıyorum ve karşısında bir beş saniye falan duruyorum. O kadar nazik o kadar kırılgan ki içim acıyor, bakarken bile o Cenker aklıma geldikçe deliriyorum. Sonunda kendimi toparlayıp "Ben elimi yüzümü yıkayacağım, sen de o sırada giyinirsin," diyerek uzaklaşıyorum.

Soğuk bir duşa ihtiyacım var, hem içimdeki kinin sönmesi için hem de anlarsınız, tüm yol boyunca nefesi boynumdaydı. Aleleacele bir duş alıp belime havlumu sarıp çıkıyorum. Yeşim üzerini çoktan değiştirmiş, ama vay bana vaylar bana. Üzerinde incecik ip askılı beyaz

bir tişört ve aldında benim tam bir avucum kadar şort… Dikkatimi ondan kaçırıp hemen ben de altıma bir şortumu geçiriyorum. Geceleri genel de boxer ile yatarım, ama şu an o durumu kaldırabileceğimi sanmıyorum gerçekten. Yeşim o kadar dalmış gitmiş ki şezlogta öylece ufka doğru, rahatsız etmek istemesem de onu kaldırmalıyım artık ve uyumalıyız. Gerçekten ikimiz de çok yorgunuz, özellikle bu kafasına top gelmesi falan benim iyice psikolojimi zorladı.

"Yeşim, güzelim… hadi yatalım mı artık, çok yoruldun bugün."

"Hişttt…" diyor ve elini uzatıyor bana doğru. "Gel yanıma, bak sahilde şarkı söylüyorlar, gel dinleyelim," diyor ve yana doğru kayıyor. Ben de sessizce yanına ilişyorum ama şezlonga yan yana sığamayacağımız için yarı kucağıma çekiyorum Yeşim'i. Bu sefer nefesi, elleri göğsümde benim ellerim onun saçında ve sırtında sahilde şarkı söyleyen gençleri dinliyoruz…

Göğsüme düşen bir damla yaş ile kendime geliyorum. Yeşim gene göğsümde usul usul ağlıyor. Dayanamıyorum bu kızın ağlamasına, dayanamıyorum. Kollarından tutup kaldırıyorum ve ben de doğruluyorum, kucağıma oturtuyorum. Şimdi yüz yüzeyiz, ne soracağımı bilir gibi "Hişttt!" diyor bir eli ile dudaklarımı kapatıyor.

"Biliyorum kızacaksın bana ağlıyorum diye ama kızma… İçim acıyor. Yani seni çok seviyorum, gerçekten. Sakın ama sakın yanlış anlama, ama böyle mi olmalıydı Ayaz? Ben neden sevdiğim adamla ailem arasında seçim yapmalıydım ki? Neden bana inanmıyorlar, beni nişanlısını aldatan bir sürtük gibi görüyorlar ki. Ben anneme ve babama anlattım, bana şiddet uyguluyor, dedim ama bana neden inanmıyorlar ki? Ben onların çocuğu değil miyim? Bana destek olmaları gerekmez mi? Neden seninleyim diye vicdan azabı yaşatıyorlar?"

"Yeşim, güzelim, çimen gözlüm… Seni anlıyorum

desem de anlayamayacağım, bunu da biliyorum ama ben seninleyim. Annen baban için bir şey diyemeyeceğim ama ileride onlar da anlayacak. Şimdi her şey çok yeni, biraz zamana bırak. Onlar da görecek, biz birlikte mutluyuz ve bu bitecek bir şey değil. Seninle aramızda olanlar gerçek ve sonsuza kadar sürecek bir aşk, sevgi. Sen ne dersen de. Ben seninleyim, abin seninle, benim ailem –ki henüz bilmiyorlar, ama onlarda çok mutlu olacaktır. Lütfen ağlama artık, her şeyi düzelteceğim. Söz veriyorum sana, her şey düzelecek ama ağlama artık lütfen."

"İstesem de tutamıyorum ki, akıyor yaşlar Ayaz yaa… Ben ne sorunluyum değil mi? Valla sen bırak beni yaa. Ne böyle devamlı ağlıyorum, sümüklerim akıyor, sevişemiyorum da… Ne biçim sevgiliyim ben."

"Yani Yeşim, bence ağlamaktan iyice beyin fonksiyonlarını da kaybettin ya da kafana çarpan topun etkileri bunlar. Deli misin sen? Ben seninle olabilmek için ne hayaller kurdum, ne acılar çektim. Tam umudumu kaybettiğim sırada geldin bana. İmkânsızdın ve gerçek oldun," dememle Yeşim'in dudaklarını dudaklarımda hissediyorum. Önce şaşırıp geri çekiyorum kendimi ama Yeşim "Hayır," diyor ve üzerime uzanarak dudaklarıma sahip çıkıyor. Tüm vucüdunu, kıvrımlarını hissediyorum. Yeşim üzerimde kıvrıldıkça ellerini serbestçe üzerimde kullandıkça ben de artık kendimi bırakıyorum. İlk önce ürkütmemek için yavaş yavaş öpüyorum, ellerim kalçasında hareket ediyor ve bir süre sonra dilimle de hissetmeye başlıyorum onu. Alt dudağı dudağımın içinde, benim himayem altında. Bir elim hayran olduğum kalçasını ve bacaklarını okşarken bir elimle usulca tişörtünün içerisinden tenine ulaşıyorum, tüm gün baktığım pürüzsüz sırtından ilerleyip oradan göğüsümde hissettiğim göğüslerine ulaşıyorum. Avucumun

içini dolduran dolgun ve dik göğüslerle kendimden geçiyorum ve olay boyut değiştirmeye başlıyor.

Yeşim göğsünde ellerimi hissetmesiyle bir an geriliyor, ama yeniden sımsıkı sarılarak öpmeye başlıyor beni. Bir süre daha öpüyorum doya doya, kana kana Yeşim'i ve durmam gerektiğinin bilinciyle geri çekiliyorum.

"Yapma. Bırakma beni lütfen. Bu kadar sana yakınken bırakma beni," diye inleyerek yeniden eğiliyor, ama ben omuzlarından tutuyorum.

"Yeşim lütfen. Benim de durabileceğim yer buraya kadar. Lütfen zorlama beni, dönüşü olmayan yola girmeyelim. Beni de düşün lütfen," diye resmen yalvarıyorum ama Yeşim hiç oralı gibi değil ve bir anda üzerindeki tişörtü çıkartıp yere fırlatıyor.

"Ben şu an hazırım. Lütfen sen beni bırakma," diyerek yeniden dudaklarıma yöneliyor. Yeşim'in çıplak tenini tenimde hissetmemle ben de artık duracak kıvamı çoktan geçtiğimi anlıyorum ve tüm aşkımla öpüyorum. Ne kadar süre öyle öpüştük hiç bilmiyorum, ama sonunda aklım başıma geliyor. Dışarıdayız ve en mahrem anımızı yaşıyoruz. Bunun üzerine bir hamlede Yeşim'i kucağıma alıyorum ve o da bana yardımcı olarak bacaklarını belime, kollarını da boynuma doluyor. Ben yolumu bulmaya çalışırken bile rahat durmayıp boynumdan öpmeye devam ediyor Yeşim, "Ayaz, sevgilim, Ayazzz," diye inleyerek.

Serin çarşafların üzerine Yeşim'i bırakıyorum ve biraz geride durup onu izliyorum. Saçları yastığa dağılmış, yeşil gözleri parlayarak bana bakıyor. Yatağımda bir tanrıça var ve bana ait. "Gel hadi, üşüdüm," diyerek elini bana uzatıyor ve üzerine çekiyor beni. Ellerim arsızca vücudunda dolaşmaya başlıyor, dudaklarımla boynundan yol alıp göğüsünün kuytusuna iniyorum.

Yeşim'in durumu o kadar hassas ki, onu korkutma-

dan nasıl ilerleyeceğimi bilmiyorum. Herhangi bir sert hareketimde yeniden ağlama krizine girebilir, ya da kaskatı kesilebilir. Bir elim hafifçe göğüsünü okşarken yeniden soruyorum. "Emin misin Yeşim?" diye ve ondan sadece "Evet… lütfen," diye onay almam yetiyor bana.

Gözlerinde öyle bir teslimiyet var ki. O da ürkekçe ellerini sırtımda kollarımda hareket ettiriyor. Ben Yeşim'in vücudunda öpülmedik bir alan bırakmıyor, onu öptükçe sanki ilk defa sevişen ergen bir çocuk gibi heyecanlanıyordum. En sonunda göbeğinden aşağılara indiğimde yavaşça şortunu çıkarıyorum. Ürkütmemek için ellerimle dudaklarım aynı yolu takip ediyor… Yeşim ise kendinden geçmiş vaziyette dudaklarından duymayı tek isteğim şeyi sayıklıyor, adımı.

"Ayaz…"

Adım daha önce hiç bu kadar güzel söylenmemişti, daha önce kulağıma hiç bu kadar hoş gelmemişti… İç çamaşırı da tamamiyle çıkınca açıkta kalan kıvrımlarla ilgilenmeyi sürdürüyorum. Yeşim ise önce çekinse de sonunda rahatlayarak kendisini tamamen bana bırakıyor. Sayıklamalarından ve nefes alış verişinden artık hazır olduğunu anlıyorum ve dudaklarımla yeniden geldiğim yoldan ilerleyerek yukarı doğru çıkıyorum. Yeşim ise tamamiyle teslim bir vaziyette gözlerimin içine bakıyor ve usulca ellerini şortumun lastik kemerine götürüp aşağıya doğru çekiyor. Dudaklarımı tapındığım ve ayrıca özen gösterdiğim göğüslerinden çekmeden şortumu çıkarması için ona yardımcı oluyorum. Artık ikimiz de tamamen çıplak olarak birbirmize sarılıyoruz. Son kez ellerimle Yeşim'i hazır duruma getiriyorum ve onun "Ayazzz…" diye inlemesi ile yavaş yavaş ürkütmeden ona sahip olmaya başlıyorum.

İlk temas ile kasılsa da benden aldığı güvenle sımsıkı sarılıyor Yeşim ve dudaklarını boynuma yapıştırıp beni başka boyutlara sürüklüyor. Aynı tempoda git geller ve

en sonunda ikimizin birden aşkın en tepesine yükselmesi ile sonlanıyor tapınmamız. Yeşim gözlerinden yaşlar akarak sımsıkı sarılıyor bana "Aşkımmm Ayazzz, sevgilim…" diyerek.

Bense terden yüzüne yapışan saçlarını geriye çekiyorum ve gözlerinden akan yaşları dudaklarımla kuruluyorum. "Artık benimsin… benim… ben de senin… sadece seninn çimen gözlüm," diyorum.

Biraz daha sımsıkı sarılı vaziyette duruyoruz ve yana çekiliyorum Yeşim nefes alabilsin diye. Ürkekçe yüzüne bakıp "İyi misin?" diyebiliyorum. Yeşim ise dünyalara değişmeyeceğim gülümsemesi ile "Evet, çok iyiyim ve seninim. Sarıl bana uzağıma gitme lütfen," diyor ve kolumun altına girip kuytularıma sığınıyor. Parmak uçlarımla sırtında bir yukarı bir aşağı ilerliyorum bir süre ve Yeşim'in nefes alışverişleri düzene girince ben de kendimi uykunun kollarına bırakıyorum.

Sabah yanı başımda bir kıpırtı ile uyanıyorum. Gözlerimin içine giren güneş yüzünden gözlerimi kırpıştırıyorum ve tam karşımda Ayaz'ı görüyorum. Belinde beyaz bir banyo havlusu, omzunda saçlarını kurulamak için başka bir havlu. Arkası bana dönük camdan dışarıyı izliyor. Buradan bakınca öyle güzel ki öyle güçlü duruyor ki kendimi onun yanında, kollarında hiç olmadığım kadar güvende hissediyorum. Bir beş dakika kadar daha izliyorum ve sesleniyorum "Pişttt yakışıklı…"

Bana doğru öyle bir dönüşü var ki. Biliyorum korkuyor, dün gece yaşadıklarımızdan dolayı çok korkuyor, benden korkuyor ama ben iyiyim ve bunu ona ispat edeceğim.

"Günaydın yakışıklı. Neden benden önce kalktın sen? Hadi kalktın, beni neden uyandırmadın? Bir de duş

almışsın." Öyle şaşkınca yüzüme bakıyor ki gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Kendisini hemen toparlayıp yanıma geliyor ve yatağın kenarına oturuyor.

"Çimen gözlüm benim, o kadar güzel uyuyordun ki kıyamadım uyandırmaya. Hem yorgun olduğunu biliyordum, biraz daha uyu istedim."

"Ne biliyordun ya yorgun olduğumu?" diye itiraz ediyorum.

"Çünkü genelde sabah uyandıklarında yorgun olurlar da…" diyor pis pis sırıtarak ve verdiği cevapla çıplak göğsüne bir şaplak atıyorum. Adi yaa… Adam daha yeni benim koynumdan çıkmış ne diyor! Odun! Densiz! Hödük!

"Uzun! N'olcak!" diye bağırıyorum, o ise gülerek üzerime doğru eğiliyor ve ellerini yataktan destek alarak yanıma koyup beni kolları arasına alıyor.

"Bu uzun sana kurban olsun," diyerek dudaklarıma kapanıyor…

Evet belki ilk korkumu atlattım, evet artık düzene giriyoruz, evet içimde kelebekler dans ediyor biliyorum ama İstanbul'a döner dönmez ikimize söz verdiğim gibi bir psikologa gideceğimi yeniliyorum. Çünkü o panik atağın her an gün yüzüne çıkacağından o kadar korkuyorum ki bu korku ile yaşayamam. Bu korku ile Ayaz'ı kaybedeceğim düşüncesi ile yapamam…

Ayaz usulca kendisini çekiyor benden ve "Seni seviyorum. Korkma, sakın korkma," diyor… Bu adam içimi mi okuyor ne?

Biraz daha miskinlik yapıp sonunda yataktan çıkıyoruz. Ayaz duşunu aldığı için ben hemen hızlıca bir duş alıyorum ve kendimizi otelin özel "Ada Kahvaltısına" bırakıyoruz. Hayatımda ilk defa yediğim domates reçelinin tadı damağımda kalıyor ve Ayaz'a yalvarmalarım sonucunda denize girip güneşlenmek yerine ada içinde alışverişe çıkıyoruz. Öncelikle sırayla şarap evlerine

giriyoruz, fakat çarşı içindekiler damak tadıma uymayınca "Yukarıda bağların orada Corvus var, seni oraya çıkarırım," diyor Ayaz. Ben reçel, üzüm, zeytinyağı, çeşit çeşit organik sabun alışverişime yöneliyorum. Yazık Ayaz ise hiç sesini çıkarmadan elindeki fileleri taşıyor. Adada en çok sevdiğim şey ise çevreye zararlı diye ya kese kâğıtlarında veriyorlar sana aldıkların, ya da filelerde. O kadar keyifli ki. Sonunda çarşı içindeki işimi bitiriyorum ve bağlara çıkıyoruz.

"Ayaz yaa… bağ evlerine bak ne güzel. Ne kadar huzurlu değil mi?" diye resmen inliyorum.

"Evet… Huzur ve sakinlik. Her şeyden uzakta. İleride bizim de evimiz olur burada belki ne dersin Yeşim?"

"Bilmem. İlerisi bizim için nasıl, göremiyorum ki Ayaz. Şu an bana yetiyor. Bırak da şu anı yaşayalım sadece," diyebiliyorum. Çünkü gerçekten ilerisi ne getirecek bilmiyorum. Bu cevabıma çok bozulduğunu ve sinirlendiğini biliyorum ama hissettiğim bu.

Biraz daha ilerleyince Ayaz'ın bahsettiği Corvus'a geliyoruz. İçeri girer girmez farklı bir ambiyansla karşılaşıyoruz. Bizi güler yüzüyle bir kadın karşılıyor. Şarap tadımları sırasında onun ve eşinin bu şarapçılığın sahipleri olduğunu öğreniyoruz. Yasemin Hanımın çok farklı ayrı bir enerjisi var. Konuştukça kendisini hayran bırakan aurası ile bizi etki altına alıyor. Yıllar önce ana karadan buraya taşınmış, İstanbul için hep kara diye bahsediyor. Aslında adalıymış, ananesi adanın eskilerindenmiş vefat edince bağ evini ve bağları Yasemin Hanıma bırakmış. O sıralar koşturma içindeyken tanışmış şu anki eşiyle.

O da Kara'dan kaçıp gelen bir ada sevdalısıymış. Yasemin Hanım ve ben bir yandan şarap deneyip bir yandan sohbet ederken içeri bir beyefendi giriyor. Onda da öyle değişik bir enerji var ki sanki satış mağazasının içinde elektrikler havada uçuyor ve ikisi de birbirine ki-

litleniyor. İlk kendisini toparlayan Yasemin Hanım oluyor ve hemen bana dönüp "İşte eşim Poyraz, Corvus'un asıl gizemli prensi," diyerek bizleri tanıştırıyor. O kadar sevgi dolu bir çift ki çok etkileniyorum onlardan. Kısacık zaman içinde resmen bizi büyülüyorlar. Sonunda alışverişimizi bitirince çok teşekkür ediyoruz ve akşam belki ada da karşılaşırız belli mi olur, diyerek ayrılıyoruz oradan. Ayaz ilk baştaki gibi mesafeli değil bana, belki de oda Poyraz ve Yasemin'den etkilendi bilmiyorum.

Merkeze indiğimizde "Otele mi gidelim yoksa çarşıda oturmak mı istersin?" diye soruyor Ayaz. Aslında benim tek istediğim Ayaz'a sarılıp yatmak, başka bir şey değil. "Otele gidelim. Denize gireriz biraz güneşleniriz olur mu? Daha hiç yanamadım ki ben," diyorum Ayaz ise sadece gülümseyip "Tamam," diyor.

Odaya girer girmez kendimi yatağa atıyorum. "Ya Ayazzz, sabah ben sana kızdım ama ben cidden yorgunum sevgilim," diyorum. Pis sırık ise çapkınca sırıtıp "Ben dediğimde kızıyordun ama çimen göz," diyerek eğilip burnumu sıkıyor önce sonrada dudaklarımı kavrıyor. Ben tam sarılmış ellerimi saçlarına dolamışken geri çekiliyor ve "Yorgunsun, hadi sen uzan, ben de biraz yüzeyim," diyerek bir adımda kaçıyor benden. O da korkuyor biliyorum, benden yana korkuyor kendinden emin. Haklı da… kızamıyorum ki, ben bile ne zaman ne tepki vereceğimi bilmiyorum. Canım uzanmak istemiyor, yorgunum ama yüzmek istiyorum, her anımı Ayaz ile geçirmek istiyorum.. Sanki onsuz geçecek bir dakika bana büyük kayıp olacak gibi geliyor. Ben de bir çırpıda dolaptan bikinimi alıyorum ve çabuk giyinip hazırlanıyorum.

Diz kapağıma kadar suya giriyorum ve alışmak için oyalanıyorum, fakat ne mümkün direkt atlamadan alışmak imkânsız. Dün de bu kadar soğuk muydu acaba,

diye düşünürken "Yeşimm!" diye bir kükreme duyuyorum arkamdan.

"Sana seslendim Yeşim. Ne yapıyorsun sen? Hem, hem neden beni beklemedin?" diye resmen koşar adım bana gelen Ayaz'ı görüyorum.

"Denize gireceğim, bir şey yaptığım yok, su çok soğuk."

"Farkındayım denize gireceğinin de neden beni beklemiyorsun, hem bu bikini. Ya senin daha kapalı bir şeyin yok mu ya? Bak dün sen yorgunsun hastasın diye sesimi çıkarmadım, ama maşallah avuç kadar diyeceğim avuç kadar bile değil."

"Ayaz iyi misin sen? Bence sen yorgunsun ve uykusuzluk stres kafana vurdu! Deli misin be adam, bikini işte ve gayet normal."

"Neyi normal ya, istemiyorum Yeşim vücudunun böyle açıkta olmasını. Yani sadece özel olmalı bazı yerler değil mi?"

"Sana daha önce hödük demiş miydim?" diye mırıldanıyorum Ayaz ise hiç istifini bozmuyor. "Evet! İster hödük de ister odun ister sırık umurumda değil ben sevdiğim kadının böyle dolaşmasını istemiyorum. Kıskanıyorum işte kıskanıyorum!" diyor ve beni kucakladığı gibi denize atlıyoruz. Tabii ki denizden çıkana kadar beni kucağından bırakmıyor, hatta kendi iskelemize gittiğimizde bile resmen baykuş gibi tepemde dikiliyor. Belki feministler kızacak bana, ama Ayaz beni böyle sahiplendikçe ben mutlu oluyorum. Beni sevdiğini, değer verdiğini gözünden bile sakındığını hissediyorum.

Biraz daha tepemde dikildikten sonra "Bak yoruldum, ben de yanına uzanacağım ama lütfen içeriden falan bir şey istersen bana söyle tamam mı? Yani sen yorulma diye diyorum çimen göz," diyerek şezlongu tam yanıma çekiyor ve sonunda o da uzanıyor. Bu arada cidden artık gözlerimi açık tutamıyorum ve yavaş

yavaş uykuya yenik düşüyorum. Bir süre sonra çalan telefon sesi ile gözlerimi açıyorum ama yanıma bakınca Ayaz'ı göremiyorum. Onu görmek için ayaklanıyorum yok, meraklı ve hızlı adımlarla odadan içeri doğru adım attığımda Ayaz'ın kükremesi ile olduğum yerde kalıyorum.

"Sakın karşıma çıkma it! Bu sefer kimse alamaz seni elimden, kırarım tüm kemiklerini."

On Yedinci Bölüm

"Sakın karşıma çıkma it! Bu sefer kimse alamaz seni elimden, kırarım tüm kemiklerini!"

Ben Ayaz'ı daha önce hiç böyle sinirli görmemiştim. Neler olduğunu anlamak için bir adım daha atıp içeri giriyorum ve o an duvarda patlayan Ayaz'ın telefonunun bir parçası ayaklarımın önüne düşüyor. "Ayaz," diyebiliyorum sadece, ama gözleri öyle karanlık bakıyor ki… Bana bakıp "Şimdi değil Yeşim, şimdi değil. Biraz yalnız kalmak istiyorum," diyor ve banyoya doğru gidiyor. Sonrasında kapıyı öyle bir çarpıyor ki kapının yanında duran küçük masanın üzerindeki biblo devriliyor. Ne yapacağımı bilemeden birkaç saniye öylece duruyorum, ama şu an tek istediğim Ayaz'ın yanında olmak, ona sarılmak ve tüm sıkıntısını almak. Biliyorum benimle ilgili bir durum var ve benim yüzümden şu an böyle Ayaz, biliyorum fakat elimden bir şey gelmiyor. Yavaşça eğilip yerde paramparça olan telefonu topluyorum, sim kartını bulup kaybolmasın diye takılarımın olduğu kutuya koyup telefonun parçalarını da komodinin üzerine bırakıp üzerime plaj elbisemi giyerek iskeleye doğru gidiyorum. Usul usul ağlıyorum ama şu an bağıra bağıra ağlamak istiyorum. O kadar yoruldum ki tek yapmak istediğim avazım çıktığı gibi bağıra bağıra ağlamak, tükenene kadar.

Bir süre daha iskelede oturuyorum, ufka doğru bakarak. Kafamın içinde binlerce soru… Belki de her şey benim bencilliğim yüzünden oldu. İnat ettim Cenker, diye gerçekleri göremedim ve ailemi de çok inandırdım. Sonunda elde edip kafamdaki Cenker'le gerçek Cenker'in bir olmadığını görünce, şımarık çocuk gibi kaçtım. Ayaz'ın da hayatını mahvettim. Belki de ben Cenker'i hiç sevmedim, sadece ulaşmak istediğim bir hedefti ve ulaştım. Eğer sevmiş olsaydım böyle ilk görüşte Ayaz'a âşık olur muydum? Olmazdı sanırım. Gerçekten seven insan bu kadar çabuk vazgeçip başka birine âşık olur mu? Üzgünüm, kızgınım, yorgunum… Ayaz gidince yalnızım üstelik…

Bir süre sonra Ayaz geliyor bana doğru, arkamı dönüp bakmasam da hissediyorum, adımlarının tıkırtılarını duyabiliyorum. Kendisinden önce kokusu bana geliyor, o enerjisi geliyor ama ben inatla dönmüyorum arkamı. Dönmek istemiyorum. Ne Ayaz'ın o kapkara buz gibi gözlerini görmek istiyorum, ne de kendi ağlamaktan kıpkırmızı kesmiş gözlerimi ona göstermek istiyorum.

"Yeşim." İsmim hiç bu kadar garip çıkmamıştı Ayaz'ın dudakları arasından… Hayır çıkmıştı… Benim Cenker ile nişanlı olduğumu öğrendiği zaman çıkmıştı. Gene soğuk gene mesafeli… Hiç sesimi çıkarmıyorum, biraz daha kafamı eğiyorum ve yeniden sesleniyor.

"Yeşim… biliyorum kızgınsın bana. Neler oluyor öğrenmek istiyorsun, ama söylemeyeceğim ve bu konuda konuşmak istemiyorum. Şimdi… İstanbul'a dönmek ister misin, yoksa biraz daha kalalım mı?"

Beynimden vurulmuşa dönüyorum işittiklerimle. Dün seviştiğim kendimi teslim ettiğim adamla bu, adam aynı adam olamaz. Dün o kadar nazik, ilgili ve dikkatliyken bugün bir o kadar ters. Kafamı hiç kaldırmadan mırıldanıyorum, elimden geldiği kadar.

"Ben kalıyorum… Sen… Sen istersen gidebilirsin, ama ben kalıyorum."

"Yüzüme bak Yeşim."

"Neden? Sen madem benimle konuşmak istemiyorsun, neden senin yüzüne bakayım Ayaz? Ben tüm korkularımı, acılarımı sana anlatırken sen benden kaçıyorsun. Neden bakayım ki?"

"Yeşim saçmalıyorsun," diyerek yanıma oturuyor, bacaklarının bacağıma değmesi, rüzgârın kokusunu içime işlemesi ile daha kötü oluyorum. Ben nasıl bu adama körkütük âşığım ya… canım acıyor severken onu.

"Yeşim saçmalıyorsun. Bak yüzüme, " diyerek bir anda saçlarımı geriye çekiyor ve elleri ile yüzümü kavrayıp kendisine çeviriyor.

"Yeşim lütfen bana yüzünü çevirme. Sen böyle yapınca benim dayanacak gücüm kalmıyor, tüm dünya sanki bana karşı gibi hissediyorum. Biraz önce olanları seninle konuşmak istemiyorum çünkü üzülmeni, gene kafana saçma sapan şeyler takmanı istemiyorum. Sadece bizi düşünmeni istiyorum. Evet, Cenker aradı. Telefonumu nereden buldu bilmiyorum ama oydu, bu kadar yeter, daha fazla sorma. Lütfen."

Gözlerime öyle bakıyor ki, ben bu adama hiç tavır yapamayacağım. Şu an onu anlıyorum. İçim içimi kemirse de, o Cenker'in ne dediğini köpek gibi merak etsem de Ayaz'ın öyle bir bakışı var ki, tek yapabildiğim ona sarılmak, kokusunu içime çekmek. Ben de ona aynı *sözde* masum bakışımı yollayıp biraz daha yanaşıyorum, başımı omzuna koyuyorum. Bir süre daha bu şekilde hiç konuşmadan öylece denizi izliyoruz. İkimiz de kendi içimizde hesaplaşmalarımızı yapıyoruz. Gün batarken sessizce hiçbir şey demeden kalkıyorum ve odaya gidip yatağa uzanıyorum, arkamda Ayaz'ı bırakarak…

Ben seviyorum bu kadını… Yanımda şezlongda öyle masum uyuyor ki kıyamıyorum ona bakmaya. Gözlerimi bir an olsun üzerinden ayırmak istemiyorum, ama içeride çalan telefon ile yanından kalmak zorunda kalıyorum. "Efendim?" dememle tanıdığım ama hiç duymak istemediğim o ses ile karşı karşıya kalıyorum.

"Vayy! Sevgili basketçimiz Ayaz Efendi…"

"Ne var?"

"Nasılsın? Kavuştunuz mu sonunda? Biraz zorlar ama tadı iyidir, yani ee ne de olsa benim artıklar ile idare etmeyi seversin sen."

Sonrasında beynimden vurulmuşa dönüyorum. Neler dedi, ben ne dedim hiç bilmiyorum. Resmen kayış kopuyor bende. Ta ki Yeşim'in korku dolu gözlerle kapıdan bana baktığını görene kadar.

"Sakın karşıma çıkma it! Bu sefer kimse alamaz seni elimden, kırarım tüm kemiklerini," diyerek telefonu fırlatıyorum elimden. Biliyorum, sakin olmam lazım ama olamam. Ben Yeşim'e kıyamazken o it neler söylüyor, onun hakkında. Bir de bu kız yıllarca ona âşık gezmiş, onun yüzüğünü parmağına takmış. Düşündükçe çıldırıyorum ve "Şimdi değil Yeşim, şimdi değil. Biraz yalnız kalmak istiyorum," diyerek kendimi banyoya resmen kilitliyorum.

Biliyorum kendimi, sinirlerime hâkim olmam lazım yoksa o ite olan sinirimi Yeşim'den çıkaracağım. Nasıl bir adam eski nişanlısı hakkında böyle konuşur ya? Psikopat… en acısı benim bu adamın enkazı ile ikinci kez karşılaşmam oluyor. Ah Sueda, onu da kaç defa uyarmıştım. Sueda'nın yaşadıklarını o kadar iyi biliyorum ki ve bu yüzden çok korkuyorum Yeşim de onları yaşayacak diye. Bu sefer izin vermem, veremem. Yeşim başka

o bambaşka. Şimdi eminim bana küs, kırgın ama konuşamam, o kıza bu Cenker itinin dediklerini anlatamam.

Biraz daha sakinleştikten sonra dışarı çıkıyorum, iskelede öyle tek başına kafası eğik otururken görünce yüreğime resmen bir taş oturuyor, ama soğuk tavrımdan taviz vermememem lazım, yoksa biliyorum onun canı acıyacak. Varsın şimdi benim acısın canım ama ona bir şey olmasın, o ağlamasın artık. Üstünkörü konuşmak istemediğimi söylüyorum, ama o an kalbime bıçaklar saklasa daha iyiydi. Kafasını eğişi, gözyaşlarını saklaması… Burada kalmak istiyor, hâlâ benimle olmak istiyor. Sanırım "Gidelim mi?" diye sorarken asıl amacımı tam belli edemedim, "Benimle kalmak ister misin, gitmek mi istersin?" demekti amacım… Yanına oturuyorum usulca, sadece kafasını eğiyor. Bunu yapmasın işte, bana yüz çevirmesin.

"Yeşim saçmalıyorsun. Bak yüzüme," diyerek saçlarını geriye çekiyor ve ellerim ile yüzünü kavrıyorum . "Yeşim lütfen bana yüzünü çevirme. Sen böyle yapınca benim dayanacak gücüm kalmıyor, tüm dünya sanki bana karşı gibi hissediyorum. Biraz önce olanları seninle konuşmak istemiyorum çünkü üzülmeni, gene kafana saçma sapan şeyler takmanı istemiyorum. Sadece bizi düşünmeni istiyorum. Evet, Cenker aradı. Telefonumu nereden buldu bilmiyorum, ama oydu. Bu kadar yeter daha fazla sorma. Lütfen."

Ben bunları canımdan can koparak dile getirirken o kırgın gözlerle sadece bana bakıyor ve kafasını omzuma dayıyor. Olsun, konuşmasın ama gitmesin benden… Ben de ona uyarak sessizce oturuyorum onun mis gibi konusunu içime çekerek. Ben kokusundan sarhoş dalmışken hayallere, onunla dolu anlara, bir anda kalkıp gidiyor Yeşim ardına bakmadan. Saçları omzumdan gidince, kokusu beni terk edince üşüyorum, korkuyorum, yapayalnız kalıyorum orada.

Hızlı adımlarla bende arkasından gidip yatağa yanına uzanıyorum. Biliyorum, sırtını döndü bana ama uyumuyor, benden bir atak bekliyor. Yavaşça sarılıyorum, gene tepki vermiyor. Sonunda omzuna kondurduğum öpücüklere tepkisiz kalmayıp bana dönüyor. Şimdi yüz yüzeyiz işte, kaçacak hiçbir yeri yok. Sanki mümkünmüş gibi biraz daha sarılıyorum ona, sıkıca sarıyorum kollarımla ve yüzümü saçlarına gömüyorum, kokusunu içime iyice çekiyorum. Yaşadığımı hissediyorum. Bazen hiç konuşmak gerekmez ya, o andayız şu an… konuşmadan sadece sarılarak, gözlerimizin içine bakarak anlatıyoruz duygularımızı. Biliyorum o da çok seviyor beni ve bir yanı kendisine kızıyor bunları yaşattığı için ama hâlâ farkında değil Yeşim, ben onun için her şeyi, herkesi ezer geçerim. Yeter ki o yeşil gözleri benimle olsun.

"Çimen göz… Hazırlansak mı? Karnım acıktı benim."

Kıkırdayarak bana bakıyor ve sonunda benimle konuşuyor. "Yani şu romantik ve kusursuz anda bunu mu düşündün?"

"Evet. Karnım aç kadın. Kocaman cüssem var benim, zor doyuyor doğal olarak."

"Günde kaç öğün yiyorsun sen? Boy da maşallah gerçi, 1.90 mı ne? Kaçtın ya sen?"

"Beş öğün yiyorum, boyum 1.92, yarışmacı arkadaşlara varlarsa yolumdan çekilmelerini söylüyorum, çünkü bu kollarımın arasında olan kadın benim. Saygılar."

"Delisin sen gerçekten. Hadi kalk o zaman beni yemeğe götür," diyerek bir anda yataktan zıplıyor ve havlusunu kaptığı gibi banyoya gidiyor.

Sonunda ben Yeşim'in elbiselerinden en kapalı olanı –ki bence buda pek kapalı değil, seçiyorum, atışmalar arasında odadan çıkıyoruz. Öyle masum ki kimse dönüp baksın istemiyorum ona. Boyumdan dolayı hep topuklu giymek istiyor, ama bilmiyor ki o topuklularla

çok seksi oluyor. Böyle mavili üzerinde beyaz beyaz kelebeklerin olduğu elbisesi ile çıtı çıtı yürümüyor mu şu an, aklım gidiyor.

Merkez'de Rum mahallesinde Simyon diye bir meyhaneye geliyoruz. Burası da Yeşim gibi çıtı pıtı bir yer. Beyaz masalar üzerine pembe örtüler sermişler. Hemen mekânın sahibi yaşlı amca yanımıza gelip bize yer gösteriyor ve masamızı ünlü Rum mezeleri ile donatıyor. Tabii ki yanında milli içkimiz buzlu rakı ile… Mekânın sahibi Kostanti Amca adanın yerlilerinden, bizimle sohbet edip Bozcaada'nın büyüsünden bahsediyor. Aslında bilmiyor ki benim tek büyüm Yeşim. Sevdiğim kadın karşında gülümseyerek Kostanti Amcayı dinlerken birden söz bana dönüyor.

"Yavrimu, Yeşim kıs sen bekletme bu uzun çocuğu daha fazla. Baksana pek bir sevdalıdır sana bu," diyen Kostanti Amca ile kıkır kıkır gülen Yeşim'e bakıyorum.

"Kostanti Amca ben de çok seviyorum, ama n'apcaz?" diyor.

"N'apcak var mı be kızım, ikiniz de dil-efgâr dolanacağınıza evleneceksiniz be," diyerek sırtıma yavaşça vuruyor ve masamızdan kalkıyor. Bense şaşkınca bakıyorum Yeşim'e "Dil-efgâr ne be?" dememle zaten Yeşim'in hemen googleladığını görüyorum ve yüzüme bakıp "Âşık… dil-efgâr âşık demekmiş Ayaz," diyor.

"Âşığım tabii kızım, ne sandın!" diyerek yanağından bir makas alıyorum ve yeniden gülmeye başlıyor.

"Ya Ayaz bu cüsseye bu tipe kıroluk yakışmıyor ya," diyor.

Balıklarımız geldiğinde biraz daha zaman geçmiş oluyor ve biz daha ciddi konulara dalmış oluyoruz. Ben cidden Yeşim'in o evde sığıntı gibi yaşamasını istemiyorum. İstanbul'a döner dönmez bana taşınmalı. Hatta o kreşte de çalışmasın, ben ona bakarım. Ama biliyorum inat bu kız ve kabul etmeyecek. Benim de antremanlar

ve maçlar başlıyor, hele deplasmanlar için şehir dışında olmam, kamplar beni çok düşündürüyor.

"Haklısın Ayaz, ama sen de beni anla, yapamam… Para kazanmam lazım, böyle sığıntı gibi yani…"

"Yeşim ne sığıntısı ya? Allah aşkına ben seninle bir hayattan bahsediyorum sen bana sığıntılık falan diyorsun. Hadi Allah korusun bana bir şey olsa sen bana destek olmayacak mısın? Paranın önemi mi var bizim aramızda?"

"Tabii ki yanında olurum, soru mu bu? İkimiz de sağlıklıyız çok şükür, ben de çalışabilirim. Bak şöyle yapalım, tamam taşınayım yanına, ama çalışayım. Hem kamp diyorsun, deplasman diyorsun. Sen yokken ben gene Şebnem'de kalırım."

"Ya kızım ben zaten yokken aklım kalmasın diye diyorum. Neyse, yarın İstanbul'a dönelim. Ben de çok aksatmayım antrenmanları, sen de bana taşın. Bakalım bize zaman ne gösterecek?" diyerek olayı kapatıyorum. Hiç olmazsa böyle zaman kazanayım, sonra ben nasıl olsa hallederim kafamdakileri…

"Ayaz…" diye mırıldanan Yeşim'e bakıyorum. Kesin benden bir şey isteyecek gene ve çekiniyor söylemeye.

"Efendim çimen göz," diyerek kafamı yemeğimden kaldırıyorum.

"Şey… senden bir şey isteyecektim. Biliyorsun durumu…" diye bana soran gözlerle bakıyor, ama ben gerçekten hangi durumdan bahsediyor bilmiyorum. Şu an o kadar çok şey var ki çözmem gereken.

"Hangi durum Yeşim?"

"Şey işte benim durumum… yani dün gece çok güzeldi her şey ama…" diyerek sesini kısıyor ve masanın üzerinden eğilip konuşmaya devam ediyor. "Ben gerçekten korkmadım, belki içkinin cesareti ile belki de senden dolayı ama bilmiyorum. Tek bildiğim her şey

çok güzeldi, ama… ben korkuyorum seni üzmekten, her an panik atak geçireceğim diye tetikte durmaktan. Yani yanlış anlama, ben hep sana sarılmak, seni öpmek, özgürce hissetmek istiyorum ama her an bir şey olacak diye diken üzerinde duruyorum." Güven vermek için masanın üzerindeki eline uzanıyorum, ama o "Bir saniye lütfen, bölme," diyerek elini çekip masanın altına indiriyor. Bölmeyecektim ki… neyse ürkütmek istemiyorum.

"Tamam, dinliyorum Yeşim," diyerek devam etmesini rica ediyorum.

"Ben dün gece de kendi kendime dedim, doktora gideceğim Ayaz. Yoksa böyle yarım gibi olacak her şey, tam olsun istiyorum seninle. Lütfen itiraz etme, her şey tam diye. Değil. Sen de korkuyorsun beni incitmekten. Bu yüzden doktora gideceğim, senden tek isteğim sen de benimle gelir misin? Yani hep olmasa da ilk görüşmeye gelsen…"

"Yeşim… Bu nasıl soru? Tabii ki seni yalnız bırakmam, hatta sana bunu söyleyecektim ama kırılmandan yanlış anlamandan korktum. Eğer sen de istiyorsan hemen yarın döner dönmez araştıralım ve gidelim. Zaten döndüğümüzde çok iş bizi bekliyor. Gider gitmez eşyalarını toplayacağız, sonra doktor işini halledelim. Ben haftaya kampa gideceğim çünkü Yeşim, on beş gün yokum…"

"Yaa… On beş gün yok musun şimdi? Nerede peki kamp?"

"İsviçre…"

"Uzakmış… Neyse ben de o sırada kendi işlerimi hallederim, sen geldiğinde her şey tam olur."

"Tamam. Evde çok bir eksik yok zaten, sen direkt yerleşirsin, evi falan tanırsın. Eminim kolay alışacaksın, nasıl olsa evi bir kadın düzenledi. Sizlerin de aynı oluyor genelde tarzları."

"Kim düzenledi evi dedin?"

"Sueda… Biliyorsun içmimar, o dizayn etti her şeyi."

"Ayaz sen ne dediğinin farkında mısın? Delirtme beni! Eski sevgilin evi dizayn etmiş, dayamış döşemiş, sen de kalmış bana gel o evde yaşa diyorsun."

Yeşim bir anda öyle sinirleniyor ki ne olduğumu anlamıyorum. Sueda'ya mı taktı şimdi? O yeşil gözleri resmen kapkara kesiyor ve tabiri caiz ise burnundan soluyor.

"Yeşim iyi misin güzelim? Sueda benim sevgilim değil, o içmimar ve beni tanıyan biri olarak evimi tasarladı. Sonuçta beni hiç tanımayan birine kendime anlatmaktansa beni bilen birinin bana sormadan her şeyi hazırlamasını tercih ettim."

"Ne demek sevgilim değil. O şey değil mi işte, o kız… Ayaz neyse konuşmak istemiyorum cidden, ama şunu bil ki ben o odada yatmam. Yani benden önce… eğer bir hayat başlıyorsak bari odamız bize özel olsun."

"Yeşim valla buranın havası çarptı seni ha! Ulan o yatakta benden başka kimse yatmadı ya. Ben bile toplasan on kez yattım ya da yatmadım. Kamp-antrenman falan derken eve gelemedim. Zaten sırf Sueda değil, annem de yardım etti merak etme."

"AYAZZZ!" diye resmen tıslıyor, ben ne dedim ki ya… yemin ediyorum çözemiyorum ben bu kadınları, yeminle!

"Ya, bir de annenle yaptı. Yani annen Sueda ile iyi geçiniyordu. Offf! Beni hiç sevmeyecek, seni ondan ayırdım sanacak ve beni sevmeyecek. Gözünde nasılım kim bilir? Oğlunu sevgilisinden ayıran, nişanlısını yüzüstü bırakan, ailesi tarafından dışlanan…" diye sayıp ağlamaya başlıyor. Benimse sinirlerim tepeme anında çıkıyor. Ben anlatamıyorum sanırım kendimi Yeşim'e, devamlı aynı şeyleri söylemekten bıkmadı bıkmayacak gibi gözüküyor. Garsondan hesabı istiyorum ve "Kalka-

lım Yeşim," diyorum çünkü gerçekten patlamak üzereyim artık…

Hiç konuşmadan ilerliyoruz benden bir adım önde gitmeye çalışıyor, ama izin vermiyorum. Kaç defa dedim, "Artık bir adım bile uzağımda olmanı istemiyorum," diye. Bir hamlede elini tutuyorum ve anlık dönüp yüzüme bakıyor, sonrasında ise yürümeye devam ediyor. Sessizce otele gelip odamıza giriyoruz ve Yeşim gene hiç sesini çıkarmadan banyoya giriyor. Bense ne yapacağımı bilemiyorum artık, nerede ne tepki vereceğimi karıştırır oldum. Zorlu geçeceğini biliyordum, bu kadar olacağını tahmin etmemiştim. Ben bir adım attıkça Yeşim'in bana yardımcı olması lazımken hep bir sorun çıkarıyor, aslında başka başka değil hep aynı sorunu. Bu "kimsesizlik" depresyonunu nasıl atacağım onun üzerinden bilmiyorum. Odadan tıkırtılar gelince ben de içeri geçiyorum ve üzerimdekileri çıkarıp direkt yatağa geçiyorum. Hâlâ bir tepki vermeden tavanı izliyor, dayanamıyorum ve kısık sesle konuşmaya başlıyorum.

"Yeşim bunu son kez söylüyorum ve son kez seninle bu konuşmayı yapıyorum. Annem Sueda'yı sevmedi hiç, zaten sevmesini gerektirecek bir durum yoktu. Şu bu ne der, o ne düşünür takıntını artık üzerinden at. Kimsenin ne düşündüğü sikimde değil! Benim yanımdasın ve ben yüzyıldır kendi kendime yaşadığım hayalime kavuştum. Yarın istanbul'a gidiyoruz ve direkt bana taşınıyorsun. Orası *bizim* evimiz, *benim* değil. Bundan sonrada gereksiz yere kendini üzmeni istemiyorum," diyerek bir kolumla gözlerimi kapatıyorum ve diğerini karnımın üzerine bırakıyorum. Yeşim ise bir süre gene sesini çıkarmıyor, ama hafif bir kıpırtısı ve sonunda tenime değen saçları ile gözlerimi aralıyorum. Hiç göz göze gelmemeye çalışarak kolumu çekip direkt kuytularıma sığınıyor, sarılıyor bana ve bir süre sonra şiir okumaya başlıyor o çekingen, naif sesiyle.

Özledim sesini ne olur konuş

Bana bir şarkı söyle
Yağan kar nasıl hazin yağar bilirsin
Kurşuni bir gökyüzünden ağlamaklı
İşte öyleyim, kapkarayım bugün gel
En hüzünlü sesinle, en dokunaklı
Bana bir şarkı söyle[4]

4 Ümit Yaşar Oğuzcan

On Sekizinci Bölüm

"Huzur kokuyorsun."

Yeşim bana o huzur dolu sesiyle şiir okurken ayrı bir dünyaya geçtim sanki. Bedenim burada, ama ruhum yükselmiş yukarıdan bizi seyrediyordu. Öyle güzel bir tabloyduk ki… Bembeyaz çarşafların içinde ikimiz, Yeşim'in başak tarlası saçları bedenime yayılmış, pürüzsüz bacakları benim bacaklarıma dolanmış, narin elleri göğüsümün üzerinde ve bana o büyülü sesiyle şiir okuyor çimen gözlüm. Ve sonunda hafifçe doğrulup yüzüme bakıyor, gözlerime "Huzur kokuyorsun… neden sanıyorsun ki devamlı gelip seni kokluyorum? Benim için sen huzursun ve huzur kokuyorsun," diyor.

"Ne tuhaf, ben de senin için şimdi aynı şeyleri düşünüyordum. Sesin huzur dolu, nefesin beni alp başka diyarlara götürüyor. Sanki ruhum bedenimden ayrılıyor ve bambaşka bir boyutta bizi izliyorum. Ahh Yeşimmm seni daha ne kadar fazla sevebilirim inan bilmiyorum. Seninleyken her şeyi çok daha fazla hissediyorum, yaşıyorum ben."

"Ben de… Ayaz… Üzme artık beni lütfen. Üzme."

"Üzmem… Kıyamam ki"

Böyle konuşuyoruz, ama içimde hep bir korku hep bir tedirginlik var. Bilmiyorum neden ama sanki bir gün elimden her şey kayıp gidecekmiş gibi hissediyorum.

Belki de hâlâ rüyadayım ve Yeşim'e kavuştuğumu tam idrak edemedim, ama bilmiyorum, böyle hissediyorum. Tüm gece Yeşim'in saçlarını okşuyorum, onu kokluyorum ve sımsıkı sarılıyorum benden bir karış öteye bile gitmesin diye… Her yatakta döndüğünden yeninden kendime çekiyorum ve neresi denk gelirse minik bir buse konduruyorum; omzuna, boynuna, saçlarına, yüzüne, gözüne, dudaklarına ve her seferinde o derin uykusunda aynı şeyi yapıyor. "Ayazzzz…" diye mırıldanarak… Sabah yola çıkacağız uyumam lazım ama gözlerimi kapamak istemiyorum, hep onu izleyim, gözüm üzerinde olsun istiyorum fakat sonunda göz kapaklarım uykunun ağırlığına dayanamıyor ve kapanıyor.

"Uykucu koca dev kalk artık… Valla bak kalkmam lazım, bırak beniii," diye yüzüme öpücükler konduran sevgilimin sesiyle güne başlamak… biraz daha şımarıklık yapıp açmıyorum gözlerimi fakat Yeşim'in "Ayaz gerçekten üzerimden kalkman lazım bak tuvalete gitmem lazım, ama hapsetmişsin beni gidemiyorum ki!" diye isyan dolu sesi ile daha fazla dayanamayıp aralıyorum gözlerimi. Kollarımı yavaşça çekip "Ooff sabah sabah amma dırdır yaptın be kadın!" derken önce dudaklarına tutkulu bir öpücük konduruyorum ve "Şimdi git hadi," diyerek kollarımı gevşetiyorum. Aslında çimen göz haklı, kızı resmen tüm vücudumla yatağa hapsetmişim, Yeşim'in yattığı tarafa doğru kayıp onun yastığına sarılıyorum ve yeniden uykunun kollarına bırakıyorum kendimi.

Uzun zamandır böyle huzurlu uyumamıştım. Dün gece Ayaz'a da dedim, "Huzur kokuyorsun," diye ve dediğim gibi huzur kokulu uykulara daldım dün gece. Ensemde, boynumda tüm benliğimde onun huzurlu

nefesi ile uyudum. Sabah öyle dinç açtım ki gözlerimi, yıllardır böyle sağlıklı hissetmemiştim kendimi. Sımsıkı sarılmış bana sanki bir yere gitmemi engeller gibi, sanki ondan bir milim uzağa gidebilecekmişim gibi. Fakat kalkmam lazım sabah, yani tuvalete gitmem lazım acil… Bakmaya kıyamadığım erkeksi yüzü bana dönük öyle güzel uyuyor ki ona kıyamıyorum. Burnu, kaşı, gözü ve dudakları, ahh o dudakları beni bir hareketi ile bu dünyadan koparan dudakları…

Dudakların, dudaklarıma değdiğinde,
İçim çekilir ansızın,
Dudaklarından akar hayat,
Bir dağın zirvesine çıkıyor gibi,
Bir uçurumun kenarıdır, dudakların...
Kalbim bir serçe kalbi o an ellerinde,
Kıpır kıpır yüreğim…

Dudaklarının üzerinde dudaklarım mısralar döküyor ve öpüyorum usul usul, hem uyandırmak için hem de susuzluğumu gidermek için. Ama hâlâ bir milim bile kıpırdamıyor, sonunda hâlâ uyanmayan koca adama isyan ediyorum.

"Uykucu koca dev kalk artık… Valla bak, kalkmam lazım bırak beniii!"

Ahtapot gibi maşallah, bacakları ile beni kıskaca almış, kolları ise belimde sımsıkı kenetli, resmen üzerimde yatıyor ama öyle de güzel uyuyor ki…

"Ayaz gerçekten üzerimden kalkman lazım, bak tuvalete gitmem lazım ama hapsetmişsin beni gidemiyorum ki."

"Ooff sabah sabah amma dırdır yaptın be kadın!" diyor ve beni öyle bir öpüyor ki tüm bağlarım çözülüyor, içimden bir şeyler kanat çırparak uçuşuyor sanki. "Hadi şimdi git," diyor ve kollarını çözüyor. Koşar adımlarla

kendimi banyoya atıyorum. Duşumu da alıp çıkıyorum neredeyse yarım saat sonra banyodan. Ayaz öyle tatlı ki sanki Emir'in bir anda büyümüş hali gibi, yatağa çaprazlamasına yatmış benim yastığıma sarılmış mışıl mışıl uyuyor. Ayaz'ı biraz daha dinlenmesi için bırakıyorum, ses çıkarmamaya çalışarak üzerimi giyiniyorum. Sonra da bavullarımızı toplamaya başlıyorum. Bugün İstanbul'a dönecektik, söz verdim ve artık büyük bir kız olup verdiğim sözleri tutmam gerek.

Ne farklı bir duyguymuş böyle sorumluluk sahibi olmak, Ayaz sevdiğim adam ve ben onun eşyalarını topluyorum, yolda giymesi için kıyafetlerini hazırlıyorum. Tüm bu duyguları onunla yaşıyorum ve acayip heyecan duyuyorum. Sabah o kadar erken kalkmışım ki tüm işimi bitirdiğimde henüz saatin daha yeni on olduğunu fark ediyorum. Bavullar hazır, ben hazırım, bir tek sevgilimin uyanması lazım ama kıyamıyorum ki uyandırmaya. Minik adımlarla yatağa yaklaşıyorum ve üzerine doğru eğilip ensesindeki dövmenin üzerinden öpüyorum. Parmak uçlarımla üzerinden geçiyorum "Amor omnia vincit" ne demek bilmiyorum ama sevgilimin boynunda öyle seksi duruyor ki orada küfür yazsa da seveceğimi biliyorum.

"Aşk her güçlüğü yener."

"Efendim?" diyorum parmak uçlarım hâlâ harflerin üzerinde dolaşırken.

"Orada 'Aşk her güçlüğü yener' yazıyor Yeşim. O dövmeciye seni ilk gördüğüm gün gitmiştim. Sen Boston'da o apartmanın merdivenlerine oturmuş ağlıyordun içini çeke çeke, etraftaki herkesi soyutlamış umurunda olmadan öyle sadece kendin için ağlıyordun. Sonra birden kafanı kaldırdın, o kalabalık içinde direkt benim gözlerime baktın ve kalktın gittin. Büyülenmiştim. O an sana büyülenmiştim resmen. Karşı kaldırımdan görmüştüm çimen gözlerindeki acıyı, aşk için ağlı-

yordun, sen yürürken bir süre daha baktım arkandan ve ben de yürümeye başladım öylece. Kendimi toparladığımda bir dövmecinin önünde buldum kendimi ve içeri girdim. O zamana kadar aklımın ucundan geçmeyi bırak, ben hayatta yaptıramam canım kıymetli derdim hep. Ama sanki bir ses bu anı ölümsüzleştir, dedi bana ve beni o dövmeciye soktu. İçerideki adam yüzüme bakıp âşıksın hem de çok, ama umutsuzluğa kapılma gel, dedi ve hiç bana sormadan bu dövmeyi yaptı. Aşk her güçlüğü yener evlat, diyerek."

Bir kez daha tüm aşkımla öpüyorum dövmenin üzerinden ve hıçkırıklarım arasında "Keşke ensene yaptırmasaydın. Ben her dövmeni öpmek istediğimde enseden öpmek ayrılık getirir ama, diyerek kendimi frenleyeceğim. Sevgilim bu yaşadığımız kader mi yoksa tesadüfler zinciri mi bilmiyorum ama ben de o gün çok istedim bir delilik yapayım ve o günü bana unutturmayacak, hep hatırlatacak bir dövme yaptırayım. Baktıkça hatırlatsın bana ve o hissettiklerimi yaksın istedim fakat cesaret edemedim. İyi ki de edememişim, çünkü o zaman senin siyah gözlerin için değil, benliğimi yiyen o pislik Cenker için yaptıracaktım."

Ayaz yatakta sırt üstü dönüyor, yüz yüzeyiz şimdi. Topuz yaptığım saçlarımı açıyor ve ellerini arasına sokup yüzümü yüzüne yaklaştırıyor. Bu sefer beni öyle derin ve öyle tutkulu öpüyor ki sadece bir öpücükle bile bir adamın bir kadını nasıl zevkin doruklarına, aşkın tepesine çıkaracağını o an anlayabiliyorum. Zaman kavramım Ayaz'ın dudakları dudaklarıma değdiğinde bitiyor gidiyor. Onunla beraber aşkın büyülü nehrine doğru balıklama atlıyorum. Önce ellerini hissediyorum bacaklarımda, oradan yavaşça beni çıldırtırcasına yavaşça kalçalarıma doğru ilerleyişi… Ayaz'ın bana her dokunuşu tenin tene değmesi gibi değil de sanki canın cana değmesi gibi etkiliyor. Ruhumla bedenimle her

şeyimle onun oluyorum. Parmak uçları üzerimdeki elbisenin eteklerini usulca kavrıyor ve yukarı doğru sıyırıyor. Bense sanki onu daha çok hissedebilirmişim gibi yüzünü ve saçlarını okşuyorum "Seni seviyorum… seni seviyorum… seni seviyorum," diyerek…

Elbisem ustaca üzerimden çıkıp yeri boyluyor. Ayaz boynumda ıslak ıslak nefesini gezdirirken birden geri çekiliyor ve "Yeşim istiyor musun? Söyle… yoksa…" diyor ama o geceki gibi korkmuyorum, Ayaz'ın olmaktan korkmuyorum. Onun kollarındayken başka bir kadın oluyorum ve gülümseyerek başımı onun boynuna gömüyorum. Bu sefer ben ıslak ıslak öpüyorum ve "Cennetine götür beni," diye resmen inliyorum…

Ne diyebilirdi ki Ayaz bundan sonra? Bir şey diyemedi…ama gözleri vermişti zaten cevabı… tekrar yaklaşıp öpmeye başladı… elleri ile boynumu okşuyor ve yavaşça yukarı doğru sutyenimin askılarına geliyor… Omuzlarımda kaldı bir süre ve hafifçe okşamaya başladı o biraz sonra çıkaracağı iç çamaşırımı… Ayaz belki farkında değildi ama bu içimi öyle bir ürpertti ki hafif bir titreme geçirdim… Ayaz yavaşça dudaklarımdan boynuma kaydı ve öperek dudakları da askıların bittiği yere geldi… Sonra biraz daha ileri gidip iyice aşağı çekti… öpücüklerini daha da aşağı indirdi… yavaşça okşamaya başladı sutyenin üstünden göğüslerimi… o dokunma ile yine titremeye başladım… Ayaz birden başını kaldırıp gözlerime baktı tüm aşkı ile. "Korkuyor musun? Yeşim bak…"

"Yok… Hayır…"

Bu sözün üstüne Ayaz beni belimden tutup bir anda çevirdi ve sırtım nemli çarşaflarla buluştu. Sadece iç çamaşırlarım ile karşısında kaldım şimdi… Ayaz karşımda biraz daha beni izledi ve derin bir iç çekti, ama o an utancımdan ölecek gibiydim…

"Çok güzelsin Yeşim."

O an çıplak olmanın verdiği utançla üstümü kapatacak bir şeyler aradım, ama bulamadım. Sadece gözlerimi kapatabildim… Ayaz bir anda yan tarafıma uzandı ve kendine çevirip "Aç gözlerini Yeşim… görmek istiyorum seni… Lütfen," diye boğuk o erkeksi sesiyle fısıldadı.

Yavaşça ama utanarak açtım gözlerimi. Ayaz boynumdan daha da kendine çekip öpmeye başladı yine yeniden… Ayaz'ın çıplak tenini kendi tenimde hissettikçe kavruluyordum. O tek eli ile şortunu çıkarıp fırlattı, artık ikimiz de iç çamaşırları ile kalmıştık… o geceki gibi, ama bu sefer ondan farklıydı, hissediyordum. Bu sefer sadece sevdiğim adamla sevişmeyecek tamamıyla, ruhumla onun olacaktım. Biliyordum.

Ayaz beni tekrar sırtüstü yatırdı ve baktı, öylece o gözlerinden aşk akan haliyle baktı… Yavaşça boynumda gezdirdi ellerini, ürperdiğimi hissediyor bu da onu daha çok heyecanlandırıyordu biliyordum… Eli gene yavaşça göğüslerime indi ve sutyenin üstünden hafifçe avuçladı…

"Yeşimmmm…"

Sonra yavaşça okşamaya başladı… Benim ise tek becerebildiğim Ayaz'ın boynuna sarılmak oldu. Eğilip elleri ile okşadığı göğüsleri sutyenin elverdiği kadar öpmeye başladı… Elinin birisi sırtıma doğru gitti ve o kopça açıldı. Bu adam tek seferde kopçayı çat diye açmıştı. Şu anda bu beceresini ve alışkanlığını düşünemeyecek kadar nefesim hızlanmıştı. Sutyenimi çekip attı bir tarafa, artık engel kalmamıştı öpüşlere… Ayaz arzuyla öpmeye başladı az önce uyardığı yerleri… o kadar istekli öpüyordu ki hafif hafif kasılıyordum… Elleri de boş durmuyordu ve vücudumda gezmedik yer bırakmıyordu… Ayaz elinin biri bacağımdan yukarı çıkıp da iç çamaşırın üstünden hafifçe okşayınca kendime hâkim

olamadım ve hafif bir çığlık attım ama hemen Ayaz'ın öpüşü ile kapandı dudaklarım. Şimdi en mahrem yerimdeydi eli, biliyorum yavaşça ürkütmeden hareket etmeye çalışıyor, ama gittikçe de sabrı tükeniyordu…

Bense ilk defa yaşadığı bu zevkle nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum… Becerebildiğim kadar karşılık vermeye çalışıyordum… Ayaz hızlanan kalp atışlarına daha fazla dayanamayıp üzerime çıktı, onu üzerimde hissettiğinde birden gözlerimi açtım…

"Ayaz… Benim ol…"

Ayaz bundan sonra daha fazla dayanamadı ve deli gibi öpmeye başladı… Yavaşça aşağı doğru indi ve az önce eli ile okşadığı yerde durdu… Nefesinin bütün sıcaklığını vererek iç çamaşırımın üzerinden öptü… dayanma sınırları tükenmişti Ayaz'ın hareketlerinden görebiliyordum. Başını biraz kaldırıp gözlerime baktı ve yavaşça iç çamaşırını aşağı çekti… O an çok utandım, bacaklarımı kapatmaya kendimi çekmeye çalıştım, sonuçta gün ışığında ve ilk defa sevdiğimin yüzüne bakıyorken en mahrem anımızı paylaşıyorduk, ama müsaade etmedi Ayaz ve "Şişşt… utanma…" diyerek bir eli saçlarımı yüzümden çekti.

"Utanıyorum Ayaz, elimde değil," diye sadece inleyebildim.

"Benden utanma…" diyerek az önce çamaşırın üstünden öptüğü yerlere eğildi ve bütün marifetini gösterdi. Tanrım! Artık dayanacak gücümü tamamen kaybettim… Kıvranabiliyordum sadece ve ufak inlemelerime engel olamıyordum… Ayaz yavaşça doğruldu ve kendi üzerindeki çamaşırını da çıkarıp attı… Artık arada hiç engel kalmamıştı, sadece Ayaz ve ben… Bütün vücudunun ağırlığını üzerime vererek az önce ayrıldığı dudaklara geldi yine…

"Yeşim… Ah Yeşimmm!" diyerek ayırdı kendini.

Yeşim öyle güzel ki kollarımda… başka bir boyutu yaşıyorum şu an onunla. Utanması, minik çığlıkları, titremesi… Gözlerimi kapattığımda aklına tek gelen şey Yeşim oluyor… Biliyorum artık ikimizin de hayatında yeni bir sayfa açılıyordu bugün, bu dakikalar. Bugün her şeyi ve herkesi geçmişe gömmüştüm gerçekten de… Aklımda, kalbimde, tenimde, ruhumda sadece Yeşim vardı… Bunun verdiği mutlulukla daha da arzulu öpmeye başladım çimen gözlümü… Bütün vücudunu öpücüklere boğuyordum Yeşim'in… Göğüslerini okşuyor dil darbelerimle Yeşim'i kıvrandırıyordum… Bir elim ile Yeşim'in göğsünü avuçladığımda dudağım da boynuna gitti âşık olduğum kadının… artık sabredecek gücüm kalmamıştı… Yeşim'i gerçekten istiyordum… Yavaşça bir elim aşağı gitti ve ona yol gösterdi… Yeşim'in kulağına eğilip "Şimdi gerçekten benim olacaksın…" diye resmen inledim.

Yeşim önce anlamadı ama sonra hissettiği ile hafifçe kendini geri çekti.

"Korkma kadınım… sadece bana bırak her şeyi… Bu sefer gözlerime bakarak gerçekten kadınım ol," deyip Yeşim'i rahatlatmaya çalıştım ve biraz daha vakit tanıdım ona… Tekrar öpmeye başladım o taptığım vücudu, ellerim ile Yeşim'i etkileyebilecek ne varsa uyguluyordum. Yeşim'in kulak memesini dudaklarımın arasına alıp hafifçe dişledim ve "Korkma… çok güzel olacak…" diyerek artık ait olduğum sıcaklığa doğru ilerledim.

Birden… Yeşim önce ürkek davransa da sonra hissettiği sadece içindeki bendim benim ruhumdu. Yeşim'in de kendini bana tamamen bırakması ve onunla gittiğim andan itibaren kendimi kaybettim… yavaş yavaş başlayan hareketlerim gittikçe hızlandı. Ellerim Yeşim'in

omuzlarını tutarken dudaklarım Yeşim'in göğüslerine eğildi ve hafifçe dişlerimi geçirdim. Yeşim'den ise "Ayazzz…" diye inlemelerin dışında başka bir ses gelmiyordu. Adım gene nameler halinde dudaklarından dökülüyordu birer birer.

"Seni seviyorum Yeşim… Seviyorum… Artık benimsin…

"Senin…"

Artık dayanamadığımı hissediyordum, Yeşim ile beraber ilerlediğimiz aşk dansında kasılmaları artmıştı iyice kollarımın arasında titriyordu o narin beden… Gözleri kapanmış kendinden geçmişti ve daha fazla dayanamadım. "Yeşim gözlerini aç… Görmeliyim seni…"

Yeşim gözlerin açtığı an onun çimen gözlerindeki ırmakta buldum kendimi ve ona bakarak, "Artık benimsin…" dedim ve bıraktım kendimi Yeşim'in derinlerine…

Üç hafta geçti Bozcaada tatilimizin üzerinden, Yeşim döner dönmez bana taşındı. Biliyorum dile getirmiyor ama yavaş yavaş evin dekorasyonu ile de ilgileniyor. Önce yatak odamızdan başladı.

"Burası çok karanlık… yani böyle güzel bir oda bu mobilyalar ile kapanmasa, bir de benim için makyaj masası lazım, biliyorsun," diyerek sözde bana çaktırmadan odamızı değiştirdi. Aslında bu hali daha hoşuma gitti, ona pek çaktırmamaya çalışsam da. Yeşim ile evim daha ev gibi oldu. Ben antrenmanlar ve kamplarla cebelleşiyorum. Zaten gelir gelmez İsviçre'ye kampa gittik, on beş gün yoktum. Geleli üç gün oluyor ama gene yoğun bir antrenman dönemindeyiz. Ligler başlayacak ve bizden, özellikle benden çok şey bekliyor taraftar. Bana özel besteler yapıyorlar, antrenman çıkışlarında bekle-

yip fotoğraflar çektiriyor, sohbet etmek istiyorlar. Hem iş anlamında hem de özel hayatımda omzumda yüklerin olması bazen beni gerse de gene de işimi ve Yeşim'i çok seviyorum.

Yeşim'le beraber gittiğimiz psikolog da çok iyi geldi ikimize. İlişkimize daha başka boyutlardan bakmaya başladık, birbirimize verdiğimiz değeri gördük. Yeşim artık daha ılımlı, kaçmıyor gerçeklerden. Bu haftasonu ailemle konuşup İstanbul'a davet etmek istiyorum. Yeşim'le tanışsınlar zaten birbirlerini biliyorlar ama bu sefer Emir'ın öğretmeni olarak değil Ayaz'ın sevdiği kadın olarak tanışsınlar istiyorum. Babam zaten telefon konuşmalarımızda bildiğini ve sıcak baktığını ima ediyor, fakat yüz yüze konuşarak tüm soru işaretlerini kaldırmak istiyorum hayatımdan. Tabii hayatımızı toparlamaya Yeşim'in deli kuzeni Gülce de çok yardımcı oldu. Alaz ile beraber yurtdışına eğitimleri için gitmişlerdi, fakat ben yokken Gülce'nin Yeşim'in yanında olması beni de çok rahatlattı.

Yatağın içinde biraz daha tembellik yapmak istesem de aşağıdan gelen kızların kahkahalarına daha fazla dayanamıyorum ve üzerime tişörtümü geçirip aşağıya iniyorum. Yeşim ve Gülce mutfakta bir yandan kahvelerini içip bir yandan kıkır kıkır konuşuyorlar. Beni ve Alaz'ı çekiştirdiklerini tahmin etmek zor değil.

"Ne yapıyorsunuz bakalım?" diyerek mutfağa giriyorum, ikisi de öyle bir dalmış ki benim sesimle yerlerinden zıplıyorlar ve cadı baldız hemen atlıyor. "Aklımı çıkardın uzun!"

"Ya Ayaz ne öyle sessiz sessiz geliyorsun korktuk yani," diye dudak sallıyor benim çimen gözlüm. Zaten kaç gündür uzaktayım ondan ve daha fazla o dudağın sallanmasına dayanamıyorum. Günaydın öpücüğüm için bir adımda Yeşim'in yanına gidip dudaklarına kapanıyorum. Ta ki baldızdan "Öhöhhöhhöö! Çüş be…

ben varım burada, terbiyeli olun biraz," diye çemkirmesine kadar. Yeşim utanarak başını gövdeme gömüyor ve yumruk yaptığı bir eli ile hafifçe göğüsüme vuruyor. "Aşk olsun Ayaz, utandırdın beni gene," diyerek.

"Aşk olsun, evet olsun… ben yoktum on beş gündür, geldim senin kızsal mazeretlerin. Aşk olamadı ki! Bir de başımızda bu cadı baldız…"

"AYAZZZZ… hiç utanma yok mu sende yaaa?" diye resmen çırlıyor Gülce ve "Ben gidip Alaz'ı arayayım, sana hanımların yanında nasıl konuşulur dersi vermesini isteyeyim. Hayır, benim kuzenim de arsız olmuş baksana, sevgilisinin dediklerine kızacağına gülüyor."

"Gülcem arsızlık değil ki bu aşk aşk…" diyor Yeşim kıkırdamalarının arasında.

Gülce ise "E pes!" diyerek oturduğu sandalyeden bir hışımla kalkıp saçlarını savurarak gidiyor. "Gözüm üzerinizde! Odanıza gidin bari," diyerek.

Gülce'nin afralı tafralı gitmesini gülerek izliyoruz. Bugün aslında büyük gün, tüm takım ve yönetime bizim evin bahçesinde "sezona merhaba" barbekü partisi veriyoruz. Tabii ki takım kaptanı olarak bu görev bana aitti ve Yeşim de hiç itiraz etmeden kabul etti. Tüm takımın karşısına ev sahibi olarak çıkmak onu gerse de bunu da başaracak biliyorum. Mutfakta biraz daha oyalanıp bana kahvaltı hazırlamaya çalışan Yeşim'le uğraşıyorum. Kızsa da kaçsa da biliyorum ki o da özlemiş beni ve aslında çok mutlu halinden. Artık nasıl kendi dünyamıza daldıysak kapının çalmasını bile duymamışız ve Berk'in gür sesi ile bu sefer biz olduğumuz yerde zıplıyoruz.

"Ahlak polisi aradı beni biraz önce, baskına evinize geliyorlarmış Ayaz Bey!" diye kahkahalarla bize bakıyor kapının kenarından. Bu adam gerçekten patavatsız Yeşim'in bunları duyması ile "Hıhh?!" diyerek arkama bir saklanışı var ki…

"Ne var yaa, evimdeyim evimde… Sizler zart zurt gelmezseniz daha rahat edeceğim evimde. Hadi Gülce kısa bir süre için misafir, peki sen Berk? Benden çok sen bu evdesin ya!"

"N'apalım oğlum kampa giderken Yeşim sana emanet demeyecektin o zaman. Biz emanete sahip çıkarız."

"Tamam geldim ben işte, daha sana ihtiyaç yok. Hadi akşam gelmeyecek misiniz zaten, bari gündüz rahat bırakın."

"Yeşim yemin ediyorum bu uzunlarda çok akıl yok. Bak ben yıllardır bunlarla iç içeyim. Sen yol yakınken gel vazgeç bundan."

"Berkkkk!"

"Ya sevgilim kızma Berk'e, yeme firmasını getirmiştir."

"Yaaa… biraz sevgilini dinle, ben senin için çalışıyorum hâlâ. Bu kadar işimin gücümün arasında ayarladım, işleri hallettim sen bana ne diyorsun. Nankör bir de üstelik, yok Yeşim bundan bir şey olmaz!" diyerek hiç sormadan, izin almadan geliyor ve dolabı açıp içinden en sevdiğim limonlu sodamı alıp içmeye başlıyor bana gevrek gevrek gülerek.

"Ya Ayaz ben sana söylemeyi unuttum, gerçi seninle çok konuşamadık göremedim de seni. İstanbul'u bilmediğimden Berk'ten yardım istedim bu mangal partisi için, o ayarladı her şeyi. Yiyecekler, içecekler, bahçeye minderler falan her şeyi firma ayarlayacak."

"Ya Yeşim bu adamdan yardım isteyeceğine bana deseydin ya güzelim, şimdi tüm takıma –bu partiyi ben düzenledim Ayaz süs biblo, diye dolanacak. Yaktın beni kadın!"

"Yok yapmam. Neyse hadi kaçtım ben Ayaz, kulübe gideceğim oradan holdingde toplantım var. Akşama ben geç kalabilirim şaka bir yana haberin olsun," diyerek geldiği gibi gidiyor.

Berk gerçekten İstanbul'da bana çok yardımcı oldu. Alaz'ın bir anda işleri bırakıp MBA için Londra'ya gitmesi ile bomboş kalmıştım İstanbul'da. Ama Berk ile tüm uyum sorunum hızlı bir şekilde halloldu. Takımda Amerika'dan ve Fransa'dan da oyuncuların olması benim için büyük avantajdı. İlk başlarda Türk oyuncular bizi pek anlamasa da sonunda alıştık birbirimize. Tabii Berk'in yönetici olması ve benimle yakın olması bazı dedikodulara da yol açtı, ama onu da aştık. Zaten aşmamız da Berk sayesinde oldu, adam o kadar vurdumduymaz ki. "Evet, Ayaz ile elektiriğimiz tuttu ne var? Siz işinize bakın," dedi antrenmanın ortasında ve gitti. Ben artık bu adama şaşırmıyorum.

"Yeşimmm, madem bugün bu işlerle uğraşmayacağız senle baş başa olsak ya," diye sırnaşıyorum ama tabii ki Yeşim daha sesini çıkarmadan Gülce yukarıdan bağırıyor. "Olmaz kuaföre gideceğiz biz," diye. Yeşim ise kuzu kuzu yüzüme bakıp "Ama söz vermiştim sevgilim, yaa Gülce bu kötü saçlarla mı dolaşsın? Bir de benim ellerime bak yaa," diyerek ellerini gözüme sokuyor resmen. Bence bir şey yok, ama gene de "Peki," demekten başka bir şansım olmadığından "Offf peki!" diyorum.

Kızların çıkması ile ne yapacağımı bilmeden dolanıyorum biraz, evin içinde tanımadığım insanların dolaşması beni biraz rahatsız ediyor. Ama adamlar cidden işlerinde iyiler. Birkaç saat içinde bahçe bahçelikten çıkıyor ve masalsı bir mekâna bürünüyor. Havuzun kenarına kocaman rengârenk minderler attılar. Çimlik alanda üç tane büyük piknik masası var bembeyaz, mangal hemen ileride Yeşim'in çiçeklerinin orada, piknik masalarının arkasında ise açık büfe var orada da bardakları dizmişler hemen yanlarında bir buz makinesi bile var. Ağaçların gövdesine takımın renkleri olan siyah/beyaz tüller bağlamışlar. Bahçenin girişinde ise siyah/beyaz balonlardan bir kapı var. Etrafı inceledikten sonra bir

şeye ihtiyaçları olup olmadığını soruyorum ve kendimi alt kattaki kendime ait spor salonuma atıyorum.

Burayı özellikle kendim için istedim, ne zaman sıkılsam, kafam bozuk olsa yürümek, spor yapmak bana iyi geliyor. Bu nedenle Sueda burayı benim için özellikle yaptı. Bir duvar sadece ayna kaplı, koşu bandı, kürek, bisiklet ve ağırlık bulunuyor bu da bana yetiyor, ama son bir aydır burayı Yeşim ile paylaşmak bana ayrı keyif veriyor. Yanda duran onun pembe kocaman pilates topuna bakıyorum. Bu kadar erkeksi bir mekâna ancak bu kadar pembe ve kocaman bir top zıt durabilirdi, ama bana o bile o kadar sevimli geliyor ki elim istemsizce topun üzerinde dolaşıyor, sonra kendimi kaybedene kadar spor yapıyorum gene…

Bugün benim için çok önemli. Ayaz'ın tüm takım arkadaşları, eşleri, çocukları bugün bahçemizdeki partiye gelecekler. Ben ilk defa bu kadar ciddi bir karşılama yapacağım. Ayaz'ın sevgilisi olarak ev sahibesi olacağım. Ayaz bu organizasyonu teklif ettiğinde önce çok mutlu olmuştum, ama sonra ona belli etmesem de içten içe korkularım başladı. Ben zaten çok sakarımdır, nerede ne diyeceğim belli olmaz, panik anlarında ya… Ayaz'ı takımı önünde küçük düşürürsem. Belki benim nişan olayımı Cenker'i biliyorlardır ve kadınlar bana kötü gözle bakarsa… Bu korkularımı Ayaz'la paylaşamadığım için ona çaktırmadan kuaförü bahane ederek Gülce ile psikiyatristime gidiyoruz. Esma Hanım çok tatlı bir kadın. Ona her şeyimi çok rahat anlatabiliyorum. Doktor- hasta ilişkisini geçti bizim onunla ilişkimiz. Artık bir anne gibi benim için. Yıllardır annemden görmediğim şefkati ondan gördüğümü hissediyorum.

"Yeşim bence yanlış düşünüyorsun. Ayaz seni tüm

arkadaşlarına ve yöneticilerine takdim ederek belki de onun yanındaki yerini herkesin bilmesini istiyordur. Neden bu yönden düşünmüyorsun?"

"Esma Hanım, ama bizim durumumuzu biliyorsunuz. Her şey çok yeni, daha bir aydır birlikteyiz ve hemen tüm ekiple görüşeceğim ya sakarlık yapıp rezil edersem kendimi."

"Kendini rahat bırak Yeşim. Okulda çocuklarla beraberken hiç sakarlık yaptın mı? Çocuklara zarar verdin mi?"

"hayır… hiç olmadı. Onlarla huzur doluyum. İşim o benim, hepsi bana emanet."

"Peki Ayaz'ın yanında beraberken bir durum oldu mu?"

"Hayır."

"Yani kendini güvensiz hissettiğin zamanlarda bu panik atağı yaşıyorsun. Kendini rahatsız hissettiğin yerlerde lütfen nerede mutluysan o anı düşün. Herkesi sana emanet edilen çocuklar gibi düşün, huzurlu olduğun yerde gibi düşün."

"Peki… bir de şeyy… Ayaz yeni geldi ve işte… Biliyorsunuz durumu."

"Yeşim Ayaz'a güven, tek yapman gereken o… Güven."

Yaklaşık bir saat süren konuşmadan sonra biraz daha rahatlamış olarak çıkıyorum Esma Hanım'ın yanından. Gülce tabii ki bu arada kuaföre gitmiş, saçlarına röfle attırmış kafasında milyon tane folyo paketi ile beni bekliyorken buldum. Öyle panik ki, yarın sabah Alaz gelecek ve neredeyse on gündür görüşmüyorlar. Gülce heyecanlı çünkü Alaz'a vereceği güzel bir haberi var…

Ben de sırf Ayaz'a yalan söylememek için üç gün önce yaptırmış olduğum manikürü hiçe sayıp yeniden yaptırıyorum, tabii ki Gülcemin ısrarları ile saçıma da iri dalgalı doğal bir fön çektirip hafif, günlük makyaj

yapıyorum ve Ayaz'ın kocaman arabasına atlayıp eve doğru gidiyoruz. Hâlâ bir arabam olmadığından ve babamın arabamı ömrü boyunca vermeyeceği için arabam olamayacağından Ayaz'ın kocaman siyah cipini kullanıyorum. İçinde minnacık kalsam da çok seviyorum onun arabasını. Bu araba bana tam anlamıyla Ayaz'ı anlatıyor, sahibi gibi Escalade de kocaman, siyah, rahat ve huzurlu. Ayaz "Sana da bir araba alsak Yeşim," dese de istemiyorum, sanki ona yamanmış gibi… Zaten iş yerim de yakın, aynı site içinde yürüyerek gidip geliyorum ben…

Garip ve yoğun İstanbul trafiğinden sonra eve ulaşabiliyoruz, ilk işim bahçeye bakmak oluyor ve her şey mükemmel görünüyor. Tam hayallerimdeki gibi, sonra hızlı adımlarla eve giriyorum. Her kata bakıyorum ama Ayaz'ı bulamıyorum, en son odamıza girdiğimde telefonunun sesini işitiyorum ve "Ayazzz!" diye seslenmeme rağmen bir ses gelmiyor ve gayri ihtiyarı telefonu açıyorum… daha sonra keşke açmasaydım dediğim telefonu…

On Dokuzuncu Bölüm

Geçmiş neden bir anda kilitlediğimiz sandıktan çıkar gelir ki? Hayatımda her şey yoluna girmişken Yeşim ile mutlu, en önemlisi huzurluyken neden? Spordan sonra rahatlamak için saunaya, oradan da jakuziye giriyorum. Yarım saat kendi kendime dinlenip vakit öldürdükten sonra saatin geç olduğunu ve hazırlanmam gerektiğini fark ediyorum. O ve odaya geçince Yeşim'i elinde benim telefonumla yatağın üzerinde otururken buluyorum. Beni görmesi ile hiç durumunu bozmuyor ve telefonu bana uzatıp "Telefonun çaldı… Seslendim ama duymayınca açtım belki önemlidir diye ve Dilara Hanım aradı. Beni de asistanın sandı 'Sevgilisiyim şekerim, İstanbul'dayım. Beni arasın,' dedi. Ararsın," diyerek telefonu elime tutuşturup odadan çıktı.

Dilara mı? Dilara ne alaka ya? Yıllar önce Boston'da ayrıldığımız, herkesin kendi yoluna gittiği bir hikâyeydi o… Bu kadar zaman sonra ne sevgilisi ya? Delirmek üzereyim. Yeşim ise bana açıklama fırsatı vermeden çekti gitti. Üzerime hemen bir şeyler geçirip aşağıya iniyorum, fakat Yeşim hiç bana bakmadan şu firma yetkilisi ile konuşmaya devam ediyor. Seslensem de "Bir saniye," diyor bana ve gene devam ediyor adamla konuşmaya… Sonunda kıymetli konuşmalarını bitirip adama o gülüşünü yollayarak salına salına geçiyor yanımdan. Tabii ki

bu işin peşini bırakmam, bırakmayacağım da "Sevgilisi Dilara" ne demek ya?

"Yeşim," diyerek tam odanın kapısının önünde yakalıyorum, kollarını nasıl tuttuysam önce ellerime sonra yüzüme bakıp "Canımı acıtıyorsun Ayaz, lütfen bırakır mısın beni?" diyor ve o an fark ediyorum, zaten minnacık narin olan kollarında benim kocaman parmaklarımın sarılı olduğunu.

"İçeri gir! Konuşmamız lazım," diyerek ikimizi birden odaya çekip kapıyı kilitliyorum. "Bu konu hallolmadan buradan çıkmak yok. Partiymiş takımmış umurumda değil."

"Ben duyamam gerekeni duydum… Maşallah Sıla-Sueda-Dilara… Başka var mı Ayaz? Başka öğrenmem gereken?"

"Yeşim, Dilara sevgilim değil, yani şu an değil taa Boston'da beraberdik yıllar önce. Düşün üniversitedeydim ben. Beş yıl olmuştur yani."

"Ayaz ben Dilara senin sevgilin demiyorum ki zaten! Biliyorum olmadığını! Benim dediğim daha kaç kadın arayacak seni böyle ve geçmişin daha ne kadar yaşayacak? Bak bana her şeyi bıraktım sana geldim, her şeyi… Ama maşallah artık geçmişte kaç ilişki yaşadıysan hiçbiri seni bırakamıyor. Bu nasıl cesaret ya, kadına bak aramış bana 'Sevgilisiyim şekerim,' diyor…"

"Yeşim haklısın da benim ne suçum var? Dilara ile iki yıl beraberdik Boston'da, hatta bak Yiğit de tanıyor. Onun da üniversiteden arkadaşı, inanmazsan abine sor. Dilara bitirdi ilişkimizi, New York'a gitti iş için ve bıraktı beni…"

"Neden bunca yıl sonrasında seni arıyor gene? Bu cesaret nereden geliyor?"

"Bilmiyorum Yeşim."

"Ben biliyorum Ayaz… Sen veriyorsun… Bu kadınla-

rın hepsini öyle bir sahiplenmişsin ki hepsi her an sana dönüp aynen devam edeceklerini düşünüyor, hissediyor… Tıpkı bana yaptığın gibi?" diyerek banyoya kilitliyor kendini… Benimse tek yaptığım elime ilk geçen şeyi fırlatıp duvara atmak oluyor ve o da ne yazık ki Yeşim'in çok sevdiği parfüm şişesi çıkıyor, duvara çarpmasıyla tuzla buz olup kırılıp tüm odaya koku hızlı bir şekilde yayılıyor…

Ayaz'ın çevresindeki herkesi böyle sahiplenmesi sinirlerimi bozuyor! Bu hareketleri demek ki herkese aynı, benim bir özelliğim yok. Sevdiği kadına da aynı yaklaşıyor sadece yatmak için yanında olduğu kadına da. Hepimizin tek özelliği var; Ayaz'ın yanında olmamız. Benim onlardan farklı olduğumu düşünüyordum ama değilmişim. Önce o Sıla… Adamı vantuz gibi sömürdü, yedi bitirdi gözlerimin önünde. Onun için "Çok sevgisiz, üzülüyorum," demişti. Sonra Sueda cadısı geldi, işin kötüsü o kız da Cenker mağduru ve Ayaz'ın bir şeyler hissettiği biri, tıpkı ben gibi… Şimdi de bu Dilara cadısı… Banyoda biraz nefes almaya çalışsam da çok ağır şekilde parfümümün kokusu etrafı sarıyor. Ne olduğunu anlamak için banyo kapısını açmamla daha da artıyor koku, Ayaz ise yatağın diğer tarafında yerde bir şeyler yapıyor.

"Ne oldu burada? Neden böyle ağır kokuyor, parfümüm her yerde? Ayazzz iyi misin?" diyerek yatağa doğru yürüyorum ama Ayaz'ın "Dur, sakın hareket etme, ayağına cam batabilir," demesi ile olduğum yerde kalıyorum.

"Ayaz ne oldu? Korkutma beni."

"Parfüm şişen kırıldı."

"Oha! O kalın şişe nasıl kırıldı? Ayaz iyi misin sen?"

"Ben iyiyim de tüm parfüm gitti Yeşim… Özür dilerim," diye işlediği suçu bilerek yüzüme bakan Ayaz'a daha fazla dayanamıyorum. Evet, yeniden anlıyorum ki Emir Ayaz'ın tıpatıp aynısı ve ben ondan resmen bir çocuk, hatta iki çocuk istiyorum…

"Ayaz… offf be sevgilim off! Önemli değil parfüm. Sen iyi misin? Lütfen yanına geleyim."

"İyiyim Yeşim. Ayağın çıplak, cam batsın istemiyorum," demesiyle Gülce ve Berk'in odaya resmen dalması bir oluyor. İkimiz de odanın ortasında öyle saf saf hızlıca açılan kapıya bakakalıyoruz.

"Noldu ya? Berk'e kapıyı açmaya gitmiştim, güm diye bir ses geldi. Bu katta kokudan geçilmiyor," diye soru dolu gözlerle bize bakan Gülce'ye diyecek bir şey bulamıyorum. Hem ne destursuzlar hakikaten ya ikisi de! Yatak odası burası ne öyle küt diye içeri dalmalar.

"Ben kapıyı kilitlemiştim sen nasıl girdin içeri?" diye soran Ayaz ile kendime geliyorum, evet kilitliydi bu kapı. Gülce ise sırıtarak "Ne salaksınız, daha evinizin kapılarını bilmiyorsunuz. Buranın anahtarı yan oda ile aynı, açtım işte," diyerek elindeki anahtarları bize sallıyor. Berk ise "Gerçekten iyi misiniz? Burası çok kokuyor," diyor sanki kapımızı açmaları doğalmış gibi.

"İyiyiz, Ayaz benim parfüm şişemi düşürdü ve o da kırıldı. Ayrıca Gülce rica ediyorum burası yatak odam, yani özel, mahrem bir yer. Lütfen bir daha öyle girmeyin. Uygunsuz bir durumda olabilirdik," diyorum ama bunlara gerçekten laf yetişmiyor.

"Ulan sesiniz taa giriş katına geliyordu. Dilara filan bir şeyler diye bağırıyordun ne uygunsuzu!" diyerek Berk merdivenlerden aşağıya iniyor.

Sırf Ayaz'ı sinir etmek için soyunma odasına gidiyorum ve akşam için onun daha önce görmediği, benimse çok sevdiğim elbisemi giyiyorum ve inat edip misafirler gelene kadar aşağıya inmiyorum.

Berk ve Gülce'nin odayı basmasından sonra Yeşim resmen onları kovdu. Zaten o kovmasa ben kovacaktım. Bir odamız kalmıştı, maşallah oraya da girdiler. Yeşim onlardan sonra beni de kovarak "Hazırlanacağım, lütfen izin verir misin?" diyor. Benimse gitmeye hiç niyetim yok "Burada kalsam, seni izlesem?" desem de ne kadar yalvarsam da bir gram taviz vermiyor. Bazen bu kadının zaten şımarık çocuklarla ilgilenen bir öğretmen olduğunu unutuyorum. O tavız vermez zırhını öyle bir kuşanıyor ki ben bile kaçacak yer arıyorum, küçük çocuklar ne yapsın.

Paşa paşa popoma bakarak aşağıya bahçeye iniyorum. Berk, Gülce ve takımdan sorumlu birkaç yönetici sohbet ederken yanlarına gidiyorum. Bu sırada DJ de gelip tüm tesisatını kuruyor ve akşam çalacağı müzikler hakkında konuşuyoruz. Öyle çok hop hop tıstak aynı ritimdeki disko müziklerini sevmiyorum, daha günümüzden eğlenceli parçalar istiyorum. Çocuk da "Okeydir. Bana bırak dostum!" diyor. İyi de ben bu Türkiye'dekilerin Amerikanvari konuşmasına gıcık oluyorum. Tam bir şey söyleyecekken çocuğun "Vay anasını!" demesi ile dönüyorum, tabii ki Yeşim! Tabii ki üzerinde öyle bir elbise var ki… Çocuğa "Sen işine bak, gözlerini sevgilimin üzerinde görürsem ölürsün," diyerek hızlı adımlarla Yeşim'e doğru ilerliyorum. O ise nasıl da mutlu, kıkır kıkır yönetimden Serdar ile konuşup kahkahalar atıyor.

"Pardon. Yeşim hayatım, bakar mısın bir sorunumuz var da," diyerek çekmeye çalışıyorum ama Yeşim'den "Ne sorunu Ayaz n'oldu?" sözleri dökülüyor.

"Mutfakta bir sorunumuz var sevgilim, bakar mısın? Özür dilerim Serdar bölüyorum ama," diyerek Yeşim'in elinden tutup içeri geçiyorum.

"Evet ne var n'oldu? Yemekler zaten dışarıdan gelecekti ne sorunu var Ayaz?" diyor. Bu sefer işimi garantiye almak için mutfak kapısını kapatıp "Kimse gelmesin sakın," diye garson kızı uyarıyorum.

"Ne mi var? Yeşim bu elbise? Hayatım tamam uzun upuzun hatta teşekkürler ama üstü yok! Memelerin ortada sırtın taa popona kadar açık… yani."

"Yani?" diyerek ellerini beline koyup karşımda dikiliyor. "Yani Ayaz?"

"Yani bence değiştirmelisin?" diyorum hâlâ bana dik dik bakıyor, ya sırf beni sinir etmek için biliyorum biliyorum…

"Bak Yeşim tamam yarı resmi bir davet, ben bile rahat adam şort değil kot giydim,, gömlek giydim. Sen de şık ol sevgilim, ama bu kadar değil. Bence."

"Bence gayet spor bir elbise Ayaz ve lütfen kendine gel. Sırtı biraz açık, popoma kadar değil, göğsü de aynı oranda işte. Ben yoruldum artık ama bu kıyafet kavgamızdan, ben seni arayan soranlara karışıyor muyum? Sen de benim kıyafetlerime karışma!" diyerek saçlarını havalandıra havalandıra önümden geçip gidiyor. Kahretsin, elbise uzun ama kıvrımları da çok belli… Gene o platform mu ne topuklu ayakkabıdan giymiş… Ben hak ettim ama bunları, cezamı da çekeceğim tüm gece el mahkûm.

Ayaz sinirden kudurdu, tüm gece kudurdu. Bense o kadar rahat ve mutluydum ki. Takımdakiler çok tatlı insanlar, eşleri, sevgilileri hatta çocukları da öyle. Fransız oyuncunun kızı henüz üç yaşında ve çok şirin, siyah çocuklar. Hep çok sevmişimdir, ama Katie çok çok güzel bir bebek. Eşi Amber ise Türkiye'ye tam alışamamış

ondan, dert yandı. Bize yakın bir sitede oturuyorlarmış, arada Katie'yi okula getirmesini ve kendisine zaman ayırmasını, hatta isterse beraber de takılabileceğimizi söylüyorum. Türk oyuncuların sevgilileri ve eşleri ise çoğunlukla manken ya da evlenince mankenliği bırakmış hanımlar. Hepsini magazinden ve dergilerden biliyorum zaten, ama böyle evimde ağırlamak bir garip oluyor. Eee manken olduklarından maşallah onların da boyları en az eşleri kadar uzun. Zaten Amber da Avrupalı olduğundan uzun, bir ben 1.60'lık boyumla resmen cüce kalıyorum. Takımdaki bekârlar ise gerçekten çapkın adamlar. Ellerinde olmadan devamlı flört halindeler, aslında bunları tanımam iyi oldu. Maşallah biz kamp diye yolluyoruz ama adamlar antrenmandan sonra hiç de düşündüğümüz gibi spor-sağlıklı yaşam tarzı yaşamıyormuş. Hepsi barlarda, publarda, gece kulüplerinde, hatta birçoğu geceyi orada kimi bulursa onunla geçiriyormuş. Biz de sporcuları çok düzgün yaşarlar sanırdık, en çok şaşırdığım ise birçoğu puro içiyor… Hani sigara sağlığa zararlıydı?

Kucağımda Katie ile oynarken gözlerim az ileride piknik masasının kenarına poposunu dayamış, elinde birası ile bizi izleyen Ayaz ile kesişiyor. Katie de Ayaz'ı görüp el sallıyor, öpücük yolluyor ona. Bu adamın yediden yetmişe tüm kadınlar üzerinde bir etkisi, büyüsü var kesin ama şu an öyle bir bakıyor ki bana, dizlerimin bağı çözülüyor. Bu sırada yanıma gelen şu manken kızlardan biri konuşmaya başlıyor.

"Çok şanslısın…"

"Efendim?"

"Çok şanslısın diyorum. Ayaz Durukan Türkiye'ye geliyor diye haberler çıktığından beri bizim camiamızdan kaç kız peşinde onun biliyor musun? Her gün en az iki kişi beni arayıp Ayaz'ı soruyor, onunla tanıştırmam için. Fakat Ayaz ilk geldiği zamandan beri hiç kimse ile

görüşmedi. Birkaç kez bizimle dışarı geldi, ama ona ne kadar yaklaşmaya çalışsalar da yüz vermedi. Şimdi ise sana öyle bir bakıyor ki diğer kızların neden hiç şansı olmadığını daha iyi anlıyorum, elindeki aşkın değerini bil. Hiç bulamayan o kadar çok ki," diyerek yanımdan gidiyor. Benim hiçbir şey dememe izin vermeden… Gerçekten ben aşkın değerini bilmiyor muyum? Dışarıdan öyle mi görünüyorum? Ayaz bir terslik olduğunu anlamış gibi hızlı adımlarla yanıma geliyor.

"Sevgilim ne oldu? İyi misin?" diye merakla yüzüme bakıyor. Bu sırada ondan utanan Katie yüzünü göğüslerime gömüp Ayaz'a kaçak gülücükler atıyor.

"Yok olmadı, sadece yeryüzündeki tüm kadınları nasıl etkiliyorsun onu anlamıyorum. Bunu düşünüyordum."

"Bu da nereden çıktı Yeşim gene bak… Konuşamadık da."

"Yoo konuştuk Ayaz, ben alışmalıyım sanırım. Baksana kucağımdaki Katie bile senin ilgini çekmek için neler yapıyor. Sanırım sende bir büyü var ve tüm kadınlar yörüngene giriyor. Bende böyle yaşamayı öğreneceğim."

"Kimsenin bir yörüngeye girmesine gerek yok, benim kalbime giren, ruhuma işleyen bir sen varsın Yeşim," diyor ve orada olan kimseyi umursamadan dudaklarıma sahip oluyor…

Gece yarısına gelirken yavaş yavaş misafirlerimiz ayrılıyor ve anlıyorum ki bu takımda eşlerin de bir kulübü var. Beraber yemeğe çıkıyorlar, spora gidiyorlar, en önemlisi maçları beraber izliyorlar. Bu geceden sonra ben de bu kulübe dahil oldum, beni de içlerine aldılar ve ilk buluşmamız haftaya Salı günü öğlen yemeği…

Gülce eşyalarını toplamış, merdivenlerden inerken görüyoruz "Nereye baldız?" diye soran Ayaz'a "Ya-

rın sabah Alaz gelecek, gidip evi düzenleyeyim Ayaz. O geldiğinde evde olmak istiyorum," diyor. Ne kadar bu gece kal sabah bırakırız seni, desek de dinlemiyor ve inatla gideceğim diye tutturuyor.

"Bu saatte seni yalnız yollamam, o zaman bekle ben seni bırakırım. Yeşim gelmek ister misin?" demesiyle üçümüzde evden çıkıyoruz. Alaz ve Gülce'nin evi o kadar uzakta ki resmen bir yarım saat daha gitsek Edirne'de olacağız. Gülce'ye yol boyunca söyleniyorum, saat olmuş gecenin biri bu kız eve gideceğim diye tutturdu. Bizim evimizden onun evine resmen iki saat sürdü yol –ki araba hızlı ve köprü, sokaklar boştu.

Gülce'yi evine çıkardıktan sonra bu sefer arabada keyif yaparak biraz da yavaşça yolda ilerliyoruz. Ayaz bana okulu soruyor, nasıl gittiğini. Tabii ki araya Atilla'yı sıkıştırarak. Bense takımdakilerden öğrendiğim *kamp hayatını* soruyorum gülerek ilerliyoruz. Bir ara radyoyu açıyorum ve kanalları gezerken Ayaz'ı düşünerek dinlediğim şarkıya denk geliyorum. "Kardan adam…"

"Sevgilim, biraz sesini açar mısın?" dememle Ayaz sesi bir iki kademe daha arttırıyor ve ben de mırıldanmaya başlıyorum. "Uzun boyundan mı, serin suyundan mıı…"

"Biliyor musun, sen yokken, yani daha birbirimizi bulmadığımızda bu şarkı seni hatırlatıyordu bana. İstanbul'da hep bu şarkıyı dinliyordum. İlk defa Alaçatı'da beni bırakıp gittiğin gün arabada ilerlerken dinlemiştim bunu. Demiştim ki Ayaz bu… ben duygularımı anlatsam ancak bu şarkıyla anlatabilirdim. Ayaz ben seni çok seviyorum gerçekten," dememle Ayaz arabayı sağa çekip dörtlüleri yakıyor ve duruyor. Bir süre bir şey demeden direksiyonda ritim tutuyor, ama bu ritm şarkı için değil. Sanki bir şeyler diyecek de, kelimeleri kafasında tartıyor gibi bekleme durumu. Sonunda kol-

tuğunu geriye doğru itip tüm vücudu ile bana dönüyor ve bir hamlede kucağına çekiyor beni. Ben daha ne olduğunu anlamadan kafasını göğüslerime gömüp duruyor, öylece kokumu içine çekerek.

"Ayaz, sevgilim, iyi misin?" derken bir yandan da saçlarını okşuyorum, yani biraz daha konuşmazsa gerçekten korkudan bayılacağım şimdi, diye düşünürken beni kendinden biraz uzaklaştırıp elleri ile yüzümü kavrıyor.

"Özür dilerim… Seni her üzdüğüm saniye için özür dilerim, senden uzak olduğum her an için özür dilerim. Yeşim benim için de çok zordu. Sen benim yıllardır hayallerimde yaşayan kadın en nefret ettiğim adamın yüzüğünü taşıyordun. Gitmem lazımdı, senin kendini dinlemen için gitmem lazımdı… Ben seninle bir ömür beraber olmak isterken senden gitmek ne kadar zordu anlatamam sana. Şimdi sen bana bunları diyorsun ya benim içimde öyle şeyler oluyor ki. Nefes alamıyorum böyle kilitleniyor kelimeler dudağımda. Sen yokken ben de kardan kadın, diye bir şarkı dinliyordum. Diyor ki şarkı da 'Bir tenhada bir özelde yakalarsam inan durmam, Fena mı yaraları öpe öpe aşkla sarsam? Senin olsam, Sarılsam, Isıtsam…' Öyle çok istedim ki yaralarını sarmayı, ama biraz uzakta olmam gerekliydi, öyleydi. Cenker'den kaçış olarak görmeni istemiyordum, beni sevdiğin için gelmeni istiyordum –ki aylar geçse de geldin. Benimlesin. Benimsin. Hayatımdasın… Burası şu an yeri değil biliyorum, belki çok erken ama Yeşim, lütfen hayatımı benimle paylaş, bizim de çocuklarımız olsun. Katie gibi kucağında bizim çocuklarımızla dolaş, benim soyadımı taşı, benim karım ol… Evlenelim Yeşim, lütfen…"

Benimse o an tek duyduğum algıladığım şey "Evlenelim… Evlenelim…" oluyor Ayaz benimle evlenmek istiyor… Evlenmek!

Yirminci Bölüm

"Evlenelim Yeşim, lütfen…" Kulağımda çınlıyor bu kelimeler. Evlenelim de ben böyleyken nasıl olacak? Kısa bir an, çok kısa bir an sadece gözlerine bakıyorum Ayaz'ın, resmen yalvarıyor bana, ama yapamam ki. Ailem ve ben bu durumdayken olmaz ki…

"Ayaz… Evlenelim, ben de çok istiyorum ama yapamam ki," dememle Ayaz bana öyle kırgın ve kızgın bakıyor ki hayatım boyunca gözümün önünden gitmeyecek o bakışı adım gibi biliyorum.

"Nasıl yapamazsın ya? Yeşim? Ne demek yapamam?"

"Ayaz… Sevgilim… Senin soyadını taşımak için ölüyorum ben, dünyada en çok istediğim şey senin olmak ve soyadını taşımak, ama durumumuza bakar mısın? Ailemle görüşmüyorum, her şeyim elimden alınmış bir kaçak gibi yaşıyorum. Senin ailen bilmiyor ilişkimizi, ya istemezlerse beni, ya onay vermezlerse Ayaz. Ne yapacağız sen de mi aileni dışlayacaksın? Biz iki çöpsüz üzüm, yetim gibi, öksüz gibi mi kalacağız?"

"Yeşim gene aynı yerde dönüp duruyorsun! Bana ne ailenden yaaa sikimde değil ki ailen, parası, beni isteyip istememeleri… Benim tek önemsediğim sensin! Senin benim yanımda olman!" diyerek bağırıyor bana. Bense sadece gözlerimden akan yaşları silmeye çalışıyorum,

konuşamıyorum ki, boğazım düğüm düğüm kilitleniyorum. Sessizce yan koltuğa kayıp kafamı eğiyorum önüme… Evlenemem ki, ailem beni reddetmişken ben Ayaz'ın ailesine ne derim ki…

"Ayaz anla beni… Ben ailene ne diyeceğim? Ailem benimle görüşmüyor, çünkü ben sizin oğlunuzu seviyorum. Bu nedenle evden kaçtım, nişanı attım, şimdi de sığıntı gibi oğlunuzun evinde yaşıyorum mu diyeceğim," dememle hayatım boyunca bir daha duymak istemeyeceğim bir kükreme ile Ayaz'dan karşılık alıyorum.

"Ne sığınıtısı yaaa! Yeşim sen beni delirtmek mi istiyorsun? Şimdi son kez soruyorum. Benimle evlenmek istiyor musun? Bunun aması yok! Ya evet ya hayır olacak cevabın, net!"

Tabii ki cevabım belli ama anlamıyor beni işte sonra "Aması yok!" diyor. Çok bekletmiyorum, yoksa yanlış anlayacak. "Evet," diyorum ve camdan dışarı bakmaya başlıyorum. Bizim evlilik kararı almamız bile olayken nasıl evleneceğiz çok merak ediyorum açıkçası. Sessizce ağlamaya devam ediyorum, artık kaderime mi ağlıyorum yoksa çok istediğim evlilik teklifinin bu hale gelmesine mi bilmiyorum. Ama ağlıyorum işte. Ayaz ise hiç konuşmadan arabayı sürmeye devam ediyor.

Köprüden geçerken elimde olmadan iç geçiriyorum. Ben bu şehre ne umutlarla geldim, tüm ailemi, hayatımı geride bıraktım… Tek başına "Yeşim" olarak geldim. Burada ne soyadımın hükmü vardı ne benim. Sıfırdan başlayacaktım Ayaz'la olacaktım fakat ne benim geçmişim peşimizi bırakıyor ne de benim kaprislerim. Ne çekilmez bir kadın oldum ben… Her an mutluluğum elimden gidecek diye tetikteyim. Çevremdekileri de üzüyorum kendimi de. Bazen nefes almakta o kadar zorlanıyorum ki sanki nefes alırken tüm vücudum parçalara ayrılıyor. Sanki biri elleriyle boğazımı sıkıyor ve nefes almamı engelliyor. Yaptığım her şeyin yanlış olduğunu

düşünüyorum, hiçbir şeye yetemediğimi… Yanımda oturan Ayaz'a bakıyorum sevdiğim adama, bunları ona yaşatmalı mıydım? Ayaz bu acıları, sinirleri, kaprisleri hak ediyor mu? Bana böyle bakmaması sinirlerimi bozuyor. Benden uzakta hissediyorum onu, çok uzakta. Ayazsızlığın nasıl acı olduğunu bildiğim için bir daha onsuz kalmak istemiyorum, onu bu kadar yaşarken. O bana bakmadıkça o gri gözleri benden uzakta olunca kalbime hançerler saplanıyor… Nefesim kesiliyor…

"Durrr… lüttfeennn duurrr!" diye inleyebiliyorum kafamı camdan dışarı çıkarıp nefes almaya çalışırken. Zor çok zor… Kötüyüm... çokkk… Sonrası yok…

Ben "Evlenelim," diyorum o hâlâ hıp pık ediyor! Ben onun için hayatı kolaylaştırmaya çalışırken o hâlâ "Ailem, geçmişim," diyor. Ben ömrümün sonuna kadar benimle ol dedikçe sanki tersi şeyler söylermişim gibi kaçıyor benden… O karşımda sustukça kan beynime sıçrıyor, attığım her adımda şüphe ile hareket etmesi bana hâlâ güvenmemesi canımı çok sıkıyor. Ben ona "Ömrüm, hayatım, aşkım," dedikçe o kendine "sığıntı" diye sıfat yakıştırıyor.

Sığıntı ne ya sığıntı… Benim olan her şey onun, onun olan da benim! Neden anlamıyor, neden bana güvenmiyor? Güvenmesi için daha ne yapmam lazım, bilmiyorum. Sinirle arabayı kullanmaya devam ediyorum, bana bakıyor ve sessizce ağlıyor, farkındayım ama şu an bakamam ona. Bakarsam biliyorum eriyeceğim, o yemyeşil gözlerinde gördüğüm yaşlar yüreğime hançer gibi saplanacaklar ve ben "Tamam Yeşim, sen nasıl istersen hayatımız öyle olsun," diyeceğim ama bu sefer yumuşamak istemiyorum. Sanki onu öldürmek istediği-

mi söyledim ya! Ben ona evlenme teklifi ettim, hayatım olmasını istedim.

Kısa bir süre sonra bana bakmayı bırakıyor fakat ters giden bir şeyler var. Camdan kafasını uzatması ile haykırmaya başlıyor ve bayılıyor… Aman Allah'ım neler oluyor böyle?

"Yeşimmmmm… Yeşimmm ses ver bana… Aç gözlerini güzelim hadi aç. Ne olur bak bana hadi!" diye sarsıyorum ama yok ses yok. Kollarımın arasında öyle hareketsizce yatıyor. Çıldıracağım 112'yi arıyorum, ambulans istiyorum ama o kadar uzun zaman geçiyor ki bir türlü gelmiyor sanki ambulans. Çevreden gelenlerin yardımı ile kolonya sürüyoruz kollarına, koklatıyoruz, su ile yüzünü yıkıyorum. Bu ikinci kez kollarımda böyle baygın yatan Yeşim, istemiyorum bu kızın hep etrafta koşması, dolaşması, gülücükler saçmasını istiyorum. Bir süre sonra hafif gözlerini aralıyor ve "Ayazz bırakma beni," diyerek yeniden bayılıyor. Sonunda gelen ambulans ve ilk yardım ekibine durumu anlatıyorum. Yeşim'i hemen ambulansa koyuyorlar ve hastaneye doğru yola çıkıyoruz. İstanbul trafiğinde hele cumartesi gecesi ambulans bulmak ve onu takip etmek ne zormuş…

Hastaneye gelir gelmez Yeşim'i alıyor doktorlar ve müşahede odasının perdelerini çekiyorlar. Bense dışarıda beklemek zorunda kalıyorum. Bu kızın bu halde olmasına sebep hep benim, hiç sabrım yok. Aslında psikoloğu Esma Hanım da "Bazı şeyleri zamana bırakın," dedi, ama ben hep yanımda olsun, benimle olsun istiyorum. Evlenirsek ne ailesi ne çevresi artık sesini çıkarır, diye düşünüyorum. Sonuçta artık resmen benimle olduğunu ilan etmiş olacağız.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama sonunda doktor çıkıp "Yeşim Hanım'ın yakını siz miydiniz?" diyerek yanıma geliyor.

"Neler yaşadı bilmiyorum, ama sinirleri çok yıpranmış, panik atak krizi geçirmişti geldiğinde. Kendisine sakinleştirici iğne yaptık, bir de serum taktık. Vücudu çok dirençsiz kalmış. Birkaç kan testi yapılmasını istedim. Şimdi dinlenme odasına alacaklar, serum bitince çıkabilirsiniz, ama stresli ortamlardan uzak durmalı. Bir de psikiyatrist ile görüşmesinde fayda var."

"Doktor bey çok zor zamanlardan geçiyor, biliyorum. Kendisinin devamlı gittiği bir doktoru var. Bir aylık ilaç tedavisi de gördü, ama sanırım gene aynı şeyler oluyor."

"Yok, Ayaz Bey öyle düşünmeyin. Siz Pazartesi günü yeniden doktoru ile görüşün, ben raporumda da yazacağım, tahlil sonuçlarını da götürün. Ona göre belki başka bir tedaviye başlar. Siz bu sürede güçlü olmalı ve onunla olmalısınız. Şimdi izninizle," diyerek yanımdan ayrılıyor.

Yeniden Yeşim'i öyle baygın yatarken görmek beni mahvediyor. Her seferinde kendime sözler veriyorum "Bu kadını üzmeyeceğim," diye ama gene bildiğimi okuyorum. Eskiden ben böyle bir adam değildim, ne zaman Yeşim benimle oldu, değiştim resmen. Takmazdım kim ne giymiş, kiminle konuşmuş, neden aramamış ama Yeşim'le her şeyi en üst düzeyde yaşıyorum. Hep benimle olsun, benden başka kimse onu sevmesin, hep benim olsun istiyorum ve bu isteklerimle, baskımla boğuyorum onu.

Uyanmasını beklerken camdan dışarıyı izliyorum. Şehir akıp gidiyor, herkes bir şeylere yetişmeye çalışıyor. Kim bilir kimin ne derdi var? Ne zorluklarla yaşıyorlar. Ekmek almaya giden çocukları komaya sokuyorlar. Kim bilir onların aileleri ne acılar yaşıyordur? Ben sadece bu küçük problemde sevdiğimi kaybetme korkusu yaşıyorsam onlar nasıldır kim bilir? Gencecik insanları göz göre göre vurup öldürüyorlar ve ailelerini o büyük acı ile bırakıyorlar… Bizse hayatımızda her şey yolunday-

ken kendimize acılar yaratıyoruz… İnsanoğlu çok hazımsız. Yetmiyor elindekiler, hep daha fazlasını istiyor, hep daha fazlası olsun diye çabalıyor. Oysa elimizdekileri kaybedince anlıyoruz kıymetini… Ben Yeşim'i zaten iki defa kaybettim, daha fazla kayba tahammülüm yok.

Sabaha karşı, tanyeli eserken Yeşim gözlerini açıyor sonunda. Gece yarısı serum bitince eve getirdim. Daha fazla hastanede o ağır hasta, ilaç kokusunda kalmasını istemedim. Kollarımın arasında öyle masum uyuyordu ki, dayanamadım. Orada gözlerini açsın istemedim. Evinde kendi yatağında güne başlasın istedim. Tüm gece başında nöbet tuttum, ya bir şey olursa diye ve sonunda güneşle beraber gözlerini açtı bana sevdiğim.

"Ayazzzz… Günaydın… Neden oturuyorsun?" diye çipil çipil gözleriyle beni süzüyor.

"Uykum kaçtı, seni beklemek istedim. İyi misin Yeşim?" diye soruyorum sesim öyle çekingen çıkıyor ki kendi sesimi tanıyamıyorum.

"İyiyim de başım çok ağrıyor? Ayaz gece… aaa ben nasıl geldim ya buraya? Arabadaydık nefes alamadım sonra çok karışık? Ayaz ne oldu dün gece?"

"Yeşim dün bayıldın sen sonra hastaneye gittik. Hatırlamıyor musun güzelim?" Yatakta masumca yatan bu haliyle Uyuyan Güzel'deki prensesi anımsatıyor Yeşim. Gözlerime bakıp "Hayır," diyerek kafasını sallıyor "Sadece camdan kafamı uzattığımı hatırlıyorum," diye cevap veriyor bana ve dayanamayıp yerimden kalkıp sarılıyorum, kollarıma alıyorum hayatımın kadınını.

"Ahh çimen gözzz ahh… Dün beni ikinci defa çok korkuttun. Yeter artık, ben bir daha seni baygın görmek istemiyorum. Anlaşıldı mı?" diyorum bir yandan saçlarını okşarken. "Panik atak krizi geçirmişsin. Benimle evlenmenin seni bu kadar paniğe sokmasını anlamadım ama lütfen beni bir daha bu kadar korkutma. Haa bir de yemek yemen lazım Yeşim Hanım. Kansızlık çıktı sen-

de, bol bol kan yapan besinler tüketeceğiz artık. Hapın da var, onu da içeceksin. Sonra ileride hamilelikte sorun yaşayabilirmişsin." Öyle bir sarılıyorum ki elimde olsa taa içime sokabilirim Yeşim'i şu anda ve oradan hiç ayırmam tüm kötülüklerden korumak için.

"Ne hamileliği yaa Ayaz? Panik olurum tabii dün yaşadıklarımızdan sonra, evlilik teklifin bile baskıyla. Sen beni sevmiyorsun bence," diyerek dudaklarını büzüyor

"Ne demek sevmiyorum, bence çok fazla seviyorum ve seni kimse ile paylaşmak istemiyorum o yüzden böyle davranıyorum. Hatta en büyük korkum ne biliyor musun?"

"Bilmiyorum? Neymiş?" diyor bilmiş bilmiş.

"Seni Emir'e kaptırmak! O sana resmen âşık ve ben küçük çocuğun elinden seni nasıl alacağım bilmiyorum." Şaşkın şaşkın bana bakışı var ki dayanamıyorum ve kapanıyorum dudaklarına. Kana kana tüm özlemimle öpüyorum çimen gözlümü, tüm özlemim geçecekmiş gibi, sanki tüm hasretim dinecekmiş gibi öpüyorum sonra yanaklarını, gözlerini… Yüzünde neresi denk gelirse öpüyorum. "Valla çok seviyorum seni ben yaa," diyerek.

"Off Ayaz… tamam dur… ya dur dedim tamam!" diye çırpınıyor. "Aaaa tamam yeter dur," diye otoriter öğretmen ses tonu ile konuşunca ise tabii ki duruyorum. İstersen durma! "Yani inanamıyorum sana bazen gerçekten. Emir bile senden daha akıllı oluyor bazen."

"Bak beni hâlâ en büyük rakibimle kıyaslıyorsun, haksızlık yapıyorsun ama!" diyerek yeniden öpmek için yelteniyorum, ama "Ayazzz!" diye bir ikaz geliyor ki utanmasam hazır ola geçebilirdim.

"Ayaz şu üzerini değiştirsen de azıcık uyusak, bak hâlâ başım ağrıyor ve nedense uykum var ya. Bak saat çok erken zaten." Esneyerek bir taraftan da yatağın için-

de yerini alıyor, bense tabii ki bu fırsatı kaçırmadan hemen üzerimdekileri fırlatıp yatak örtüsünün altına giriveriyorum çimen gözlümün kokusunu içime çekerek.

"İstersen İzmir'e gidelim ailenin yanına, ne dersin?"

Yeşim günlerdir çok sessizdi, sanki o gece hiçbir şey yaşanmamıştı ve biz Gülce'yi evine bırakıp gelip kendi evimizde sarmaş dolaş uyumuştuk. Ne o gece onlardan bahsediyor ne de konusunu açıyordu Yeşim. Ben açmaya çalışınca ise hemen konuyu değiştiriyor Amber'dan Katie'den ve takımdaki diğerlerinin eşleriyle yaptığı etkinliklerden bahsediyordu. Sanki biz geçen haftayı yaşamamıştık ve ertesi gün "En kısa zamanda evleniyoruz Yeşim ona göre hazırlan, ailemi de haftasonu buraya çağırmayı düşünüyorum," dememiştim.

"Efendim? Yeşim nereden çıktı şimdi bu?" Yediğim et resmen boğazıma yapışmıştı Yeşim'den duyduklarımla, hiç beklemediğim bir anda hiç beklemediğim bir teklifle gelmişti bana.

"Ayaz şimdi aileni buraya ayağımıza çağırmamız olmaz. Zaten biliyorum sen konuştun bizi. Sakın inkâr etme, kapı arkalarında o kadar çok telefon konuşması yapıyorsun ki salak değilim. Babanla konuşuyorsun biliyorum. Böyle olmaz. İnsanları ayağımıza çağırmayalım, eğer sen de uygunsan biz gidelim, anlatalım durumu. Madem kararlısın benimle evlenmeye."

İki gün önce Gülce ve Alaz ile birlikte yemeğe gittiğimizde verdiler güzel haberi, gelecek ay evleniyorlardı çünkü Gülce yedi haftalık hamileydi. İlk önce bizimle paylaştılar bu güzel haberi ve sanırım bu olaydan sonra Yeşim de işleri hızlandırmak ve korkup kaçtığı şeylerin üzerine gitmek istedi. Biliyorum kendisi de bir bebeği

olmasını çok istiyor. Onun çocuklarla olan iletişimini dikkatle izliyorum ve her seferinde "Bir gün benim de böyle güzel çocuklarım olacak mı?" diye soran gözlerle bana baktığının da farkındayım.

"Ben ayarlarım Yeşim, madem gitmek istiyorsun peki gidelim. Hazır Alaz ve Gülce de İzmir'deyken gidelim. O zaman hazırlan, yarın akşam uçarız İzmir'e. Ben koçla konuşmuştum ailem gelecek diye, zaten hafta sonu için izin almıştım."

Sonra sanki hiç "İzmir'e gidelim," dememiş gibi yemeğine devam edip bugün yuvada olanlardan bahsetmeye başlıyor. Bazen çok korkuyorum böyle sessiz olmasından. Hiç alışkın değilim onun bu hallerine. Benim bildiğim Yeşim'in şu an panik halinde olması, bana sorular sorması gerekir, ama gayet normal bir halde devam ediyor. Artık alışkanlık oldu, her akşam yemeğimizi bahçedeki masamızda yiyoruz ve sofrayı toplarken Yeşim'e yardım ediyorum. O mutfakta işini hallederken ben günlük spor haberlerini izliyorum, maillerime ve sosyal medya hesaplarıma bakıyorum. Daha sonra canımız o an ne isterse onu yapıyoruz. Hava bugün o kadar basık ve bunaltıcı ki insan oturduğu yerde yapış yapış oluyor, üzerine Yeşim'in bu İzmir teklifi gelince iyice basıyor sanki hava.

Yeşim mutfakta işlerini hallederken babamı arıyorum. Yeşim'in dediği gibi bir haftadır babamla ve Özgelerle konuşuyorum. Durumu biliyorlar, daha doğrusu Yeşim'le beraber olduğumu ve evlenmek istediğimi biliyorlar. Babam hiç şaşırmadı ya da bana belli etmedi ama annem… Annem ilk başta ayılmış bayılmış "Nasıl olacak bu iş?" diye fakat Özge'nin de yardımıyla şu anda iyi. "Zaten ben pek beğenirdim Yeşim'i," diyor. Yeşim'in durumunu anlatıyorum babama, gayet olumlu karşılayıp "Kız haklı, sizin gelmeniz daha uygun oldu,"

diyor ve yarın sabah bizi alması için bir araba yollayacağını belirtiyor. Telefon konuşmam bitince içeriye mutfağa geçiyorum, normalde Yeşim'in işi bu kadar uzun sürmezdi ama hâlâ ses gelmedi ondan. Tahmin ettiğim gibi mutfakta değil. Salona bakıyorum orada da yok, zaten bu saatte spor odasına inmez aşağıyı es geçip üst kata odamıza çıkıyorum orada da yok… İyice panik olduğum anda yan odadan sesler duyuyorum, kapıyı yavaşça araladığımda Yeşim'in yüzü cama, sırtı kapıya dönük olarak telefonla konuştuğunu duyuyorum.

İlk başta çıkmak istesem de saniyesinde bu fikirden vazgeçiyorum ve yanlış da olsa kapıda konuşmaya kulak misafiri oluyorum. Yiğit ile konuşuyor, kabulüm abisi… tabii ki konuşacak, fakat benden neden saklıyor ki, neden bana bahsetmiyor? Ben hiçbir zaman abisi ya da ailesi ile konuşmasına karşı olmadım ki, benim tek tahammül edemediğim o it herif Cenker Efendi, başkası değil…

"Tamam Yiğit, yarın ararım seni… Çok özledim abicim çokk!" diyor ve kısık bir hıçkırık sesi duyuyorum bunun üzerine. Benim sinirlendiğim bu işte; ağlaması, üzülmesi… Ona belli etmeden odaya geçiyorum, yatağın üzerinde oturarak bekliyorum. İçeri girdiğinde beni beklemediğinden ilk başta irkiliyor.

"Aaa Ayaz, ne öyle sessizce oturuyorsun, korkuttun beni," diyerek başparmağı ile dişlerini yukarı doğru itiyor. "Aklımı aldın yani," diye söylenerek…

"Seni bekliyordum," diyorum yansız bir ses tonuyla.

"Neden? N'oldu?" diyor. Lütfen bana ben sormadan söyle Yeşim lütfen… Aramızda gizli saklı olmasını istemiyorum lütfen.

"Bavul için… Yarın sabah dokuzda uçağımız. Üç gün kalırız, benim Salı günü dönmem lazım, antrenman var."

"Tamam, hazırlayalım hemen. Yalnız sana sormam gereken bir şey var…" diyerek gelip yere tam ayaklarımın dibine oturup başını kucağıma koyuyor ve çekingen sesiyle konuşmaya başlıyor.

"Ayaz… Sevgilim… Ben biraz önce abimle konuştum. Ona da haber verdim İzmir'e geleceğimizi. Çok özledim ben abimi Ayaz, çok… ilk önce sadece haber verip durumu anlatacaktım, ama dedim madem resmi aile ziyareti, şu an benim de ailemden bir tek Yiğit ve teyzemler, yani Gülce'nin ailesi var. Eğer sence de bir sakıncası yoksa onlarla da ben seni resmi olarak tanıştırmak istiyorum. Yani eğer sen de istersen tabii…" diyor. İstemez miyim Yeşim, istemez miyim? Ahh be güzelim, neden böyle çekiniyorsun, korkuyorsun ki benden bir şey istemekten?

"Çimen göz, bak bana," diyorum ve gözlerime bakması için başını kaldırıyorum. "Yeşim, hayatta en çok istediğim şey senin ailenle tanışmak ve seni resmen onlardan istemek. Tabii ki sakıncası yok Yeşim, hatta şimdi babamla konuştum, o biliyor durumu. Aslında tüm aile biliyor ve çok sevinçle karşıladılar seni… Babam abisini de akşam yemeğe çağıralım, demişti ben zaten Yiğit ile konuşup davet edecektim."

"Teşekkürler… bir de Yiğit uçak saatimizi soruyordu. Havaalanında bizi karşılamak istiyor."

"Gerek yok güzelim, o kadar yolu gelmesine taa Urla'dan, babam araba yollatacaktı. Eğer istersen öğlen yemeği için buluşalım, hımm?"

"Olur. Söyleyeyim ben," diyor ve teşekkür etmek için dudaklarıma öpücük konduruyor. Aslında teşekkür edilecek bir durum yok ama Yeşim'den gelen öpücüğe itirazım yok tabii ki. Ben de onu içimdeki tüm aşkla öpüyorum öpüyorum öpüyorum. Sonunda tabii ki kuralcı Yeşim ağır basıyor ve kendisini geri çekiyor. "Yeter…

Bavul hazırlamam lazım, yoksa yetişemeyeceğiz," diyerek. El mahkûm geri çekilip yatağa uzanıyorum. Yeşim ise bir kıyafet odasına gidip bir benim yanıma gelerek "Bu uygun mu? Bunu mu giysem akşam, Ayaz bakar mısın lütfen?" diyerek koşturuyor. Sonunda götüreceği kıyafetlere karar verip hepsini yatağın üzerine katlayıp koyuyor ve bu sefer benim kıyafetlerim için seçim yapmaya başlıyor. Ne garip bir duyguymuş, bir kadın mini minnacık bir kadın geliyor, senin hayatının başköşesine geçiyor ve her şeyi yönetiyor. Öyle keyif alıyorum ki… daha ortaokul öğrencisiydim kendi bavulumu, kıyafetlerimi kendim hazırlamaya başladığımda. Antrenmanlar, kamplar, deplasman maçları, o kadar bıktım ki bavul hazırlamaktan. Bana hep işkence olarak gelmişti, şimdi ise zevkle ve keyifle izliyorum bu küçük kadının hazırlık hallerini. Benim yönlendirmemle ve onun istedikleriyle benim de eşyalarımı katlayıp yatağın üzerine koyuyor ve geri kıyafetlerin olduğu odaya gidip iki bavulla geri dönüyor. İki bavul mu?!

"Yeşim, güzelim, neden elinde iki tane bavul var?"

"Biri sana biri bana Ayaz."

"Hayatım ne gerek var iki taneye, bir tane büyüğe koysana," dememle sanki küfür etmişim gibi hayret ve ayıplama ile bakıyor ki bana.

"Ayaz delirdin herhalde… Ailenin evine gidiyoruz farkındaysan! Tabii ki iki ayrı bavul olacak, kusura bakma o kadar da rahat değilim ben. Ailene ahh evet donlarımız yan yana aynı bavulda, ehehe… ne kadar hoş, diyemem."

"Yeşim gene delirdin, ne alakası var? Deme canım, donlarımızdan kime ne? Tabii ki bir bavul olacak."

"Ya Ayaz saçmalama bu resmen ben oğlunuzla aynı evde yaşıyorum demek."

"Eee zaten biliyorlar ki," diyerek hayatımın en büyük

hatalarından birini yaptığımı fark ediyorum. O biraz önce minicik dediğim kadından öyle bir ses çıkıyor ve anında bir çita misali üzerime atlayıp pençelerini geçiriyor. "Ne dedin sennnn?"

"Biliyorlar dedim Yeşim, saçmalama in üzerimden. Yeşim canım acıyor. Ahhh çimdikleme. Yeşimmm!"

"Ya Ayaz rezil ettin beni yaa. Kim bilir ne düşünüyorlar benim hakkımda. Nişanlısından ayrılıp gelip oğlunu ayartan ve onunla aynı yatağı paylaşan kadın… ayy nasıl küçüldüm gözlerinde," diyerek bir hışımla kendisini yana atıyor.

"Offf Yeşim offf! Bak gene aynı konuya geldik. Hiç de öyle düşünmüyorlar, tersine annem bile kızı yalnız bırakma orada, senle kalsın, dedi. Seviyorlar seni ve mutlulukla bekliyorlar, yalnız haberin olsun Emir'in hâlâ haberi yok bu durumdan, o biraz bizi zorlayacak."

"Gerçek mi diyorsun? Bak benim rahatlamam için demiyorsun değil mi? Annen seviyor mu beni gerçek mi Ayaz?"

"Gerçek… hadi şimdi şunları bir bavula koy ben de aşağıdaki kapıları kapatayım ve yatalım," diyerek burnunu sıkıp aşağıya iniyorum arkamdan "Ahhh acıdı ama acıdıı!" diye bağıran Yeşim'i bırakarak…

Bacaklarım titriyor… Sanki yeni ayağa kalkmaya çalışan taylar gibi hissediyorum kendimi… Havaalanında bavulumuzu beklerken Ayaz bir eliyle sarılmış beni belimden kendisine yaslamış vaziyette sohbet ediyoruz. Gerçekten havaalanlarında bavul beklemekten nefret ediyorum. Bir de bavulu açınca kırılan makyaj malzemeleri, losyonlar delirtiyor beni. Ayaz hâlâ Emir'den korkarken ben annesinden korkuyorum. Normalde baba-

lardan çekinilir, ama benim babamla aram hep anneme nazaran daha iyi olduğundan bende annelere karşı fobi oluştu resmen. Sonunda bavulumuz geliyor ve Ayaz bir eliyle benim elimi kavrarken diğer eliyle bavulumuzu çekiştiriyor.

"Hâlâ anlamıyorum, ne koydun bu bavula? Yani bu kadar ağır olması çok saçma," diye söylene söylene ilerliyor. Şapşal bilmiyor ki içinde hediyeler de var…

Çıkışta beni bir arabaya doğru sürüklüyor ve ben donup kalıyorum ne olduğunu merak edip yüzüme bakıyor ama ben tam emin olmak için eğilip plakaya bakıyorum. Evet o… Evet yaaa… Aylar önce benim bir anda önüme çıkan ve ben korna çalınca camdan elini çıkarıp el sallayan oymuş yaa!

"Ayazzz… O sensinnn…" diye sevinçle çığlık atıyorum o ise saf saf suratıma bakıyor. "Bu araba sizin değil mi? Sen İzmir'deyken bunu kullanıyordun değil mi?"

"Evetttt!" diyor biz hâlâ arabanın dışında öyle sohbet ederken şoför Ayaz'ın elindeki bavulu alıp bagaja yerleştiriyor bu arada.

"O sendin… İzmir'de bir anda önüme bir araba çıkmıştı, neredeyse kaza yapacaktım. Ben kornaya basıp selektör attığımda camdan elini çıkarıp sözde özür dileyen sendin Ayaz…"

"Aa Q7… Siyah… Evet… Ben Alaçatı'da nasıl fark edemedim… Evet, bendim Yeşim…"

"Bak Ayaz, kader bizi hep yaklaştırmış ama demek ki zaman şimdi doğruymuş… Ahh Ayaz o zaman nasıl fark edemedik ki biz"

"Dediğin gibi, zaman… Demek ki yukarıdakinin bizimle ilgili planları hep varmış," diyor ve elimi biraz daha sıkıp "Hadi arabaya geçelim, adamcağız çatlayacak beklemekten," diye gülümseyerek beni arabaya yönlendiriyor.

Evlerine yaklaşınca bir ürperti sarıyor beni ve titri-

yorum elimde olmadan. "Üşüdün mü? Klimayı kısalım istersen," diyor ama ben hiç konuşmadan başımı sallıyorum. Kapı açılıp araba içeri girince bir anlık nefes alamıyorum, ama o sırada Ayaz'ın eğilip anlımdan öpmesi ile kendime geliyorum. "Korkma… Ben senin yanındayım ve seni seviyorum çimen göz," demesiyle ondan güç alıp açılan kapıdan aşağıya iniyorum. Karşıdan bize gülümseyerek gelen iki kadını daha önce hep okulda görmüştüm ama şimdi onların evinde olmak tuhaf…

Özge Hanım hiç duraksamadan gelip bana sarılıyor ve "Hoş geldiniz… Kusura bakma artık Yeşim Hanım değilsin Yeşim'sin şekerim benim için, anlaştık mı?" diyerek koluma girip beni bahçeye doğru yönlendiriyor. Ayaz ise şapşal şapşal suratıma bakıp "Heyy nereyee?" diye seslenirken annesinin "Oğlum kaçırmıyoruz kızı… Sana da merhabaa," deyişini duyuyorum.

"Yalnız Yeşim biz Emir'e seni söyleme cesaretini bulamadık. O sadece dayısının evlenmek istediği kızla geleceğini ve bizimle tanıştıracağını biliyor. Madem ailenin iki erkeğini de kendine âşık ettin, bu görev senin diye düşündük ve sen söyleyeceksin artık Emir Efendi'ye haberin olsun."

"Yaaa amaa… valla böyle olsun istemezdim ben," diye kekeliyorum, ama arkamdan gelen erkek sesiyle resmen yerimden zıplıyorum. "Neyi istemezdin, oğlumu üzmeyi değil mi? Yeşim onun intikamı acı olacak, adam ilk aşk acısını yaşayacak sayende," diyor Mehmet Bey. Allahım öğrencimin annesi ve babasıydı onlar, şimdi ise neler konuşuyoruz. Resmen beni köşeye sıkıştırıyorlar, ben ne söyleyeceğimi bilemeden öylece dururken içeriden Ayaz'ın babası olduğunu tahmin ettiğim beyefendi dışarı çıkıyor. "Rahat bırakın kızı," diyor otoriter sesiyle.

"Merhaba kızım, ben Ayaz'ın babası Mahmut Durukan. Sen bakma bu densizlere, seni kıstırmak istiyorlar."

"Memnun oldum efendim. Yeşim ben de."

"Merhabaaa… ben de Ayaz'ın annesi Nermin, zaten taşıyorduk seninle ama olsun. Hadi ayakta kalmayın," diye masayı işaret ediyor. "Ayaz eşyalarınızı odalarınıza bırakmaya gitti," diye ekleyerek. Odalarınız diyor ohh yaa tüm uçak yolculuğu boyunca bunun kavgasını yapmıştık Ayaz'la. İnat etti adam, "Tabii ki aynı odada kalacağız Yeşim," diye. Bense "Olmaz!" diyordum, sonra adım Kutsal bakire Meryem Ana'ya çıktı ama yapabileceğim bir şey yok. Bu kadar da rahat olamam yani. Biz kallavi hazırlanmış kahvaltı masasına geçtiğimizde içeriden kucağında Emir ile beraber Ayaz geliyor, artık ne anlatıyorsa çocuk öyle şok olmuş dinliyor ki… Sonra tam salonun bahçeye açılan kapısına geldiğinde "Hayırrr dayı… yalan söylüyorsunnn!" diye çığlık atan Emir'in sesini duyuyoruz. Biz ne olduğunu anlamadan Emir koşarak masaya doğru geliyor ve beni görmesiyle gözleri kocaman açılıp "Hayırrrr yaaa hayırrrrr!" diye bağırıyor bir ayağını da yere vurarak.

Dedesinin "Emir neler oluyor?" diye sessizliği bozmasıyla ben de soran gözlerle Ayaz'a bakıyorum, Ayaz ise gayet rahat, bana sadece gülümsüyor. Sonunda Emir'in koşarak yanıma gelmesiyle olayı çözmesi gerekenin ben olduğunu anlıyorum. Soran bilmiş gözleriyle bana bakıyor elleri belinde.

"Örtmenim, dayım doğru mu söylüyor?"

"Emircim öncelikle merhaba… Biz okulda böyle mi öğrenmiştik, hımm?" diyorum ama bu sanırım Emir'i daha çıldırtıyor ve beş yaşındaki çocuktan beklenmeyecek şekilde "Bırak örtmenim yaa, dayım doğru mu söylüyor?" diye isyan ediyor. Gülsem mi ne yapsam bilemeden annesine ve babasına bakıyorum, ama onlar karşımda kıkır kıkır gülüyor. Ayaz zaten saklamadan kahkaha atıyor, Mahmut Bey ve Nermin Hanım ise ga-

yet ciddi, bizi izliyor. Kimsenin bana yardımcı olmayacağını anlıyorum ve Emir'e yeniden soruyorum. "Emircim dayın ne dedi sana?"

"Siz evlenecekmişsiniz… Kapmış benden seni! O sayı olarak öndeymiş bir de bir de… Offf bebek yapacakmışsınız…"

Herkesin aynı anda "Ayazzzz!" demesiyle Emir doğru olduğunu anlıyor ve bana öyle bir hayal kırıklığıyla bakıyor ki… "Nasıl yaparsın örtemenim nasıll?" diye dudaklarını büzüyor ve dayısına dönüyor. "Dayı seni uyarmıştım, ama Yeşim örtmenim için sana demiştim, bana öğrettiğin gülüşü yaptın diye!" İsyan ediyor ve artık olaya el atmam gerektiğini anlıyorum, çünkü Ayaz her ne dediyse çocuğa, ikna olması zor gibi duruyor. Ay bir de "Bebek yapacağız," demiş yaa…

"Emircim seninle biraz konuşalım mı? Ama özel, burada değil. Dayın duymasın hımm?"

Elinden tutarak havuzun kenarında duran kocaman minderlere götürüyorum ve Emir ile sonunda tek başımıza kalıp konuşmaya başlıyoruz. Yani Ayaz da resmen çocukla çocuk olmuş ayıp yaa… Zorla Emir'i ikna ediyorum, dayısı ile evleneceğimize ama resmen küçücük çocuğa söz verdim. "Söz ver ama söz ver, bebek yok… Dayımla aynı yatakta uyumak yok!"

Özge'nin seslenmesiyle el ele masaya doğru ilerliyoruz, o sırada Ayaz ile göz göze geliyorum. Bana öyle güzel bakıyor ki bu adama yeniden âşık olmamak elde değil. Bazen beş yaşındaki çocuk gibi, bazen koruyucu melek gibi, bazen deli âşık gibi, bazen de bildiğin kıro kamyon şoförü… Ben onun her halini seviyorum.

"Evett çözüm buldunuz mu bakalım?" Mahmut Bey gözlerinden ışıklar saçarak bakıyor torununa, ama torun da tam torun, pat diye "Evet… Yeşim söz verdi dayımla uyumayacak ve bebek yok. Bu koşullarda izin verdim

evlenmelerine," demesiyle masada yeniden kahkaha kopuyor. Bunlar dayılı yeğenli beni rezil etmek için anlaşmış gibi, inanamıyorum yaşadıklarıma. Mahmut Bey'in "O senin yengen artık, Yeşim demen ayıp!" demesine bile itiraz ediyor Emir.

"Ne yengesi? İlk ben gördüm onu, artık örtmenim değilse Yeşim işte," diyerek surat sallıyor. Ben gene araya girme ihtiyacı duyuyorum.

"Evet, biz arkadaşız değil mi Emir? Bana Yeşim diyebilirsin," diye son noktayı koyuyorum ve kahvaltı bundan sonra kazası belasız bitiyor.

"Şeyy… ben eğer izniniz olursa abimle görüşmek istiyorum. Uzun zaman oldu, haberi de var İzmir'de olduğumdan da, sizler için uygun mu?"

Sorumun hemen peşinden Nermin Hanım'ın "Yeşimcim, tabii ki ne demek, sormana bile gerek yok. Ne istiyorsanız onu yapın, ama akşam saat sekizde hepinizi bahçede istiyorum. Tüm aile seninle tanışmak için sabırsız. Bu arada Gülceler de gelecek, tabii ki abini de bekliyoruz," diyor. Ne tatlı bir kadınmış meğer Neriman Hanım, korkmam gerçekten çok yersizmiş.

Büyük bir minnetle "Teşekkürler," diyerek masadan kalkıyorum. "Özgecim odamı gösterir misin?" diye bilerek direkt Özge'ye soruyorum, çünkü Ayaz eminim sıkıştıracak beni. İnatla ailesinin evinde olduğumuzu kavramıyor, beni sinir ediyor ki arkamdan "Ben gösterirdim Yeşim," demesiyle öyle bir bakmışım ki… Enişte sinin ta yukarı gelen "Oo sen hanım köylü olmuşsun bile," diye kahkasını duyuyorum.

Özge ve Emir ile odama çıkıyorum. Tabii ki Ayaz gitmiş bavulu kendi odasına koymuş, söylenerek onun odasından kendi odama geçiriyorum ve Özge ile kısa sohbetimiz oluyor Emir'in keskin bakışları altında. Anladığım kadarıyla ailede bana karşı olan bir durum yok, herkes tüm hikâyeyi biliyor ve tam tersi benim için bir

şeyler yapma çabasında. Hatta Mahmut Bey Ayaz'ın onunla konuşmasından sonra Yiğit ile iletişime geçmiş ve bu akşam için annemle babamı da davet etmek istemiş. Ben ne şanslı bir aileye geldim, beni kendi ailemden daha fazla düşünüyorlar. Ağlamak istiyorum öğrendiklerimden sonra, fakat Emir bana öyle bir bakıyor ki onun karşısında güçlü durmalıyım.

"Emircim bak bu senin için," diye İstanbul'dan Emir için aldığım hediyeyi ona uzatıyorum. Annesinin "Ne gerek vardı Yeşim, teşekkürler," demesine rağmen Emir "Dayımı affetmek için değil di mi bu hediye?" sorusuyla beni alt ediyor.

"Tabii ki yok Emircim, hatta dayının haberi bile yok. Hadi git göster dayına," dememle Emir'in depar atarak odadan çıkması bir oluyor.

Yaklaşık bir saat sonra tüm tartışmamıza rağmen Ayaz ile beraber Yiğit'le buluşacağımız kafeye geliyoruz. Bilerek Karşıyaka'da değil de Balçova tarafında bir yerde sözleşiyorum. Karşıyaka'da kimseye görüşmek, karşılaşmak istemiyorum açıkçası… İtiraf etmeliyim ki iyi ki Ayaz geldi… Abimi o kadar çok özledim ki böyle kaçak göçek kafelerde onunla buluşmak kanıma dokunuyor ama yapabileceğim bir şey yok. Arabadan iner inmez Ayaz elimi sımsıkı tutuyor ve sözleştiğimiz kafeye doğru ilerliyoruz.

"Güzelim burayı nereden buldun Allah aşkına?" derken tam içeri girmiş kapının karşısında beni ayakta bekleyen Yiğit ve bana sürprizi ile donup kalıyorum…

Yirmi Birinci Bölüm

Yiğit abim adı gibi Yiğit adam. Hiç yalnız bırakmadı beni. Hep elimden tuttu, korudu, kolladı sırf bu son yaşadıklarımda değil tüm hayatım boyunca bana bir prenses gibi davrandı. Benim hep şövalyem oldu. Annem hırsları ve para aşkı yüzünden hiçbir zaman bize *annelik* yapmadı, babam desen devamlı iş hayatı ve seyahatleri vardı. Bizimle ise bakıcılar, ablalar ilgilendi ama abim, Yiğit Abim hep yanımda ve benim tüm ailem oldu. Şimdi de gene benim için, mutlu olmam için babamı getirmiş.

Babam yaşlanmış mı bu son altı ayda, yoksa bana mı öyle geliyor? Sanki daha bir zayıflamış, göçmüş, saçları beyazlamış. Karşımda Yiğit'in yanında duruyor bana bakıyor. Gidip gitmemek arasında kalıyorum. Ayaz ise elimi biraz daha sıkı tutmaya başlıyor ve "Hadi güzelim," diyerek cesaret veriyor. İkilemde kaldığımı anlayan Yiğit, kocaman bir iki adımda aramızdaki mesafeyi kapatıyor ve "Benim prensesimmm…" diyerek sarılıyor.

"Prensesim benim… Hoş geldin… Çok özledim ben seni zilli!" diye sayıklıyor resmen ve saçlarımı geriye çekip "Dur bakayım, sen bir güzelleştin mi n'oldu sana?" Yeniden sarılıyor sımsıkı, ben de artık kendimi bırakı-

yorum. "Abicim çok özledim ben seni çokk…" Ağlayarak cevap veriyorum sonra da "Kusura bakma ,bu aralar pek ağlak oldum ben yaa…" diye burnumu çekip elimin tersi ile gözlerimi siliyorum ve Yiğit'ten anında cevap geliyor.

"Sen beş yaşındayken de böyleydin, yirmi beş oldun değişen bir şey yok canım benim," diye burnumu sıkıyor. Sonrasında da Ayaz'a dönüp "Kusura bakma Ayaz, bu cadıyı çok özlemişim. Nasılsın? Gel geçelim şöyle," diye yön gösteriyor. Ama ben duraklayıp yeniden Ayaz'a bakıyorum. O ise "Hadi güzelim," diyor yeniden.

Babam Yiğit'le benim hasret gidermemizi uzaktan izledi, biliyorum onun da gelmeye yüzü yok. Belki de Yiğit'in ısrarlarına dayanamadı, bilmiyorum. O kadar karışık durumdayım ki… Minik adımlarla arkamda iki koruyucu şövalyemle ilerliyorum babama doğru. Hayatım boyunca beni koruyan iki adam arkamda, ama ben gene de çok korkuyorum biraz sonra yaşayacaklarımdan. O kısacık mesafe sanki upuzun bir yol gibi bitmedi bir türlü ve sonunda babamla karşı karşıya geldik. Bir süre sadece gözlerine baktım, sadece gözlerinin içine… duygularını anlayabilmek için. Ama her zamanki gibi hiçbir şey belli olmuyordu. Yiğit gene abiliğini gösterip "Baba?" diye uyardı ve ardında babamın o tok sesini duydum.

"Yeşim kızım benim…"

Bu kız o kadar çok ağladı ki, artık dayanamıyorum bir damla gözyaşına. Fakat Yiğit'in babasını da getirmesi ve baba kızın yüzleşmesi çok ağır oldu. Ben ki kocaman adam, benim bile gözlerim doldu. Yeşim o kadar ürkek o kadar çekingendi ki daha içeri adım atar atmaz

onu alıp gitmek istedim, ama karşımda Yiğit'in güven veren gözleri ve yıkık bir baba görünce sadece Yeşim'e destek olmam gerektiğine karar verdim.

Babasının "Yeşim, kızım benim…" diye bir sarılması vardı ki orada taş olsa acıdan çatlardı. Baba kız birbirlerine sarıldılar, ağladılar, hasret giderdiler, kokularını içlerine çektiler. Bizse Yiğit ile sadece bir adım geride durup izledik, boğazımızda düğümlerle. Karışlıklı hasret gidermelerinin sonrasında Yeşim geri çekilip babasına beni taktim etti. "Babacım, Ayaz seni taştırayım. Ayazcım babam Yavuz Bey."

Bizim tanışmamızdan sonra sonunda masaya oturduk ve son altı ay konuşulmaya başlandı.

Aslında Yavuz Bey'i de dinleyince ona da hak veriyorsun. Kırk yıllık arkadaşlarının çocuğu Cenker. Onların elinde büyümüş, kendi oğlundan ayırmamış, prensesim dediği kızının yanına vermiş güvenip. Ama adam resmen kendisini saklamış ailesinden. İlk başta Yeşim'in hareketlerini, kaçışlarını şımarıklığına evililk ve işin ciddiye binmesi paniğine vermişler. Çünkü tüm aile Yeşim'in Cenker'e olan ilgisinin farkındaymış ve istediği gerçekleşince "Bunu elde ettim," diyerek kaçan şımarık kız olarak düşünmüşler.

Yiğit'in de yardımıyla gerçekler ortaya çıkmış –ki zaten Yeşim'in İstanbul'a kaçtığı gün Cenker ve babası şirkete gelip ortaklığı bozmuşlar ve tüm mallarına tedbir koydurmuşlar. Şimdi anladığım kadarıyla şirket zor durumda, çünkü Cenkerler birçok işi bozmuşlar ayrıca Yiğit'in çıkardığı ama tam olarak ispatlayamadığı yüklü miktarda kayıp para ve işler de mevcutmuş. Bu dönem işle ilgili sıkıntılı dönemler yaşıyorlarmış. Yeşim ağlayarak "Yiğit bana neden bahsetmedin. Neden anlatmadın?" diyor ama Yiğit'te haklı, "Anlatsam ne olacaktı ki güzelim, sen zaten orada tek başına tutunmaya çalışı-

yordun, yanında değildik. Bir de buna mı takılıp üzülecektin? Yapabileceğimiz bir şey de yok henüz."

Herkesin konuşacak o kadar çok şeyi varmış ki vakit yetmiyor. Yavuz Bey'in aklında hâlâ bizimle ilgili şüpheler var, ama Yeşim'in "Baba gitmemde en büyük etken Cenker'di ve bana yaşattıklarıydı. Siz bana sırtınızı dönmüştünüz ve zorla beni o kâbusa sürüklüyordunuz. Ayaz benim karşıma bu kötü dönemlerde çıktı, ama biz onunla hayatımızın her döneminde berabermişiz aslında. Bazen o beni görmüş uzaktan haberim olmadan bana el uzatmış bazen de ben ona. Lütfen sakın sığındığım bir liman olarak görmeyin. Ben gerçekten Ayaz'ı çok seviyorum ve biz evlenmek üzereyiz. Tabii senin de iznin olursa," diyor. Ben çok karışmak istemiyorum baba kızın arasına onların çözmesi gerekiyor her şeyi. Ayrıca biliyorum ki ben şimdi Yeşim'i korumak için araya girsem de sonrasında Yeşim "Ben kendimi koruyamam mı bla bla bla…" diye geri dönecek. Sadece susuyorum ve en son söz alıyorum.

"Yavuz Bey keşke sizinle daha düzgün bir ortamda ve zamanda tanışabilseydik. Belki bana gençlik kafası işte diyeceksiniz belki güleceksiniz ama ben Yeşim'i yıllar öncesinde daha Boston'a Yiğitleri ziyarete geldiği zaman gördüm ve sevdim. Benim ilk günlerimdi Boston'da, sonra Yeşim bir anda kayboldu ama onun yeşil gözleri hiç kaybolmadı. Hatta Yiğit'e sorun, o zamanki kız arkadaşım onun bölümden arkadaşıydı ve bir gün biz topluca otururken bu konu geçmişti. Hatırladın mı Yiğit?" diyerek soru dolu gözlerimle ona bakıyorum. Yiğitse birşeyleri hatırlamaya zorlar gibi yüz ifadesi takınıyor ve şaşkınlıkla cevap veriyor.

"Ayaz hadi canım… Cidden mi? Kızım Yeşim, sen bu adamı fena yakmışsın. Hatırladım… Dilara hatta 'Hiç görmediğim bir çift yeşil göz rakibim benim ve işim çok

zor. Kanlı canlı karşımda olsa savaşırdım, ama şimdi nerede olduğunu onun bile bilmediği biriyle savaşmam çok zor,' diye ağlamıştı. Ayaz senin tabii bundan haberin yok… Ulan o kız demek benim kardeşimmiş. Baba bunlar bizim bildiğimiz Leyla ve Mecnun yaa…" diye gülüyor. Bense o kadar şaşkınım ki ayrıca utanıyorum da, şimdi Yeşim'in babasının yanında neler ortaya çıktı. Yeşim Hanım ise o kadar rahat ki "Ayazzz yaa gerçekten miii?" diye elimi tutuyor, bense mahcup bir şekilde kafamı sallayabiliyorum.

"Neyse çocuklar, ben sizi destekliyorum, hatta Ayaz belki haberin vardır, Mahmut Bey beni aradı. Durumu anlattı, gerçi kızımın bu nişanını başkasından duymak kalbimi çok acıttı. Ama n'apalım böyle olması gerekliymiş demek. Yeşimcim akşam annen gelmiyor tabii ki, beni de geleceğim için boşayacağını söyleyerek evde krizler geçiriyor. Ama biz annen hariç teyzelerin, amcanlar, kuzenlerin ve babaanneni de alıp geleceğiz. Sen de bundan sonra prensesime çok iyi bakacağına söz ver bana," diyor.

"Tabii ki söz efendim, zaten kimsenin Yeşim'i daha fazla üzmesine izin vermem, veremem… Akşam geliyor olmanıza çok sevindim, babam bahsetmişti ama kesin bir şey dememişti."

"Ayy inanmıyorum, Ayaz sen de mi biliyordun? Ya niye bana kimse bir şey söylemiyor? Arkamdan ne işler çevrilmiş…" diye mızmızlanan ve kollarını sarıp kardeşine yaslanan Yeşim'e hepimiz gülmeye başlıyoruz, bu sefer iyice bozuluyor. "Gülün siz gülün!" diye surat sallıyor.

Yavuz Bey'in "Hadi gidin siz de hazırlanın, bu kızın işi uzun olur bilirim ben," diyor gülerek. Bense "Bilmem mi?" dememle iyice kahkahalar atıyoruz, ama Yeşim'in "Yaa siz kayınpeder-damat pek anlaştınız yaa… baba

sen benim babamsın farkında mısın?" diye söylenmesi ile idrak ediyorum. Evet, ben *damat*ım Yavuz Bey ise *kayınbabam* yani *babam* artık. Ben şapşal bakarken "Yeşim haklı, ben de artık senin babanım Ayaz. Hadi oğlum akşam görüşürüz," diyor ve vedalaşıp ayrılıyoruz.

Canım babam… Kıyamadı, gelmiş bana… Hissettiğim duygular öyle tarifsiz ki hiç konuşmadan arabada ilerliyoruz. Maşallah, İzmir'in trafiği de İstanbul'unki gibi olmuş. Alsancak'a yaklaşınca "Beni kuaförüme bırakır mısın?" diyorum Ayaz'a. O ise "Tabii," diyerek direk kuaföre doğru yol alıyor. "Ee sen nereden biliyorsun benim kuaförümü?" diye sormamla "Özge ile aynı yere gidiyorsun, bahsetmişti. Hatta sen saçlarını kestirirken görmüştüm seni… Cam kenarında oturuyordun ve güzelim saçlarını kestiriyordun… neyse işin uzun sürer mi? Ben de bir bizim çocuklara uğrayacağım."

"Ya bakım yaptırıp fön çektireceğim, en fazla bir saat. Sen git arkadaşlarına, ben eve geçerim."

"Saçmalama, seni yalnız bırakmam. Tamam, işin bitince ara gelirim. Sakın ben gelmeden çıkma kuaförden, olur mu? Benim için lütfen…"

"Peki." Zaten bazen peki'den başka verebileceğiniz cevap olmuyor. İçinizde çarpışan tüm duyguları, kelimeleri, sesleri sadece bir "peki" ile özetleyebiliyorsunuz… "Peki."

Gerçekten de bir saat sonra Ayaz arıyor, işim bitmedi gelme desem de dinlemiyor ki adam inat işte, inat. Gelip dışarıda arabada bekliyor. Son anda manikür, pedikür ve makyaj da işin içine girince işim uzadı tabii. Saçlarımı Ayaz'ın sevdiği gibi bukle bukle bırakıyorum, açık olmasını çok seviyor. Tabii bu sıcakta ben ne çekiyorum

düşünmüyor, ama bu gece ona ve ailesine çok şey borçluyum. O yüzden birçok şeyin onun isteği gibi olmasını istiyorum.

Ben İstanbul'dan gelirken aile arası bir tanışma, yemek diye düşünürken onlar benim tüm ailemi, annem hariç herkesi davet etmişler. Nermin Hanım'a da yardımcı olamadım, içim rahat değil ama Yiğit ile görüşmem gerekliydi. Sonunda yaklaşık bir kırk beş dakika gecikmeli olarak çıkıyorum. Bence değdi yani Ayaz'ın beklemesine. Ona doğru ilerleyip kapıyı açıyorum ve oturuyorum.

O kadar dalgın ki elindeki telefona, kapıyı açıp içeri oturunca anlıyor geldiğimi. "E be Yeşim eeh bee Yeşim, kaç saat ol…" Evet o da beğendi, değdi beklediği dakikalara… "Vay beee' Sevgilim sen ne güzel olmuşsun böyleee," diyerek iç geçiriyor. "Bu gece çok zor olacak çok… Kızım ben senden nasıl ayrı uyuyacağım yaaa…"

Neredeyse ağlayacak bu koca adam, düşündüğü soruna bak. Bense damarına basarak "O zaman bu şarkıyı sana armağan edeyim," diyorum ve telefonumu açıyor Gülşen'le söylüyorum. "Hiçbir aşk dönmesini de bilirim icabında, Sen olacağına bak, Sabahlar olmaz sevişmelerden, Gönlünü alıveririm şip şak!"

"Zorluyorsun beni Yeşim, çok zorluyorsun… gece görüşürüz kim yamanmış…" Söylene söylene eve doğru yol alıyoruz, fakat daha siteye girip evin sokağına girdiğimizde değişiklikler bizi karşılıyor. Kapıda zaten üçer tane koruma gördük, hepsi başıyla selam verip bize yön gösteriyor. Evin kapısı pembe-beyaz balonlarla süslenmiş ve gene pembe-beyaz güllerden taç kapı yapılmış. Ben ağzım açık ilerlerken bahçeye geliyoruz. Bahçede irili ufaklı yuvarlak beyaz tahta masalar var, her birinin üzerinde pembe servis örtüleri, pembe-beyaz güllerden top şeklinde aranjman ve servis takımları…

Tam hayallerimdeki gibi, masallardan fırlamış bir düzende mekân… dolu dolu gözlerle Ayaz'a bakıyorum.

"Haberin var mıydı?" diyebiliyorum ağlamak da istemiyorum, o kadar makyaj yaptırdım, para verdim yani…

"Yani vardı, ama bu kadar olduğundan değil. Ben biz geliyoruz diye haber verince, tamam geldiğinizde yüzükleri takalım. Olmaz öyle boş boş dönmek, dediler. Ben de aile arasında yemekten sonra takarız diye düşünmüştüm," diyor. İkimize de sürpriz oldu ama tam hayallerimdeki gibi bir sürpriz…

Biz el ele etrafa bakarken bir anda yukarıdan bir pencereden Gülce'nin sesi geliyor. "Kızım madem geldiniz, hadi yukarı gel, daha hazırlanacağız!" çığlıklarıyla. Tabii ki bu olayın altında onun parmağı olduğunu bilmeliydim. Çocukluğumuzdan beri hayallerimizdeki düğünleri konuşur, kendi aramızda puan verirdik, ki bu düğün on üzerinden yedi ile yüksek favorimizdi…

"Delisin sen!" diye yukarı bağırıyorum ki Ayaz'ın annesi çıkıyor bu sefer.

"Ay Yeşim inanmıyorum, hâlâ şortla mı duruyorsun, çabuk misafirler gelecek birazdan. Ayaazzzz! Sen de hadi, şu haline bak!" diyor ve bize de tıpış tıpış yukarı çıkmak kalıyor…

Yukarıda da hummalı bir çalışma var, tam merdivenlerin başındayken bir kapı güm diye açılıyor ve saniyesinde Emir'le Rüzgâr tam ayaklarımızın dibine geliyor. Emir "Bak sana demiştim işte Yeşim ve dayım," diyor. Rüzgâr ise büyük bir hayal kırıklığı ile "Ben zaten dayına hiç güvenmemiştim. Hain!" diye bağırarak Ayaz'ın bacağına tekme atıyor ve ikisi koşarak merdivenlerden iniyor.

Ayaz acıyla yanımda bağırsa da ben gülmeden, hatta kahkaha atmadan duramıyorum. "Ne gülüyorsun Ye-

şim, yaa hâlâ! Bak küçücük velet ne biçim vurdu bacağıma. Tam kemiğime geldi yaa," diye mızırdanıyor.

"Yediden yetmişe hayranların var kızım. İşim zor!"

"Yaa Ayaz yaa… senin hayran listeni hiç açmayalım şimdi, her an buradan gitmeye karar verebilirim," dememle "Saçmalama Yeşim… Şakası bile hoş değil!" diyerek gözlerinden ışınlar saçıyor Ayaz.

"Hadi ben gidip kaynanamla hazırlanayım," diyorum ve yanağına öpücük konduruyorum.

Arkamdan "O kaynanam diyen ağızını yerim ben!" diye bağırıyor Ayaz.

Gerçekten herkes çok özenmiş, hazırlanmış… ben öyle sade, aile ile tanışacağım bir yemek bekliyordum. Ama bana resmen hayallerimin gününü yaşatıyorlar. Cenker ile nişan yaptıklarında öyle acele ile oldu ki Cenker en yakınım kuzenlerimi bile istemedi. Sadece onun anne babası, benim annem babam, abim ve anneannem vardı. Basına sözde mutluluk pozu vermiştik, ama şimdi tüm ailem, Ayaz'ın tüm ailesi, yakınları burada. Hatta İstanbul'dan Berk ve takımdan birkaç kişi de gelmiş. Öyle komik ki, kocaman iriyarı adamlarla dolu bahçenin bir köşesi. Diğer tarafta da ailenin yaşlıları. Çok tezat ama çok keyifli bir manzara var karşımda.

Babamın dediği gibi annem hariç tüm aileyi almış gelmiş. Ben ilk başta çok çekinsem de kimse konuşmuyor olanları, geçmiş yok, Cenker diye biri olmamış gibi davranıyorlar. Özellikle babaannemin "Ayaz oğlum benim, boylu poslu yakışıklı damadım," diyerek Ayaz'ın yanaklarından öpmesi… Canım tontonum benim.

Annemle zaten hiçbir zaman arası iyi olmamıştı. Beni ne zaman yalnız görse "Sakın o sonradan görme anan gibi olma kızım. Sen asil bir soydan, babanın soyundan geliyorsun," derdi şimdi iyice ayyuka çıkmış nefreti teyzeme "Boyu batasıca, yüzündeki botokslar patlasın inşallah. Kızını nasıl bırakır tek başına? Emin misin Ner-

gis, Jeyan'ın sizin öz ablanız olduğuna?" derken duyuyorum, Ayaz alenen gülerken ben kıkırdamakla yetiniyorum.

Nişan yüzüklerimizi Ayaz'ın amcası, Mustafa Bey takıyor. "Eee biz aileye girdik mi böyle gireriz, toptan kızları alırız oğullarımıza. Gülce de kızımız gibi oldu kısa zamanda, eminim Yeşim de hepimizin kızı olacak yakın zamanda. Burada siz babaların ve büyüklerin huzurunda bu iki gence mutluluklar diliyorum," diye sonlandırıyor konuşmasını. Fakat biz yemek diyebiliyorduk, yüzük derken çok şık bir tepsinin içinde yüzükler geliyor. Ayaz gözlerimin içine sırıtarak bakarken "Sen ne zaman aldın bu yüzükleri? Hani haberin yoktu?" diye soruyorum.

"Alırım ben. Valla haberim yoktu, ben sadece hazırlıklı geldim. Yemekten sonra takacaktım yüzüğü sana, ama kısmet nişanaymış," derken yüzükler parmağımıza takılıyor ve aradaki beyaz-pembe kurdeleyi kesiyor Mustafa Bey.

"Haydi hayırlı olsun!" naraları altında… Sonrası zaten masal… Tüm ailenin birbiriyle kaynaştığı, dans ettiği, karşılıklı göbek attığı şenlik oluyor…

Yeşim'in kahkahalarını duymak her şeye bedeldi… tamamıyla ailemin sürprizi oldu bu nişan bize. Ben normal bir yemek, hatta barbekü partisi falan beklerken böyle tam Yeşim'in hayalindeki nişanı yaşattılar bize. Nasıl oldu da annem bu kadar ılımlı oldu, şaşırıyorum. İlk başta ayılan ağlayan kadının bir anda böyle Yeşim'i ve beni sahiplenmesi…

Yeşim'i ortalarına almış dans ediyor bizim takımdan koca adamlar, Yeşim'se Amerikalı Brain'a göbek atma

dersi veriyor kahkahalar eşliğinde. Saklandığım kuytuda yakalanıyorum anneme. "Oğlum ne yapıyorsun burada?" diye soruyor sırtımı okşayarak. Sonra o da Yeşim'e doğru bakıyor ve devam ediyor konuşmaya. "İlk başta el âleme ne diyeceğiz diye çok korktum, ağladım. Hatta hastanelik bile oldum ama baban ve Özge öyle güzel açıklamalar yaptılar ki. Ben Yeşim'i hep çok sevmiştim, hatta geçen yıl bir kahvaltı sırasında Özge'ye ve babana da demiştim, Keşke Ayaz artık dönse de böyle Yeşim Hanım gibi bir kızı gelin olarak getirse diye. Tabii o zamanlar ne senin gelişin vardı ne de Yeşim'in nişan durumları. Keşke yaşanmasaydı o kötü olaylar, ama iyi yandan bak oğlum, belki de bu olaylar sizi birbirinize daha sıkı bağladı, kıymetinizi bildiniz."

"Annecim, Nermin Sultan, bir bilsen ne çok seviyorum ben Yeşim'i. Yanındayken bile içim titriyor, ya ona bir şey olursa diye. Çok bekledim ben onu tam umudumu kaybettim çıktı karşıma benden daha cesaretliydi hem de onun cesareti olmasa benden adam olmazdı gene giderdim. Sana ne kadar teşekkür etsem az be anacım. Bu günü Yeşim'e verdin ya, dile benden ne dilersen."

"Tek isteğim bir an önce evlenin Ayaz, uzatmayın bu işi. Evlenin rahat rahat çıkın herkesin karşısına, bir de torun istiyorum hemen. Emir büyüdü bak, biz de bebek özledik artık," diyerek gülüyor sultanım.

"Anne, bebek kolay da Emir'den yasak var, baksana uyumam bile yasakmış, ne bebeği?" diyorum. Otoriter Nermin hemen "Terbiyesiz. Hadi git nişanlının yanına, ne böyle elin nişanı gibi uzaktan izliyorsun," diyerek beni itekliyor resmen.

"Neredesin sen yaaa!" diye pistten elini bana doğru uzatan sevgilime doğru gidiyorum ve "Beyler bu güzel kadın artık benim, hadi dağılın şimdi," diyorum ama patavatsız Berk "Aman kalmadık senin sıska kısa boylu

nişanlına," diyor ve herkes kahkahalar eşliğinde dağılıyor.

Yeşim'le dans pistindeyiz. DJ bir anda yavaş bir şarkı çalıyor ve Yeşim kollarına boynuma dolayarak dans etmeye başlıyor. Kulağıma şarkıyı mırıldanarak "Ne karakaşına ne kara gözüne, Ben tek bir sözüne tutulup kaldım. Değmedi bir kere ellerin yüzüme, Gel gör ki bin yıldır sanki vardın."

İçimi eritiyor bu kadın. Şeytan al götür buradan kapat bir odaya sabaha kadar seviş diyor… Bayılana kadar seviş, ama yapamıyorum tabii ki, sadece "Ben seni çok seviyorum be kadın, çokk…" diyebiliyorum boynuna kaçamak bıraktığım öpücüğümle.

Gece yarısını geçmişti misafirler gittiğinde. Müziğin sesini duyan geldi, neredeyse tüm site bizimle beraber nişanımızı kutladılar. Ben ise Emir ve Rüzgâr'ın markajında geçirdim zamanımı. Adamlar bir saniye bırakmadılar bizi, iyi ki bir şarkıda dans edebildik. Sonra nasıl oldu anlamadım, ama bir anda bacaklarıma sarılmış "Ayrılınn!" diye bağırıyorlardı.

En son Yeşim'in ailesini de yolcu ediyoruz ve bizimkilerle baş başa kalıyoruz. Annem "Yorgun değilseniz biraz bahçede otursak," diyerek bizi bahçeye doğru yönlendiriyor. Organizasyon şirketi misafirler gider gitmez malzemelerini topluyorlar ve kısa sürede bahçeyi eski halinde bize bırakıyorlar. Gece öyle güzel, öyle sessiz ki… bir süre herkes gökyüzünü izliyor ve daha sonra babam sessizliği bozuyor.

"Ee gelin hanım, kahveni içmedik?"

Yeşim utana sıkıla "Hemen," diye ayağa kalkıyor fakat annem "Mahmut bu saatte kahve mi içeceksin, sonra çarpıntı yapacak. Otur kızım çok istiyorsan yarın kahvaltıdan sonra içersin. Hayret bir şeysin yani!" diyerek olayı kapatıyor ve Yeşim gerisin geriye yanıma oturuyor.

Tabii fırsat bu fırsat masanın altından bizimkilere çaktırmadan ayağımla Yeşim'in bacağına dokunuyorum. İlk önce anlamıyor, kıpırdanıyor bir yandan da Özge ve annemle gecenin dedikodusunu yaparken. Sonra ikinci üçüncü seferde yerinde kıpırdanıyor, sesi kısılıyor, kekeliyor. Anlıyor benim ne yapmaya çalıştığımı ve en sonunda yerinden fırlayıp "Ben izninizi istesem, bugünü duygusal olarak çok yoğun yaşadım. Her şey için yeniden teşekkür ederim. Sabah görüşürüz, iyi geceler," diye apar topar içeri kaçıyor. Tabii ben durur muyum? Hayır… "Hadi ben de yatıyorum, sabah görüşürüz Durukan Ailesi… Mehmet sen de aileni alıp artık evine git, tam içgüveysi olmuşsun yani…" diye Mehmet'e bulaşıp yukarı fırlıyorum.

Arkamdan "Koş koş, kaparlar nişanlını yukarıda!" diye gülenler eşliğinde. Umurumda mı, değil tabii ki…

Tam merdivenlerin başında Yeşim'i yakalıyorum ve arkasından sarılıp bir hamlede ayaklarını yerden kesiyorum. Kısık bir "Hiii! Ayazzz aklımı aldınn!" diye çığlık atıyor. Bende cevap hazır, "Sen tüm gece benim aklımı aldın, onu ne yapacağız?"

Odasının kapısını açıp hemen kapatıyorum ve sırtını kapıya yaslayıp öpmeye başlıyorum, hiç itiraz etmesine fırsat vermeden. Bir yandan da kapıyı kilitliyorum. İkimiz de kendimizi kaptırmış öpüşürken arkamızda bir ses duyuluyor. "Neler oluyor orada... Yeşim sen mi geldin?"

Yeşim'in beni üzerinden atmasıyla arkamı dönüyorum, Emir gözlerini ovuştura ovuştura yatağın ortasında oturmuş Yeşim'e sesleniyor. Ben bu çocukla nasıl başa çıkacağım bilmiyorum. Yeşim de şok olmuş vaziyette Emir'e bakıyor ve birkaç saniye sonra kendisini toparlıyor. "Evet Emircim benim."

"Dayı neden buradasın sen? Hem siz ne yapıyordunuz öyle karanlıkta?"

"Asıl senin ne işin var lan burada Emir! Bak artık çok oluyorsun, aaa yüz verdik geldin başımıza sıçtın!"

"Ayazzzzz!" Yeşim uyarıyor ama umurumda değil, bilsin yerini velet.

"Ben başına kakamı yapmadım. Ayıp! Ne biçim konuşuyorsun. Seni annaneme şikâyet edeceğim. Uykum var, uyuyordum siz uyandırdınız beni."

"Ama burası Yeşim'in odası, oğlum senin evin yok mu? Odan yok mu?"

"Varr… ama ben ağladım, burada uyuyacağım diye, o yüzden burada yattım. Siz gidene kadar burada kalacağım. Dayı artık gider misin, çok uykum var."

Ulan adam resmen beni nişanlımın yanından kovuyor lan!

"EMİRRRR!" diye bir adım atıyorum ama Yeşim kolumu tutuyor.

"Ayaz hadi hayatım, sabah görüşürüz," diye kaş göz işareti yapıyor. İyi geceler öpücüğümü de yanağıma bırakıp kapıyı gösteriyor bana…

Açıkçası Emir'i görünce ben de şok oldum. Özge de aşağıda hiçbir şey demedi bana. Karanlıkta yatağın ortasında bana çipil çipil gözlerle bakması aklımı aldı. Allah korusun, ya biraz daha ileri gitseydik, rezillik valla. Üzerimi değiştirmek için banyoya doğru geçiyorum, ama aşağıdan Ayaz'ın sesi geliyor. Avaz avaz bağırıyor Özge'ye.

"Kızım niye haber vermiyorsun? Ya yanlış şekilde yakalasa çocuk bizi ne olacaktı? Allahtan sadece konuşuyorduk, birden seninki yataktan öttü. Bak çok yüz veriyorsunuz benden söylemesi… Bu arada yarın biz Yeşim'le Çeşme'ye gideceğiz bir iki gün tatil yapmak istiyoruz, haberiniz olsun, sakın itiraz etmeyin!"

Helal olsun, valla bu sefer haklı yani… Konuşuyormuşuz… hımm çok iyi konuşmaydı. Özge'nin ve Mehmet'in cevap vermesine fırsat vermeden hızlı adımlarla yukarı çıkıyor. Bense dinlediğimi belli etmemek için hemen banyo kapısını kapatıyorum.

Sabah minik ellerin yüzümü okşaması ile uyanıyorum. Emir aslında çok tatlı bir çocuk ve çok akıllı, benim için diğer çocuklardan hep farklı olmuştu.

"Günaydın Yeşim, kızdın mı bana sen de?"

"Hayır, kızmadım Emircim, neden kızayım ki?"

"Dayım kızmış bana, benimle konuşmuyor. Akıllanınca konuşuruz seninle, diyor. Ben ikinizi de çok seviyorum, ama neden dayım böyle yapıyor?"

"Dayın kocaman bir çocuk çünkü, merak etme ben konuşurum onunla. Şimdi senden ricam dayını buraya yollar mısın?"

"Peki," Koşarak çıkıyor dışarı. "Dayıı dayııı… Yeşim seni çağırıyor, dayıı!" naraları eşliğinde. Ayaz çok bekletmeden kapıyı tıklatıp içeri giriyor. "Beni çağırmışsın sevgilim, n'oldu?"

Çeşme işini konuşuyorum, gitmek istemediğimi ama o çok istiyorsa günü birlik gidelim akşam eve dönelim diyorum. İlk önce itiraz ediyor ama "ailenle olalım sevgilim bak kim bilir ne zaman tekrar onlarla olacaksın. Ayrıca Emir'le barışmalısın. Kocaman adamsın sen yaa çocuk seni kahramanı olarak görüyor lütfen onu hayal kırıklığına uğratma."

"O da şımarmasın ama, neden dün gece kalmış burada?"

"Ayaz çocuk beş yaşında… sen onun idolüydün ben de öğretmeni… ikimize de hayranlık besliyordu ve şimdi ikimizin de elinden gittiğini düşünüyor. Lütfen anlayışlı ol ve bugünü evin bahçesindeki havuzda geçirelim, lütfen."

"Yaa ama ben sani rahat rahat öpüp dokunamam ki off Yeşim yaa…"

"Sapık mısın Ayaz ya? Dayan iki gün işte, duyan da bizi her dakika deliler gibi sevişen bir çift sanır."

"İzin versen sevişeceğiz, ama sen de hep bir bahane hep bir bahane… İstanbul'da yandın kızım sen, haberin olsun!"

"Tamam, hadi git hadi…"

Sonunda Ayaz'ı bir iki, hatta bolca öpücüğün karşılığında yolluyorum ve ben de hazırlanıp aşağıya iniyorum. Mutfakta Nermin Hanım ile karşılaşınca yapılacak bir şey olup olmadığını soruyorum, ama "Yok, hadi sen sofraya geç kızım," demesiyle Emir'le el ele bahçeye ilerliyoruz.

Haftasonu göz açıp kapayıncaya kadar geçiyor ve bitiyor. Ailelerle vedalaşıp havaalanı kapısında ayrılıyoruz. Pazar akşamı ailece yenen son yemekte babam ve Yiğit de vardı. Onlar da bu nişan işinin uzun sürmesini istemiyorlar. Gülceler gelecek ay evlenecekleri için onu atlatalım, bir de bize hazırlanma süresi verin. Üç aya kadar siz de gün alın, diyorlar. Ayaz'ın tam sezon ortası olacak, ama artık bir çaresini bulacağız. Biz de çok geç kalmak istemiyoruz aslında. Uçakta yan yana koltuklarda Ayaz'ın kuytusunda derin düşüncelere dalıyorum. Şu anda o kadar mutluyum ki, her şey o kadar kusursuz gidiyor ki… Allahım lütfen ama lütfen bozulmasın artık…

Boşuna dememişler "Evcazım evcazım sen bilirsin benim halcazım," diye gerçekten evim yaa. Kapısından içeri girer girmez bir oh çekiyorum ve "Ayaz ben bu evi çok benimsedim yaa, çok özlemişim evimi," diyorum. Ayaz ise bavulları kenara bırakıp "Ben de sevgilim, bu ev seninle ev oldu," diyor. Yorgunluğu atmak için yüzmek istediğimi söylüyorum Ayaz da geri durur mu?

Hemen peşimden geliyor. Havuzda bir iki tur atıp yarış yapıyoruz, boy farkı sağ olsun üç yarışı da Ayaz kazanıyor. Sonunda havuz kenarına koyduğumuz kocaman minderlerden birine uzanıyorum.

"Şike var şike! Kabul etmiyorum!" diyorum itirazlarıma gülen Ayaz eşliğinde. Birkaç defa daha gidip geldikten sonra o da havuzdan çıkıp kurulanarak yanıma gelip uzanıyor. Birlikte güneşin batışını izliyoruz, gökyüzüne bakarak hayaller kuruyoruz ve konu evliliğimize geliyor. Ayaz istersem buradan taşınabileceğimizi söylüyor ama ben bu evde yaşamak istediğimi belirtiyorum. Ne kadar az zamandır bu evde yaşasam da burayı evim gibi hissediyorum, buraya ait hissediyorum kendimi…

"Burası benim evim Ayaz… Seninle yuvam, ben bu evde yaşamak istiyorum ömrümün sonuna kadar. Çocuklarımız burada doğsun istiyorum, bu bahçede büyüsünler, bu havuzda onlara yüzmeyi öğretelim, hatta kapalı garaj kapısına pota takalım. Sen çocuklarımıza basket oynamayı öğret istiyorum."

"Ben de seni şu an alıp taa içime sokmak, kalbimde saklamak istiyorum…" diyerek öpmeye başlıyor beni kana kana ve sonunda geri çekilip beni şoka sokan hareketini yapıyor… Kulağıma şiir okuyor. Ayaz… o kocaman adam bana şiir okuyor…

Hoş geldin kadınım benim, hoş geldin, yorulmuşsundur;
Nasıl etsem de yıkasam ayacıklarını,
Ne gül suyum, ne gümüş leğenim var, susamışsındır;
Buzlu şerbetim yok ki ikram edeyim, acıkmışsındır;
Beyaz ketenli örtülü sofralar kuramam,
Memleket gibi yoksuldur odam.

Hoş geldin kadınım benim, hoş geldin,
Ayağını bastın odama,

Kırk yıllık beton, çayır çimen şimdi,
Güldün, güller açıldı penceremin demirlerinde,
Ağladın, avuçlarıma döküldü inciler,
Gönlüm gibi zengin,
Hürriyet gibi aydınlık oldu odam.
Hoş geldin, kadınım benim, hoş geldin...[5]

5 Nazım Hikmet Ran

Yirmi ikinci Bölüm

Zaman nasıl geçiyor hiç anlamıyorum. İzmir'den döneli altı ay oldu ve Ayaz yoğun bir temponun içerisinde koşturuyor. Maalesef maç programı yüzünden evlilik işi bir yıl sonraya ertelendi. Anlamadığım; basketbol liginde hiç ara yok Ayaz'a. Oynadığı kulüp hem Avrupa kupasında hem ligde hem de Türkiye Kupasında yarışıyor. Ayrıca Ayaz milli takımda ve All Star mı ne, onda oynuyor. Haftanın resmen beş günü evden uzakta, ya kampta oluyor ya deplasmanda. Eve geldiğinde de çok yorgun oluyor ve tek istediği azıcık huzur oluyor.

Medya için önemli birinin nişanlısı olmak da zormuş. Bir kere maçları öyle tribünde rahat rahat izleyemiyorsun. Yerin belli, tıpkı Amerika'daki NBA maçları gibi saha içinde özel yer yapmışlar, orada izliyoruz diğer basketbolcu eşleri ve yakınlarıyla. Ayrıca tüm maçlara defileye gider gibi şık ve bakımlı gitmek lazım. Her attığın adım bir olay, devamlı peşinde bir muhabir var. Her hafta bir gazete, dergi ya da televizyon programında çıkabiliyorsun. Moda eleştirmenleri kıyafetini, saçını, ayakkabını hatta manikürünü bile eleştirebiliyor acımasızca. Kahve içmek için gittiğin kafe bile bir anda popüler oluyor. Bunun yanı sıra seni çok sevip fotoğraf çektirmek isteyen de var senden nefret eden kızlar

da. Ayaz'a hayran olan "fan" dediğimiz kızların çoğu beni yerden vere vuruyor bloglarda ve sosyal medyada. Boyumdan tut mesleğime kadar… Bazen çok eğleniyor bazen de çok üzülüyorum, yalan olmasın şimdi.

Bu duruma tabii benim de alışmam kolay olmadı. İzmir'de o kadar rahat bir yaşamım varken şimdi her anıma dikkat etmem gerekiyor. Ayaz bu konuda bana yardımcı olmaya çalışsa da bazen zorlanıyoruz. Zaten kıyafetlerime takık olduğundan işim çok zorlaşıyor. Planladığımız düğünün ertelenmesinden dolayı stres doluyuz, bir de bu haberler iyice sınırlarımızı zorluyor.

Gülce ve Alaz belirttikleri gibi hemen evlendiler, zaten evlenmeseler Gülce "şişmanladım" yalanını yutturamayacak, düğünde doğuracaktı. Düğünleri tıpkı Gülce'nin hayalindeki gibi oldu, Çeşme'de bir otelde. İskelede nikâhları kıyıldı, sonra çim alanda yemek ve düğün daveti devam etti. Annem kendi öz yeğeni olmasına rağmen Ayaz ve ben de düğünde olacağımızdan, katılmadı. Artık içim gerçekten annem konusunda acımıyor. Bazen düşünüyorum, bir anne çocuğuna nasıl bunları yapabilir, diye ama para söz konusu olunca herkes değişiyormuş, bunu anlıyorum. Babam ve abim şirketi ayırdıktan sonra küçülmeye giderek işleri toparlamaya başladılar. İkisiyle de sık sık görüşüyorum, zaten İzmir'de çok iş olmadığından Yiğit sıklıkla İstanbul'a iş kovalamaya geliyor. Her geldiğinde bizde kal desem de bir türlü kalmadı. "Evlenin öyle gelirim evinize!" triplerinde. Ben de anlamıyorum, evimde yemek yiyor, oturuyor, yüzüyor, bir tek uyumaya gidip otelde ya da Önder'de kalıyor.

Ocak ayı içerisindeyiz ve bir İzmirli olarak kış beni çok zorluyor. Sanırım en son üniversitedeyken İsviçre'ye kayağa gittiğimde kar ile temasım olmuştu. Ayaz daha alışkın, hatta o Boston'da bu kadar sıcak yaz yaşa-

madığı için "Sonunda kış geldi!" modunda. Ben geceleri resmen yatağın içinde donarken adam bir şort bir tişört ile yatıyor.

Son dört gündür Ayaz ile görüşemiyoruz. Milli takım için kampta. İstanbul'da olduğu dönemler kampta olması beni sinir ediyor, ama yapacak bir şey yok. Bu akşam maçları var Çek Cumhuriyet'i ile ve anladığım kadarıyla çok önemli bir maç. Tüm medya bu maçtan bahsediyor, uzun zamandır galip gelinemiyormuş, bu nedenle tüm ülke neredeyse taarruz halinde. Maçın biletleri günler öncesinden bitti ve maç öncesi için özel gösteriler hazırlandı. Benim de bu akşam spor salonunda olmam lazım, Ayaz sıkı sıkı tembihledi "Gelmek zorundasın Yeşim," diye. Bu saatte kadar da bilmem kaçıncı kez Whatsapp'dan mesajlaşıyoruz. Bizi dışarıdan görenler liseli ergen gibi der, birbirimize komik komik resimlerimizi çekip yolluyoruz, bazen aşk dolu mesajlar yazarken bazen de gayet "Acıktım yaa akşama ne yesek?" mesajları.

Bugün için "Çok güzel olma, maça konsantre olmam lazım," mesajıyla güne damgasını vuruyor Ayaz. Tüm basının gene eleştirilerini çekemeyeceğim için mesajı görmezden gelip sadece gülücük yolluyorum ve hazırlanmaya başlıyorum. Berk gelip beni alacak ve birlikte maçın oynanacağı spor salonuna gideceğiz.

Berk konuştuğumuz gibi tam saat dörtte geliyor ve hiç bekletmeden yola çıkıyoruz, zira bizim evimiz Beykoz'da ve spor salonu taa Zeytinburnu'nda. Arabada havadan sudan sohbet ederken Berk birden heyecanlı konuşmaya başlıyor.

"Yeşim var ya kızım, yakacağım seni ha… Hani hatırlıyor musun seninle Nişantaşı'nda yemeğe gitmiştik. Senin turuncu pantolonlu bir arkadaşın da gelmişti."

"Hatırlamadım. Ne zaman ya?"

"Kızım yeni mekân açılmıştı ya Sokak… Oraya işte, orada bir yerde çalışan İzmir'den arkadaşın vardı bir adam."

"Aaa evet Sercan… Eee n'oldu?"

"İşte ben yeni bir chat programı çıkmış onu indirdim, resim falan yükledim. Böyle yakınında olanları gösteriyor. Onlarla konuşup, sohbet edip, mesajlaşıyorsun. Bir baktım ana! Bu bana mesaj atmış, işte beni hatırladın mı ben Yeşim'in arkadaşı diye. Ben de hatırladım, dedim. Nasılsın falan fıstık geçtik… adam gaymiş kızım! Lan neden söylemedin?"

"Ahahaha! Berk ne bileyim yaa… yani Sercan'ın gay olduğunu biliyordum da sana söylemem gerektiğini bilmiyordum, neyse sonra n'oldu?"

"N'olcak adam direkt ben gayim, o zaman Yeşim'e de söylemiştim, senden çok hoşlandım, dedi. Kızım sen beni katil mi edeceksin? Neden söylemedin…"

"Ahaha ay Berk, hiç aklıma gelmedi. Baksana ciddiye almamışım zaten, vay beee kızları geçtim artık senin mükemmel yeşil gözlerine gayler de mi hasta… Ahh Berk ahh! Ne yapacağız seninle?"

"Valla benden uzak durup beğendikleri sürece sorun yok, ama bana dokunmasınlar mümkünse, ben kadınlarla mutluyum."

Resmen iki saatlik yolculuk sonunda ve benim bol kahkahalarım eşliğinde spor salonuna geliyoruz. Her yer mahşer yeri gibi kalabalık, insanların üzerinde formalar, yüzleri kırmızı-beyaz boyanmış, ellerinde atkılar, Türk bayrakları spor salonu çevresindeler içeri girmek için sıra bekliyorlar. Bizler, takımın giriş yaptığı VIP kapısından girip otoparka arabamızı park ediyoruz ve ben daha arabadan adımımı atar atmaz gazeteciler, kameramanlar önümü kesiyor. Hepsinde aynı soru "Maç hakkında ne düşünüyorsunuz? Ayaz'la evlilik ne zaman? Maç için bir toteminiz var mı?"

Şimdi nasıl cevap vereyim ki? Hâlâ basketboldan bir şey anlamıyorum tam olarak. Tabelada son iki dakika gösteriyor, ama yok mola, yok serbest atış bilmem ne, maç bitiyor on beş dakika sonra, bir de önde giderken bir anda hopp geriye düşebiliyorsun falan. Tüm sahteliğimle "Maçı alacağız inşallah, Ayaz ve tüm takıma güveniyorum," diyorum evlilik sorusuna ise "Maçlar biter bitmez, Ayaz'ın boş zamanını bekliyoruz. Teşekkürler," diyerek yol alıyorum. Zira dondum ve gene kar yağmaya başlıyor, ayrıca saçlarım ıslanınca bildiğiniz mısır püskülü gibi oluyor.

İçeri girdiğimde daha takım sahaya çıkmamış, taraftarlar yerlerine yerleşiyor ve dansçı kızlar taraftarları şimdiden maça hazırlamaya çalışıyordu. Yeniden bir sürü kamera ve muhabir eşliğinde yerime geçiyorum, gene saha içinde resmen herkesin kabak gibi beni görebileceği bir yerdeyim. Sağımda solumda televizyondan tanıdığım insanlar oturuyor ve sanki arkadaşmışız gibi herkes birbirine "Ahh merhaba, nasılsın?" diye hal hatır soruyor, kameralara poz veriyor. Nedense hepsi bir kez benimle kameralara gülümsüyor. Yanımda rock sanatçısı bir kadın oturuyor, gazetelerden bildiğim kadarıyla o da bir basketbolcunun sevgilisi. Sonunda kameralar önümüzden çekiliyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. Alışamadım flaşlara, hâlâ gözlerim mahvoluyor vallahi.

Sahnede kızların dans gösterisi bittikten sonra rakip takım ısınmak için sahaya çıkıyor ve işte o an yer yerinden oynuyor. Tüm tribünler rakip oyuncuları ıslıklıyor, bağırıyor, yuhluyor kulakları tırmalayan bir uğultu ile karşılıyorlar. Adam hiç aldırmadan, hatta resmen duymadan sahada ısınmaya geçiyor ve yaklaşık beş dakika sonra tüm ışıklar kapanıyor. Tek bir büyük spot soyunma odası çıkışına doğru dönüyor, ortamda sadece "Hıştttt!" diye sessizlik için bir uğultu oluyor ve

akabinde onuncu yıl marşı çalmaya başlıyor. Marşla beraber oyuncuların ismi sırayla okunuyor ve alkışlar kıyametler eşliğinde herkes sahaya çıkıyor. Sahaya gelen oyuncular önce tribünleri selamlıyor ve yerlerine doğru gidiyor, fakat benim deli Ayaz'ım tribünleri selamladıktan sonra koşarak yanıma geliyor ve beni çekip öpüyor. Sonra hiçbir şey olmamış sanki milletin içinde beni öpmemiş gibi koşarak koçların olduğu bölgeye gidiyor, "OOoo..." diye tezahüratlar, çığlıklar, alkışlar eşliğinde… Bense kıpkırmızı bir suratla yerine oturuyorum, resmen pısıyorum…

İlk yarı çok iyi gidiyor, milli takıma üçüncü çeyrek başlamadan saha kenarında son taktikler veriliyor ve hakemin düdüğü ile yeniden başlıyor maç. Fakat üçüncü çeyrek o kadar da iyi geçmiyor, aradaki fark kapanıyor ve Çek Cumhuriyeti öne geçiyor. Takım koçu yeniden mola alıyor, oyuncular girip çıkıyor, anlamam ama taktik değişiyor sanırım. Ayaz bir sahada bir kenarda, o maç saatleri bambaşka bir adam oluyor. Yendilerse sorun yok ama yenildilerse moral sıfır, beş karış suratla tüm gece maç tekrarını izleyip sosyal medyadan yorumları takip ediyor. Bu nedenle umut ediyorum, dua ediyorum ki bu maçı alsınlar. Çünkü bu maçtan sonra bir hafta arası var ve ben o bir haftayı onunla mutlu mesut geçirmek istiyorum.

Üçüncü çeyrek bittiğinde gerideyiz, dördüncü için ara verilince koçuyla bir şeyler konuşup bana doğru geliyor.

"Yeşim kolyeni ver!" diyor nefes nefese.

"Efendim? N'apcan kolyemi?"

"Kolyendeki yüzüğü alacağım. Uğur getiriyor bana, ver hadi… Totem Yeşim totem! Son iki maçtır sendeydi yüzüğüm, kolyene takmıştın ya kaybolmasın diye. Son iki maçtır kaybediyorum. Şimdi de kaybedemem."

Gerçekten ciddi bu adam. Nasıl bir batıl inanç bu? Ama sesimi çıkaramıyorum ve "Peki," diyerek kolyemi boynumdan çıkarıp ucundaki yüzüğü Ayaz'a uzatıyorum, yüzüğü alıp anlımdan öpüyor ve koşarak sahaya geri dönüyor. Maç sonucu iki sayı farkla Türkiye Çek Cumhuriyetini yeniyor… Salon yeniden yıkılıyor, bağırışlar, marşlar… Sahada kocaman adamlar birbirine sarılıp sevinç nidaları atıyorlar. Berk'le biz de yerimizde çığlık atıp sevinirken bir anda birkaç kamera bana geliyor ve yeniden hepsinde aynı soru:

"Ayaz'a ne verdin Yeşim? Bu bir şans mı sizin aranızda?"

"Nişan yüzüğü… Kaybolmasın diye bendeydi, şansına inanıyor yüzüğümüzün, o nedenle arada geldi aldı. Sanırım haklı, şanslı getirdi, son attığı sayı ile maçı aldık." İzinlerini isteyerek Berk'le beraber çıkışa doğru ilerliyoruz bu sırada biri yanımıza gelip "Ayaz yolladı beni Yeşim Hanım, VIP çıkışta beklemenizi istedi," dedi ve gitti. Gerçi iki saniye sonra telefonuma mesaj geldi.

"Çimen Göz… Bekle beni çıkışta!"

Sözde Yeşim'le hemen evlenecektik, fakat benim maç trafiğim nedeniyle bir türlü başaramadık, biz de "yaz düğünü" olsun diyerek sezonun bitişine erteledik. Gerçi zor zamanlar geçti, sonunda Ocak ayına geldik, yarıladık. Mayıs'a bir şey kalmadı…

İstanbul'dayım, ama kamptayım. Milli maç zamanı şimdi ve bu zamana kadar öyle yoğundu ki evde olabildiğim gün sayısı sınırlı. Takım olarak iyiyiz, Türkiye'ye onlar sayesinde daha kolay adapte oldum. Tek sıkıntım Alaz ve Gülce'nin bile bizden önce evlenmesi. İt herif, akıllı tabii, kızı hamile bırakmış, karnı burnunda dolaşıyor Gülce. Nisan gibi doğuracak sanırım, Yeşim devam-

lı onunla. Deli gibi bebek için alışveriş yapıyorlar. Bir de kızı olacakmış, şu an çıldırmış durumdalar. Bebek odası ve eşyaların peşindeler. Zaten Gülce bebeğin kız olduğuna öyle bir oh çekmiş ki, hâlâ Alaz gülerek anlatıyor.

"Deli bunlar yemin ederim kuzen. Doktor kız olacak bebeğiniz dediğinde Gülce'den 'Ohh yaa! Ben de erkek olursa çok sıkıcı, hep mavi nasıl dekore edeceğim odayı diye düşünüyordum,' dedi. Düşünebiliyor musun bunlardaki mantığı!" diyerek katıla katıla gülüyor. Yeşim'in bir süre birlikte yaşadığı Önder'in nişanlısı, evi tamamen boşalttı ve İtalya'ya taşındı. Tabii Önder'i de terk etti. Şimdi Gülce ve Alaz o evde oturuyor, hem bize yakın olması açısından hem de bebek için daha iyi olacağından hemen taşındılar buraya. Doğrusu benim de işime geldi, zaten evde olamıyorum aklım kalıyordu Yeşim'de. Şimdi ne zaman arasam Alazlarla beraber. Hakkını yememek lazım, Berk de çok yardımcı oluyor. Bizle deplasmana gelmediği zamanlar Yeşim'le beraber devamlı, birlikte yemeğe çıkıyorlar, vakit geçiriyorlar. Yeşim Berk'in resmen aşk doktoru oldu, adam ne zaman başı sıkışsa sevgilimi arıyor. Ailem de çok benimsemiş durumda, hatta benden çok seviyorlar gibi hissediyorum zaman zaman. Emir'le hâlâ aram çok iyi değil, ne zaman evden uzakta olsam benimle şakır şakır konuşuyor ama Yeşim'in yanında olduğum zamanlar fena…

Eskiden sinir oluyordum Yeşim'i gazetelerde dergilerde görmeye, şimdi ona da alıştım, yapabileceğim bir şey yok. Yalnız şu forumlarda Yeşim'le ilgili yorumlara gülüyorum. Ben sevmişim hem de deli gibi, kime ne onun boyundan, saçından, kaşından. Kızlar bir bilseler ben onun için, onun olmak için ne kadar zamandır bekliyorum. Şiir bile ezberledim onun için, daha ne olsun.

Bugün çok heyecanlıyım, önemli bir maç ve burada kendimi gösterdim gösterdim… benden bekleneni vermem lazım. Yeşim tribünde benimle olacak gene, şans

meleğim o benim. Yalnız şans deyince yüzüğüm onda. İki hafta önce kaybetmeyim diye ona vermiştim, o da koynunda ona hediye ettiğim zümrüt taşından gözlerinin yeşilinde olan kolyesine taktı ve onda kaldı… Geçen hafta maçı kaybettik ve yüzüğüm yoktu. O benim şansım ve bu tarz şeyler maçlarda çok önemli. Boston'da sırf uğurlu diye hep aynı çorapla maça çıkan adamlar biliyorum ben.

Sahaya çıktığımız an yer yerinden oynuyor, taraftar burada çılgın gibi… Amerika'daki taraftardan daha ateşli, daha heyecanlı, daha fanatikler; hele milli maçlarda. Yeşim'i görüyorum, gene kenarda yerini almış beni izliyor gülen gözleriyle… Taraftarı selamlayıp onun yanına koşuyorum, öyle özledim ki kimse umurumda değil. Berk gene yanında oturuyor, ona göz kırpıyorum ve Yeşim'i öpüp kaçıyorum hemen tezahüratlar eşliğinde.

Maç hızlı… Maç yoğun… Bacağım ağrıyor kahretsin! Yıllar önce Boston'daki sakatlığımdan kalma ağrılarım bazen nüksediyor ve rakipler maşallah benden beş-on yaş küçükler. Biliyorum son zamanlarım artık baskette, ama istemiyorum bırakmayı. Daha yaşım otuz ve benden yaşlı olan oyuncular var hâlâ…

Üçüncü çeyrekte geriye düşüyoruz, koç arada yeni taktikler veriyor, oyun planı değişiyor. Ben biraz dinlenmek istediğimi belirtiyorum, bir de izin verirse Yeşim'den şansımı almak istediğimi söylüyorum ve onay veriyor. Koşarak Yeşim'e doğru gidiyorum herkesin şaşkın bakışları altında, kolyesini istiyorum, o da şaşkın… Açıklamamı yaptığımda bana inanmayarak, hatta kınayarak kolyeyi çıkarıp ucundaki yüzüğümü veriyor. Kameralara çaktırmadan yüzüğü parmağıma takıyorum, oyuna çıkmadan önce öpüyorum ve oyuna başlıyoruz. Son saniyelerde benim attığım sayı ile öne geçip maçı aldığımızda bir daha anlıyorum ki evet… o yüzük bana uğur getiriyor, Yeşim bana uğur getiriyor. Bizim

malzemeci çocuğu ensesinden yakalıyorum ve "Git yengene söyle beni VIP kapıda beklesin!"

"Delisin sen..." diyerek kucağıma atlıyor Yeşim "Delisin!" ve yüzüme öpücükler konduruyor. "Özledim seni sevgilim, çokkk…"

Yanımızdan geçen takım arkadaşlarım bana gülümsüyor "Hadi evinizeeee!" diye bağırıyorlar ama Yeşim'e bir şeyler olmuş, umurunda bile değil, eskiden olsa utanır sıkılırdı, şimdi ise gülüyor "Götürüyorum evime artık, tamam beyler!" diyor.

Kendimizi arabaya attığımızda hemen yapışıyorum dudaklarına -ki Yeşim gene beni çok şaşırtıp öpüşmemizi iyice derinleştiriyor. Bu sefer ben geri çekilmek zorunda kalıyorum, çünkü ciddi anlamda sızlamaya başlıyorum yani… "Eve gidip sabaha kadar seninle sevişmek istiyorum Yeşim Hanım, çok özledim kızım seni ve bu gece aklımda ne varsa deneyeceğim, hazır ol!" diyerek gaza basıyorum.

Yeşim'den ise "Hazırım sevgilim," cevabını alıyorum.

Arabadan iner inmez Yeşim bir zıplamada kucağıma geliyor ve öpüşerek içeri doğru ilerliyoruz. Bacakları belime dolanmış vaziyette bir yandan beni öpüyor bir yandan saçlarımı okşuyor… Titreyen ellerimle anahtarı bulup kapıyı açmaya çalışıyorum ve bir süre sonra başarıyorum. Yeşim'in ıslak öpücükleri boynumda, kulağımda gezinirken kapıyı kapatıyorum ve sırtını duvara yaslıyorum…

Bu seferki ihtirastı, sadece ihtiras… Birbirimize olan açlığımızı doyuruyorduk… Merdivenlerin başına geldiğimizde Yeşim'in üzerindeki bluzu bir çırpıda çıkarıp atıyorum. "Çok bile durdu üzerinde…" ve Yeşim'den de heyecanlı bir cevap geliyor "Seninki de…" diyerek üzerimde çoktan yarılanmış olan tişörtü çıkarıp atıyor. Merdivenleri yarıladıklarında ise Yeşim'in zaten kısacık

olan eteği de gidiyor. Sonunda odaya ulaştığımızda onu yatağa götürmek yerine hemen kapının yanındaki duvara dayıyorum. Kendi vücudumu iyice yaslayarak tüm benliğimi hissettiriyorum ve boynumda duran ellerini duvarın iki yanına dayayıp kendi ellerimi de onunkilerin üstüne koyarak o öpmeye doyamadığım dudaklara yöneliyorum. Az önce Yeşim'in ellerinin üzerinde duran ellerimden biri yavaş yavaş belinden itibaren bir rota tutturup göğüslerine kadar geldi… iç çamaşırının üzerinden göğüslerini avuçladığımda Yeşim'in kendini kaybettiğini belirten bir inleme sesi geliyor ve bu ona olan isteğimi daha da kabartıyor. Kendimi tutamayıp daha sert avuçluyorum bu sefer. Yavaş yavaş öpüşlerimi boynuna kaydırıyorum, küçük ısırıklar bırakarak boynuna geldiğimde, "Seviş benimle Yeşim Durukan," diye inleyerek boynunun en hassas yerine ertesi gün fark edilmesi oldukça kolay olacak bir iz bırakıyorum.

"Ahhhh…" diye itirazsız bir inleme ile kendini kollarımın arasında iyice kaybediyor ve "Ayaz … Bacaklarım titriyor… Yatağa gidelim…" diyor.

"Daha değil…" deyip Yeşim'in boşta kalan göğsüne doğru eğiliyorum. İç çamaşırının üzerinden yakıcı öpücükler bırakarak ve sutyenin elverdiği ölçüde öpüyorum sonra dayanamıyorum birden dişlerini geçiriveriyorum Yeşim'in göğsüne… o bez parçası deli ediyor artık beni, diğer elim ile omzundaki askıları aşağı doğru çekiyorum ama bu da yeterli gelmiyor. Sonunda birden onu kendime doğru çekip arkadan kopçalarını çözüveriyorum ve orda yere düşüveriyor o beni deli eden bez parçası…

"Şimdi daha iyi," diyerek tekrar Yeşim'in göğsünü öpmeye başlıyorum dilim ile elimden gelen hüneri göstererek…

"Ayaz… ne olur yatak…"

"Bak bana Yeşim, daha yatağa zaman var," dedik-

ten sonra yavaşça aşağı doğru eğilmeye başlıyorum. Bu akşam kibar değilim ve öyle bir derdim de yok … dokunuşlarım hoyrat, sert ama bu ikimizin de hoşuna gidiyor… bir elimle yavaşça Yeşim'in hafifçe nemlenmiş olan karnının üzerinde tüy gibi dokunuşlarla tura çıkıyorum. Bu çok hafif dokunuşlar Yeşim'i çıldırtıyor, daha fazlasını istiyor. Başımı yukarı kaldırıp ona bakıyorum önce göz göze geliyoruz ve Yeşim'in yalvaran gözlerini görünce daha da ileri gitmeye karar verip başımı tekrar eğip Yeşim'in karnından biraz daha aşağı iniyorum, iç çamaşırının başladığı yere gelip sıcak nefesim ile o çamaşırın üzerinden öpmeye başlıyorum. Diğer elimle belinden çekip o iç çamaşırının bacağı ile olan bağlantı yerlerine hafifçe dokunuyorum. "Ayaz... Düşeceğim artık…"

Aldırmıyorum, biraz daha delirtmek istiyorum onu… bir öpücük daha bırakıyorum… bir tane daha ve artık dayanamayacağını hissettiğim anda dişlerimi geçiriveriyorum.

"Ayazzz!" diye bir çığlık kopuyor o an Yeşim'den ve elleri istem dışı omuzuma geliyor. Aşağı doğru bir baskı ile tırnaklarını geçiriyor… Sıkıyor omuzlarımı…

"Ayazz gerçekten dayanamayacağım…"

"Daha bu bir şey değil ki…" diye cevaplayınca Yeşim'in zangır zangır titrediğini hissediyorum.

Kasıklarında gezen ellerimi hafifçe çamaşırın üst tarafına getiriyorum ve hafifçe aşağı çekiyorum, çektiğim yerlere de yakıcı öpücükler bırakarak. Sonunda aşağı kadar sıyırıyorum külodunu ve bacaklarından sırayla geçirerek kurtuluyorum sonunda. Az sonra sahip olacağım kadın artık çırılçıplak karşımda. "Offff… Yeşimmm… çok güzelsin…" diyerek az önce iç çamaşırının üzerinden öptüğüm yeri şimdi arada engel olmadan öpmeye başlıyorum. Yeşim'in artık dayanacak takati kalmadığını da biliyorum. Utancını da unutmuş, sadece ayakta

kalmaya çalışıyordu, artık taşıyamıyordu bacakları onu. Tam yıkılacağını düşündüğü anda yakalıyorum ve doğrulup iyice kendime çekip öpmeye başlıyorum…

Öyle hızlı ve sert öpüşüyorduk ki şehvet artık doruklara ulaşmıştık ikimiz de… bir elim ile onun göğüslerini sertçe avuçluyor diğer elimle ise kalçasından tutup kendime bastırıyordum… Yeşim'in yüzünü öpücüklere boğuyor oradan boynuna geçiyor iz kalıp kalmayacağına ya da acı verip vermeyeceğine aldırmadan emiyor ve kulağına Yeşim'i Yeşim'den alan sözler söylüyorum sonra birden kucağıma alıp öpüşlerime ara vermeden "Artık başlayabiliriz…" dedikten sonra yatağın kenarına oturuyorum kucağımdan indirmeden… Onu sıkıca sarıp kendime çektikten sonra elim yine göğsüne gidiyor ve acıtacak derecede sert bir şekilde avuçluyorum. Yeşim ise doğruca dudaklarıma eğiliyor, şiddetli bir şekilde öpmeye başlıyor beni. Ellerim Yeşim'in vücudunda bulduğu her yeri okşuyor. Yavaşça… az sonra tamamen benim hâkimiyetim altına girecek olan yere geliyorum. Sertçe ama arzu dolu bir şekilde okşamaya devam ediyorum ve bu okşamalar Yeşim'i iyice bana doğru itiyor… o da artık bütün utanma duygusunu bir kenara bırakmış, şu an her şey serbest… Bu cesaretle birden bacağını ileri atıp birden yüz yüze gelecek şekilde oturuyor kucağımda… Benimse ellerim sanki kurulmuş saat gibi göğüslerine gidiyor ve okşamaya başlıyorum ve bir yandan da Yeşim'in boynunu öpüyorum. Elim Yeşim'in göğsünden kalçasına doğru gidiyor ve bu sefer de kalçalarını okşamaya başlıyorum… Kulak memesini dişlediğimde o da dayanamayıp birden omzuma dişlerini geçiriyor daha sonra bunun da vermiş olduğu cesaretle beni biraz kendinden uzaklaştırıp bu sefer kulağıma eğilerek "Ben çıplağım ama sen değilsin…" derken şortumu işaret ediyor.

Yeşim'i iyice kendime çekerek sıkıca sarılıyorum ve kulağının içine bıraktığım bir öpücükle beraber "Sen de beni soy o zaman…" diyorum.

Yeşim o zaman gözlerimin içine bakarak ayağa kalkıyor ve elini bana doğru uzatarak ayağa kalkmamı sağlıyor. Kalktığımda önce belimden tutarak sarılıyor ve onun göğüslerine eğilmemi fırsat bilip ellerini yavaşça şortumun yan taraflarına getiriyor. Parmaklarını birazcık şortun içine sokup hafifçe gezdiriyor ama bu tüm vücudumun iyice ürpermesine neden oluyor, sonra o içerdeki parmaklarının yardımı ile o şortu birazcık aşağı çekiyor.

"Yeşim delirtiyorsun beni…"

"Bir şey yapmıyorum…"

"Hadi çıkar şunu artık…"

"Acele etme Ayaz," dediğinde başımı kaldırıp bakıyorum ve ikimizin de istek dolu gözleri yine birleşiyor.

"Canın acısa da umurumda değil," diyorum ve bir elim ile Yeşim'in ensesindeki saçları toplayıp sıkıca çekip aynı anda da dudaklarına gidiyorum. Bu seferki can yanması sadece ihtirasa sebep oluyor. Yeşim de garip bir haz alıyor bu acıdan… benim sert öpüşüm devam ederken o da bir yandan şortumdan kurtulmaya çalışıyor… Başarıyor da… Ayaklarımın dibine düşen o şortu fırlatıp atıyorum ve artık ikimiz de çıplak kalıyoruz, hiçbir engel olmadan.

Beraberce yatağa uzandığımızda Yeşim sırtüstü uzanmamı sağlayıp üzerime çıkıyor, daha önce bunu yapacağını söyleseler hayatta inanamazdım. Ama belki biraz özlemin verdiği cesaretle şu an yapıyor, tam karnımın biraz altına oturup doğrulduğunda bakıyorum onun gözlerinin içine… Genelde hep hâkimiyet bende olurdu Yeşim ilk defa bu kadar cesur davranıyor… Bir süre hiçbir şey yapmadan onun ne yapacağını bekle-

meye karar veriyorum. Biliyorum, acemiy ama bu beni daha da meraklandırıp heyecanlandırıyor…

Yeşimse ne istediğini bilen bir kadın gibi önce yavaşça eğiliyor ve dudaklarımı öpüyor, sonra boynumu adeta yalayarak geçip kulağıma geliyor… kulak mememe hafifçe dişini geçirdikten sonra ertesi güne ikimiz de kendimizden izler bırakıyoruz farkında olmadan…

Artık dayanamayacağımı hissettiğimde Yeşim'i biraz itip hafifçe doğrulup yine onun göğüslerini öpmeye başlıyorum… Hem elim ile okşuyor hem de sertçe öpüyorum, dilim ile geziniyor sertçe ısırıyorum… Artık hâkimiyetin yer değiştirmesi gerekiyor, öyle de oluyor.

Onu birden yatağa doğru çevirip üzerine çıkıyorum. Yavaşça Yeşim'in bacaklarını aralıyorum, önce parmaklarım ile gösteriyorum hünerlerimi. Artık kıvranıyor Yeşim ve elleri ile ittirmeye çalışıyor, daha fazlasına dayanamayacağını hissediyorum ve "Daha bitmedi," deyip bir anda az önce parmaklarımla gösterdiğim marifetleri şimdi dilimle göstermeye başlıyorum.

Yeşim'in ise tek yapabildiği şey beni ittirmeye çalışmak ve sürekli "Ayaz Ayazzzz Ayazzzzz!" demek oluyordu… Artık ikimiz de sabırlarımızın son raddesine gelmiştik… "Ayaz lütfen artık buraya gel… Ayaz dayanamıyorum… Ne olur…"

Bu ikimiz için de son oldu ve ait olduğum yere nefesimi tutarak girdim… Bir elim sürekli göğsünde diğeri ise boynundaydı Yeşim'in, artık dönüş yoktu… artık benim de dayanacak halim yoktu. İkimiz de iyice hızlanmıştık, sürekli Yeşim'e onu kendisinden geçirecek sözler söylüyor ve bunu da başarıyordum… Arada bir yavaşladığımda Yeşim'in vücut hareketlerinden itirazını anlayıp tekrar hızlanıyordum.

"Yeşim… Sevgilim… çimen gözlüm sana doyamıyorum…"

"Ayaz bittim ben…"

"Sevgilim… kadınım… karım… her şeyimsin benim…"

"Ayazzz!"

"Ayaz senin erkeğin… söyle çimen göz, adımı söyle bebeğim…"

"Ayazzz."

"Yeşim… ahhhh… beni benden alan kadın…"

"Sevgilim…"

"Yeşim ben dayanamıyorum artık…"

"Ben de…"

"Seni seviyorum Yeşim!" diye inlediğim anda gerçekten de dayanamıyorum ve Yeşim'in üzerine yığılıyorum. İkimiz de nefes nefese ve kan ter içinde kalmış, sanki uzun bir maraton koşmuş ve şimdi nefes almaya çalışıyor gibiydik. Ben bir yandan hâlâ öpüyordum Yeşim'i, artık nereye denk gelirse… kâh saçlarına kâh yüzüne kâh boynuna küçük öpücükler konduruyordum. Biraz vakit geçip de nefes alış verişlerimiz düzelince usulca yana kayıp Yeşim'i de çekiyorum kendime, ona dönüp gülümsüyorum ve alnına sıcacık bir öpücük konduruyorum.

"Seni seviyorum…"

"Ben de seni seviyorum…."

"Canımmm… İnanılmazdın…"

"Utandırma beni…"

"Utanmak bu odanın dışında sevgilim… odamıza girerken bu duygu kapıda kalacak… tıpkı bu geceki gibi…"
"O an sadece seni hissediyordum zaten… başka bir şey düşünemiyordum ki…"

"Yok bir de başka bir şey düşünseydin. Katil mi edeceksin beni… öyle olmalı da sadece beni düşünmelisin. Sen ilk defa bu kadar cesurdun …"

"Öyle söyleme sevgilim yaa…" derken utanarak yüzünü göğsüme gömüyor.

"Ama çok güzeldi… cesaretin hoşuma gitti," diyorum hafifçe gülümseyerek ve Yeşim de o anı hatırlayıp gülerek yüzüme bakıyor…

"Unutmamışsın Ayaz …"

"Nasıl unuturum o araba maceramızı, ahh ahhh! Beni deli etmiştin o an… Nasıl sağa çektiğimi bile bilememiştim…"

"Aslında ben o kadarını beklemiyordum… Aklım sıra seninle inatlaşıyordum, ama sen sağa çekip dudaklarıma kapanınca aklım da gitti zaten."

Bundan sonra ikimizde kahkahalar ve okşamalar eşliğinde uykuya dalıyoruz yavaş yavaş…

Yirmi Üçüncü Bölüm

"İyiyim... gerçekten iyiyim."

Hafifçe yerimde kımıldanarak Esma Hanım'ı yanıtlıyorum. Bu artık son seansımız, yaklaşık altı aylık ilaç destekli sonrasında da iki aylık terapi ile sonladırıyoruz görüşmelerimizi. İlk başlarda her şeyden çekinen, kendine gram güveni olmayan bir insanken şimdi sevgilimle el ele her yere giden, gazetelere poz veren hatta kendimizi frenlemesek istediğimiz yerde sevişebilen bir insan oldum. Ayaz'ın da bu konuda bana olan desteği ile sonunda eski Yeşim'e, hatta eskisinden de daha iyi Yeşim'e ulaşıyorum. Derinlerimdeki gizli sevgili, âşık kadına...

Esma Hanım'ın ofisinden çıkar çıkmaz kafamı arkamda bıraktığım binaya çeviriyorum. Buraya geldiğimde nasıldım şimdi nasıl... Hayatımda o kadar çok değişti ki bu kısa zamanda. Geçen yıl başka biri söylese hayatta inanmazdım. Çantamdan telefonu çıkarıp Ayaz'a mesaj atıyorum. "Çok özledim seni... şimdi yanımda olsan. ;)" Gene deplansman için şehirdışında ve biliyorum bu mesajlarım onu kudurtuyor. Mesajı yollamamın üzerinden birkaç dakika geçtikten sonra telefonum çalıyor ve açar açmaz Ayaz'ın derin nefesini duyuyorum "Yakıyorsun beni... Sen ne fena birşey oldun böyle."

"Senin yüzünden. Senden ötürü…" Trakya köylüsü şivesi ile cevap verip kıkırdıyorum.

"Bana hiç şebeklik yapma kadın. Ben burada yirmi bir tane adamın içindeyim, senden uzağım ve sen bana nasıl mesajlar yolluyorsun böyle."

"Ayaz yaa ben ne yaptım ki şimdi? Seni özlediğimi söyledim, bir de keşke burada olsan dedim. Yemek yerdik, sahilde yürürdük yani..."

"Senin bunları istemediğini biliyorum Yeşim. Bu arada neredesin sen? Sesler geliyor."

"Arabadayım hayatım, şimdi Esma Hanım'dan çıktım. Bu son seanstı Ayaz, artık gerek yokmuş benim gitmeme."

"Araba mı kullanıyorsun benimle konuşup?"

"Offf! Evet ama kulaklıkla. Ya ne diyorum bitti seanslar Ayaz, artık iyiyim ben."

"Sevgilim sen zaten iyiydin ki, senin yüzünden artık benim seans almam lazım söyleyeyim."

"N'aptım ki sana? Ayaz aşk olsun..."

"İşte çok *aşk* olduğu için doktora gitmem lazım, acaba ben erkek olarak eksik miyim? Bu kadın hiç doymuyor, yorulmuyor diye."

"Çok hainsin Ayaz çok. Kapatıyorum hadi güle güle..."

Küt diye suratına kapatıyorum. Adama bak ya sinir etti beni iki dakikada.

Araba kullanmayı özlemişim, bunu anladım bu arada. Kreş, ev, Gülce arası yürüyerek gittiğimden arabaya ihtiyacım olmuyordu. Uzak bir yere gideceğim zaman da zaten Ayaz oluyor ve o kullanıyor arabayı. Uzun zamandır kendimi hiç böyle özgür hissetmemiştim. Baharın gelmesiyle İstanbul erguvanlara büründü, her yer mis gibi morlu pembeli erguvan çiçekleriyle dolu. Gelecek ay Gülce'nin de doğurması lazım heyecanla

onu bekliyoruz. Toparlak haliyle çok tatlı, fakat Alaz artık bıkmış durumda. Saatli saatsiz Gülce'nin istekleri ve kaprisleri bitirmiş durumda bizi. Geçen hafta Ayaz avrupa kupası maçı için İtalya'ya gitmişti ve Lazio'dan makarna istedi Gülce. Bu bizde son noktaydı, zaten hamile biri daha uç ne isteyebilir bulamadık. Yazık sevgilim kamptan çıkıp Gülce'nin tarif ettiği minik makarna restoranını aramış, sırf Gülce'nin vicdanımızı sızlatan konuşması yüzünden.

Tabii ki bulamayınca bize çaktırmamak için gitmiş marketten onların makarnasından bir paket alıp otelin plastik kaplarına koydurtmuş. Alaz bile "Yahu nasıl buldun?" şokları yaşarken Ayaz'ın "Kolay oldu, sordum," demesi ile ben kopuyorum bu sefer. Fakat Gülce o niyetle yedi mi yedi işte. Şimdi de Ayaz'ın Kayseri'de olduğunu bildiğinden devamlı mesaj atıp "yağlama ve pastırma" istiyor ki benim bildiğim Ayaz gelip o istediklerini burada Kayseri Pazarından alacaktır.

Arabayla sahilde biraz daha turladıktan sonra kreşe gidiyorum. Uzun zamandır kreşle çok ilgilenemedim ve biliyorum ki öğrenciler beni çok özlediler. Neyse ki kreşi emanet edebileceğim Nurdan Öğretmen var da o tüm çocuklara göz kulak oluyor. Kreşten içeri girmemle çocuklar çığlık atarak bana doğru koşuyorlar, bir süredir Katie de bizim kreşe geliyor. İlk başlarda çok çekingen davransa da şimdi tüm çocuklarla çok iyi anlaşıyor, ayrıca Nurdan öğretmen ona sabırla Türkçe de öğretmeye başladı artık Türkçe konuşabiliyor ve kendi derdini anlatabiliyor bize. "Kara böcüğüm neredeymiş benim?" diye sarılıyorum Katie'ye diğer çocuklar bacağıma, koluma, boynuma sarılırken.

Hala tüm Ayaz Durukan forumlarında benim mesleğimle dalga geçseler de umurumda değil ben çocuklarımı çok seviyorum. Tüm öğleden sonrayı onlarla aktivi-

teler yaparak geçiriyoruz ve velileri almaya geldiğinde hepsiyle tek tek ben ilgileniyorum. Böylece velilere de "Ben buradayım hâlâ" mesajını veriyorum. Akşam herkesi yolladıktan sonra bir fincan kahvemi alıp çalışma masamın başına geçiyorum. Burası bana huzur veriyor, iyi ki yoluma Ati gibi bir adam çıktı. Ayaz ne kadar kıskansa, sevmese de ben Ati'nin bana karşı bir yanlışını görmedim ve bunu anlatamıyorum bir türlü.

"Erkekler hisseder tamam mı? Biliriz biz birbirimizi vee Ati hiç de düzgün bir adam değil," deyip duruyor, ben de bıraktım artık akışına.

Derin düşüncelere dalmışken kreşin telefonu çalıyor –ki bu saatte hayra alamet değildir. Herkes kreşin saat altıda kapandığını biliyor.

"Efendim?"

"Vay vay vayyy! Magazinin gözde çifti Yeşim ve Ayaz..."

Bu ses... Bu ses Cenker'e ait, ama öyle olmasını istemiyorum. Nereden çıktı şimdi aylar sonra? Elim ayağım boşalıyor, nefes alamıyorum, oturduğum koltuğa iyice yaslanıp konuşmak için güç toplamaya çalışıyorum.

"Sen..." diyebiliyorum sadece, şu an nasıl da isterdim Ayaz burada olsun bu telefonu o açsın ve ben bu şerefsizin sesini duymayayım.

"Evet, ben Bayan Çimen göz... unutacağımı, sessizce sizi izleyeceğimi mi sandın? Beni hiç tanımamışsın bebeğim."

"Bana bebeğim deme, çimen göz hele hiç deme!" diye tıslıyorum... Bana sadece Ayaz bebeğim diyebilir bu adamın dudaklarından çıkmasına tahammül edemiyorum.

"Kızma güzelim. Bu akşam maçı dikkatli izle bakalım neler olacak?" diyor ve telefonu kapatıyor. Ne demek istiyor hiç anlamıyorum, akşam maçta ne olabilir ki?

Bu adi herif Ayaz'a ne yapacak? Allahım ne olur kötü birşey olmasın lütfen... Titrek ellerimle çantamdan telefonumu çıkarıyorum ve Ayaz'ı arıyorum, telefonunu açmıyor, yeniden arıyorum yeniden yeniden ama yok... mesaj atıyorum "Cenker aradı... Maçla ilgili birşeyler söyledi... dikkat et kendine... beni ara lütfen!"

Biraz daha bekliyorum ama çıldırmak üzereyim, Berk'i arıyorum o da açmıyor telefonunu. Takımdan tanıdığım diğerlerini de arıyorum yok. Maç akşam sekizde şu an kesin soyunma odasında koçları ile toplantı yapıyorlardır, ama bir Allahın kulu da telefonuna bakmaz mı? Delirmek üzereyim, Alaz'ı arayıp "Kreşe gelir misin? Çıkamıyorum buradan Cenker aradı," diyorum ve yaklaşık beş dakika sonra geliyor Alaz. Sanırım yüzüncü defa Ayaz'ı aramış olabilirim ama açmıyor telefonunu açmıyor...

Alaz'a Cenker'in dediklerini anlatıyorum ama maçta ona ne yapabileceğini çözemiyorum. Herhalde o kadar insanın içinde kameraların önünde Ayaz'a zarar verecek kadar gözü dönmemiştir.

"Gülce'nin durumu kritik biliyorsun, bahsetmeyelim," diyor Alaz ki çok haklı, bir de bununla uğraşmak istemiyorum. "Hadi bize gidelim, maçı bizde izleyelim. Yeşim merak etme bir şey yapamaz, senin korkman için uğraşıyor o it!" diyor ve onlara doğru yürümeye başlıyoruz. Nisan ayı olmasına rağmen hava akşamları serin oluyor, fakat bu sefer ki üşümem havadan değil Cenker yüzünden. Sinirden titreyerek salonda televizyon karşısında yerimi alıyorum. Maç gayet sakin ve Ayaz'ların sayıca üstünlüğü ile geçiyor fakat otuz beş forma numaralı çocuk oyuna her girdiğinde Ayaz'a sıkı markaj yapıyor. O nereye giderse peşinde ya da bana öyle geliyor. Sonunda ikinci çeyrekte bittiğinde takımlar soyunma odasına doğru gidiyor ve ben yeniden Ayaz'ı arıyorum,

fakat açmıyor yine açmıyor. Berk'e bu defa ulaşabiliyorum ve durumu anlatıyorum.

"Yeşim şimdi Ayaz'a söyleyemem, maça konsantre olmuş durumda. Sıkma canını içerisi çok güvenli, ben ayrıca kenara da haber vereceğim, saha polisine de, içeride daha dikkatli olsunlar."

"Berk birşey olacak hissediyorum," desem de kimse bana inanmıyor nedense, inanmak istemiyor.

Üçüncü çeyrek de Ayazların üstünlüğü ile geçiyor ve evet gayet sakin bir maç oluyor. Alaz da yanımda Gülce'ye birşeyler çaktırmamak için "Bak yeşim gayet iyi bir maç değil mi?" diye neredeyse beş dakika da bir soruyor. Dördüncü ve son çeyrekte Ayaz ilk on beş dakika oynamıyor fakat maçın bitmesine son beş dakika kala oyuna giriyor ve girer girmez faul yapılıyor. Basket faulü kullanıyor ve sayı kaydediyor. Oyun yeniden başlayınca yeniden Ayaz'a faul yapılıyor –ki bu sefer takım faulu sayılıyor ve faulu kullanmadan önce karşı takımın koçu mola alıyor. Kamera yana doğru döndüğünde Berk'in aşağıya doğru indiğini görüyorum fakat reklam giriyor anında. Alaz'la göz göze geliyorum. "Sakin…" diyor "sakin, bak son dört dakika."

Tamam, son dört dakika da anacım, bazen o dört dakikalar oluyor yirmi dakika.

Yeniden oyun başlıyor hakem topu Ayaz'a uzatıyor salona büyük bir sessizlik hâkim ve ilk atışını sayıya çeviriyor, sonra ikinci için topu sektiriyor sektiriyor, konsatre olup atıyori ikincisi de sayı... Karşı takım topu oyuna sokmak için hareketleniyor ve oyunların olduğu yerde bir karmaşa oluyor. Ayaz tam ileri doğru zıplarken o otuz beş numara bir anda vucudu ile itip çelme takıyor Ayaz'a... Ayaz acı içinde kıvranırken ben televizyonun karşısına sadece bağırabiliyorum. "Hayırrr yaaa hayırrrrr!"

Bu sabah sa Kayseri'de gözlerimi güne açıyorum. Bu hafta bir deplasman ve bir yurtdışı maçı vardı. Neyse ki sezonun bitmesine şurada dört hafta kaldı. Geçen maçta da Eurolig'de finale kaldık, o da iki hafta sonra... Böylece tüm maçlarım bir ay içinde bitecek ve ben Yeşim'le evlenebileceğim. Ne zor geçti bu yıl bana, bir ben bir Allah şahit. Eskiden umurumda olmayan kamplar, yolculuklar şimdi bana o kadar zor geliyor ki. Arkamda Yeşim'i bırakmak, onun o masum yüzüyle kapıdan beni yolcu etmesi… "Bol bol sayı at benim Ayaz Paşam," diye dudak büzmesi... Bu kadın beni her haliyle delirtiyor. Hele o mesajları... biliyorum beni delirtmek için yapıyor. Maşallah kabak çiçeği gibi açıldı, pek fena birşey oldu. Ben bundan tamamiyle memnunum ve faydalanmayı da çok seviyorum.

Kayseri maçı son deplasman, takımla otobüste son konuşmayı yapıyorum ve tezahüratlar eşliğinde spor salonuna gidiyoruz. Ligde lideriz fakat play-off'lar var. Orada da çok zorlanacağımızı sanmıyorum, takım ve yöneticiler şampiyonluğa açlar. Beş yıldır kupa kaldıramamış basket takımı ve bu yılı Türkiye kupasını alarak açtık, lig şampiyonu da olursak taraftar bizi yere göğe koyamayacak. Salona geldiğimizde soyunma odasında da kıyametler kopuyor, herkes birbirine sataşıyor, pis erkek şakaları tabii ki havalarda uçuşuyor. Isınmak için sahaya çıkıyoruz centilmenlik gereği iki takım selamlaşıp el sıkışıyoruz. Herkes birbirine başarı dileklerini iletiyor fakat bir çocuk var o uzattığım elime bakıyor ve yanımdan çekip gidiyor. Ben şok olmuş dururken takım kaptanları yanıma gelip özür diliyor.

"Kusura bakma Ayaz... Çok genç ve hırslı, mazur gör," diyor, yapacak birşey yok "önemli değil Mehmet. Başarılar size de," diyor ısınmaya devam ediyorum.

Maçın üçüncü çeyreği de bitince koça "Ben oynamayayım, öndeyiz zaten gençlere şans verelim," diyorum o da kabul ediyor. Son periyod ben kenarda izlerken koç yanıma gelip "Son beş dakika Ayaz, sen oynuyorsun. Taraftar seni istiyor, alkışını alır son bir dakika kala çıkarırım seni," diyor.

Oyuna girmemle gene tazahüratlarla inliyor salon fakat şu otuz beş numara takık bana. maç başlamadan belli etmişti de bu sefer iyice belli ediyor. İki faulü de o yapıyor ve benden kaçmıyor tabii ki ikisini de sayıya çeviriyorum. Oyunun yeniden başlaması ile topa zıplamaya çalışıyor ve kendimi ters düşmüş şekilde yerde buluyorum. Benim bile duyduğum o kemik kırılma sesiyle acıyla inliyorum yerde...

Ben yerde acıyla kıvrınırken çevreme sağlık ekipleri geliyor, bileğimi hareket ettiremiyorum ve acı inlemelerim arasında "kırık" kelimesini duyuyorum. Hayır ayağımda kırık olamaz... kırık olması demek benim sezonu kapamam, hatta seneye bile zor yetişmem demek... Bu kadar sona gelmişken bu olamaz... Sedyeye yerleştiriliyorum ve acılar içinde ambulansla hastaneye doğru ilerliyoruz. Bu esnada kulağımda Berk'in sesi çınlıyor. "Yeşim aradı, Cenker aramış maçı iyi izle demiş... Ayaz dikkatli ol!" Allah kahretsin, o it yaptırmış olamaz değil mi? Olamaz... hayatımla oynadı köpek...

Kayseri'de ilk önce röntgene alıyorlar beni, doktorlar kendi arasında fısır fısır konuştukça delirecek gibi oluyorum. Sonunda ortepedi uzmanı gelip kırık olduğunu, ameliyat gerekmediğini ama en az sekiz hafta alçıda kalması gerektiğini anlatıyor. Spora dönmemin ise aylar alabileceğini…

Ayağım diz kapağıma kadar alçıya alındıktan sonra bir de ağrı kesici iğne yapıyorlar ve geceyi orada geçirmem gerektiğini bildiriyorlar. Tüm takım maçtan sonra ziyarete geliyor, dışarısı gazeteci kaynıyor ama benim

tek düşündüğüm doktorun dedikleri. "Kırık ayak bileğinin iyileşmesi altı hafta sürer ve daha önceki sakatlığınız nedeniyle, spora dönmeniz birçok ayınızı alabilir."

Telefonum çalıyor, başta Yeşim olmak üzere Alaz, annemler, Yiğit herkes arıyor ama ben şu an kimseyle konuşmak istemiyorum. Hiç kimseye dert anlatacak durumda değilim. En baştan beri yanımda olan Berk'in telefonu çalıyor, yüzüme bakıyor. Bense kafamı diğer tarafa çeviriyorum ve Berk telefonla konuşmak için dışarıya çıkıyor. Takım beni ziyaretinden sonra İstanbul'a uçuyor, bense Berk'le beraber hastanede kalıyorum.

"Nasılsın? Ağrın var mı?"

"Yani… Ağrıdan çok kafamda düşünceler var Berk. Ben ne yapacağım, tam sezon iyi giderken kendimi Türk basketbolunda göstermişken… Baksana doktor ne dedi?"

"Sen düşünme bunları Ayaz. Sen iyileşmene bak, zaten en çok altı-yedi hafta alçıda kalacak ayağın, sonrasında da yavaş yavaş fizik tedavi ile çalışmalara başlarsın."

"Bu sezonu kapattık Berk… Bitti bu yıl benim için, offf! Kulüp ne der? Ne yapar?"

"Bilmiyorum da her sakatlanan oyuncunun da sözleşmesi fesh edilmez. Neyse dinlen sen, ama uyumadan bir Yeşim'i arasan? Kız helak oldu ağlamaktan. Alaz artık zaptedemiyormuş İstanbul'da. Kayseri'ye gideceğim, diye tutturmuş. Bir konuşsan hımm?"

"Şimdi olmaz… Şimdi kimseyle konuşmak istemiyorum anla beni… Artık izin verirsen uyumak istiyorum. Beynim, bedenim çok yorgun."

"Tamam, ben birkaç telefon görüşmesi daha yapacağım, sonra gelirim, buralardayım."

Sonra yalnız kalıyorum, tek başıma. Ayağımdaki alçıya bakıyorum –ki zaten bir ip gibi bir şeyle asılı havada duruyor. Gözümün önünden o tıfıl çocuğun nasıl üzeri-

me doğru geldiğini geçiyor. Berk'in kulağıma fısıldadıkları… Her şeye razıydım, her şeyi çekerdim ama bu… Bu benim hayatım, kendimi ifade ediş biçimim, ekmek paramı kazandığım yol. Hayatımda basketbol olmazsa ne ne yapacağım?

Telefonuma gelen mesaj sesiyle irkiliyorum, ekranda Yeşim'in adı yazıyor ama şu anda kafam öyle karışık ki… Dayanamıyorum ve telefonumu kapatıyorum, tamamen…

Açmıyor… Belki kırk defa aradım, ondan fazla mesaj attım ama açmıyor telefonunu. Çıldırmak üzereyim. Televizyonda spiker bacağının kırıldığını söyledi, belki de spor hayatı bitmiş… Öyle boş konuşuyor ki adam televizyonun içinden geçip boğazlamak istiyorum onu. Ben çığlık çığlığa Ayaz'a ulaşmaya çalışırken telefonum çalıyor, gizli numara… Ayaz diye hemen açmamla o iğrenç sesi duyuyorum.

"Veee bir efsanenin çöküşü… N'oldu Yeşim, senin kahraman nakavt ha?"

Pis pis de gülmez mi?

"Allahın belası… Sen yaptırdın değil mi? Pislik herif, yeter artık! Ne istiyorsun bizden ha? Biraz yürek olsa sende böyle oyunlar yapmaz, karşımıza çıkardın. Nefret ediyorum senden. Midem bulanıyor… Nasıl seni sevdiğimi sanmışım ben yaa? Kör olmuş gözlerim! Tiksiniyorum senden!" diye bağırıyorum ama ne fayda, ödlek telefonu çoktan kapatmış bile.

Alaz beni sakinleştirmeye çalışırken gözüm Gülce'ye ilişiyor. Bir kenarda kıvrılmış sessizce karnını tutuyor. Bu sefer "Gülceee!" diye çığlık atarak ona doğru ilerliyorum. Tabii benden önce Alaz ulaşıyor ve Gülce'den sadece "Çok sancım var Alaz çokk…" sesini işitiyoruz.

Şimdi olmaz, olmamalı. Daha bebeğin doğumuna vardı. Korkumu belli etmemeye çalışarak Gülcemin elini tutuyorum. "Tamam canım, hadi derin nefes al, kalk ayağa… Hadi hastaneye gidiyoruz, hadi güzelim güçlü ol hadi…" diyorum. Bu arada Alaz çoktan kapıdan dışarı çıkmış, arabasına doğru ilerliyor. Tanrım nasıl kâbus bir gün bu böyle? Ayaz'ın ayağının kırılması, Gülce'nin erken doğumu başlamış…

Arabada hastaneye doğru ilerlerken Alaz doktorları ile konuşuyor ve durumu anlatıp yolda olduğumuzu bildiriyor. Bense Gülce'ye moral vermek için arkada elini tutup bir yandan da konuşuyorum. "Bakın doğru söyleyin bana, aslında bu bebeği bir ay daha erken yaptınız, utandınız da diyemediniz, değil mi? Zaten apar topar evlendiniz, hımm? Yani bir ay daha bekleseniz daha mı belirgin olacaktı karnın?" diyorum.

Gülce ise "Yeşimmm salak salak konuşma… Ne gizleyeceğim senden bir ayı? Zaten evlenmeden gelip söyledim sana. Off karnımın içini yarıyorlar sanki…" diye çığlık atıyor yeniden.

Hastaneye geldiğimizde Gülce'yi tekerlekli sandalyeye oturtup hemen içeri doğru götürüyorlar. Alaz da peşi sıra ilerliyor. Gülce'nin o sırada düşündüğü tek şey ise Alaz'ın doğuma girmek istemesi.

"Alaz sakın doğuma girme sakın… bak konuşmam seninle ömür boyu. Girme!"

Bu kız gerçekten garip, Alaz doğuma girip onu o halde görünce ondan soğurmuş, öyle okumuş internette. Ben geride kalıp yeniden arıyorum Ayaz'ı, ama gene açmıyor telefonunu, mesaj atıyorum bu sefer. "Ayaz lütfen aç telefonunu aşkım lütfen… Gülce doğuruyor hastanedeyiz," yazıp yolluyorum ama hâlâ whatssapp'ında görüntü saati olarak son maçtan önceki yazışma saatimiz yazıyor. İnatla açmıyor telefonlarımı. Berk'i arıyorum

bu sefer dayanamayıp, lütfedip biri sonunda telefonumu açıyor.

"Berkkk! Neden açmıyorsunuz telefonlarımı? Ayaz nasıl? Nesi var?"

"Yeşim bir nefes al güzelim. Ayaz'ın ağrısı var, şimdi hastanede yatıyor. Belki de uyumuştur yapılan iğnelerden, biraz önce çıktım odasından ben de. Ayağı alçıda kırık… Sezonu kapattı… Buradaki doktor biraz kötü konuştu, sinirleri bozuk. Yarın sabah İstanbul'a gelince kulübün hastanesi ve doktoru görecek. Üstüne gitmeyin Yeşim… Ayaz'ın psikolojisi şu an kötü…"

"Peki," diyorum yeniden "peki… o zaman iletir misin? Gülce doğuma giriyor hastanedeyiz biz," diyorum ve telefonu kapatıyorum. Ne demek ya "psikolojisi kötü bilmem ne"? Ben onun yanında olmayacaksam bu dönemde ne işe yararım ki? Cenker'in yaptırdığını öğrendi ve benden kaçıyor kesin, beni de suçluyor…

Kendimi bekleme odasındaki sandalyenin üzerine bırakıyorum, yeniden ağlamaya başlıyorum istemsizce. Yanımdan geçen insanların bana bakışlarına aldırmadan, içimden geldiği gibi, resmen halk tabiri ile *b*öğüre böğüre ağlıyorum. Bir süre sonra iki tane hemşire başıma gelip "Hanımefendi iyi misiniz? Lütfen sakin olun," diyor ama bende konuşacak hal bile kalmadığı için sadece kafamı sallıyorum iki yana. Bunun üzerine iki tane de daha hasta bakıcı geliyor ve beni müşahade odasına alıyorlar. Artık o kadar alıştım ki bu odalara, yirmi beş yıl boyunca gelmediğim hastanelerin kontenjanını sanırım son dokuz ayda doldurdum.

Hemişirelerden birisi "Sinir krizi geçiyor, sakinleştirici yapın hemen. Hamile değilsiniz, değil mi hanımefendi?" diyor gene "Hayır," diyorum hıçkırıklarımın arasında ve koluma giren şırınganın ucu ile sessiz bir boyuta doğru ilerliyorum.

Boş boş etrafa bakıyorum, yaptıkları iğneler inanılmaz uyuşuk, boş biri yaptı beni. Berk'in kapıyı resmen inleterek içeri girmesiyle kafamı kapıya döndürüyorum. Sinirli adımlarla yanıma yaklaşıyor.

"Belki bilmek istersin, Yeşim beni aradı. Kız mahvolmuş, şu anda hastanedeler… neler yaşadılarsa Gülce erken doğuma başlamış, artık ararsın…" diyerek dışarı çıkıyor yeniden telefonu çalınca. Bense bu sefer elime televizyon kumandasını alıp haber ve spor kanallarını arıyorum. Medya ne konuşuyor, neler gösteriliyor merak ediyorum. Dakat daha bir kanal geçmiştim ki Berk hışımla içeri giriyor yeniden.

"Ayaz seni İstanbul'a hemen transfer ediyoruz, bu hastanede olmayacak, hemen bizim doktorlar görsün. Ayrıca lütfen Yeşim'i ara. Biraz önceki görüşmemizden sonra sinir krizi geçirmiş. Alaz şaşırmış durumda Gülce'nin yanında doğumda mı olsun yoksa Yeşim'in yanında mı? Yeşim'i de hastaneye yatırmışlar. Önder ve Atilla gidiyormuş şimdi yanlarına Yiğit, Yeşim'in babası ve seninkiler de havaalanına gidiyormuş, ilk uçakla İstanbul'a uçacaklarmış. Hadi Ayaz ara şu kızı, şu an konuşamasa da senin aradığını görsün," diyor…

Çok yorgunum, çok halsizim kimseye laf anlatacak durumda değilim. Sırf Yeşim değil ki, kimse ile konuşmak istemiyorum, yapılan iğnelerden mi yoksa yaşadıklarımdan bilmiyorum, ama hissizim… Berk'in yüzüne bakıp kumanda ile kanalları geçmeye devam ediyorum sessizce…

Yirmi Dördüncü Bölüm

İki gün oldu Ayaz evimize geri geleli. Kayseri'den hava ambulans ile hemen Gülce'nin de doğum yaptığı hastaneye getirildi. Kontrole geldi ve doktor ağrıları olabilir diyerek birkaç gün hastanede kalmasını istedi. Sadece bacağının kırılması değil kolunda ve el bileğinde de incinme vardı. Hastanede kaldığı üç gün boyunca Gülce'nin ve Ayaz'ın odası arasında mekik dokudum.

Ayaz aksi, çok zor konuşuyor, huysuz… Benim eski Ayaz'ımdan eser yok. O kadar çok zorluyor ki beni, nasıl hareket edeceğimi ne zaman ne söyleyeceğimi bilemiyorum artık, zaten olanlar yüzünden suçluluk hissediyorum. Bir de Ayaz'ın bu davranışları beni daha çok mahvediyor. O da beni suçluyor gibi, sırf beni değil ailesini de dışlamış, dünya ile iletişimi kesmiş durumda. Tüm gün elinde televizyon kumandası, spor kanallarını izliyor ya da tabletinden forum sayfalarını inceliyor.

Doktoru ve kulüp doktoru, altı hafta alçıda kalacağını, sonrasında ise fizik tedaviye başlanacağını söyledi. Hem Gülce'nin doğumu hem de Ayaz'ın bu sakatlık durumdan tüm aile İstanbul'da. Ayaz'ın annesi Nermin Hanım bizde kalıyor, bana yardım etmek ve Ayaz'a destek olmak için. Ama Ayaz çok fena, devamlı kadıncağızı azarlıyor, bağırıyor, bazen uzun saatler boyunca oda-

dan çıkmıyor ve kimseyle konuşmuyor –ki bugün de o günlerden biri.

Yavaşça kapıyı tıklatıyorum ve içeriden ses gelmeyince aralayıp kafamı içeri uzatıyorum.

"Ayaz gelebilir miyim?" Sesim öyle kısık ve çekingen ki ben bile şaşırıyorum kendime, ama Ayaz sadece yüzüme bakıp "Geldin zaten. N'oldu? Bir şey mi diyecektin?" diyor.

Bu adam bu kadar duygusuz ve lanet miydi ben de bilemiyorum, ama onu anlıyorum, hem de çok iyi anlıyorum. Cenker iti her ikimize de zarar verdi ve o acı benim hâlâ çok derinimde…

"Hayır, ben sadece seni görmeye geldim, belki bir şeye ihtiyacın vardır diye."

"Yok. İyiyim böyle."

Eve geldiğimizden beri ayrı odada kalıyor Ayaz. Kendisi istedi, daha eve girer girmez "Ben salon katındaki televizyon odasında kalacağım, düzayak, merdiven inip çıkmak istemiyorum," dedi ki tamam, buraya kadar sorun yok, haklı. Fakat benden bu kadar kaçması… Bu sefer inat ediyorum ve birkaç adımda yatağının yanına geliyorum. İnatla yüzüme bakmıyor, boş boş televizyon ekranına bakıyor. Dayanamayıp kumandayı elinden alıyorum ve televizyonu kapatıyorum.

"Ne yapıyorsun sen?" diye kükrüyor resmen ama umurunda mı, hayır!

"Televizyonu kapatıyorum ve artık yapmadığımız ama ikimizin de dilinin ucunda olan konuşmayı yapıyorum."

"Konuşacak bir şey yok!" Böyle kesitirip atınca benim de cinler tepeme çıkıyor bir anda.

"Nasıl konuşacak bir şey yok ya. Maç günü sana deli gibi ulaşmaya çalıştım, mesajlar attım, hastanede öyle el âlemden haberlerini almaya çalıştım. Sonra eve geldin gene kapı duvarsın. Ayaz benimle konuşman lazım,

sana ulaşamıyorum. İzin ver yardım edeyim sana, konuşalım lütfen."

"Neyi konuşacağız ki Yeşim? Her şey ortada işte. O adam ilk önce senden hıncını aldı sonra benden. İkimizi de nasıl cezalandıracağını biliyordu."

"Tamam, haklısın ama sen beni o zor günlerimde yalnız bıraktın mı hiç? Bırakmadın, hep elimden tuttun, şimdi sıra bende. Ben senin yanında olacağım."

"Bu zorunluluk değil Yeşim, kendini zorunlu hissetme. Yanımda olmak zorunda değilsin…"

Asıl bu lafıyla kan beynime sıçrıyor… Bu adam ne dediğimin farkında mı? Aldığı ağrı kesici ilaçlar beynini de uyuşturdu sanırım. Ben *zorunlu*olduğum için mi duruyorum yani? Öyle mi izlenim veriyorum? Çıldırmamak elde değil.

"Senin ağzından çıkan lafı kulağın duyuyor mu Ayaz Efendi! Sen benim yanımda zorunluluktan mı durdun ki ben öyle yapayım. Ben seninleyim, sadece iyi gününde yanında olacaksam senin nasıl eşin, karın olabilirim ki, ha tabii hâlâ karın olmamı istiyor musun, asıl sorun o? Sen ne hakla bana bunu dersin ya? Ben mi sana öyle bir izlenim verdim?" diyerek hıçkıra hıçkıra ağlıyorum ve bir yandan da bağırıyorum. Artık ne kadar bağırdıysam birden içeri Nermin Anne ve Yiğit giriyor ve "Neler oluyor, iyi misiniz?" diye endişeli bize bakıyorlar.

"Değilim… Olmayacağım da!" diye çığlık atıyorum yeniden.

"Tamam, Yeşim sakin ol. Lütfen, bak Ayaz'ı da bizi de üzüyorsun," diyor Yiğit ama Ayaz'ı üzmek mi? Adam boş boş bana bakıyor öylece. Bunun neyini üzüyorum ki ben?

"Ne üzmesi ya? Baksana adama, boş boş bakıyor bana, gram kımıldatmıyor malum yerini. Üzülse kaç gündür böyle mi yapar?" Histeri krizine girmiş bir şekilde konuşuyorum, kendimde değilim. Ayaz'ın bana

bu kadar soğuk ve uzak olmasını kabul edemiyorum. Bulanık gözlerle burnumu çeke çeke bakıyorum Ayaz'a, ama o sadece "Yiğit istersen Yeşim'i dışarı çıkar, biraz hava alsın kendisine gelsin," diyor. Deli bu adam, yemin ederim deli!

"Ben dışarı çıkmak istemiyorum. Seninle kalmak, yanında olmak istiyorum," desem de herkes el birliği ile "Hadi sinirlerin çok bozuldu, çık bir hava al," diyor ve Yiğit'in kolları arasında beni odadan dışarı çıkarıyorlar.

Kâbus gibi günler birbirini kovalıyor. Kayseri'den apar topar İstanbul'a geldik. Şans ki Gülce'nin de olduğu hastaneye transferim oldu, sonrası zaten karmaşa. Doğum nedeniyle tüm aile buradaydı. Bir de benim bu iş çıkınca iyice kalabalıklaştı. İnsanlar sevinse mi yoksa bana üzülse mi bilemiyor. Yeşim farkındayım, en çok ortada kalan, ne yapacağını bilemeyen o. Odada etrafımda fır dönüyor, sonra çıkıyor aşağıya bebeği görmeye gidiyor. Geldiğinde yüzünde gülücükler, gözlerinden ışıklar saçıyor etrafa, fakat bana baktığı an o ışıklar yerini kara yağmurlu bulutlara bırakıyor.

Benimle konuşurken bile gözlerinden düşmeye hazır damlalar var ve ben buna dayanamıyorum. Uzun süre basket oynayamayacağım, hatta belki de hiç oynayamayacağım. Bir kadını çok sevdim, canımdan çok sevdim ve sonunda canımdan oldum sanırım. Bu kadar zor mu olması gerekiyordu? Bu kadar çok mu bedel ödemem lazımdı sevgim için, bilemiyorum.

Devamlı etrafımda bir koşturmacadır gidiyor. Hastaneden çıkıp eve geldiğimizde ayağım nedeniyle giriş katındaki televizyon odasında kalmak istedim ve oraya yerleştim. Yeşim bu isteğime ilk başta bozulsa da sanırım durumu kabullendi. Annem yanımızda, gitmedi.

Bize yardımcı olmak için kalıyor şu anda, fakat Yeşim de işine neredeyse hiç gitmiyor. Her sabah saat yedide kalkıp işe giden Yeşim, şimdi sabah onlarda zorla evden çıkıyor. İşe gidiyor, öğlen ikiye kadar kalıyor. Sonra Gülce'ye gidiyor, bebekle ilgileniyor, ona yardım ediyor. Sonra eve gelip evde bir şeyler yapmaya çabalıyor. Tabii ben Gülce'ye gidiyor zannediyordum, ta ki cep telefonunu benim yanımda unutup mutfağa gittiği o ana kadar. Telefonuna o sözde ortağı Atilla'dan mesaj geliyor ve ben lanet olasıca ekranda görüyorum o yazıyı.

"Güzellik, aklım sende kaldı, artık ağlamıyorsun değil mi?"

Ulan! Elin herifi nasıl benim nişanlıma "güzellik" der ve benim nişanlım buna nasıl izin verir? İyi ki bir sakatlandık, tüm aç kurtlar sarmış etrafı. İçim sıkılıyor, böyle yerinden kalkamayan aciz bir herif oldum ben. Ayak sakat, alçıda. Kol sakat, sargıda… Yemeğimi bile kendim yerken zorlanıyorum, nerede kaldı ki nişanlımı, sevdiğim kadını koruyacağım…

Yeşim gene ışıltılar saçarak dolaşıyor bahçede… Yan komşu elinde tabakla birşeyler veriyor Yeşim'e ve o da gün ışıltılı gülümsemesiyle konuşuyor, saçlarıyla oynuyor… Tanrım üzerinde beni sinir eden taytı ve bir omuzu açık tunik mi ne, o var. Sonunda içeri girebiliyor ve annemle kıkırdayarak konuşmaya başlıyor. Duyamıyorum, ama o konuşutuğu adam gay olmasa, hatta erkek sevgilisiyle yaşamasa bilirdim ben ona yapacağımı.

"Ayaz telefonum burada mı kalmış?" diye içeri giriyor, ama saniyeler önce kıkırdayan, neşeli olan o değilmiş gibi yanıma geldiğinde, bana baktığında yüzünde üzgün, acıma ifadesiyle.

"Evet… Al!" diyerek uzatıyorum, ister istemez sesim sert çıkıyor ama elimde değil lanet olsun ki. Yeniden kucağımdaki i-pad'e dönüyorum, hakkımda yapılan

yorumları okumak için. Fakat Yeşim tepemden ayrılmıyor. Siktir… Anladı mı acaba gelen mesajı okuduğumu?

"N'oldu? Bir şey mi var?" diyorum ama bu sefer de sesim suçluluktan ters çıktı sanırım.

"Yok… Yani eğer istersen gece burada kalsam Ayaz? Belki bir şeye ihtiyacın olur? Yukarıdayken duyamıyorum seni."

Al gene hemşire rolunu üstlendi, istemiyorum ki benimle böyle ilgilenmesini. "Yok, gerek yok. Kendi işimi hallederim," diyorum ve yeniden kafamı çeviriyorum. Birkaç dakika daha duruyor odada, sözde bir şeyler topluyor ve sonra hiçbir şey demeden kapıdan süzülüp gidiyor Yeşim. Biliyorum kırgın, üzgün ama ben bana acımasını istemiyorum, dayanamıyorum buna. Bir süre sonra ilaçların da verdiği uyku haline dayanamıyorum ve gözlerim istemsizce de olsa kapanıyor, tek hissettiğim çimen gözlümün saçlarının kokusu ve dudağının ıslaklığı…

Uyku ile uyanıklık arasındayım, Yeşim'in kıkırdamaları geliyor kulağıma, içim bahar çiçekleriyle doluyor sanki o güldükçe. Kendimi zorlayarak gözlerimi açıyorum, saat iyice ilerlemiş olmalı, etraf kapkaranlık. Yavaşça yatağımda doğruluyorum ve kendime geldikçe Yeşim'in gülüşünü daha net duyabiliyorum. Arada annemin sesi gelse de benim tek odaklandığım ses Yeşim'inki. Kendi çabamla yataktan kalkıp yandaki koltuk değneğimi alıyorum ve salona geçmek için adım atmaya çabalıyorum. Aslında kısacık olan mesafeyi elimin de sakatlığı yüzünden benim için uzun bir zamanda alıyorum. Nefes almak için kapının pervazına yaslandığımda ilk annemin sesi geliyor.

"Yani bu çocuğu çok seviyorum ben. Şunun sevimliliğe bak, şeytan tam bu!" derken Yeşim'in dedikleri ile kan beynime sıçrıyor.

"Ay lütfen, kendisi Gerard Butler… Adama resmen

âşığım yani… İskoç erkeklerine hayran olmama sebeptir, hele o yamuk ağızıyla fırlama gülüşü yok mu?" diyerek kıkırdıyor, ama benim annem de gelininden beter!

"Evet yaa… bir filmi var, neydi o? Hani tüm vucüdu ortada. Maşallah yani..."

"300 Spartalı!" diye resmen cıyaklıyor.

"Evet evet, orada işte. İlk Özge ile izledik. Avukatmış bir de biliyor musun?"

"Biliyorum Nermin Anne, bilmez miyim? Yaa ama benim favorim Kadın Aklı Erkek Aklı'dır," diyor ve yeniden kıkırdıyorlar. Maşallah gelin kaynana pek anlaşıyor ve elin İskoç herifini ağızlarının suyu akarak izliyorlar, hatta utanmasalar… neyse! Yeşim'e bak, İskoç erkeklerine bayılıyormuş! Sinirden nefes almakta zorlanarak o hışımla kendimi yatağa yeniden atıyorum ve soluklanmaya çalışıyorum.

Ne zaman uykuya daldım, ne zaman sabah oldu, haberim yok. Bugün canım ne konuşmak istiyor ne de odadan dışarı çıkmak. Annem kahvaltı için birşeyler getiriyor ve sanki üç yaşındaymışım gibi zorla ağzıma tıkıştırıyor. "Yemen lazım Ayaz, ilaç içeceksin," diyerek. Yeşim yok ortada, her sabah o getirirdi kahvaltımı, ama yok. Sanırım gözlerimden anlıyor annem, "Yiğit geldi, Gülce'deymiş, ben zorladım Yeşim'i git diye. Orada kahvaltı yapıyorlar, bebek dün gece huysuzlanmış," diye açıklama yapmaya çalışıyor fakat umrumda değil, neden bir günaydın bile demeden gitti ki Yeşim?

"Tamam, anne yemeyeceğim yeter," diye tepsiyi itiyorum. "Uyuyacağım, halsiz hissediyorum," diyerek tüm iletişimi kesiyorum. Aklımdaki tek şey Yeşim ve geleceğimken şimdiki durumumuza bak. Neye sarılacağımı, neye güveneceğimi bile bilmiyorum. Uyumak ne mümkün kafada bu kadar tilki varken. Bana en iyi gelen spor kanallarından birini açıp boş boş bakıyorum, bir süre sonra kapım aralanıyor ve Yeşim içeri geliyor

çekinerek, acıyarak… Sonrasında bendinden taşmış bir Yeşim'e dönüşüyor, ağlıyor, bağırıyor ve Yiğit'in kollarında tepiniyor. "Ben dışarı çıkmak istemiyorum. Seninle kalmak, yanında olmak istiyorum…" Fakat en iyisi biraz çıkması nefes alması. Ne onu öyle görmeye dayanabiliyorum ne kendimi böyle aciz görmeye. Annemin kızgın ve kırgın bakışları üzerimde dolaşıyor.

"Yetmedi mi kıza yaptıkların Ayaz? O senin etrafında pervane olurken, canı acırken, her şey benim yüzümden oldu diye vicdan azabıyla yaşarken yetmedi mi? Neden izin vermiyorsun bize, sana yardım edelim. Neden sevdiklerini herkesi uzaklaştırıyorsun yanından?" diyor.

"Bana acınmasını istemiyorum sadece anne, tamam mı? Acımayın bana!"

"Sana acımıyoruz Ayaz. Sana destek olmak istiyoruz, size üzülüyoruz. Neden anlamak istemiyorsun? Emir'le bile konuşmuyorsun kaç gündür."

"Beni böyle güçsüz görsün istemiyorum. Sadece Emir değil kimse görmesin beni böyle."

"Güçsüz değilsin ki oğlum. Tam tersine eskisinden de güçlüsün, çünkü ailen, sevdiklerin yanında."

Yiğit beni Hisar'a götürüyor. Bahar geldi geçiyor, havada mis gibi yasemin kokuları… İstanbul'un bu halini seviyorum. Düğününe hazırlanan heyecanlı bir gelin gibi oluyor İstanbul bu zamanlarda. Mayıs'ta sezon sonundan sonra Haziran başı benim düğünüm olacaktı. Hazırlıklar, gelinlik, davetiyeler hepsi gözümün önünde. Ne olacak şimdi? Lanet mi var bende? Yine evliliğin kıyısından mı döneceğim? Adım "lanetli nişanlı"ya çıkacak vallahi. Yiğit'in "Ağlama artık, aaa yeter ama!" diye seslenmesiyle toparlıyorum kendimi.

"Farkında bile değilim ki ağladığımın."

"İşte bu ağlamak eylemi sende doğal olmuş. Yeter artık, bak akşam İzmir'e dönmem lazım ama aklım sende kalacak böyle. Acaba sen de mi gelsen Yeşim, bir değişiklik olur hem. Ne dersin?"

"Yok abicim olmaz, Ayaz'ı bırakamam böyle."

"Ama o seni gayet güzel bırakıyor baksana, adamla aynı evdesin ama değilsin gibi. Kapatmış kendisini dünyaya."

"Olsun. Açarım ben onu. Haklı şimdi, tüm hayatıydı basketbol ve benim yüzümden bitti."

"Yeşim nerede bitti Allah aşkına. Şu alçıdan bir kurtulsun, fizik tedavisi bitsin, gör bak devam edecek. Biraz zamana ihtiyacı var o kadar."

"İşte o zamanda benim de yanına olmam lazım. Sakın zorunda değilsin, deme biliyorum değilim. Ama istiyorum Yiğit. Eğer ben şimdi onunla olmazsam onu sevmişim, aşkından ölmüşüm ne anlamı var ki?"

Yiğit birkaç saniye yüzüme bakıyor, önündeki kahveden bir yudum alıp yeniden bakıyor ve "Yeşim… sen ne zaman bu kadar büyüdün?" diyor gözlerinde garip bir gururla.

"Bilmem. Sanırım sevgim büyütttü beni abicim ve en büyük duam bir gün senin de benim yaşadığım bu güzel duyguları yaşaman."

"Aman almayayım. Kızım bir aşk için neler yaşadın, nelere göğüs gerdin. Ben almamayayım lütfen," diyor gülerek.

Uzun bir süre Yiğit'le sohbet ediyoruz, dertleşiyoruz. Arada ben sümüklerim aka aka ağlasam da genellikle keyifli bir sohbet oluyor. Kendime güvenim yerine geliyor. Vaktin ne çabuk geçtiğinin farkına varıp hemen kalkıyoruz. Yol boyu yalvarsam da kalmıyor bu gece ve İzmir'e gideceğim diye inat ediyor. Önce eve uğrayıp Ayaz'a veda etmek istediğinden, yolu uzatmak zorunda kalıyoruz.

O Ayaz'la konuşurken ben kendimi lavaboya atıyorum. Kimse kusura bakmasın ne kadar dalga geçerlerse geçsinler dışarıda çişimi yapamıyorum, ne yapayım yani!

"Ha çıktı bizimki!" diye gülüşüyor iki erkek… Hayatımın anlamı iki erkek, biri sevgilim biri abim. Ayaz'ın ayakta olmasına şaşırıyorum, hatta elinde valizlerle Nermin Anneyi de görünce iyice şaşırıyorum. Yüzümden anlıyorlar hemen.

"Kızım benim de gitmem lazım artık. Siz düzeninizi kurdunuz."

"Yaa Nermin Anne, gitmeseydin, ne güzel alışmıştık."

"Olsun kızım, hem iki hafta sonra yeniden gelmem gerek biliyorsun, evimi toparlayayım ben de."

"Neden iki hafta sonra ki, biliyorsunuz hep kalabilirsiniz."

"Ee son provan var ya, ona gelirim. Sonra işleri düzene sokup düğüne kadar kalırım. Tabii sen beni yanında istersen."

"Aaa prova? Ay isterim tabii de…" dememle Ayaz'la göz göze geliyoruz, hâlâ benimle evlenmek istiyor mu ki? Evlenmeyi geçtim, beni istiyor mu bilmiyorum ki. Şimdi ne desem onun ne tepki vereceğini de bilmiyorum.

"Anne sen işlerini toparla gel lütfen, Yeşim'in burada desteğe ihtiyacı var. Gülce de bebekle uğraşmaktan yardımcı olamaz, benim durumum da belli."

"Tamam oğlum konuşuruz gene. Hadi vedalaşalım, ayakta kalma sen de," diyerek önce Ayaz'ı öpüyor sarılıyor, sonra bana sarılıp yüzümü ellerinin arasına alıyor. "İyi ki geldin Yeşim, iyi ki gelinim oldun sen benim," diyor.

Yiğit ise sorularla benim yüzüme bakıyor, gitme desem kalacak ama gitmeli. Benim Ayaz'la yalnız kalmam

lazım. Onunla kalıp her şeyi çözmem lazım, gerçekleri görmeliyim. Sımsıkı sarılıyorum Yiğit'e, iyi olduğumu hissettirmek istiyorum. Elimde olmadan yaşlar akıyor gene gözümden "Çok erken gidiyorsunuz ama yaa," diyerek burnumu çekiyorum.

"Ayaz yandın dostum bu sulu gözle sen," diyor Yiğit ve yeniden sarılıyor bana.

Ayaz ise "N'apalım, başa gelen çekilir," diyor. Ne yani zorla mı çekiyor beni, diye hışımla başımı Yiğit'in omzundan kaldırınca Ayaz'ın, benim eski Ayaz'ımın sevimli yüzünü görüyorum ve içimdeki solan çiçekler yeniden yeşermeye başlıyor, yeniden nefes almaya başlıyorum…

Veda faslından sonra Ayaz'ın belinden tutuyorum, o da bir kolunu bana sarıyor ve yürümeye başlıyoruz. Bu adam gerçekten ağır ve uzun. Hayır, yani bilerek mi ağırlığını veriyor anlamıyorum, ama zorlandığımı çaktırmadan ve hiç konuşmadan odasına götürüp yatağına oturtuyorum. Koltuk değneğini başcuna bırakıp tam çıkacakken sesleniyor.

"Çimen göz?"

Öyle özledim ki onu… Annemin gideceğini öğrendiği zaman yüzündeki hüzün, düğünden bahsederkenki çekincesi, abisine sarılması ve beni odama taşıması… İnatçı bu kadın, tam inatçı! Sırf konuşsun, bir kez sesini duyayım diye tüm ağırlığımı verdim ama yok, gıkını bile çıkarmadı ve minik minik adımlarla beni taşımaya devam etti. Uzun süredir bu kadar yakınımda değildi. Saçlarının kokusu, teni dağıttı beni gene… Ben bu kadına karşı çok zayıfım. Tüm iplerim onun elinde, istese bana neler yaptıracağını bir bilse…

Keçi sessizce odamdan kaçabileceğini zannetti, ama

öyle kolay olmaz o iş. Biliyorum inadını, bir susarsa konuşturması çok zor oluyor.

"Çimen göz?" diye sesleniyorum. Önce şaşırıp olduğu yerde kalıyor ve bir iki saniye, sonra sadece kafasını çevirip bana bakıyor. O bana bakan gözleri için neler feda ettim ben. Biliyorum bu kadar zor olmamalıydı ama kaderimiz bu sanırım. Annemle bu öğlen yaptığımız konuşma iyice gözlerimi açtı. Ben Yeşim'i kaybetmek istemedim, hiçbir zaman, benim isyanım bu kadar zor mu olmalıydı? Elimde olmadan Yeşim'den çıkarmışım hıncımı, isyanımı.

"Nereye?"

"İçeri, üzerimi değiştireceğim. N'oldu bir şey mi istedin, su falan?"

"Evet, istiyorum ama su değil…"

"Ne istiyorsun?" diyor hâlâ pozisyonunu değiştirmeden bana şaşkın gözlerle bakarken. "Konuşmak…" diyorum "konuşalım. Gündüz senin başlattığın işi ben devam ettirmek istiyorum."

"Ayaz lütfen… Kavga edecek hiç gücüm yok gerçekten. Yoruldum kavga etmeyelim. Boş ver sen beni," diyor. İyi de kavga etmek isteyen kim ki, ben konuşmak istiyorum sadece…

"Kavga etmeyeceğiz Yeşim, sadece konuşalım istiyorum. Bana ulaşmak istiyordun ya işte kendim geldim sana, gerçi hiç gitmemiştim ki… Yapma, hadi gel yanıma konuşalım, sen dök içindekileri, ben dökeyim bu olay bizi daha fazla yıpratmasın."

İlk önce kararsızca karşımda dursa da birkaç saniye sonra yatağa doğru geliyor ve yanda duran berjer koltuğa oturuyor. Kafası yerde, elleriyle oynuyor bir süre, sanırım söyleyeceklerini tartıyor kafasında. Ayağını sallamaya başlıyor, ahaa en can alıcı nokta; kafasını kaşıyor… Yeşim eğer kafasını kaşımaya başladıysa bir şeye sıkılıyor demektir bu ve sonunda kafasını yerden kaldı-

rıp gözlerimin içine bakıyor ve direkt olaya bodoslama giriş yapıyor…

"Neden seviyorsun beni? Ya da seviyordun? Hatırlıyor musun nedenlerini?"

"Yeşim bu nasıl soru? Tabii ki seni hâlâ çok seviyorum."

"Tamam, şöyle soralım o zaman. Beni uzaktan gördün ve âşık oldun, sonra yıllarca aklında kaldım ve bummm! Ummadığın bir anda karşına çıktım. O gizemli kız bir anda karşına çıktı ve sen kafandaki kadına ulaştın. Değil mi? Hikâye böyle…"

"Ben tam olarak bu kadar basite indirgemezdim, ama kabaca böyle."

"Tamam… Ve sonra baktın kız senin azılı nefret ettiğin adamla, isyan ettin olmaz dedin ve kız gördü bunu. Sen kurtardın kızı, kahramanlık görevini yaptın, ayrıca kızı da kendine âşık ettin."

"Yeşim, böyle kendinden üçüncü tekil şahıs olarak bahsetmesen…"

"Bahsetmek zorundayım, çünkü kendimi tam da tekil şahıs olarak hissediyorum en üçüncüsünden, dış kapının mandalı olarak. Senin kahramanlık yaparak kurtardığın ve artık işinin bittiği biri olarak hissediyorum."

"Yeşim saçmalama. Şu an hissettiklerini ben sana hissetirdiysem özür dilerim. Zor günlerden geçiyorum, anla beni. Basketbol ile var oldum ben. Onunla özgürlüğüme kavuştum, hayatımı kurdum ama şimdi birden bire böyle saçma bir şekilde sakatlanmak tüm dünyamı altüst etti. Evet kızgınım, sinirliyim ama sana değil, bize değil. Ben kızdığım bize bunları yaşatan, bu acıları çektirene. Seni neden seviyorum anlatamam ki, bunu nasıl anlatayım? Ben seni ilk gördüğüm andan beri seviyorum, ne adını bildim ne nerede yaşadığını ne de Türk olduğunu. Ben sadece seni gördüm ve o an birşeyler çaktı, bir şey nefes almamı zorladı, yürüyemedim, tepki

veremedim o an kazından içime. Ben biliyordum bir gün seni bulacağım ve hep seninle yaşayacağım. Ki sonunda buldum ve seni tanıdıkça daha çok sevdim, sanki daha fazlası olmaz gibi geliyordu ama her gün her an seni tanıdıkça daha da çok seviyorum."

"Neden ben öyle hissedemiyorum acaba?"

"Ben anlatamadım demek ki çimen göz. Ben öyle çok konuşamam, anlatamam derdimi. Ama gösteririm, yani sana olan aşkımı da göstermekten hiç bıkmayacağım bunu bil."

"Son soru, hâlâ evlenecek miyiz?"

"Bunu sormadığını ve duymadığımı var sayıyorum Yeşim, tamam mı? Sen bana böyle saçma bir soru sormadın."

"Cevap vermedin?" diyerek kaşlarını kaldırıp yüzüme bakıyor bilmiş bilmiş. İlla benden itiraflar duyacak yoksa içi rahat etmeyecek bu kadının, ama ben de Ayaz'sam bu sefer düşmeyeceğim onun bu hileli suratına. El mi yaman ben mi, gör bakalım!

"Askımı çıkarmam lazım, yardım eder misin?" diye sanki canım acıyormuş gibi yüzümü buruşturuyorum ve o da panik halinde yerinden anında fırlayıp yanıma geliyor, nazik hareketlerle o narin parmaklarıyla askıyı boynumdan çıkarıp kolumu rahat bırakıyor ve "İyi mi şimdi?" diyor dudağını meraktan sallandırarak.

Biraz da numara yapıp "Yeşim değil, bir anda boynuma doğru bir sancı girdi baksana," diyorum ve ceylan gibi sekerek yatağa çıkıyor. Tabii ki tek elimle yanıma çekebileceğim kadar zayıf hâlâ… Bu kadın, bu minnacık kadın hâlâ bana gücü yeteceğini sanıyor. Bir hamlede kucağıma alıp üzerime yatırıyorum.

"Yalnız ayak alçıdayken benim pozisyon gereği altta olmam lazım. Artık olay sende," diyebiliyorum o çilek dudaklarını tatmadan önce. Sonrası ise… işte iyilik, güzellik ve zevk dolu dakikalar!

Yirmi Beşinci Bölüm

Sırtımda ıslak öpücükler hissederek açıyorum gözlerimi… Bir insanı iliklerinize kadar hissedebilir, yaşabilir misiniz? Ben yaşıyorum. Ayaz tüm hücrelerime işlemiş durumda benim. Uzun zaman olmuştu onunla böyle uyanmayalı. Bilerek gözlerimi açmıyorum uyuyor numarası yapmaya devam ediyorum ve Ayaz bir yandan saçlarımı okşuyor bir yandan da dudaklarıyla ıslak yollar bırakıyor omzumda, sırtımda, boynumda. Birkaç dakika sonra sadece saçlarımı okşamaya devam ediyor ve saçlarımda hissediyorum öpücüğünü, aynı zamanda mırıldanmaya da başlıyor.

"Kadınım, canım, sevgilim benim… Neden hep zorlu yollar bizi buluyor? Seni tam mutlu ettim, her şey düzgün derken neden bir pislik çıkıyor karşımıza? Ben seni gözümden sakınırken bu sefer beni mahvettiler… Ah be kadın ah bee… Tüm hayatımız böyle mücadeleyle mi geçecek? Ne zaman saldıracaklar diye tetikte mi yaşayacağız hep? Ben seni nasıl mutlu edeceğim?"

Koluna düşen gözyaşımla irkiliyor ve ben o an anlıyorum yastığıma değil de onun koluna yattığımı. O kadar rahattım ki yerimde o kadar alışkındım ki, farkında bile değilim. Beni kendisine doğru çeviriyor ve diğer eliyle yüzümden saçlarımı geri çekiyor. Üzerinden şaşkınlığını atar atmaz dudaklarını gözlerimin üzerine

değdiriyor ve öpüyor, gözyaşlarımı öperek yok etmeye çalışıyor. Biliyorum, bunun Ayaz'daki salt anlamı "Seni seviyorum. Ağlama, seni çok seviyorum ben…" Ama tutamıyorum, o sessizce gözyaşlarımı dudaklarıyla kuruladıkça daha çok ağlayasım geliyor. Kaç defa dedim "Gözlerimden öpme, ayrılık getirir," diye ama şu an bana o kadar iyi geliyor ki, bana bir öpücüğüyle o kadar çok şey anlatıyor ki... iç çekiyorum, derin nefes alıyorum konuşabilmek için fakat karşımda salt bir sevgi var ve ben o sevgiye çok açım.

"Gözlerimden öpme ayrılık getirir diyorum sana ama…" diye birşeyler zırvalıyorum. O ise yeniden gözlerimin ta içine bakıp önce alnıma değdiriyor dudaklarını sonra yeniden önce sağ sonra sol gözümden öpüyor. "Ah be kadın ahh!" diye inleyerek sımsıkı sarılıyor bana.

"Başının belası oldum değil mi? Ayaz… bak bana…" diye kafasını gömdüğü saçlarımdan çekiyorum.

"Evet, belasın tam bela… Tatlı belamsın sen benim. Ballı belamsın… Ömrüm boyunca şeker komasına girmeme sebep olacak belasın."

"Beni sakın bırakma sakın. Bir daha sensizliği tatmak istemiyorum Ayaz lütfen bana bunu bir daha yaşatma."

"Valla artık istesen de kurtulamazsın benden çimen göz, sen unut onu da… sana bir şey diyeceğim."

Şimdi başladık işte, eğer Ayaz bu kadar romantik bir anda ses tonunu ciddileştirip gözlerimin içine bakarak "Sana bir şey diyeceğim ya da konuşmamız lazım," derse büyük bir sorun vardır. Aslında sorun büyük değildir de Ayaz onu büyük hale getirmiştir. Saniyeler içinde kafamdan acaba bu son zamanlarda ne oldu diye geçiriyorum, ama yok, bence bir şey olmadı. Öyle şapşal şapşal duruyorum ki Ayaz'ın dudakları kıvrılıyor birden ve "Biraz daha düşün istersen ne oldu diye, ama benim sevgilim öyle saf, benim sevgilim öyle kör ki farkında bile değil," diyerek bu sefer yavaşça doğrulup sırtını

yatağın başlığına yaslıyor ve kollarını kenetleyip bana bakıyor. Benimse tek odaklanabildiğim kollarındaki ve göğüsündeki okşamaktan, öpmekten bıkmayacağım kasları…

"Yeşimmm…" diye sağlam ayağı ile beni dürtmesi ile kendime geliyorum ve boğazımı temizleyip derin nefes alıp "E.. efendimm?" diyebiliyorum. Tanrım! Bu adam aklımı alıyor… Benim gibi yıllarca sevişmemiş, hatta öpüşmeyi bile düşünmemiş bir kadını ne hale getiriyor. Elimde olsa şu yataktan çıkmayıp bayılana kadar sevişmek istiyorum. Neler oluyor bana?

"Dinliyor musun beni sen? Sana bir şey sordum."

"Aaa şey, hayır… ya Ayaz üzerine bir şey giyer misin? Ya da çek şu pikeyi üzerine."

"Neden?" diye bir kaşını kaldırıp pis pis sırıtıyor. Adi adam ya, biliyor işte beni ne hale getirdiğini, biliyor!

"Sen böyleyken ciddi konulara konsatre olamıyorum da ondan! Ayaz lütfen giy şu tişörtünü!"

"Sencde üzerine bir şey giyersen olur, ben de senin bu iç çamaşırlarında karşımda durmana dayanamıyorum," diye patlatıveriyor bombayı, ama altta kalmam, misilleme yapıyor eminim.

"Ya Ayaz, gayet ciddi konuşuyordun biraz önce, misilleme yapma!" diyorum, bir yandan tişörtünü ararken. Birden dediğiyle olduğum yere çakılmama sebep oluyor.

"O zaman pikenin içine doğru bak bakalım, zonklamalarım nasıl dinecek? Belki bir çare bulursun…"

Arsız bu adam, gerçekten arsız!

Koynumda yatan bu çimen gözlü kadın her seferinde aklımı başımdan alıyor. Ben, kocaman adam ben Ayaz Durukan, minicik bir kadının nefesini duymak için pe-

rişan oluyorum. Aşk böyle bir duygu mu? Benim yaşadığım kara sevda mı? Onun nefes alıp vermesini duymasam ben nefessiz kalacak gibi oluyorum. Haftalardır uykusuzluğumun, hırçınlığımın nedenini şimdi anlıyorum. Benim ilacım bu kollarımdaki kadının teni. Benim ilacım onun dudakları, nefesi, saçları, kokusu. O olmadan ben bir hiçim, yarım, vasıfsız biriyim. Dün gece hiç beklemediğim cesaret ile tüm hücrelerime işledi gene. Bir ara kendimi frenlemesem ayağımı yeniden kırabilirdim. Delirtti beni tüm gece, içime işledi… Ahh bu ayağım alçıda olmayacaktı, o zaman gösteriridim ben ona âşık adam nasıl çileden çıkarılırmış. Elbet benim de sıram gelecek, ama beklesin, sabır ey Ayaz, sabır.

Dün geceden beri adam gibi uyuyamadım. Yeşim'den önceki ilişkilerimde sevişme biter ve ben resmen arkamı döner uyurdum. Ama bu olay Yeşim ile son buldu. Şimdi onu uyurken izlemek, sarılmak, öpmek, koklamak istiyorum. Özellikle o en mahrem en yakın anlarımızdan sonra bir adım bile uzağımda olmasın, koynumdan ayrılmasın istiyorum. Zorla uykuya yenik düşen gözlerim gene Yeşim'den önce güne merhaba diyor. Uykurken gömdüğüm yüzümü saçlarından çekiyorum. Pike sıyrılmış üzerinden, sırtı bana nefis bir görsel şölen sunuyor. Boynuna doğum günümde bana sürpriz yapmak için yaptırdığı iç içe geçmiş A ve Y harfli dövmeyi öpüyorum, önce daha sonra birlikte yaptırdığımız sırtındaki melek dövmesini öperek ilerliyorum hedefime doğru, ama o kokusu… Tenin kokusu… Benim kokumla karışmış teninin kokusu, bizim kokumuz altüst ediyor beni, tüm dengemi yerle bir ediyor. Saçlarını kokluyorum yeniden mis gibiler, yumuşacıklar. Öpüyorum bir sevgiliyi öper gibi, bir anneyi öper gibi, bir çocuğu öper gibi tüm sevgimle, korumacılığımla, tüm benliğimle… Ah be güzel kadın, ah bee!

Kolumun altında kıpırdanmaya başlayıp vücudunu iyice bana yaslıyor. Teni tenimde yeniden, kokusu içimde…

"Kadınım, canım, sevgilim benim… Neden hep zorlu yollar bizi buluyor? Seni tam mutlu ettim, her şey düzgün derken neden bir pislik çıkıyor karşımıza? Ben seni gözümden sakınırken bu sefer beni mahvettiler… Ah be kadın ah bee… Tüm hayatımız böyle mücadeleyle mi geçecek? Ne zaman saldıracaklar diye tetikte mi yaşayacağız hep. Ben seni nasıl mutlu edeceğim?"

Kolumda hissettiğim ıslaklıkla yüzünü çeviriyorum, hemen ağlıyor, gene ağlıyor kollarımda. Dayanamıyorum o çimen gözlerinden yaşlar akmasına, biliyorum kızacak ama dayanamıyorum öpüyorum gözlerinden. Gözyaşlarından yol yol olmuş yüzünü öpüyorum. Neden büyüklerimiz "Gözden öpme, ayrılık getirir," demiş ki…

Bir kollarında ağlamaya görsün sevdiceğin, ne hale geliyorsun koca adam. İçinde, ta yüreğinin derinliklerinde hissedilen bir acı ile irkilip de, sevdiği ve aşkı bulduğu insanın hüzünlü haline ortak olup da onu kendinden çok seviyor olan ve ona, kendinden çok değer vererek açmış olduğu kalbinin en güzel köşesinde muhafaza eden, seven ama gerçekten seven bir insanın yapacak olduğu, sahte sevgileri kuşanmış insanların ise yapamayıp da doğal olarak anlayamayacağı ve belki de hiç sahip olamayacağı bir histir bu. Sevmek emek ister ve gerçekten sevgiyi kuşanmayı gerektirir. Hiç hesapsız ve yalansız bir sevgi ile hiç hesap yapmayan ve yalanı olmayan bir sevgili, söz konusu eylemi her daim ve sevgilisinin kötü günlerinde onun yanında olup da ona destek olarak gerçekleştirebilir. İnce düşünceli bir insan hareketidir bu gözlerinden öpmek. Karşısındakini gözünden sakınan, seven insan eylemidir. İçini çeke çeke kızıyor bana. "Gözlerimden öpme, ayrılık getirir diyo-

rum sana ama…" diyerek… Ben yeniden öpüyorum onu. yeniden…

Biraz daha sarılıyoruz, bana gene "Belan oldum…" diye mırıldanıyor. Evet, belam. Püsküllü belam, tatlı belam, ballı belam… her an tetikte olmam gerekiyor bu bela yüzünden. Dün geceden beri aklımda bu Atilla, adamı bir türlü soramadım. Hâlâ ciğerime işlenmiş duruyor, benim kadınıma benim canıma "Güzellik!" demesi… Artık dayanamıyorum ve konuşmak istiyorum bu konuyu, yoksa içime ata ata saçma bir anda patlayacağım ve olan gene bize olacak. Fakat suratıma öyle garip bir ifadeyle bakıyor ki ben konuşurken sanki burada değil gibi. "Yeşim?" diye sesleniyorum ama ses yok. Karşımda zaten sadece mor iç çamaşırıyla durması beni deli ediyor, bir de öyle dalmış gitmiş şuh halleri… Kendine gelmesi için ayağımla dürtüyorum ve bana tişörtünü giy, diyor. Şimdi anlaşıldı konu. Seviyorum bu kadınla uğraşmayı, cidden tüm kanımı kaynatıyor ona sataşmak, müstehcen laflar söylemek. Bir yandan benim tişörtümü aranırken bir yandan minicik mor kilotu ve sütyeni ile gene önümde salınmıyor mu? Bilerek yapıyor, kesin anladı benim ciddi bir konuşma yapacağımı, aklımı kaybetmem için bilerek yapıyor.

"O zaman pikenin içine doğru bak bakalım, zonklamalarım nasıl dinecek? Belki bir çare bulursun…" dememle suratı kıpkırmızı oluyor ama kendi kaşındı, kendi istedi…

"Gel buraya!" diyorum ve elimle yatağı işaret ederek yanıma çekiyorum, kucağıma. Canı cehenneme şimdi Atilla uğursuzunun, şu an susuzluğumu gidermem lazım. Çilek dudaklarının tadına bakıp tam delisi olduğum göğüslerine doğru inerken telefonu çalıyor…

"Açmasan olmaz mı?" diye resmen hırlıyorum ve tam beklediğim cevap, "Tamam…" diyor ve bu sefer kendisi öpmeye başlıyor beni. Fakat arayan hangi şuur-

suzsa inatla çaldırıyor. Uzun uzun çaldıktan sonra tam kesildi derken yeniden başlıyor çalmaya ve benim sinirlerim de zıplayamaya başlıyor.

"Tamam, git aç kimmiş bakalım," diyorum ve kucağımdan ceylan gibi sekip karşıki masanın üzerinde olan telefonunu almaya giden sevgilimin poposunu izliyorum. Saçları dağılmış, dudakları kıpkırmızı, heyecandan hızlı hızlı nefes alan bu şahane kadın benim…

"Efendimm?" diye kesik kesik bir sesle açıyor telefonu ve bu sırada yanıma doğru geliyor.

"Hımmm, yok evdeyim… Uyuyakalmışım… Aaa saat o kadar oldu mu yaa? Hımm…" diyor karşısındakine ama ben bu arada rahat durmuyorum tabii. Tüm parmaklarım göğüslerinde keşfe çıkıyor, bir yandan telefonla konuşup bir yandan bana karşı koymaya çalışıyor ama başaramayıp istemsizce dudaklarından bir inleme çıkıyor. Benim tiz kahkahamda arkasından.

"Yeşimmm, iyi misin güzelim? Bak bir şey mi oldu?"

Elim istemsizce donup kalıyor, kasılıyorum, sinirlenmemek için kendimi sıkıyorum ama faydası yok. Yeşim korku dolu gözlerle yüzüme bakıyor, bir adım sonra ne yapacağımı kavramaya çalışıyor biliyorum, ama birkaç saniye derin nefes aldıktan sonra direkt telefonu kapıyorum ve başlıyorum ağızma geleni saymaya.

"Ulan sen kimsin lan? Sen kimsin benim nişanlıma güzelim dersin? O dilini koparır ibrati âlem için süründürürüm seni. İyi ki sakatlandık, ortalığı boş mu buldun sen?"

Karşıdan o da birşeyler söylüyor ama kafam o kadar atmış ki dedikleri sadece bir uğultu şeklinde geliyor kulağıma… "Lan hâlâ konuşuyor yüzsüz it!" diye bağırmamla telefon da bir anda elimden gidiyor. Yeşim panik halinde "Özür dilerim Atilla, özür dilerim sonra konuşuruz," diyerek aceleyle telefonu kapatıyor fakat bu benim sinirlerimi daha fazla zıplatıyor. Lan ne özürü?

Elin piçi gelmiş benim nişanlıma daha iki dakika önce kollarımda olan kadına güzelim diyecek, ben de susacak mıyım?

"Ne özürü Yeşim ne özürü, delirtme beni!" diye bu sefer Yeşim'e dönüyorum. O ise çoktan üzerini giyinmeye başlamış, homur homur homurdanıyor. Kan beynime iyice sıçrıyor, bu kadın beni kesin akıl sağlığımdan edecek. "Yüzüme bak Yeşim! Sana sordum ne özürü yaa?"

"Konuşma benimle, şimdi konuşma Ayaz Efendi. Ya sen ne gelgit akıllı bir adamsın! İki dakika önce romantiğin tekiyken anında hanzoya bağlıyorsun. Ne biçim biri oldun sen ya?"

"Bana mı diyorsun bunları Yeşim? Akıl sağlığımdan ettin beni be! Normal mi yani elin herifinin sana güzelim demesi, normal mi? Kusura bakma o kadar geniş mezhebim yok benim!"

"Mağara adamısın sen, n'olcak dediyse dedi. Sen hiçbir kız arkadaşına güzelim, canım gibi şeyler söylemedin mi?"

"Ha kendi ağızınla söyledin işte, evet kız arkadaşlarıma söyledim de normal çalışanıma söylemedim. Bir erkek ya yatağa attığına ya da yatağa atmaya çalıştığına öyle süslü laflar eder Yeşim. Uyan artık!"

"Bu mudur görüşün? Gerçekten böyle mi düşünüyorsun, bu kadar örümcek kafalı olamazsın sen!" diyor ve basıp gidiyor odadan. Ulan ne örümcek kafası yaa erkeğim ben erkek! Bizim beynimiz nasıl çalışır biliyorum, hem de en âlâsından. Bir adamın daha adım atışından beyninden geçeni anlıyorum. Ama Yeşim Hanım nedense anlamak, inanmak istemiyor. İlla başına bir iş açılacak, o zaman anlayacak beni. Cadı, dik kafalı. Ahh bu ayak alçıda olmayacaktı, sağlam olacaktım, o zaman görürdü o Atilla Efendi. Şimdi meydanı boş buldu tabii, kızın zayıf anını kolluyor.

Zorlanarak yataktan kalkıyorum, banyo yapmam

lazım da bu ayakla nasıl olacak bilmiyorum. Tam aciz durumdayım Yeşim'in yardımına ihtiyacım var, koruyucu torbanın alçıya sarılması ve duşa girmem lazım, bir ayağım dışarıda. Düştüğüm duruma bak… Banyoda klozetin üzerine oturmuş oflaya poflaya torbayı alçıya sarmayı başarıyorum, asıl zor olan duş kısmı. Annemin bana özel bulduğu küçük tabureyi duşa kabinin içine yerleştirip bir ayağım dışarıda bir kısmım duşun içinde sakat olmayan elimle zor bela duşumu alıyorum fakat banyonun hali içler acısı. Dışarıdan biri görse bir fok balığı havuza atladı da suyu mu taşırdı, der. Yerler en az on santim su içinde, terliklerim resmen suda yüzüyor… Zor bela banyodan çıkıp odaya geçince mahvolmuş, yorulmuş halde yatağa atıyorum kendimi. Sözde duş aldım anasını satayım, ne işe yaradı ki, gene terden sırıl sıklam oldum. Yorgunluktan gözlerime söz geçiremiyorum ve usulca kendimi uykunun güzel kollarına bırakıyorum, bırakmak zorunda kalıyorum.

Bu adam kesin sakatlandığında beyin travması da geçirdi ve doktorlar bana söylemiyor, yoksa bir insan iki dakikada tam döngü değişemez dimi? Adam biraz önce beni ateşiyle yakarken, telefonda diliyle, o zehirli sözleriyle yaktı yıktı. Ne var yani Ati bana güzelim dediyse, ne olmuş? Adam en baştan beri biliyor benim hikâyemi Ayaz'ı, sevgimi… Nedir yani? Bu kadar mı mağara adamı? Eğer şimdiden böyleyese ileride evlendiğimiz zaman neler olur, korkuyorum açık söylemek gerekirse. Sinirle çıktım gittim odadan kendimi duşa attım, ama aklım hâlâ aşağıda. Ne yapıyor acaba? Kafasında kuruyordur kesin Atilla ile olan ilişkimi, o zaman iyi ki biz Ayaz ile İzmir'de karşılaşmadık. Benim tüm lise-üniversite arkadaşlarım erkek hep, hem de ne arkadaş. Adam-

larla yediğimiz içtiğimiz ayrı gitmez, ne zaman bir kızı yatağa atsalar ayrıntıları ile anlatırlar. Onlar için benim memem yok, benim için onların pipisi. Aramızda cinsiyet diye bir şey kalmadı. Eyvah ki ne eyvah, o zaman ya Ayaz katil olurdu ya da ben…

Ellerim sudan buruşup acımaya başlayınca duştan çıkıp üzerimi giyiniyorum, bu saçlara bir çözüm bulmam lazım, kurutmayınca başım ağrıyor, kuruturken kolum… Hafif de makyaj yapıp iniyorum aşağıya. Bu kadar zaman Ayaz'dan ses çıkmaması normal değil. Astrologlar bile diyor "Bir akrep burcu insanından uzun süre ses çıkmazsa korkun!" Ki öyle. Ne zaman Ayaz sessiz kalsa bir şeyler yapmış, bir haltlar karıştırmış oluyor. Bu sefer de kalkıp Atilla'ya gitmiş bile olabilir odunsu adam. Aşağıya indiğimde yardımcımız Mürsel Abla'yı söylenirken buluyorum. Kadın bir kova ve yığınla bezle bir banyoya bir bahçeye gidip duruyor.

"Abla n'oldu hayırdır?" dememle başlıyor oda kuyruğuna basılmış kedi gibi…

"Ne olacak? Bu koca adam banyo yapmış sözde, ama kendini mi yıkamış banyoyu mu bilmiyorum. Kızım içeri bir girdim yemin ederim terlikleri yüzüyordu. Benim günahım ne, neden bana işkence ediyorsunuz? Gitse yukarıda küvette yıkansa ya!"

"Aaa Ayaz banyo mu yapmış? Ee nasıl olmuş ama yaa, tek başına yapamaz ki. Alçısı n'oldu?"

"Yapmamış zaten kızım, teşebbüs etmiş, ortalığı batırmış. Bilmiyorum n'apmış? Odasında sanırım, girmedim," diyor ve elindeki kova ile yeniden banyoya doğru ilerliyor. İlk başta abarttığını düşünsem de yerdeki banyo kilimlerinin halini görünce kadıncağızın az bile söylediğini anlıyorum. Bu, eğer duşunu aldıysa kesin gitmiştir o zaman Atilla'ya, ya da ıslattı mı yaa alçısını? Off bir rahat durmuyor ki, yemin ederim Emir daha akıllı yani dayısından.

Kafamda bin bir soruyla odasına dalıyorum, ama karşılaştığım manzara o kadar güzel ki… Ayaz yatağın ortasına uzanmış ayağındaki alçıda saçma sapan sarılmış o koruyucu torba, üzerinde sadece poposunu kapatan beyaz havlusu ve yüzünü benim yattığım yastığa gömmüş, gülümsüyor… Uykusu o kadar keyifli gözüküyor ki tüm sinirim buhar olup uçup gidiyor. Minik adımlarla parmak ucumda yürüyerek yatağına yanaşıp üzerine pikeyi ötüyorum ve çıkıyorum odadan.

"Mürsel Abla ben okula, oradan Gülce'ye gideceğim. Kolay gelsin sana, ha bu arada Ayaz'ın odasına girme," diyorum. Ne olur ne olmaz Ayaz deli yatar, şimdi üzerinde de bir havlu. Allah muhafaza Mürsel Abla istemediği bir görüntü ile karşı karşıya kalmasın. Yüzümde pis bir sırıtma ile bahçeden çıkıyorum, içimden mırıl mırıl şarkılar söyleyerek. Okula girmemle miniklerden çığlıklar kopuyor her zaman olduğu gibi. Birisi bacaklarıma sarılıyor bir diğeri kollarımdan çekiştiriyor, bir diğeri biraz daha uzaktan çekinerek ama hayranlıkla bakıyor. Ben bir kez daha anlıyorum ki çok doğru bir iş yapıyorum. İyi ki mezun olduğum zaman bizimkileri dinleyip bir klinikte çalışmaya başlamadım. İstediğim, psikoloji okuduktan sonra masterımı çocuk psikolojisi üzerinde yapıp onlarla iletişimde olacağım, daha sağlıklı bireyler yetiştireceğim kurumlarda çalışmaktı ve yaptım. Aslında kollarımdaki çocuklara da baktıkça hayallerimin neredeyse hepsinin gerçek olduğunu fark ediyorum. Annelik duygusunu hiç tatmadım, hatta annemden de hiç anne şevkati görmedim ama ben şu an çocuklarla böyle hissediyorsam anne olursam neler olur bilemiyorum.

Minik Gülse'yi düşünüyorum ve içim eriyor sanki. Bizim Gülce'nin kopyası her şeyiyle… Yemyeşil zeytin gözleri, ağızı, burnu, çipil çipil bakışı, hatta babasına aşkı. Zilli daha kaç günlük şu arada, ama o Alaz'a yaptıkları, onu görünce sakinleşmesi, çıkardığı sesler…

adamı mest ediyor mest. Tıpkı anası gibi çok zilli olacak o da, yandı Alaz vallahi! Acilinden bir tane de erkek yapmalı yoksa başa çıkamaz bu hatunlarla.

Biraz daha çocuklarla oynuyorum, sohbet ediyorum hatta aktivite derslerine girip onlarla dans ediyorum bana öyle iyi geliyor ki tüm sıkıntımı stresimi alıp götürüyor onlarla geçirdiğim vakit.

Ahh Emir'le de böyle dans ederdik İzmir'de, ne özel ne güzel bir çocuktu Emir. Rüzgâr ile yaptıkları fırlamalıklar beni her seferinde hayrete düşürse de kızamıyordum onlara. Ne çok özledim Emir'i, o zamanlar da çok severdim yeri bende hep ayrıydı ama şimdi bambaşka yerde benim için. Biliyorum dayısının kopyası çünkü ve Emir'e her baktığımda Ayaz'ı görüyorum. Bu da eğer bir gün Ayaz ile oğlumuz olursa nasıl olacağına dair somut hayaller kurmama neden oluyor.

Dayanamıyorum ve ofisime geçip Özge'yi arıyorum. Biraz Ayaz'ı çekiştiriyoruz. Nermin Anne hemen havadisleri vermiş anlaşılan, Ayaz'ın huysuzluğu ailede nam salmış. Özge taviz vermememem konusunda uyarıyor. "Bu çocuk senden sonra daha uyuz oldu Yeşim, bak sakın yumuşama. Öğrensin canım… Aaa her şey onun istediği gibi mi olurmuş!" diye bana bol moralli bir konuşma yaptıktan sonra Emir'i veriyor telefona.

"Emircim, nasılsın bebeğim?"

"Ben iyiyim yenge, sen nasılsın? Çok özledim seni," diyor ama ben yenge kelimesiyle yerle bir oluyorum. Yenge ne yaa, kim öğretmiş bu çocuğa? Elimden olmadan kahkaha atıyorum.

"Emircim ne yengesi? Bana yenge demene gerek yok, Yeşim desene!"

"Diyemem… Dayım söz verdirdi," diyor keyifsiz bir şekilde. Şu an telefondaki hali gözümün önüne geliyor, kesin alt dudağını salladı ve bir eliyle saçlarını karıştırıyordur minik adamım benim. Biliyordum Ayaz'ın bu

yenge işinin altından çıkacağını, ama gene de emin olmak istemmiştim.

"Ne dedi sana dayın Emircim? Biliyorsun bana yenge demeni istemiyorum ben."

"Ama demezsem seni İzmir'e getirmeyecekmiş ve biz görüşemeyecekmişiz. Sen artık benim yengem olmuşsun dayımla evleneceğin için ve offf… öyle işte. Ben sana yenge demek zorundaymışım."

"Emir sen bana yenge deme, çünkü ben istemiyorum. Hem biz seninle dayından önceden tanışıyoruz değil mi? Yani bu demek ki benim ilk arkadaşım sensin, bana Yeşim de tamam mı? Ayrıca ben kocaman biriyim, kendi param var, kendi kararlarımı alabilirim ve istediğim zaman gelebilirim İzmir'e. Hatta sen de İstanbul'a gelebilirsin."

"Peki, ben nasıl geleceğim? Ben daha küçüğüm çünkü, beni almazlar tek başıma."

"Şöyle yaparız, annen seni uçaktaki hostes ablalara emanet eder İzmir'den, ben de seni İstanbul'da alırım uçaktan olur mu?"

"Olur, Yeşim çok güzel olur, ama dayım biraz daha iyileşsin öyle yapalım tamam mı? Şimdi hasta o." Çocuk işte, hâlâ dayısından bahsederken sesi eziliyor, sevgi şevkat fışkırıyor ve ben bu saf sevgiye öyle hayranım ki…

"Tamam, sen ne zaman istersen bana telefon aç yeter. Şimdi kapatmam lazım, birazdan Gülce'nin bebeğine gideceğim. Öyle güzel ki Emir, görmelisin. Senin de abi olarak işin zor olacak bak söyleyeyim."

"Offf… tamam yaa, koruruz n'olcak!" diye telefonu kapatıyor ve benim öyle bir kahkaha atmama sebep oluyor ki içeriden Nurdan'ın "Hayırdır abla?" diye gelmesiyle kendimi toparlıyorum.

Uzun süredir ilgilenemediğim kreş hesap kitap işlerine dalıp etrafı kolaçan ediyorum, bir raporlama hazır-

lıyorum ve benim için çok zor olsa da Ati'yi arıyorum. Sonunda telefon açılıyor, fakat "Yeşim sonra konuşalım, bugün uygun değilim," diyerek telefonu yüzüme kapatıyor. Aslında hak ettim ben bunu, hak ettim de insan gene de sinir oluyor. Ne öyle ergen kızlar gibi yüzüme telefon kapatmalar falan.

Gülsem, benim mis kokulu bebeğim… Gülce kapıda beni görür görmez bebeği kucağıma atıp uyumam lazım, diyerek kaçıyor. Deli bu kız cidden deli! Hem annesini hem kayınvaldesini dün yolladı, "Bebeğime kendim bakacağım," diyerek hem de bugün isyanda. Gerçi daha ilk günden bakıcı kızın Gülce'ye tek başına dayanamayıp kaçması kötü oldu, ama neyse, yapacak bir şey yok. Gülse'nin gazını çıkarıp sırtını okşayarak kucağımda uyutuyorum, sanırım dünyanın en güzel kokusu bu "süt bebek" kokusu. Gülce ise yatağına resmen yığılmış baygın uyuyor. Sessizce bebeğin çantasını hazırlayıp Gülce'ye not yazıp bırakıyorum.

"Gülse ve ben Ayaz dayısına gidiyoruz. Özledik ☺"

Alaz'ı da arayıp bize gittiğimizi haber veriyorum, o da derin bir nefes alıyor. Yazık çocuğun tüm gün Amerika ile telekonferans toplantısı varmış, ama Gülce evde o kadar çok ağlayıp aramış ki ne işlerini halledebilmiş ne de Gülce'ye yardımcı olmuş, dağılmış çocukcağız.

Gülse bebek arabasında huzurla uyurken ilk önce parkın tarafına doğru yürüyorum. İstanbul'a taşındığım zamanlar aklıma geliyor. Burada yaptığım yürüyüşler, Ayaz, yaşadıklarım, Cenker, annem… Hepsi bir bir gözlerimin önünden geçiyor. Bebek arabasına eğilip Gülse'nin üzerini iyice kapatıyorum ve biraz daha banklarda oturuyorum düşünceler içerisinde. Acaba benim çocuğum olursa ben nasıl anne olurum, hep sorgu içerisindeyim. Mesleğim çocuklarla, ama anneme bakıyorum onun gibi anne olmaktan korkuyorum. Annelik bambaşka bir şey sanırım ve ben annem gibi olmak is-

temiyorum, anlamıyorum, anlamlandıramıyorum nasıl bir anne kendi öz be öz çocuklarını böyle iter, bu denli düşman kesilir? Biraz daha düşünürsem korkularımın başka bir boyuta geçeceğini bildiğimden hemen kalkıp evimize doğru yürüyorum. Ayaz'a ihtiyacım var. Onun bana sarılmasına, saçlarıma öpücük kondurmasına, sırtımı okşayıp "Sen çok iyi bir anne olacaksın çimen göz," demesine ihtiyacım var.

Evin önünde kocaman biri siyah bir gri iki araba görünce şaşkınca ilerliyorum. Evde misafir var, Ayaz için geldiler büyük ihtimalle, ama neden Ayaz aramadı beni? Evet yaa tüm gün aramadı beni. O kesin hâlâ sinirli, bir de üstüne üstlük onu bırakıp çıktım evden. Kapıyı kendi anahtarımla açıp içeri önce bebek arabasını sokuyorum, ama daha kapıyı açar açmaz yüzüme vuran puro, sigara dumanı ve alkol kokusu ile olduğum yerde kalıyorum. Tabii abartılı bağırış ve küfürleri saymama bile gerek yok. Şu an karşımda, salonumda beş tane yaklaşık iki metre boyunda kocaman adam ellerinde viski bardakları, purolar, televizyonda maç izleyerek bağırıp küfür ediyorlar. Hatta o kadar umursamazlar ki heyecanla yerlerinden fırladıkça bembeyaz halılarıma, koltuklarıma ellerindeki bardaklardan içkiler dökülüyor.

Ayaz ise ayağını uzatmış bir elinde puro bir elinde bira küfürler savuruyor. Çıldırmamak elde değil Ayaz adı gibi biliyor evde sigara içilmesinden nefret ediyorum ve kesinlikle YASAK! İçmek isteyen kış bahçesine doğru yol alıp camı açıp içiyor. Kaldı ki dışarıda hava o kadar güzel ki bahçede oturup içebilirler. Onu da geçtim Ayaz ilaç alıyor, ayağı ve eli için. Fakat şu an elindeki bira şişesi ile tüm tedavisini bırakmış bir ayyaş gibi duruyor.

"Neler oluyor burada?" diye çığlık atıyorum çünkü o puro külü en sevdiğim halıma düşüyor ve üzerine kırk beş numara bir ayak basıp iyice içine yediriyor. Sesim

öyle tiz çıkmış ki anında sessizlik oluyor ve sanki film sahnesini durdurmuşsun gibi herkes donuyor kalıyor. Tek ses televizyondan gelen maçın sesi ve Gülse'nin ciyak ciyak ağlaması.

"Ayaz…" diye yeniliyor, tek kaşımı kaldırıp suratına dik dik bakıyorum. Ama adam o kadar rahat ki "Maç seyrediyoruz Yeşim, ne gibi duruyor oradan?"

"Ne gibi mi duruyor? Şöyle kocaman adamlar bembeyaz salonumu mahvediyor, sigara içilmesini kesinlikle istemediğim evimde sigara içiliyor ve sevgilim tüm tedavisini hiçe sayarak alkol alıp puro içiyor. Ben bunları görüyorum."

Adam elimdeki bebek arabasına bakıp sonra yüzüme bakıyor. "Bence yanlış görüyorsun. Maç seyrediyoruz, bu arada bebeği korkuttun. Sustursan iyi olur, yoksa ağlamaktan çatlayacak," diyor ve maça dönüyor gerisin geriye.

Şok halinde salonun girişinde kalıyorum. Bu adama ne oldu, gerçekten anlamıyorum, anlamlandıramıyorum. Aceleyle Gülse'yi kucağıma alıp "Tamam bebeğim, tamam sevgilim…" diye sırtını okşayarak merdivenlerden yukarı çıkıp odama giriyorum, kapıyı da arkadan kilitlemeyi unutmayarak. Ardından hemen Alaz'a mesaj yazıyorum. "Çok yorgunuz biz, Gülse bende kalsa… Kokusuna sarılıp uyumak istiyorum. Bir şey olursa hemen geliriz, söz!"

Anında mesaj geliyor "Keyfine bak. Ben de eve geçiyorum, haberleşiriz yengelerin en anlayışlısı☺"

Ah be Alaz, ah bee! Acaba yengen olabilecek miyim gerçekten?

"Koca adam kalk!" diye odamda bir sarsıntıyla uyanıyorum. Bizim ekip odama dalmış ellerinde beşli bira

paketleri, cipsler, purolar tepemde duruyorlar. Uyku sersemi ne olduğunu anlamıyorum, fakat kafama yediğim bir tokat ve "Şaşkın ördek kalksana hadii!" nidaları ile gözüm açılıyor. Üzerimde bir örtü var ve çıplağım, yeni fark ediyorum. Şimdi bu dingiller kesin örtüyü çeker, sıkıca örütümü tutup "Tamam çıkın, salona geçin üzerimi giyineyeyim geliyorum," diyorum ve odadan kovalıyorum onların "Aşk çocuğu yaa… tipe bak şunun!" kahkahaları arasında.

Tam üzerimi giyinip yataktan kalkmaya çalışırken kapı çalınıyor ve "Gir…" dememle Mürsel Hanım içeri giriyor. Kadının yüzünde öyle kınayan bir ifade var ki elinde olsa beni oracıkta boğacak ve atacak kenara. Hayır, Yeşim neden bu kadında inat ediyor anlamış değilim. "Buyur Mürsel Hanım," diyorum karşılıklı güç deneme bakışmamızdan sonra.

"Yeşim Hanım evde yok, okula gitti."

"Olabilir," diye cevap veriyorum ama sinirlerim bozuluyor. Daha yeni kavga ettik, atıştık, kırdık birbirimizi gene bana bir şey söylemeden, haber vermeden çekip gitmiş.

"Haber vermek istedim, zira misafirlerden sanırım Yeşim Hanım'ın haberi yok. Çünkü bana hazırlık yapmam için bilgi vermedi." Sanki haber vermek zorundaymışız ama atlamışız ve bunun için ceza yememiz gerekliymiş gibi konuşuyor kadın.

"Hayır, haberi yoktur sanırım, çünkü benimde şimdi haberim oldu. Bir sorun mu var Mürsel Hanım?"

"Yok ama salonda oturmalarına Yeşim Hanım ne der bilemiyorum Ayaz Bey. Biliyorsunuz, Yeşim Hanım'ın bazı kuralları var ve şu an en önemlisi çiğneniyor içeride."

"Bir şey olmaz. Burası benim de evim unutma Mürsel Hanım. Teşekkürler uyarın için, bugün çıkabilirsin işin bitti sanırım. Yarın görüşürüz," diyerek resmen

kadını kovalıyorum evden. Cadıya bak ya, Gestapo Mürsel oldu kadın. Kendi evimde emirler alıyorum çalışanımdan. Koltuk değneklerimle yavaş yavaş salona geçiyorum, kapıya geldiğim an Tan ve Burak koşarak geliyor ve kucakladıkları gibi koltuğa götürüp oturtuyorlar. "Abi desene gelelim yardıma," söylenmeleriyle, Tony çoktan mutfaktan elinde biralar, viskilerle geliyor. Arkasında Barny elinde cips ve atıştırmalıklar. Herkes yerini aldıktan sonra önce beni o sakatlayan yeni yetmenin sezon sonuna kadar aldığı cezayı konuşuyoruz. Berk içeriden duyduğu dedikoduları aktarıyor, bizim kulüp sahibi karşı takımın başkanı ile ciddi bir toplantı yapmış. Sanırım seneye o çocuğun sözleşmesi yenilenmeyecekmiş de, benim derdim o çaylak ile değil ki… Kim bilir neler vaad etti ona Cenker ve o da gaza geldi, böyle bir şey yaptı.

Kulüp içindeki gelişmelerden bahsediyoruz ve saat ilerleyince bizim takım için çok önem taşıyan Eurolig rakip takımının maçını izlemeye başlıyoruz. Kendimizi kaptırmış tam bir erkekler günü yaparken "Neler oluyor burada!" diye bir çığlıkla sarsılıp arkamı dönüyorum. Yeşim'in bir elinde bebek çantası bir yanında bebek arabası salonun girişinde arenada kırmızı görmüş boğa gibi duruşunu görüyorum. Bebek… Nasıl da yakışmış o bebek arabası ona… Bir an bizim çocuklarımızın annesi olarak görüyorum onu, böyle güzel böyle alımlı böyle seksi… Bir saniye seksi mi? Ulan ben bu kadın bu kotu bu çizmeni giyme dedikçe inat mı ediyor anlamıyorum ki! Gene dapdar kotunu giymiş tüm poposu, kalçaları ortada ve bu halde mi kreşe gitti? O Atilla mı ne her ne adamsa… Yeniden tek kaşını kaldırıp öğretmen pozisyonunu alıp "Ayazzz?" diyor bilmiş bilmiş. Benim aklım hâlâ o fındık gibi poposunda ama o benden hesap soruyor, işe bak sen!

"Maç seyrediyoruz Yeşim ne gibi duruyor oradan?"

diyorum gayet onun sinirlerini bozacak, bam teline dokunacak şekilde…

"Ne gibi mi duruyor? Şöyle kocaman adamlar bembeyaz salonumu mahvediyor, sigara içilmesini kesinlikle istemediğim evimde sigara içiliyor ve sevgilim tüm tedavisini hiçe sayarak alkol alıp puro içiyor. Ben bunları görüyorum," diye yeni bir histeri krizine giriyor ki eyvah ben onu tamamen unutmuşum. Yeşim sigara içilmesinden nefret eder, kaldı ki biz salonun ortasında puro içiyoruz… ayrıca bu bebeğin bizim pis dumanlı ortamımızda ne işi var, onun ciğerleri ne kadar ki…

Gözüm bebek arabasına kayıyor ve Gülse'nin iç parçalayan ağlama sesini duyuyorum. Korkuyorum ona bir şey olacak diye "Bence yanlış görüyorsun. Maç seyrediyoruz, bu arada bebeği korkuttun. Sustursan iyi olur, yoksa ağlamaktan çatlayacak," diyorum ve Yeşim'in Gülse'ye sarılması ile içim daha kötü oluyor. Benim sevgilime annelik ne çok yakışacak, bunları düşünerek kendi dünyama dalıyorum. Yeşim ve çocuklarımızın koşturduğu, bahçemizde çığlıklar attığı dünyaya…

Olanlardan rahatsız oluyor bizim çocuklar haklı olarak "Kalın abi, oturun n'olcak," desem de "Biz gidelim sen de Yeşim ve bebekle ilgilen," diyerek boş bardakları, kültablalarını toparlayıp mutfağa bırakıyor ve apar topar çıkıyorlar evden. Kapıda Berk beni kenara çekip "Evlenir evlenmez çocuk yap, hatta hemen yap… Annelik Yeşim'e çok yakışacak," diyor ve beni derin sularda bırakıp gidiyor.

Yirmi Altıncı Bölüm

Berk'in sözleri beni tam canevimden vuruyor. Zaten bu kadına âşık olduğumdan beri aklımdan geçen tek şey onun hamile hali, kucağında bebeğiyle dolaşıyor hali, bebeğine mama yedirirken, oyun oynarkenki hali. Hele biraz önce kucağında Gülse ile karşıma dikilmesi, olmayan aklım iyice gitti. Hoplaya zıplaya merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Bebekli bir ev için çok sessiz bir ortam var. Tüm kapılar açıkken odamızın kapısı kapalı, tabii inat etti bana, ben bilmez miyim sevgilimi? Direkt kapılar kapanır sinirli olunca. Kapıyı çalıyorum, sesleniyorum ama içeriden hiç ses yok, açmaya çalışıyorum ama kilitli tabii…

Önce panik halinde kapıyı yumrukluyorum, ama bir anda aydınlanma yaşıyorum. Gülce yan odanın anahtarı ile bizim odamıza girmişti. Hemen yan kapının üzerindeki anahtarı alıp kapıyı açıyorum, panik halinde "Yeşimmmm…" diye seslenerek fakat yüzüm ne haldeyse odamızın içindeki küçük banyonun kapısında olan Yeşim bir anda zıplıyor yerinden.

"Neler oluyor?" diye yüzüme bakıyor, kucağında kocaman bir havluya sarılı Gülse ile…

"Yeşim iyi misiniz? Neden kapıyı kilitledin? Neden ses çıkarmıyordunuz? Gülse'ye mi bişi oldu? Yeşim konuşsana."

"Ayaz sakin ol. İyiyiz biz… hayır nefes alsan cevap vereceğim ama araya giremedim yani," diye salınarak yanımdan geçip yatağa Gülse'yi bırakıyor. O an fark ediyorum Yeşim'in de saçlarında havlu var ve üzerinde sabahlığı sıkı sıkıya bağlanmış. Önce Gülse'yi yatağa yatırıp etrafını yastıklarla kapatıyor ve bebek çantasına eğiliyor.

"Eee neler oldu Yeşim, neredeyse kapıyı kıracaktım sizden ses gelmeyince," diyorum yeniden bir yandan bebeği giydirirken bir yandan da benimle konuşuyor.

"Gülse annesinin hazırladığı mamayı yedi sonra gazını çıkarmak için kucağıma aldım ama maşallah hanım tüm yediği mamayı üzerimize kustu. Bende üzerini değiştirmek için çıkardım ve bu sefer de daha bezini bağlayamadan çişini yaptı. Biz de mecbur banyoya girdik. İçerisi sıcak olsun diye banyo kapısını kapatmıştım, duymamışım."

Olayı dinledikçe ve Yeşim'i Gülse'yi kurulayıp üzerini giydirirken gördükçe yüzümdeki aptal sırıtmanın arttığının farkındayım ama elimde değil, duramıyorum onları böyle gördükçe, kahkahalar atmak istiyorum. Ben dalmış onları izlerken Yeşim birden yanıma geliyor. "Ayaz iyi misin? Bak ayakta kalma sonra ağrın olacak," diye koluma girip beni yatağa doğru götürüyor.

Yatağa uzanıp sırtımı yatak başına yaslıyorum. "Gülse'yi versene biraz kucağıma," diye uzanıyorum. Bu minik mucize kucağımda, mis gibi kokusu burnumda, öptükçe öpesim, ısırdıkça ısırasım geliyor. O tombik kollarını anasından almış kesin. Ye ye bıkmaz insan. Kız işte yaşı kaç olursa olsun içgüdüsel mi ne nazlanmaları, kıkırdamaları. Ben öptükçe, sıktıkça kollarını o kıkırdıyor hatta garip homurtular çıkarıp gülüyor yahu bu.

"Yediden yetmişe tüm kadınlar sana hayran. Nasıl beceriyorsun bunu?" diye homurdanıyor Yeşim karşımda

"Benim hayran olduğum tek kadın vardı, annem. sonra bir melek geldi beni benden aldı. Şimdi kim bana ne derse desin ben onun Mecnunu olmuşum. Bana ne diğer kadınlardan!" diyorum. Annem lafını duyunca yüzü düşüyor, ama hemen toparlayıp cilveyle sanki anlamamış gibi beni deniyor cadı.

"Yaaa kimmiş o melek… valla kanatlarını kırarım. Melek kim yaa?" diyor

"Benim tek meleğim var kızım, o da sensin. Haa tabii biz de bir tane Gülse'den yaparsak iki meleğim olur artık, o ayrı."

"Ay Ayaz sende hemen lafı çevir, daha evli değiliz. Sen bakma böyle aynı evde yaşadığımıza, normalde babamın evinde olsam hayatta göremezdin bunları… En geç saat on ikide evde olmak zorunda kalırdım… hey gidi hey! Sen yat kal anneme dua et."

Ne alaka yaa annesi şimdi? "Annenle ne ilgisi var? O mu babanı uyutur, gece çıkmana izin verirdi senin? Bak Yeşim eğer…" Lafımı öyle bir kesiyor ki o an tam bir eşek olduğumu yeniden anlıyorum.

"Hayır annem beni reddetmeseydi şimdi İzmir'deydim ve sen beni anca evlenirsek görürdün," diyor ve yatağın ucundaki havluyu alıp banyoya doğru gidiyor. Hay dilimi eşek arısı mı soksun? Kafama taş mı düşsün ne olsun şimdi? Ne güzel yumuşatıyordum Yeşim'i yaa… içeriden suratı beş karış geliyor ve "Arkadaşların gittiyse evi havalandırıp salonu temizleyeceğim… sigara kokunuz taa buraya kadar geldi," diyor bir eli belinde karşımda durmuş.

Bense suçunu bilen asker olarak komutanın önünde kafam eğik, "Gittiler… Şey Yeşim kusura bakma biz dalmışız öyle… çocuklar bana moral olsun diye maç günü yapmak istemişler yani biz böyle… Anla be güzelim, ben öyle dalmış öyle dağılmışım ki farkında bile değil-

dim. Haklısın sigara konusunda, söz bir daha olmayacak söz…"

Yalvarıyorum resmen o ise donuk donuk "Ben aşağıyı toparlarken Gülse ile ilgilenir misin?" diyerek çıkıp gidiyor odadan…

Ağlaya ağlaya temizliyorum salonu… hayır neye ağlıyorum onu da bilmiyorum. Bahanem şu an salonumda sigara içilmesi… o kül dışında birkaç parça cips artığı var o kadar, haklarını vermek lazım, adamlar çok kirletmemiş. Ama güzelim perdelerim sigara kokuyor… bir elimde hava şartlandırıcısı bir elimde oda parfümü her yere sıka sıka dolanıyorum.

Salon daha iyi durumda olabilir, ama mutfak batmış. Resmen batmış… kül tablaları, boş bira kutuları, viski bardakları, cipsler, pizza kutuları ve mutfağımın zemini siyah! Tüm lekeler kocaman kocaman gözümün önünde… resmen bir büyük boy çöp poşeti pislik çıkarıyorum mutfaktan… tüm kültablalarını çöpe atıyorum, ıyyy onlar bir daha kullanılmaz. İçine bira mı ne dökmüşler, tüm küller yapışmış birbirine.

Mutfak camını da açık bırakıp son defa kontrol ediyorum her yeri… zor oldu ama eski haline döndü canım mutfağım, güzel salonum, sizleri ne hale sokmuşlardı öyle. Merdivenlerin başına gelip yukarı doğru bakıyorum. Uzun süre ve fazla sessizlik… Ayaz'ın bu kadar uzun süre sessiz kalması imkânsız, hele daha yeni doğmuş bir bebekle daha da zor… Ürkek adımlarla yukarıya odaya doğru ilerliyorum, her an her şey olabilir yukarıda. Ben artık bekliyorum bu adamdan. Odaya giremeden telefonum cebimde titriyor, tabii ki Gülce. Ayrı kalamadı kızından azıcık.

"Yeşimmm, kızımı getirin bana yaaa. Valla bak uyudum, enerjimi aldım ve kendime geldim. Hem memelerim zonkluyor, şu sütü emsin de rahatlayım, hadi yaaa…" diye nefessiz ve özlem dolu konuşuyor.

"Tamam, getiririm, birazdan delisin sen biliyorsun değil mi kuzen?"

"Biliyorum… Biliyorum, beni bu Alaz delirtti onu da sen biliyor musun?" demesiyle arkadan Alaz'ın sesi geliyor "Yalan söyleme, bana geldiğinde deliydi bu Yeşim… Doğuştan hatalı baskı!" cümlesini bitirmesiyle "Ahhh!" diye acı nidanları yükseliyor, artık bizim deli kız adama ne yaptıysa.

"Sakin olun yaa, tamam getiriyorum beş dakikaya kızınızı."

Kıkırdamalarım eşliğinde telefonu kapatıyorum ve odanın kapısından adım attığım an donup kalıyorum. İtiraf ediyorum böyle bir görüntü beklemiyordum. Biraz daha sessizce kapının pervazına yaslanıp karşımdaki hep rüyalarımda gördüğüm sahneyi izliyorum.

Ayaz yatağımızda uzanmış, kollarında bebeğimiz ve onunla oyunlar oynuyor, öpüyor, kokluyor, mırıl mırıl bebeğimizle konuşuyor. Hayallerimdeki her şeyin aynısını görmek beni bambaşka diyarlara götürüyor ve sessizce ağlamaya devam ediyorum. Belirsizlikleri sevmiyorum hayatımda ve şu an öyle bir belirsiz durumdayız ki… Ne olacağını, nasıl olacağını hiç bilmiyorum, kestiremiyorum. Ayaz'la böyle nasıl gideriz? Cenker bizim aramızda daha ne kadar kara kedi misali duracak? Biz böyle didişip dururken evlilik nasıl olur? O kadar soru var ki kafamda, Ayaz bu durumdayken de konuşamıyoruz bile…

"Yeşimmm, sevgilim iyi misin? Gelsene n'oldu?" diye Ayaz'ın seslenmesiyle kendime geliyorum.

"Bir şey olmadı, Gülce kızını özlemiş onu istiyor. Si-

zin de muhabbetinizi bölmek istemedim, biraz zaman vereyim diye bekledim."

"Tamam, da niye kapıda bekledin ki gelsene yanımıza. Yeşim yaa bu çok tatlı, biz de yapalım lütfen, öyle beklemek istemiyorum ben. Zaten ömrüm seni beklemekle geçti bir de bebeğimizi beklemek istemiyorum. Bana kariyerim falan deme, kadınlar doğurana kadar çalışıyor zaten. Lütfen yaa… gel sen bir bunu düşün, hatta hemen çalışmalara başlayalım."

Karşımda kucağında bebekle bana böyle yalvaran muzır adama karşı tüm duvarlarım yerle bir oluyor ama işte, amalarım var benim… Gülümsüyorum "Hadi vedalaş Gülse ile, ben çocuğu annesine teslim edeyim," diyerek bir yandan Gülse'nin çantasını topluyorum bir yandan da Ayaz'ın vedalaşma konuşmasına kulak kabartıyorum.

"Sen bakma bu teyzene, söz sana hemen kardeş yapacağım ben. Enişte sözü sana… Kuzeninle el ele büyürsünüz, oynarsınız tamam mı benim prensesim," diye mırıldanıp bir yandan sulu sulu öpüyor çocuğu. Garibim o da gıkını çıkarmadan Ayaz öptükçe huylanıp gülme sesleri çıkarıyor.

"Hadi ver artık," diye kucağından almak için eğiliyorum fakat adam fırsatçı. Benim Gülse'ye odaklanmamdan yararlanıp öpüveriyor uzun uzun… Dengemi kaybedip yatağa zor tutunmamla geri çekiliyor. "Gülse, görüntü için özür dilerim ama dayanamadım," diye yeniden minicik bir öpücük verip sonra bebeği bana uzatıyor.

"Hadi çabuk git gel. Hatta sevgilim arabayı al, sakın yürüme. Daha hızlı olur gelişin," diye arkamdan sesleniyor. Deli bu adam, yemin ederim. Arabayla bir sokak aşağıya gitsem daha uzun sürecek, ama tez canlı işte.

"Bebeğim benimmm… prensesim… Sen o kocaman amcana mı gittin hımm? Ne yaptı sana o? Ahlakını boz-

madı değil mi kızım benim?" diye Gülce bebeğini öpüyor, bir yandan da bana sataşıyor. Alaz'a babalık öyle yakıştı ki bir adım arkalarında nasıl da hayran hayran izliyor karısını ve kızını. Adamın gözlerinden akıyor ikisine karşı olan aşkı. Demek ki bazı erkekler bir aileye sahip olunca olgunlaşıyor, büyüyor…

"Teşekkürler Yeşim, bebeğimizi getirdiğin için. Gelsene içeri."

Alaz öyle sıcak bir davette bulunuyor ki bana, "Gideyim Alaz yaa, sevgili kuzenin evde yalnız ve onu yalnız bıraktığım zaman arkasını toplamak daha zor oluyor," diyorum. Ayaküstü biraz daha sohbet ettikten sonra bir kez daha Gülse'yi öpüp oradan ayrılıyorum. Kısa yoldan evlerin bahçeleri arasından yürümektense uzun yolu, arabaların kullandığı tarafı tercih ediyorum ve yavaş yavaş evimize doğru ilerliyorum. Kendi dünyama o kadar dalmışım ki yanımda yavaşlayan arabayı son anda fark ediyorum ve şöfor tarafından bana bir şeyler söyleniyor. Bir iki adım atıp "Buyrun?" dememle yer bir anda ayaklarımın altından kayıyor ve gerisi yok…

Karanlık, kapkaranlık her yer. Gözlerimi açmaya çalışıyorum fakat gücüm yok, tek duyabildiğim iki erkeğin konuşmaları. Duyduklarımı anlamlandıramıyorum, neler oluyor çözemiyorum. Öyle halsizim ki, jöle kıvamındayım, kolumu bile oynatamıyorum ve yeniden uykunun derinliklerine bırakıyorum kendimi istemsizce.

Yeşim arkasında kokusunu bırakıp gitti. Gülse azıcık daha bizimle kalsa ne olurdu yani? Bu Alaz da kızından hiç ayrı kalamıyor, hem Yeşim'e yavaş yavaş bebek olayını aşılıyordum ne güzel. Hiç anlamıyorum bu kızın işi çocuklarla, el âlemin çocuklarına bayılıyor, bizim yeğenle çocuk oluyor. Ama ben ne zaman çocuk konusunu

açsam hiç sesi çıkmıyor. Bir süre daha bekliyorum ama ev resmen bir sokak aşağıda, aramızda dört evin bahçesi var, o kadar. Sabırsızca telefonuma uzanıp Yeşim'i arıyorum, telefon uzun uzun çalıyor ve sonunda otomatik olarak telesekretere bağlanıyor. Tekrar tekrar arıyorum fakat yok açılmıyor. Alaz'ı arıyorum bu sefer ilk seferde oda açılmayınca bu sefer Gülce'yi arıyorum panik halde ve o ilk çalışında açılıyor.

"Buyrun Enişte Bey," diye kıkırdayan sesi ile cevap veriyor bana Gülce.

"Kızım yollayın sevgilimi, bebeği de Yeşim'i de siz aldınız, haksızlık bu."

"Banane yaa! Senin sevgilin girmedi bile eve, hemen gitti kızımı bırakıp, eve gelmiş olması lazım çoktan…"

"Ee yok, kimse gelmedi. Gülce bak dalga geçmiyorsun değil mi? Telefonuna da cevap vermiyor. Alaz mı getiriyor eve, o da açmadı telefonunu."

"Hayır, Alaz şu anda banyo yapıyor. Ben kendim gideceğim dedi Yeşim. Sakin ol, bir iki dakikaya gelir, güvenlikle site… bir şey olmaz. Sen yukarıda mısın aşağı katta mı?"

"Yukarıdayım. Neyse, bahçeye bakıyorum ben, haberleşiriz," diyerek panik halinde telefonu kapatıyorum. Adım gibi eminim, kötü birşeyler oldu. İçimde tuhaf bir his var ve biliyorum ki doğru çıkacak. Tanrım Yeşim'e birşey olmasın, olursa ne yaparım ben bu halde yarım bacak… Bacağım el verdiği ölçüde merdivenlerden hızlıca aşağıya iniyorum, bir yandan da tüm gücümle adını seslenerek, ama yok Allah kahretsin! Yeşim yok. Bahçeye en sevdiği hanımeli köşesine bakıyorum yok, mutfağa, salona, benim kaldığım odaya her yere bakıyorum yok yok yok… Telefonu da çalıyor çalıyor fakat cevap veren yok. Nefessiz kendimi koltuklara bırakıyorum ve Alaz'ı arıyorum. "Yeşim yok," diyebiliyorum zorlukla "yok…"

Yaklaşık bir saat boyunca tüm site, bahçeler, orman yolunu arıyoruz fakat Yeşim'den tek bulabildiğimiz Alazların biraz ilerisinde yerdeki saç bandı oluyor. Odadan çıkmadan önce saçlarına bizim takımın renklerindeki siyah&beyaz takım bandını takmıştı. Zaten taktığını görmesem bile saçlarına parfüm sıktığı için tüm kokusu bandın üzerinde ve onun olduğunu adımın Ayaz olduğunu bildiğim kadar biliyorum. Polislere haber veriyoruz, site yönetimiyle beraber evin civarındaki güvenlik kameralarını izliyoruz. Benim üzerimde garip bir sakinlik var, normalde bağırıp kükremem lazımken çok sakin şekilde görevlilere yardımcı olmaya çalışıyorum ve benim yerime Alaz esip gürlüyor.

Güvenlikten yabancı bir arabanın nasıl içeri girdiğine dair şikâyetlerini avaz avaz bağırarak gösteriyor. Saat gece yarısına yaklaştığında güvenlik kamerasında bir görüntüye rastlıyoruz. Siyah koyu camlı bir araba Yeşim'e yaklaşıyor ve duruyor, bunun üzerine Yeşim'de arabaya doğru bir adım attığı an arkadan simsiyah giyinmiş bir şahıs yaklaşıp sarılıyor ve akabinde Yeşim adamın kollarına yığlıyor. Arka kapıyı içeriden biri açıyor ve Yeşim'i içeri çekmesiyle araba oradan ayrılıyor. Tabii ki Cenker iti olduğundan adım gibi eminim, ama görüntülerde kimsenin yüzü gözükmüyor ki, ispat edemiyorum. Salak herif arabanın markası ve plakası kabak gibi görüntülerde var, emniyet birimleri hemen kendi aralarında anonsa geçiyorlar ve o filmlerde gördüğümüz sahne artık bizim evimizde canlanıyor.

Komiser benden aldığı ifade sonucu Cenker hakkında arama emri çıkarttırıyor. Benim sakatlanmam, Cenker'in Yeşim'i araması, tehditler… hepsini en ince ayrıntısına kadar anlatıyoruz. Alaz ve Gülce de ifade verdikten sonra Yiğit'i arıyorum. Hayatımın en zor konuşmasını yapmam gerek biliyorum ve ben Yiğit'e ne diyeceğimi bilemiyorum. "Kız kardeşine, emanetine sa-

hip çıkamadım. Bu kadar beceriksiz, aciz bir adamım" mı demem gerek? Nasıl anlatacağım ben adama bunu?

"Yiğit selam…" diye başlıyorum konuşmaya "Yiğit istersen babanı da alıp İstanbul'a gel, biraz önce Cenker Gülce'lerden eve doğru gelen Yeşim'i kaçırdı," diyebiliyorum, işin özeti bu işte. O it Yeşim'i burnumun dibinden kaçırdı. "Biliyordum onun rahat durmayacağın. Lanet olsun… Hemen geliyoruz!" diye resmen kükrüyor Yiğit telefonun diğer ucunda. O kadar haklı ki kızmakta, kızgın olmakta… Söz vermiştim ben ona söz! Daha bir gün bile tutamadım sözümü bir gün.

Polisler Cenker'in bizi aramasına karşı salona o yer belirleme aletlerinden yerleştiriyor, Alaz Berk'e de haber vermiş o ve takımdan birkaç arkadaşım daha geliyor ve biz yerinde duramayan kocaman adamları komiser sakinleştirmeye çalışıyor. Öyle odada saf saf oturup beklememizi söylüyor, nasıl oturayım sakince, nasıl durayım ben? Zaten polis milletini hiç sevmezdim, hazır sinir basmışken şeytan tüm hıncını bu kendini Tom Cruise sanan polisten diyor…

Mis gibi detarjan kokulu yastıklara yüzümü iyice gömüyorum ve gözlerimi aralıyorum "Ayazzz…" diye mırıldanırken bir anda duyduğum ses ile yerimde kalakalıyorum.

"Bilemedin prenses… Ayaz değil Cenker burada… İlk erkeğin."

Bu ses tüm kaslarımın kasılmasına, kanımın donup kalmasına sebep oluyor… Bu adamın ne işi var benim yanımda? İyi de ben neredeyim böyle?

"Neredeyim ben? Naptın sen bana?"

Yataktan fırlayıp kalkıyorum ve karşımdaki koltukta oturan Cenker'in önünde ayakta dikiliyorum. "Pis pis

sırıtma be adam! Nereye getirdin sen beni? Ne yaptın bana? Konuşsana!" diye bağırıyorum

"Sakin ol güzelim. Benim yanımdasın işte, ilk erkeğinin yanında. Beni bırakıp gidebileceğini mi sandın sen? Öyle kolay değil güzelim bu işler, şimdi sakince otur dinlen. Zaten iki gün sonra bir daha kimsenin bizi rahatsız edemeyeceği bir yere gideceğiz."

"Ya sen deli misin? Manyak mısın? Ne içtin, kafan mı güzel be adam… Sen Ayaz'ın duracağını mı sandın? Ya Yiğit'in, babamın, Ayaz'ın ailesinin… Tüm ülke seferber olur beni bulabilmek için. Bak Cenker, bırak beni gideyim söz veriyorum kimseye söylemem senin beni kaçırdığını. Ben dolaşmaya çıktımıştım falan derim. Bırak beni sen de başını belaya sokma," diye yalvarıyorum ama belli kafası dumanlı, suratıma pis pis sırıtarak bakıyor. Hiç istifini bozmadan öylece karşımda duruyor cevap bile vermiyor adam. "Konuşsana be adam… Bırak beni lütfen…"

Artık gözyaşlarıma hâkim olamıyorum, yalvarıyorum, kapıyı yumrukluyorum, duvarlara vuruyorum, ama adam hâlâ aynı yerde oturuyor, elindeki viski bardağı ile oynuyor, yudumluyor ve beni seyrediyor.

Sonunda aradan bir saat gibi süre geçince artık bağırmaktan boğazım acıyor, ağlamaktan gözlerim batıyor ve kendimi banyoya atıyorum. Belki duş alırsam sakinleşir, normal kafa ile düşünürüm başka planlar uygularım. İlk önce nerede olduğumu anlamam lazım, sonra bir şekilde yardım bulmam lazım ya da çıkış yolu. Ilık bir duş alıyorum aceleyle ve üzerimden çıkardığım kıyafetleri yeniden giyiyorum. Banyodan çıktığımda aynı koltukta bu sefer sızmış bir Cenker buluyorum. Allah'ın belası ne içtiyse oda leş gibi kokmuş, kendisi de ölü gibi uyuyor.

Pencereden dışarı bakıyorum ama bir rezidansın üst katlarındayız sanırım… Tepeden şehre bakıyoruz da

etrafta nerede olduğumu belli edecek bir tabela yok… Mutfak ve salonun oluştuğu kısıma doğru gidiyorum, orada sağ tarafta büyük bir binanın ismi gözüküyor, iyice görmek için biraz daha eğiliyorum, fakat o an arkamdan gelip sarılıyor pislik herif.

"Atlama güzelim, yirmi ikinci kattasın."

Yüzünü boynuma, saçlarımın arasına gömmeye çalışmasıyla boşluğundan yararlanıyor ve dirseğimle karın boşluğuna doğru vuruyorum.

"Çek ellerini üzerimden!" diye haykırıyorum ve tabii ki geri çekilip can acısıyla sendeliyor, ardından da suratıma tokat atıyor.

"Doğru dur kızım. Bitti, kabul et artık. İlk erkeğine döndün sen…"

Koşarak yanından kaçıp yatak odası kısmına gidiyorum ve kapıyı kapatmamla yumrukluyor. Saniyesinde kapıyı kilitlediğim için kurtuluyorum bu sefer elinden. Bu adamın kaç yüzü varmış böyle? Ben nasıl görmedim bu pislik yüzünü. Ne güzel sakladı kendini hepimizden, ikiyüzlü mahlûkat. O kapıyı yumruklarken ben de yatağın en köşesine sinmiş elimde banyodan alıp sakladığım bardak ile bekliyorum. İyi ki kapı o kadar sağlam, bir santim bile oynamıyor yerinden o yumruklayıp bir şeyler vurdukça. Sanırım sonunda o da kapıyı açmayacağımı anlıyor ve küfür etmek yerine "Bu akşam uyu dinlen, nasılsa tüm akşamlar benimlesin," diyerek gidiyor.

O an aklıma cep telefonum geliyor. En son cebimdeydi ama tabii ki bu almıştır telefonu. Ya Ayaz ne yapıyordur? Kesin delirmiştir şimdi çok da merak etmiştir. Ya babam, Yiğit, Alaz? Offf herkes anlamıştır benim ortalarda olmadığımı. Acaba annem duymuş mudur? İçi hiç sızlamış mıdır ki? Bir dişi canlının bu kadar duygusuz ve kalpsiz olabileceğine önceden inanmazdım fakat annemin bana karşı tavrı, yaptıkları bu dünyada her şeyin olabileceğini gösterdi bana. Öz anne öz çocuğunu

sevmeyebilirmiş. Kendi doğurduğu, içinde can bulduğu varlığa değer vermeyebilirmiş… Ne acı…

Odaya güneş ışığının girmesiyle gözlerimi aralıyorum. Gündüz etraf daha tanıdık sanki, derken tam karşıdaki diğer bir rezidansı görüyorum. Burası Bomonti... Bu Cenker çok akıllı, beni şehrin göbeğine getirmiş. Tabii herkes şehirdışını, ormanlık alanları, havaalanını falan arayacak, ama bu adam beni şehrin ortasında tutuyor. Kimse burada olduğumuzu tahmin edemez… Birkaç saat sonra içeriden sesler geliyor, ne kadar kulağımı kapıya dayasamda duyamıyorum ki neler olduğu. Bir yandan da müzik sesi gelince duymam iyice zorlaşıyor. Aradan kısa bir zaman geçince kapım çalınıyor.

"Prenses, hadi kahvaltıya gel, sana ellerimle omlet yaptım."

Cenker'in sesini duymak bile midemi bulandırırken onun hazırladığı kahvaltı sofrasında karşılıklı oturmayı düşünemiyorum bile. Hiç sesimi çıkarmadan bekliyorum, o da sabırla kapının önünde beni kahvaltıya çağırıyor, kapıya vuruyor, açmaya çalışıyor. Tabii ki daha beş dakika geçmeden "Ya efendi gibi çıkarsın ya da ben seni oradan çıkarmayı bilirim. On saniyen var, çıkmadığın an o Ayaz'ı arayıp dün gece benim kollarımda çılgınlar gibi seviştiğini anlatırım," diyor adi pislik… Yapar artık, tüm şerefsizlikler beklenir ondan.

"Yapamazsın… Yapsan bile inanmaz sana," diye bağırıyorum ama karşılığında aldığım cevap telefondan gelen Ayaz'ın sesi oluyor…

"Ulan it ulan köpek… Yeşim nerede, söyle nerede tutuyorsun onu? Kılına zarar gelsin öldürürüm seni yaşatmam!" Anında kapıyı açıp "Ayazzz!" diye sesleniyorum, karşımda bir elinde telefon bir elinde mikrofon gibi bir şey tutan Cenker'e doğru koşarken "Ayazzz iyiyim ben… İyiyimmm…" Bir yandan ağlıyorum bir yandan da telefonu elinden almak için çabalıyorum, ama nafile.

Cenker "Şimdi sevgilimle kahvaltı yapacağım Ayaz," diyerek telefonu kapatıyor. Allah'ım lütfen bu kısacık saniyelerden yerimizi bulsunlar, tespit etsinler nerede beni tuttuğunu. Ayaz lütfen kurtar beni bu manyağın elinden lütfen…

"Cenker n'olur bırak beni… bak olmadı, sevmiyorum seni. Zorla sevilmez ki bir insan. N'olur bırak gideyim. Neden inat ediyorsun?"

Ağlıyorum, yalvarıyorum, yakarıyorum ama adama fayda etmiyor.

"Sus artık! Kes sesini!" diye bir kez daha şiddetli bir tokat atıyor bana ve dengemi kaybedip yere düşüyorum. Kollarımdan yerde sürükleyip "Şimdi kahvaltını yap ve sesini kes. İki gün daha buradasın, ağlayıp zırlayarak başımı ağrıtma benim."

Yerden kaldırıp masaya doğru fırlatıyor beni. Karnım gerçekten aç olmasına rağmen korkudan sadece bir dilim ekmek ve birazcık peynir yiyebiliyorum. Adam akıllı, plastik çatal ve bıçak koymuş ve kahvaltımı bitirene kadar karşımda öyle oturdu.

"Doydum. Odaya gitmek istiyorum," diye masadan kalkıyorum. Karşılığında ise "Ne halt edersen et, nasılsa iki gün daha buradasın. Sonra gidiyoruz, hazırla kendini," diyor.

Hızlı adımlarla ilerleyip tam odanın kapısından içeri gireceğim sırada yeniden arkamdan sesleniyor.

"Dolapta kıyafetler var, üzerini değiştirebilirsin."

Adama bak, her şeyi en ince ayrıntısına kadar düşünmüş, plastik çatal-bıçak, kıyafet, şehrin ortasında rezidans dairesi… Bu manyak oturdu ince ince planladı sanırım her şeyi. Ayaz'a ulaşmam lazım, yoksa bu gerçekten beni alıp götürecek buradan ve bir daha sevdiklerimi görmeyeceğim. Ailemden Ayaz'dan ayrı düşeceğim… Sinirimden yeniden ağlamaya başlıyorum, odanın altını üstüne getiriyorum, fakat yok! Haber ulaştırabileceğim

ne bir kâğıt ne bir kalem ne de bir telefon… Kaderime bir süreliğine razı olup pencerenin pervazındaki çıkıntıya oturup şehri izliyorum gözyaşları içinde…

Tüm geceyi salonda telefon başında geçirdik. Yiğit'e haber vermemden hemen sonra babamları aradık ve durumu anlattık. Berk'in yardımı ile Yiğitlerle beraber özel bir uçak ayarladılar, durumu duyan tüm aile resmen seferber oldu İstanbul'a gelmek için, fakat şu anda ağlayıp sızlayanlara tahammülüm yok çevremde…

Komiser Vedat tepemde, hareket etmem, birşeyler yapmam imkânsız. O da ayrı sinirimi bozuyor. Sabaha karşı Yiğit, babam, Yeşim'in babası ve Mehmet geliyor. Onlara durumu açıklıyor Komiser Vedat ve ifadelerini alıyorlar. Yeşim ve Cenker'in geçmişini inceleyip duruyorlar. Yeniden bunları duymak, yeniden yaşamak sinirlerimi iyice laçka ediyor. O köpeğin kıza yaptıkları, Çeşme'de evde yaşananlar, Sueda ile konuşmalarımız… her şey gözlerimin önünden geçiyor yeniden.

Polis Cenker'in ailesi hakkında da arama kararı çıkartıp İzmir ve İstanbul'daki şirketlerine baskınlar düzenlemeye hazırlanıyor. Cenker'in tüm hesapları, para giriş çıkışları, kredi kartı hareketlerinin incelenmesi için savcılık ile ortak çalışmalar zaten başlamıştı, şimdi Yiğit'in ifadesi ile daha da hızlanıyor. Sabaha kadar süren savcılık ile çalışmalar, kameraların yeniden izlenmesi derken zaman akıyor ve telefonumu bilmediğim bir numara arıyor. Çalan telefonla evin içinde olan herkes bir anda salona geliyor ve diğer bu bilişim biriminden olan komiser telefonumu hemen bir cihaza bağlıyor. Tabii ki telefonu açmamla Cenker pisliğinin sesi geliyor.

"Vay! Ayaz nasılmış elinden alınması sevgilinin? Yeşim benimle, merak etme diye haber verelim dedik."

"Ulan it ulan köpek… Yeşim nerede! Söyle nerede tutuyorsun onu? Kılına zarar gelsin öldürürüm seni yaşatmam!" Bağırmıyor, resmen yaralı bir aslan gibi kükrüyorum. Şerefsiz sanki Yeşim onunla isteyerek gitmiş gibi konuşmaz mı bir de… bana haber vermek istemiş. Benim sesim bağırmaktan mı yoksa o it bir şey mi yaptı bilmiyorum ama acayip yankılanıyor konuştukça, derken bacaklarımı titreten, içimde volkanlar koparan, canımın taaa en derininde olan sesi duyuyorum, Yeşim'in sesi geliyor bir anda "Ayazzz!" diye ismimi haykırıyor, sesi öyle özlem dolu ki nefes alamıyorum. Acılı gelmiyor sesi o pislik bir zarar vermiş olamaz. Ben anlardım yoksa ses tınısından, beni rahatlatmak için "Ayazzz iyiyim ben… İyiyimmm…" diye bağırıyor. Bir yandan da ağlıyor. Duyuyorum, iç çekişlerini, nefes almasını. Ben daha "Yeşim…" diyemeden o pislik araya giriyor.

"Şimdi sevgilimle kahvaltı yapacağım Ayaz," diyor ve telefonu kapatıyor. Beş saniye, sadece beş saniye daha telefon açık kalsa yerlerini tespit edeceklerdi, fakat kapanıyor telefon. Kahvaltı edeceklermiş… çıldırmanın sınırı geçtim artık, delirmiş vaziyette sakat ayakla salonda dolanıyorum, bağırıyorum, elime ne geçerse duvarlara fırlatıyorum ve ben kocaman adam, yıllar sonra ilk defa bu kadar erkeğin arasında kendimi tutamayıp hüngür hüngür ağlıyorum.

Yirmi Yedinci Bölüm

Bir el omzuma dokunuyor ve "Sakin ol oğlum," diyerek bana destek olup çöküp kaldığım yerden kaldırıyor. Yavuz Bey… Yeşim'in babası gözlerinde hem hüzün hem acıyla bana bakıyor.

"Hadi kalk oğlum, sen sağlam olmak zorundasın, hadi," diyor. Yavuz Bey'in yüzüne bakmaya öylesine çekiniyorum ki, belki de benim yüzümden yaşandı bütün bunlar. Adam kendi şirketinde kırk yıllık dostu tarafından dolandırıldığını öğrendi, canı gibi güvendiği insanların bambaşka yüzleriyle karşılaştı, ailesiyle birlikte tüm düzeni dağıldı. Şimdi de kızı, sözde en güvendiği kişiler tarafından kaçırıldı.

"Özür dilerim," diyebiliyorum ellerini ellerim arasına alıp "Özür dilerim baba."

İlk defa babamdan başka birine baba diyorum ve bu hiç garibime gitmiyor, iğreti durmuyor üzerimde. Neden özür diliyorum Yavuz babamdan, onu da bilmiyorum… Kızını koruyamadığım için mi yoksa benden sonra tüm bu yaşananlar için mi bilemiyorum. Yavuz Bey'e baba diye hitap etmemle kendi babamla göz göze geliyorum, gururla tam karşımda duruyor ve bana bakıyor.

Yavuz Beyin "Hadi Ayaz, hadi oğlum…" diye destek vermesiyle yeniden hareketlenip koltuğa oturuyorum.

"Özür dileme Ayaz, benden özür dileme. Asıl benim

sizden özür dilemem lazım. Yıllardır burnumun dibinde dönen oyunları görmemişim ben. Can dostum dediğim adam aslında içten içe benim düşmanımmış. Aileme, şirketime, hayatıma göz koyan bir düşmanmış ve ben daha yeni görmüşüm bütün bunları. Yiğit biz annenle boşanıyoruz oğlum, bu akşam sana anlatacaktım ama Yeşim'in olayı oldu."

Yavuz Bey'in söyledikleri ile herkes donup kalıyor olduğu yerde. Berke ve takım arkadaşlarım sessice bana işaret yaparak mutfağa doğru gidiyorlar. Yavuz Bey'in aileye bir açıklama yapacağı ve özel olduğu çok belli. Salondaki komiser Vedat ve Oktay "Yavuz Bey soruşturmayı etkileyecekse burada kalıp bizim de sizi dinlememiz gerekli," diyerek izin istiyorlar ve Yavuz Bey "Tabii lütfen…" diye onay veriyor.

Bu arada gözüm babama ve Mehmet'e kayıyor, onlar ise sanki olayı biliyorlar ve kafaları eğik vaziyette yan yana pencerenin önünde durup bekliyorlar. Mehmet kafasını kaldırdığı an göz göze geliyoruz. "Neler oluyor?" diye dudaklarını kıpırdatıp soruyorum. "Bekle," diyor.

Yiğit zaten şok olmuş vaziyette, koltuğa yanıma çöküyor. "Baba ne diyorsun sen?"diye elleriyle yüzünü kafatıp kafasını koltuğun arkasına doğru yaslayarak, "Baba şunu açıklar mısın? Benden habersiz neler dönüyor!" diyerek isyan ediyor.

"Aslında Ayaz bize çok büyük bir iyilik yaptı, o yüzden lütfen kendini suçlu hissetme sakın tamam mı? Yeşim ve Ayaz'ın bu olaylarında biliyorsun annen Yeşim'i dışladı ve bizlerle iletişimini kesti. Ardından Ahmet ve Cenker şirket ortaklıklarını feshetti ve olaylar yavaş yavaş ortaya çıkmaya başladı. Annene ben çok âşık oldum Yiğit, çok sevdim onu… Ben varlıklı bir aileden geliyordum, babam ve ailesi İzmir'in köklü ailelerinden, biliyorsun. Neyse üniversitede Ahmet ile yakınlaştık, o Denizli'den gelmiş kendi çabasıyla okuyan, ayakta dur-

maya çalışan bir gençti. Ben o zamanlar her şeye hazır sahip olmaya alışmışken Ahmet'in dünyasını, yaşamını öğrendikçe daha sakin, daha elimdekilerin kıymetini bilen bir adam olmuştum. Özellikle babam bu olgunluğumu Ahmet'e borçlu olduğumu söyleyip dururdu. Ahmet'e yardımlarıyla biz beraber okulu bitirdik. Son yıl Ahmet beni annen ve Ferda ile tanıştırdı. Onlar da üniversitede başka fakültede okularlardı ve Denizlililerdi. Ferda'nın hali vakti yerinde, geliri iyi olan bir ailesi vardı, annen Jeyan ise onun liseden beri arkadaşıydı ve Ferdalar kadar iyi değildi durumları. Birlikte İzmir'e okumaya gelmişlerdi Ferda'nın ailesinin tuttuğu evde iki kız yaşıyorlardı. Ben anneni görür görmez vuruldum, daha o an yemyeşil gözlerine vuruldum kaldım. Annen daha çekingen duruyordu ama benim gözlerim aşktan kör oldu. Neyse… allem ettim alttan girdim üstten çıktım anneni yumuşattım. Okul biter bitmez de evlenme teklif edip bir ay içinde nikâh masasına götürdüm, ama benim gözüm aşktan öyle kördü ki çevremde olan biten hiçbir şeyin farkında değildim. Babannen hiç istemedi anneni, fakat ben rest çekmiştim herkese annen için ve mecbur susmak zorunda kaldılar. Annen ilk başlarda çok soğuktu fakat sonra o da alışmaya başladı bana. Belki de ben onun her istediğini yerine getirdiğim için, tüm dünyayı ayağına serdiğim, o zamana kadar sahip olamadığı her şeye sahip olduğu için bana alıştı, sonra sen doğdun zaten… İşleri Ahmet ile daha büyüttük ve ortak yeni işler yapmaya karar verdik. Babamlar Ahmet'e benden daha çok güvendikleri için hemen onay verip yatırımcı oldular. Bu arada Ahmet de Ferda ile evlendi ve Cenker doğdu… gerçi evliliklerinin yedinci ayında doğdu Cenker, ama artık evlilerdi. Sonrasını biliyorsun işte, biz hiç kopmadık, kardeş gibi hayata devam ettik. Ta ki Ayaz ve Yeşim'in olayları ortaya çıkıp Cenker'in

gerçek yüzünü görene kadar. Ben bu zamana kadar boş durmadım ve dedektif tuttum."

Yiğit ve ben ağızımız açık bir vaziyette Yavuz Bey'i dinliyorduk. Ben bu kadar eskileri bilmiyordum tabii de olayda bir bit yeniği olduğu belliydi. Yavuz Bey'in dedektif tuttum, demesiyle iki komiserin de yüzlerini ekşitip Oktay Komiserin "Umarım kanunlar çerçevesindedir bu yaptıklarınız," diye homurdanmasıyla dikkatimiz dağılıyor ve bu sırada bilişim merkezinden Cenker'in aradığı telefonun sinyalinin İstanbul'dan olduğu haberi geliyor.

"Hâlâ İstanbul'dalar, merak etmeyin en kısa zamanda yakalayacağız. Yalnız Yavuz Bey araştırmalarınızda neler çıktı, belki bize ipucu olabilir bulduklarınız. Lütfen hızlıca devam edin," diye olayı toparlıyor Vedat Komiser.

"Araştırmalarımda aslında Ahmet ve Jeyan'ın Denizli'deyken birlikte oldukları, birbirlerini çok sevdikleri çıktı. Ferda'nın ailesi nasıl izin verdi seninle evlenmesine derseniz, ailesinin haberi yokmuş. Gizli gizli görüşüyorlarmış. Neyse Jeyan benimle evlenerek istediği hayata kavuştu, Ahmet de Ferda ile evlenerek. Bir süre görüştüler mi, ilişkileri devam etti mi bilmiyorum, ama yaklaşık son beş yıldır birliktelermiş ve şirkette yapılan yolsuzluklardan elde ettikleri paraları İsviçre'deki ortak hesaplarına aktarıyorlarmış. Cenker ve Yeşim'in evliliği ile şirket ortaklığı daha sağlamlaşıp Yeşim'in hisselerinin de Cenker'in kontrolüne geçmesiyle daha güçlenip her şeyi alıp gideceklermiş. Tabii araya katmadıkları şey Cenker'in Amerika'da uyuşturucu ile tanışıp bağımlı olmasıydı. Bunları belge belge kanıtlayınca Jeyan'ı karşıma aldım sordum. İlk başta inkâr etse de sonra kabul etti. İlk zamanlar beni sevdiğini Yiğit'i isteyerek dünyaya getirdiğini, fakat Ahmet'e olan aşkının bir türlü bitmediğini, kaçmaya çalıştıkça Ahmet bu kadar yakınken

yapamadığını anlattı. Para kaçırma olaylarında tüm planı Ahmet'in yaptığını, kendisinden sadece beklemesini istediğini söyledi. Evet, belki dolandırıcılıkta annenin parmağı yok, ama beni yıllarca Ahmet ile aldatmış… Yeşim de maalesef annenin istemediği, belki yeniden ailesine alışırım diye yaptığı, ama onunla benim aramdaki bağı gördükçe soğuduğu bebeği. Yiğit, Ayaz, lütfen yalvarırım size Yeşim'i bulun… Bulun kızımı, ben prensesim olmadan yapamam… Bütün bunların başına gelmesinin en büyük sebebi benim. Lütfen komiser, size de yalvarırım ne gerekirse yapın, kızımı bulun. Hayatımın aşkının yalan olduğunu öğrendim gün kızımı da kaybedemem, lütfen."

Yavuz Bey her şeyi anlattıktan sonra karşımızdaki koltuğa yığılıp kalıyor ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor. "Bulun kızımı lütfen," diyerek. Babam şok olmuş Yiğit'in yanına gelip omzuna dokunuyor destek olmak için. "Hadi Yiğit, babanı al bahçeye çıkın biraz hava alın."

Onları baş başa kalıp konuşmaları için yönlendiriyor. Öğrenilenler zor hazmedilecek şeyler, ikisinin de biraz zamana ihtiyaçları var. Komiser Oktay ve Vedat, Yavuz Beyden aldığı bilgileri merkeze iletirken bir yandan da İzmir'de gözaltında olan Cenker'in ailesi ve çalışanlarının sorgularını takip etmeye başladılar. Anlaşılan Cenker itinin annesi ve babası olayla ilgili hiçbir şey bilmiyor, onlar da duyduklarıyla şok olmuşlar. Onlardan da çok fazla bir yardım alamayacağımız ortada maalesef ve bu elimin kolumun bağlı olma durumu beni iyice delirtiyor. Gülce perişan halde yanıma geliyor elinde bir tepsiyle. İlaç vaktim geldi, bacağımın beni bayıltacak derecede ağrımasından biliyorum, ama canım ne bir şeyler yemek istiyor ne de nefes almak. Yeşim kim bilir o adamın elinde ne hallerde, ben burada kendi acımı düşünemem.

Gülce sanırım yüzümden anlıyor ve sessizce yanıma oturup "Ayaz lütfen, senin güçlü ve sağlıklı olman lazım Yeşim için, bizim için. Hadi şundan biraz ye ve ilaçlarını iç."

"İstemiyorum Gülce sağ ol. Karnım aç değil, ağrım da yok," dememle Alaz'ın homurdanması ve babamın aynı anda bağırmasıyla şok oluyorum.

"O yüzden mi yüzün sapsarı?"

İkisi de yeniden homurdanıyor ve babam konuşmaya devam ediyor.

"Ayaz sinirlisin, kızgınsın, üzgünsün tamam ama yüzün acıdan sapsarı… Ağrın var her halinden belli, eğer bize yardımcı olmak istiyorsan ye şunu ve ilacını iç. Bu kız bir de sana bebek bakıcılığı yapmasın. Bu arada yarım saate annen dâhil olmak üzere ailenin tüm kadınları buraya geliyor. Hazırla kendini."

İşte bu beni bir kez daha yıkıyor, ben şimdi Emir'e ne diyeceğim, Yeşim'in teyzesine ne açıklayacağım? Nasıl bakacağım onların yüzüne, hiç bilmiyorum. Gülce'nin zoruyla bir iki lokma birşeyler yiyorum ve ilaçlarımı içiyorum. Bu ilaçlar o kadar uyuşturuyor ki beni, uyumak istemiyorum, ayakta kalmak istiyorum ama elimde değil bacağımın ağrısının daha şiddetlenmesiyle üçlü koltuğa uzandıktan kısa bir süre sonra Yeşimli rüyalara doğru yol alıyorum.

Ağlamaktan sanırım gözyaşlarım kurudu, artık akmıyorlar… Oda darmadağınık, tüm dolabı boşalttım, yatağı ters yüz ettim. Yok… ne bir kâğıt var ne bir kalem. Zaten odadaki telefon alınmış, banyodaki de çıkarılmış duvardan. Bir tek Cenker'in sabah Ayaz'ı aradığı telefon var sanırım, o da onun üzerinde bir yerde. Hava

iyiyce karardığında kafamı kapıdan dışarı doğru uzatıyorum, fakat hiç ses yok. O kadar susadım ki artık dudaklarım susuzluktan birbirine yapışıyor. Her şeyi göze alıp mutfağa doğru ilerliyorum, ama bir gariplik var. Etraf çok sessiz, sakin ve olağan…

Mutfakta dolapları karıştırıp su bardaklarını buluyorum, midem şişene kadar suyu içiyorum ve arkamı dönmemle salon kısmında televizyon karşısında yatan Cenker'i görüyorum. Normalde en ufak sese uyanan adam öyle derin uyuyor ki dolap kapaklarını açtığımı falan duymadı. Hızlı ve sessiz adımlarla kapıya doğru gidiyorum, sokak kapısını açmaya çalışıyorum ama tahmin ettiğim gibi kilitli. Kapının üzerinde anahtar takılacak yer yok… Kapının kolunu birkaç kez daha zorluyorum ve kapının kenarındaki şifre panelini görüyorum! Kahretsin, kapı şifreyle açılıp kapanıyor, ya da parmak iziyle, bilemiyorum. Zaten teknoloji ile aram hiçbir zaman iyi olmamıştı. Yeniden salona gidiyorum, fakat Cenker hâlâ yerinden kıpırdamadan yatıyor, leş herif kim bilir ne içti de böyle sızdı kaldı?

Salonu, banyoyu, mutfağı her yeri en ince ayrıntısına kadar araştırıyorum, fakat beni buradan kurtarabilecek hiçbir şey bulamıyorum. Arada yanlışlıkla ses yapmama, dolapların kapağını hızlıca kapamama rağmen Cenker'den hâlâ ses gelmiyor. Yeniden bir umut kapıya gidiyorum. İlk önce Cenker'in doğum tarihini giriyorum şifre olarak, olmuyor. Sonra benimkini, o da olmuyor. Son hakkım olduğunu yazıyor ekran… Son hak… Ya o yazdığım rakamlar beni kurtaracak ya da alarm falan çaldıracak ve beni sonsuza kadar Cenker'e mahkûm edecek…

Son şans bu adam bana takıntılı olduğu için nişan tarihimizi giriyorum ve giriş düğmesine basar basmaz alarmlar çalmaya başlıyor. İşte bu benim mahkûmiye-

timin sesi… Ellerimle yüzümü kapatıp kapının dibine çöküp hıçkırarak ağlıyorum çalan alarmın sesiyle kaderime, şansıma…

Bangır bangır iğrenç bir tonda alarm çalıyor, ama Cenker'den ses yok hâlâ. Şimdiye kadar yanıma gelip beni yerlerde sürüklemesi lazımdı, ama kimse gelmedi ya da içeriden bağırmadı… Telaşla kapıya vuruyorum bundan cesaret alıp "İmdaaatttt... Yardım edin… Lütfen… İmdaaattt!"

Bu adama kesin içeride bir şey oldu, Allahım öldü mü n'aptı bu yaaa? Başıma iş açacak, olay yerinde bir ben varım, katil sanacaklar beni suçsuz yere. Hem kaçırılan benim, bu adam yüzünden hem de katil olacağım öyle mi? Yumruklarımı daha sert kapıya vuruyorum "İmdaaattt!"diye bağırarak. Ödüm de patlıyor bir yandan, ya bir şeyler içtiyse ve baygınsa bu seslere uyanırsa beni sürüklerse… Nerede kaldı bu güvenlik anlamıyorum. Alarm şirketlerine güvenmeyeceksin anlaşılan, daha da sert yumruklamaya başlıyorum kapıyı.

"Yardım edinn lütfennn!" diye son bir güç bağırıyorum. Ellerim kapıyı yumruklamaktan kıpkırmızı oldu, bir yandan da tekme atmaya başlıyorum kapıya ama ayağımdaki babetler yüzünden çok etkili olmuyor. Sonunda güvenlikten biri ve birkaç kişi geliyor sanırım kapıya. Dışarıdan bana sesleniyorlar.

"Bayan iyi misiniz? Neler oluyor orada?"

"Lütfen yardım edin. Çıkarın beni buradan lütfen" diyerek haykırıyorum yeniden. Sanırım güvenlikten biri "Bayan kapıyı ana anahtar ile açacağım lütfen biraz geri çekilin," diyor ve saniyesinde kapının kilidinin açıldığına dair o "tık"sesini duyuyorum ve hemen kendimi dışarı atıyorum.

"Yardım edin lütfen…"

Sonrası yok.

İlaçlar beni gene sızdırmış. Salonda yaşanan hareketlilikle gözlerimi açıyorum. Başımda annem ağlayarak oturuyor, ayakucumda ise Emir… Annesinin kucağında korkmuş ve üzgün gözlerle olanları izliyor. Yerimden doğrulmaya çalışırken "Ahh!" diyerek inliyorum. Kahretsin ki bacağım hâlâ ağrıyor.

Annem hemen kalkıp "Dur oğlum yardım edeyim sana," diyor ve sırtıma yastıkları koyuyor. Özge de Emir'i kucağından indirip ayağımın altındaki yastıkları düzeltiyor. İkisinin yüzü de sorularla dolu. O kadar belli ki… ama bana bir şey demeye çekiniyorlar. Emir daha fazla dayanamıyor ve en baştan beri bildiğim şeyi yüzüme vuruyor. "Ona iyi bakacağını, koruyacağını söylemiştin dayı! Sözünü tutmadın."

Sinirle ayağını yere vurup koşarak gidiyor yanımızdan. Saçlarımı koparacak gibi sıkıyorum, nefes alamıyorum… Emir o kadar haklı ki, kimsenin yüzüne bakamıyorum. Özge "Emirr… Özür dilerim Ayaz, biliyorsun Yeşim'i çok seviyor. Özür dilerim," diye kıvranıyor karşımda.

"Haklı Özge. Emir çok haklı… Yeşim bana güvendi, benimle geldi ama ben onu koruyamadım bile."

"Ayaz yeter artık, kendine gel!" Yiğit konuşmamızı bölerek yanımıza geliyor "Senin hiçbir suçun yok tamam mı? Kendini suçlayıp durma artık. O Cenker belası kafasına koyduğunu yapıyor işte. Bak seni sahada tüm Türkiye'nin izlediği bir maçta ne hale getirdi. Yeşim'i en korunaklı siteden kaçırdı. Artık kendini toparla lütfen."

Elimi yüzümü yıkamak istiyorum, belki de kafamı buz gibi bir suya sokup rahatlamak. "Banyoya gideceğim," diyerek yerimden kalkıp seke seke alt katta kullandığım banyoya gidiyorum. Takım arkadaşlarım hâlâ

burada, İzmir'den gelenler artımış. Gülce, Yeşim'in babaannesi, kendi annesi ve kreşte Yeşim'le çalışan Nurdan ile bahçede oturuyor. Hepsine uzaktan tekrar bakıyorum, aslında biz koskocaman bir aileye sahibiz ve inanıyorum ki bu aile ile her sorunu çözeriz. Yeter ki Yeşim gelsin benimle olsun…

Banyoya kilitliyorum kendimi, kafamı buz gibi suyun altına sokup birkaç dakika kendimi dinliyorum. Gözlerimi kapattığım an aklıma Yeşim'i en son gördüğüm hali geliyor, kucağında Gülse ile bana el sallamaları, uzaktan öpücük yollaması, gülmesi, gözlerinin içinin parlaması… Ah be Yeşim ah be sevgilin neredesin? Gel artık… Bir ipucu yolla artık, gelip alayım seni… Dayanamıyorum artık… Nefes alamıyorum. Paltır kültür biri içeri giriyor "Ayazzz bulduk! Yeşim bulundu!" diye inleyerek. Kafamı musluğun altından çekip birden kalkmamla başım dönüyor zaten aldığım haber bende şok etkisi yaratıyor.

"Neee?" diyebiliyorum kapıdakinin Berk olduğunu anladıktan sonra.

"Komiser var ya, şu kendini FBI ajanı sanan, neyse işte ona haber geldi. Yeşim bulundu. Şimdi Avusturya Hastanesine götürüyorlar. Hadi gidiyoruz," diyerek çekiştiriyor beni.

"Ne hastanesi? Ne yapmış o adam ona? İyi mi? Neden hastaneye gidiyor? Soluksuz kafamdaki soruları dışa vuruyorum. Bu sırada herkes hazırlanmış kapıdan çıkıyor, birbirlerine sarılıyorlar, ağlıyorlar Komiser Oktay yanıma gelip durumu anlatıyor.

"Ayaz bey gözümüz aydın. Yeşim Hanım gayet sağlıklı, bir sorun yokmuş. Sadece şoka bağlı bir baygınlık geçirmiş, fakat Cenker Bey için aynı şeyi diyemeyeceğim."

Bilgi aktarmaya devam ediyor, ama sanki adamın yüzünde hak etti bunu it, ifadesini görüyorum. Kafamı toparlayıp dinlemeye devam ediyorum.

"Yeşim Hanım kendi çabalarıyla kurtulmuş. Bomonti'de bir rezidansta tutuluyormuş, fakat Cenker Bey'i kaybettik. Kendisi ölmüş. Bununla ilgili detaylı bir bilgi veremeyeceğim, ama aşırı doz diye tahmin ediyoruz."

"Cenker ölmüş mü? Peki Yeşim… Yeşim onun ölüsüyle mi kalmış? Hadi çabuk beni onun yanına götürün, dakika kaybetmek istemiyorum."

Benim isyanımla herkes biraz daha hızlı hareket etmeye başlıyor. Kapıdan tam çıkarken gözüm Alaz ve Gülce'ye takılıyor.

"Hayır Gülce, gelemezsin sen bebeğimizle kal burada, zaten önemli bir şey yok, alıp geleceğiz Yeşim'i!" diye kızın önüne siper olmuş geçmesine izin vermiyor.

Gülce ise "Geleceğim dedim sana! Geleceğim. Hadi durdur beni de gör bakalım neler oluyor!" diye inatlaşıyor o sevimli burnunu havaya kaldırmış, bebeğini kanguruya koymuş göğüsüne bastırırken.

Elimde olmadan birden gülmeye başlıyorum. Kahkahalarım öyle şiddetleniyor ki herkes dönüp bana bakıyor bense gittikçe artan bir şiddetle gülmeye devam ediyorum. Kolumda tutup destek olan Berk ilk önde şaşırıyor "Lan Ayaz oğlum manyak mısın? Lan kendine gel ne gülüyorsun deli deli. Ayazz lannn!" diye sarsıyor beni, ama elimde değil, kahkahalarım öyle şiddetli ki sonra bulaşıcı olarak herkes gülmeye başlıyor. Buna iki komiser ve ekibi de dahil.

Bir polisin "Böyle garip aile görmedim, " diye yanındaki komiserine mırıldandığını duyuyorum ve kahkahalarım eşliğinde "Düğünümüze tüm ekip olarak geliyorsunuz gençler, ama önce gidip gelinimi almam lazım. Hadi!" diyorum ve tüm kalabalık ekiip hastaneye doğru yola çıkıyoruz.

Sirenler beynimin içinde çalıyor, göz kapaklarımın üzerinde sanki binlerce yük var ve açılmamak için direniyorlar.

"Yardım edin…" diyerek yeniden inliyorum. Bu sefer bir kadın sesi duyuyorum.

"Sakin olun lütfen. Ambülanstayız, hastaneye gidiyoruz şimdi. Siz iyisiniz," diyor ve saçımı okşuyor, yeniden huzurlu uykulara bırakıyorum kendimi. Araba duruyor, beni bir yerden başka bir yere taşıyorlar, koşturma, sirenler, sesler etrafımda birtakım şeyler oluyor ama ben sanki orada değilim. Uzaktan, yukarıdan bir yerden olanları izliyorum. Beyaz önlüklü iki kişi başımda duruyor bir kadın, bir erkek. Doktor olmalılar, kendi aralarında konuşuyorlar, ama ayık olsam bile onların tıp terimlerini anlamam mümkün olmazdı.

Bir süre sonra o tanıdık ses kulağıma geliyor şu an duymayı istediğim tek ses:

"Yeşim nerede?"

Ayaz'ın o gür sesini karmaşada algılıyorum ve bir tek onun sesini duyuyorum o andan sonra.

"O iyi mi? Doktor bey söyleyin lütfen. Ters bir şey yok değil mi?"

Sonra mırıltılar devam ediyor ve bir süre sonra tek hissettiğim elimden tüm vücuduma yayılan sıcaklık.

Ne kadar zaman geçti bilmiyorum ama yerimde kıpırtanınca bir sıcaklık hissediyorum. Gözlerimi açtığım zaman Ayaz hasta yatağımda bana sarılmış, sımsıkı göğüsüne bastırmış ve huzurlu bir şekilde uyuyor. Kokusunu iyice ciğerlerime çekiyorum ve parmaklarımı yüzünde dolaştırıyorum. Sakalları iyice uzamış, gözlerinin altı morarmış resmen. İstemsizce biçimli dudaklarınada

duruyor parmaklarım ve onun sıcacık öpücüğünü hissediyorum.

"Sen olmasan ben ne yapardım?" diyor ve yeniden sanki daha fazlası olabilecekmiş gibi sarılıyor bana. Göğüsüne öpücük konduruyorum ve aklıma ayağı geliyor. İlaçlarını aldı mı acaba? O da hasta bir de burada kalmış içim acıyor resmen.

"Ayağın Ayaz? Ayağın nasıl? Ağrın var mı?" diyerek toparlanmaya çalışıyorum Ayaz ise kollarından kalkmama izin vermiyor "İyiyim. Ağrım yok. Gördüğün gibi hastanedeyiz doktorlar beni de es geçmediler, zorla ağrı kesici iğnemi oldum. Karşılığında seninle burada yatma sözü aldım," diyor ve o çapkın göz kırpma hareketini yapıyor. Dudaklarındaki fırlama gülümseme, gözlerindeki ışıltı kıkırdamama sebep oluyor.

Şu an o kadar seksi ki hormonlarıma söz geçiremiyorum ve dudaklarını dudaklarımla hapsediyorum. Benim masumca başlattığım öpücük Ayaz'ın hâkimiyetine geçiyor ve gittikçe derinleşiyor, bizi dünyadan koparıyor… Zorla kendini çeken Ayaz oluyor bendense sadece "Ahh!" diye bir inleme sesi çıkabiliyor. Ayaz yeniden iki eliyle yüzümü kavrayıp anlıma öpücüğünü konduruyor ve bana sarılıyor.

"Yeşim… yani eğer iyiysen neler oldu hepsini duymak istiyorum, lütfen," diyor. Geçmişimizi hatta Cenker'in gerçek yüzünü bildiği için şu an meraktan öldüğünü tahmin edebiliyorum.

"Bir şey olmadı Ayaz… Cenker dokunmadı bana," diyorum yüzümü utançtan iyice Ayaz'ın gövdesine gömerken… Bu durumda olmaktan nefret ediyorum. Sevdiğim adamla aramızda şüphe olması beni mahvediyor. Ayaz yeniden çenemden tutup yüzümü kaldırıyor ve gözlerindeki kırgın ifadeyle bana bakıyor.

"Yeşim ben onu sormadım. Senin nerede tuttu? Neler yaşadın? Bu yanağın, ellerin, kolların neden mor? O it şiddet mi uyguladı sana?"

"Off Ayaz… Anlamadım ki, yemin ederim benim bir suçum yok. Yanımda bir araba durdu, o olduğunu anlamadım bile. Şöfor adres sordu, ben de tarif etmek için eğilmiştim ki bir anda pis bir koku ciğerlerime doldu, sonra gözlerimi bir evde açtım. Böyle stüdyo bir daireydi bir oda bir salon… Ben yatakta yatıyordum o yan tarafta bir koltukta oturuyordu."

Ben anlattıkça Ayaz istemsizce kasılıyor ve benim de kollarımı sıkıyor. Acıyla "Ayaz kolum… acıdı," diyebiliyorum dişlerimin arasından. "Pardon Yeşim. Özür dilerim," diye kendisini geri geçiyor. Bense o çekildikçe daha yaklaşıyorum.

"Önce gideceğiz, falan dedi. Gayet sakindi, sonra ben inatlaşınca bir an delirir gibi oldu. Geceyi yalnız geçirdim, o salona doğru gidince kapıyı kilitledim hemen. Ben zaten genelde odadaydım, sabah olunca odadan çıkmam için seninle arada saçma sapan konuştu, ben de tuzağa düşüp odadan çıktım. Kahvaltı hazırlamış bana, sanki kendi isteğimle ordaymışım gibi. Zaten bir garipti Ayaz, yani nasıl anlatayım bir an çok sinirli, bir an gayet sakin. Sanki kafasında yazdığı senaryo gerçekmiş gibi davranıyordu. Biraz peynir ekmek yedim, odaya kilitledim yeniden kendimi. Odanın altını üzerine getirdim, yok yok! Ne ulaşabileceğim bir telefon ne de kâğıt kalem, hiçbirşey yoktu. En sonunda ağlamaktan sızmışım. Kendime gelince akşam olmuştu. Odadan çıktım, su içmem lazımdı ama etraf çok sessizdi. Suyu içtim baktım uyuyor Cenker kanepede, ben de evi yeniden talan ettim, ama telefona ulaşamadım. Kapıyı açmaya çalıştım, oda şifreliymiş yanlış girince alarm çalmaya başladı. Ben pa-

nikle kapıyı yumruklarken oldu böyle sanırım ellerim. Öyle işte, sanırım Cenker baygındı ya da… Bilmiyorum Ayaz, işte tek hatırladığım yardım isteyerek bağırdım, kapıyı yumrukladım. Sonra buradayım."

Olan biteni anlatınca sanki üzerimde bir yük kalktı. Ayaz'ın her şeyi bilmesi, gerçi kısmen; bana o pisliğin el kaldırdığını bilmesine gerek yok, neyse… beni çok rahatlattı. Onun da aklında başka şüpheler olmasına dayanamam.

Derin bir nefes alıyor Ayaz yeniden ve saçlarıma öpücük kondurup "Yeşim…" diyerek iç çekiyor ve yeniden konuşmaya başlıyor.

"Yeşim… ben delirdim… Senin olmadığını, kaybolduğunu anladığım an delirdim. Sonra kamera kayıtlarından kaçırılma görüntülerini izledik, orada aklım tamamen gitti. Ben benlikten çıktım. Aklıma neler geldi, ne senaryolar yazdım kendimce. Neyse bunların hiçbiri önemli değil şu anda. Benimlesin kollarımdasın."

Yeniden duraksıyor ve biraz daha sarıyor beni. "ilmen gerek Yeşim… Cenker öldü… Yani sen oradayken ölmüş. İlk doktor raporu, kalp krizi. Sanırım sen oradayken aşırı dozda ilaç kalmış. Kanından çok fazla uyuşturucu madde çıktı, yani sen orada kurtulmaya çalışırken."

"Ölümüymüş… ahhh… Demek o yüzden hiç ses çıkmadı… Tahmin ettim ama düşünmek istemedim, ben sızdı kaldı sandım." Birden titremeye başlıyorum, yeniden o anlar gözlerimin önünden geçiyor.

"Hışştt, sakin ol. Bitti. Geçti. Ben senin yanındayım. Tamam," diyerek sırtımı okşayarak sakinleştiriyor beni Ayaz. Neden ağladığımı bilmeden yeniden ağlamaya başlıyorum ve Ayaz hiç sesini çıkarmıyor. Sadece saçlarıma öpücükler kondurup sırtımı okşuyor…

Sonunda hastaneden çıkabiliyoruz. Tüm gece kollarımdan bir santim bile ayırmadım Yeşim'i. Onun huzursuz soluk alışverişleri bile bana huzur verdi. Artık kollarımdaydı benimleydi. Polisler hepimizin ifadesini aldılar. Yeşim'in ifadesi avukat arkadaşımız Yağmur'un da gelmesiyle onun yanında verildi. Yağmur, Yeşim'in çok eskilerden arkadaşı, Trabzonlu cengâver bir avukat, tam tutuğunu koparan cinsten biri. Eşi Bulut'la öyle tatlılar ki ikisinin aşk hikâyesi bizim kızlar arasında efsane zaten. Sağ olsun Yeşim'in başına gelenleri öğrenir öğrenmez İstanbul'da olan Bulut, bizi hiç yalnız bırakmadı. Ardında da Yağmur geldi ve tüm yasal prosedürü halletti. Cenker kendi kendine sonunu hazırlamıştı zaten. Bizim için zor olan Yeşim'in ifadesinin alınmasıydı. Beni istemedi yanında ilk başta, sonra gözlerime öyle bir bakışı vardı ki dayanamadım.

"Kalacağım Yeşim," dedim ve olayı sabah dinlediğim gibi en ince ayrıntısına kadar yeniden dinledim.

Tüm aile, dostlar, sevenlerimiz evimizde, bizi bir an olsun yalnız bırakmıyorlar. Kapının önü gazeteci kaynıyor. Anında haberi almışlar ve hastaneden beri peşimizi bırakmadılar. Bizim yerimize Yağmur çıkıp kısa bir basın açıklaması yapıyor ve daha sonra içeri gelip izin isteyerek evden ayrılıyorlar. Yorucu ve sinir düzeyi en üst sınırda geçen iki günden sonra tek yapmak istediğim Yeşim'i kollarıma alıp uyumak, fakat hazır tüm aile burada, dostlarımız bizimle, aklıma cin bir fikir geliyor ve "Banyoya gideceğim pardon," diyerek Yeşim'in yanından kalkıp az önce giden Yağmur'u arıyorum hemen. Ona anlattıklarımdan sonra arkadan Bulut'un hınzır sesini duyuyorum.

"Ha şöyle be Ayaz… sonunda!" diyor ve gevrek gevrek gülerek "Bırak onu ben halledeceğim her şeyi, siz hazır olun yeter," diyerek kahkahalar eşiliğinde telefonu kapatıyor…

Yüzümde salak bir gülümseme ile salona girmemle tüm aile bana bakıyor, babam kaşıyla gözüyle "Ne var? Ne oldu?" diye soruyor… Ben yeniden gözlerimi tüm sevdiklerimizin üzerinde gezdiriyorum ve en son Yeşim'e bakıp "Yeşim hazırlan, yarın gelin oluyorsun," diyorum. Herkesin şaşkınca nidaları, kahkahaları eşliğinde…

Son Söz

Işıklar kararıyor. Etraf ilk önce "Hışşttt"sesleri duyuluyor ve parke zemine adım atar atmaz tek büyük bir spot bana doğru dönüyor ve spikerin sesi duyuluyor. Önce "DURUKAANNNN" ve salon yıkılıyor "AYAAAZZZZZZ."

Alkışlar, sloganlar ve çığlıklar eşliğinde sahaya giriyorum seyirciyi selamlayarak. Bundan tam altı ay önce bu salonda sakatlanmıştım, ayağım kırılmıştı ve sezonu kapatmıştım, fakat şimdi yeni sezonda tamamıyle hazır olarak sahalara geri döndüm. Takım kaptanı olarak sahaya en son ben çıktım, tüm arkadaşlarımla seyirciyi selamlayıp ısınmaya başlıyoruz. Saha kenarına seyircilere doğru bakıyorum o kadar kalabalığın arasında hemen görüyorum onu. Yeşim… Canım… Karım… Aşkım… Beş ay önce bir anda "Yarın evleniyoruz!" diyerek apar topar karım yaptım onu. Tabii işlerin bu kadar hızlı ilerlemesinde benim artık sabrımın kalmaması, yaşadığımız ve bir daha anmak istemediğimiz Cenker olayı ve Bulut'un katkıları büyüktür.

Özellikle ailenin kadınları "Hayatta yetişemeyiz!" diye kıyameti koparsalar da gecenin bir körü Bulut'un arayıp "Ayaz işlem tamam, yarın akşam saat yedide sizin evde nikâh kıyılacak," diye haber vermesiyle her-

kes sus pus oldu. Benim becerikli kız kardeşim Özge ve panik Gülce kombinasyonu çok işimize yaradı. Ertesi sabah için tüm planı bir anda yaptılar ve bize sadece uymak düştü, zaten o saatten sonra hiçbir şey umurumda bile değildi, benim tek isteğim Yeşim'in artık benim soyadımı taşımasıydı…

Bembeyaz o gelinliği içinde bana gelişi… Gülümseyişi ve "evet" deyişi tüm çektiğim acılara değerdi. Şimdi beş aydır Yeşim Durukan o… Benim karım… Bebeğimin annesi…

Heyecandan kalbim yerinden çıkabilir. Daha önce de izledim Ayaz'ı sahadan, ama bu başka. O zaman *sevgilsi* idim ama şimdi *karısı*yım… Koltuğumun sırt kısmında "Yeşim Durukan" yazıyor. Ayaz'ın iyileştikten sonraki ilk maçı olacak. Tüm basketçiler sırayla sahaya çıkıyor ve en son Ayaz'ı anons ediyor spiker, önce sessizlik oluyor ve Ayaz sahaya adım atar atmaz tabir-i caiz ise kıyamet kopuyor salonda. Isınırlarken göz göze geliyoruz. Evet bu sefer sahanın içindeki localarda değilim, yukarıdaki locadayım ve aramızda mesafeler var, ama o uzaklıktan bile birbirimize odaklanıyoruz. Bir elim karnımda, bir elim kalbimde sevdiğim adama selam veriyorum.

Bu adamı her haliyle çok seviyorum, ona bakarken içimde sanki bir şeyler eriyor, nefes almam zorlaşıyor. Az da deli değil hani… Adam inat etti o deli Bulut'la birlik oldu on iki saat içinde düğün dernek kuruldu ve biz evlendik. Aslında aramızda kalsın iyi ki de böyle aceleyle evlendik…

Maç öyle hızlı geçiyor ki bir Ayazlar öne geçiyor bir rakip takım. Soluksuz, çığlıklar, tezahüratlar eşliğinde izliyoruz maçı. Son periyoda Ayazların üstünlüğü ile

giriyoruz, fakat koçları dördüncü çeyrekte Ayaz'ı kenara alıyor, sanırım çok yormak istemiyor. Takım tüm gücüyle saldırmaya, koşmaya devam ediyor. Her iki takımın da faul hakları doldu ve aralarında sabit iki sayı fark var. Bir türlü farkı açamıyor Ayazlar. Son bir dakikaya girince mola alıyor rakip takımın koçu ve üç oyuncuyu oyundan alıp başka oyuncuları alıyor. Yeni giren oyuncunun sayı atmasıyla Ayazların takımı alıyor yeniden molayı. Yemin ederim sözde son bir dakika, ama resmen on dakika sürüyor. Ve Ayaz sahnede… Saniyeler var artık… Oyun başlar başlamaz Ayaz'a pas veriyorlar ve önce kafasını tribünlere benim olduğum tarafa çeviriyor ve sonra şutunu atıyor… Son üçlük… Son üçlük sayı oluyor ve maç bitiyor… Ayaz sahalara yeniden dönüyor…

Son üçlük ve sayı! Takım sezonun ilk maçını benim sayımla alıyor… Bu benim sahalara dönüş hareketim oluyor. Tüm takım alkışlar eşliğinde sahayı terk ediyoruz. Kolidora girince karşımda Yeşim'i buluyorum, benim şans meleğim… Hızlı adımlarla ileleyip sımsıkı sarılıyorum ve saçlarına öpücüğümü konduruyorum.

"Kazandık…"

"Kazandınız…"

Yeniden öpüyorum ve Yeşim yüzünü buruşturuyor.

"Ya Ayaz çok terlisin ve biliyorsun midem…" diyerek geri çekiliyor. Yeşim dört aylık hamile ve kızın nedense tek bir şeyden midesi bulanıyor, o da benim kokum… Bu kadın her haliyle bana çektiriyor, garezi var bana. Üçüncü ayında yan yana yatamadık, neymiş kokuyormuşum. Devamlı banyo yapmaktan derim aşındı, ama "Yok Ayaz yaa kokuyor işte!" diyerek kaçtı benden… Şimdi biraz daha iyiyiz, sadece çok terli olduğumda bu

sorunu yaşıyoruz -ki malum sevişmelerimiz bu nedenle eskisi gibi değil… Ah be kadın ah bee…

"Off Yeşim… Tamam, gidiyorum ben. Sen de Berk'in yanında bekle beni!" Koşarak uzaklaşıyorum yanından tüm takımın "Iyyygghh kokuyorsun Ayaazzz!" diye dalga geçmesiyle... Duştan çıkınca gelip Kevin kokluyor beni. "Hımm iyi iyi…" diye dalga geçiyor bir de, dayanamıyorum artık ve elimdeki havluyu fırlatıyorum.

"Tamam lan! Susun… N'apalım kız hamile… Hassas yani," dememle yeniden gülüyorlar ki bu sefer ben de tutamıyorum kendimi ve kahkaha atıyorum…

Ayaz takım arkadaşlarının tezahüratları eşliğinde yanıma geliyor ve bir kolunu omzuma atıp beni kendisine doğru çekiyor. "Tamam, kesin şamatayı artık!"

Gülerek vedalaşıyoruz onlarla. Arabada artık öyle dikkatli bir şöfor ki Ayaz, inanamıyorum. Eskiden hız yapan, küfür eden, sabırsız bir adamdı, şimdi ise gayet sakin, hız sınırlarında ilerleyen emniyet kemerini kesin takan biri oldu. Eli eli karnımın üzerinde konuşarak yola devam ediyoruz. Zaten çok ilgili bir adamdı şimdi her şeyimle daha da ilgili bazen bu durum beni sıksa da çok hoşuma gidiyor. Geçen ay Ayaz Durukan Basketbol Okulu açtık. Onun saçma takıntılarıyla uğraşmaktansa adını kullanarak gene kendi okulumu işletiyorum, minik çocuklarımla beraberim…

Eve adım atar atmaz suratıma bakıyor Ayaz. Var bir muzurluk ama benim de ona küçük bir süprizim var, o nedenle hiç farkında değilmişim gibi "Off yoruldum, ben uyumaya gidiyorum. İyi geceler," diyerek yanağına öpücük kondurup merdivenlerden çıkıyorum. Arkamda homurtular çıkarıyor Ayaz. Bu gece için özel aldığım

gece mavisi saten geceliğimi giyiyorum ve tam saçımı tararken Ayaz içeri gidiyor. Beni fark etmesiyle içtiği suyu ağızından püskürtüyor.

"Yapma bunu bana, yapma be kadın!"

"Ne yapmayım ya? Sen de her şeyin suçlusu beni görüyorsun!" diyerek dudaklarımı büzüp kollarımızı birleştirip karşısında duruyorum. Biliyorum, benim bu küskün halime dayanamıyor, hatta tam tersi tahrik oluyor.

"Büzme o dudaklarını," diyor gözleri geceliğimin üzerinde, göğüslerimde durduğunda.

"Büzmüyorum…" Saçlarımı savurarak önünden geçip yatağa atıyorum kendimi. Yorgan ile tüm yüzümü kapatıp yatağın içinde iyice küçülüyorum. Birkaç dakika sonra yatağın sol tarafı sarsılıyor ve yorgan aralanıp Ayaz yatağın içine giriyor. Yavaş yavaş yanıma yaklaşırken "Valla duş yaptım, kokmuyorum sana değil mi? Parfüm de sürmedim," diyor. Şapşal bu yaa, dediklerine kıkırdamadan duramıyorum. Sımsıkı sarılıp vücudunu iyice yakınlaştırıyor ve "Uzağıma gitme artık lütfen," derken saçlarımı ensemden çekip minik minik öpüyor. Artık zamanı geldi, ben de dönerek yüz yüze geliyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Belki de oğlun senin gibi kıskanç ve annesini babasıyla bile paylaşamıyor…"

Ve Ayaz o an dünyadaki en mutlu ve şaşkın adam oluyor… Benim sevgilim, kocam, hayatımın aşkı!

SON